

Giới thiệu Âm Hương

Âm Hương - Đang tiến hành - Y Phỷ Cô Cô

Giới thiệu truyện ngôn tình ngược hấp dẫn sau:

Trong giới kinh doanh ai ai cũng biết Giang Triết Hàn là một Tổng tài nổi danh với tài mạo song toàn, cũng là chủ sở hữu của chuỗi khách sạn lớn nhất Bắc Kinh và những chi nhánh khác trải dài khắp châu lục. Không chỉ vậy mà ẩn sâu bên trong còn nằm trong tay toàn bộ thế lực ngầm, cảm giác đầu tiên nhìn vào con người này chỉ hiện hữu mỗi hai từ - đó là "nguy hiểm".

Là cực kỳ nguy hiểm. Ngũ quan ngự trị trên gương mặt được ví von với cụm từ "kỳ quan của nhân loại", lại có người gọi hắn là "quái nhân" khi đầu óc là một cỗ máy linh hoạt, sáng suốt đến kinh ngạc. Những điều luôn khiến người khác tò mò ở hắn đó chính là chuyện hắn không bao giờ gần nữ sắc. Người ta chưa bao giờ nhìn thấy hắn tay trong tay với bất kì người phụ nữ nào, hoặc là bên cạnh hắn, nhân viên nữ cũng không được đến gần. Hầu hết nhân viên công ty đều là nam. Những lời đồn xuất hiện với tần suất dày đặc trên báo mạng, các group trên mạng xã hội như hắn bị đồng tính, hay là yếu sinh lý, đúng là một kẻ lập dị.

Còn cô, Luru Trạch Lam. Cha cô kể từ khi bị phá sản, bao nhiêu công trình nghiên cứu bị tịch thu tiêu hủy liền đâm ra điên loạn hoàn toàn. Rượu chè, khói thuốc suốt ngày rồi cũng mất sau vài năm. Cô sống và làm việc nuôi đứa em 12 tuổi còn đang đi học nội trú.

Họ gặp nhau nhưng vì hận mà anh đã làm tổn thương cô đến nỗi khi mất cô anh mới biết cô quan trọng với anh như thế nào. Nhưng tất cả đã quá muộn cô không còn ở bên anh nữa.

Bạn đang đọc truyện *Âm Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Chương 1-1: Phần Mở Đầu

"Coi đồ ra!" Câu thứ nhất hắn lạnh lùng nhả chữ.

"Tự coi hoặc để tôi xem?" Câu thứ hai vẫn lãnh đạm, vô tình.

"Làm tình với cô, cần bản cũng chỉ vì nhu cầu." Câu thứ ba hắn tàn nhẫn buông ra.

Luru Trạch Lam khép nhẹ mi tâm, nơi khoé mắt lảng động chút nước óng ánh như pha lê dưới ánh đèn vàng của căn phòng khách sạn: "Vậy với anh, nhu cầu bao nhiêu mới là đủ?"

Giang Triết Hàn mạnh bạo giữ lấy khuôn cằm chẳng khác gì tuyết tác, cay nghiệt nghiền răng: "Đến khi nào tôi thấy đủ là đủ."

Đối với hắn, cô mang một chữ "THÙ".

Đối với cô, hắn mang một chữ "HẬN".

Hai con người đều là nạn nhân của một trò thử nghiệm điên cuồng, để rồi số phận trở trêu xô đẩy họ va phải nhau giữa dòng đời hàng vạn người.

Tình yêu liệu có đủ lớn để vượt qua được thù hận, có đủ bao dung để vị tha tất cả, có đủ mạnh mẽ ngưng đối gạt bản thân rằng: "Họ chưa bao giờ yêu nhau thật lòng dù chỉ là một khắc một giây", rằng: "Họ đến với nhau đơn giản cũng chỉ vì một kẻ cần tình dục còn một kẻ thì cần tiền."

Miệng đời luôn là kẻ bất nhân, gian ác. Chỉ có kẻ trong cuộc mới tự hiểu, bản thân mình, rốt cuộc là cần điều gì nhất.

Bạn đang đọc truyện *Âm Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 2: Chương 1-2

- Triết Hàn, cậu xem hôm nay tớ mặc bộ đồ này đẹp không?

Một nữ sinh trung học tóc xoã chấm lưng, diện chiếc đầm voan trắng nhẹ nhàng, thanh thoát, miệng mỉm cười thật tươi với một nam sinh khác.

- Ừm, rất đẹp. Cậu đi đâu sao?

Cậu nam sinh đôi mắt sáng long lanh như một vì sao bùng lên giữa đêm tối, đáy mắt thu gọn hình ảnh cô gái nhỏ trước mặt.

Nữ sinh cắn ngón tay, ra vẻ ngượng ngùng.

- À! Hôm nay tớ đi đón bạn trai. Cậu đoán xem, anh ấy mà nhìn thấy tớ có tròn mắt ngạc nhiên hay không đây hả?

Biểu diện nam sinh liền thay đổi, nụ cười đầy gượng gạo, ánh mắt sáng long lanh kia cũng tối đi vài phần, động lấy chút tuyệt vọng :

- Điều đó chắc chắn rồi, cậu lúc nào cũng đẹp!

Bỗng nhiên một thân ảnh dáng dấp nhỏ bé, gầy gò, mặc một chiếc đầm trắng dài chạm gối, hơi thở không còn, da dẻ tái nhợt, được kéo phủ khăn trắng qua khỏi đầu.

"Cậu....là cầm thú!"

"Cậu còn tệ hơn cả cầm thú, cậu không phải con người."

"Tao không có thằng em như mày!"

"Cả gia đình mấy người đều là cầm thú đội lốt người, tất cả mấy người....."

- Tôi xin lỗi....Bội Kỳ...tôi hoàn toàn không muốn...

- Triết Hàn, anh tỉnh lại, tỉnh lại đi!

Giang Triết Hàn ngồi bật dậy, cả thân người thấm đẫm mồ hôi nhễ nhại, sắc diện trắng bệch không còn chút máu, cả tay chân cũng run lên bần bật.

- Lại mơ thấy ác mộng sao?

Tôn Nghị ngồi trên ghế cạnh bên giường của Giang Triết Hàn, thở dài lên tiếng.

Nam nhân kia bây giờ mới định thần, hắt hít thở thật sâu khiến nơi lồng ngực vạm vỡ cũng kịch liệt nhấp nhô.

Tay ôm lấy mặt, mặt mày lên tiếng

- Đã chuẩn bị xong hết chưa?

- Xong cả rồi.

Tôn Nghị đứng lên, tay để túi quần nghiêng đầu nhìn hấn.

Giang Triết Hàn vẫy tay, ngã lưng ra thành giường mà hô hấp vẫn còn khó khăn, cố gắng nói

- Được rồi, tôi sẽ xuống ngay.

Tôn Nghị chẳng nói thêm gì, chỉ gạt đầu rồi mở cửa đi khỏi.

Giang Triết Hàn mở mắt, đưa sắc nhãn có phần mờ đẫn nhìn quanh không gian trước mặt, yết hầu trượt xuống không ngừng:

- Bội Kỳ, hôm nay là đúng mười năm rồi.

[...]

- Cạn ly đi, uống cho hết nào!

Cô gái với ngũ quan tinh xảo, mắt to tròn, sáng ánh như pha lê. Mái tóc dài, nhuộm một màu nâu thẫm, mềm mượt như một làn nước mát lạnh ngày xuân, được cột cao, loã xoã vài sợi rơi rớt phủ xuống phần gáy gợi cảm hút mắt. Cánh mũi nhỏ nhắn, sống mũi lại thanh tú cao thẳng không nhấp nhô. Đôi môi hồng căng mọng như một thứ quả ngọt đầu mùa.

Da dẻ lại trắng ngần như ngọc, nhẵn bóng không tì vết cô đọng. Cả giọng nói cũng tạo cảm giác êm tai vô cùng.

Ấy vậy mà bây giờ, dường như cô gái này chẳng thêm để tâm đến hình tượng bản thân.

Ngồi tụ lại với một đám bạn trai có, gái có cùng nhau ăn uống đến đầu óc chẳng còn minh mẫn.

- Trạch Lam, uống vừa thôi, sao hôm nay cậu sung quá vậy hả?

Tổ Di Di ngồi đối diện lên tiếng can ngăn, khi mà quen biết Lưu Trạch Lam đã ba năm, lần đầu tiên mới thấy cô ấy bê tha đến thế này.

Trạch Lam miệng cười cười, mặt ngáo ngơ, giọng điệu đượm đầy men rượu mà trả lời.

- Tâm trạng không tốt thì uống nhiều cho đỡ buồn...vậy thôi.

- Tâm trạng không tốt?

Tổ Di Di tròn mắt ngạc nhiên.

Lúc này trong đám, một cô bạn khác lên tiếng xen vào, cười ngả ngớn.

- Trạch Lam, bị bỏ đá đó!

Sau câu nói, cả bọn lại một trận cười phá lên. Trạch Lam tối mặt, uống cạn ly rượu trên tay không nói lời nào.

Thật là cái lũ đồng nghiệp chết tiệt, đang buồn thúi ruột còn đem cô ra nhạo báng thế này.

Tổ Di Di nghiêng đầu, ái ngại nhìn cô gái đang mặt ủ mày chau.

- Trạch Lam, cậu và Tần Bách....

- Chia tay rồi!

Trạch Lam ngắt lời, đặt mạnh ly rượu xuống bàn một cái "Rầm" làm ai nấy phút chốc đều giật mình im lặng.

Tổ Di Di thờ dãi, kéo ghế ngồi cạnh, lay lay cánh tay áo của Trạch Lam.

- Hai người quen nhau cũng đã gần một năm còn gì, tại sao lại dễ dàng chia tay như vậy hả?

Trạch Lam mắt đỏ đẫm, rồi đỏ hoe sắp khóc. Cánh mũi nhỏ ửng ửng sứt sứt. Tay đưa lên quệt đi khoé mi ngăn nước, gần giọng nói nhỏ.

- Anh ta...hạ tiện!

- Hạ tiện?

Tổ Di Di ngạc nhiên, bấy lâu nay Trạch Lam chẳng phải luôn rất tôn trọng và yêu thương Tần Bách, này lại một lời nói anh ta "hạ tiện".

Trạch Lam lúc này siết chặt ly rượu trong tay, nơi ánh mắt hằn lên sự căm phẫn khó đoán.

- Hôm qua, Tần Bách anh ta muốn cưỡng ép tớ....

Tổ Di Di trở mặt hoảng hốt, cả cánh môi cũng run run.

- Cưỡng ép....anh ta muốn lên giường?

Trạch Lam khép mắt gật đầu, cô vốn dĩ là một con người sống khép kín, không hề suy nghĩ phóng khoáng, dễ dãi. Quen nhau mới gần một năm, cô và bạn trai cao lắm chỉ có hôn, ôm ấp bình thường.

Cô một lòng chỉ muốn giữ cho tình cảm này của mình được trong sáng, ít nhất là thêm một chút thời gian nữa. Ai nói cô cổ lỗ sĩ cũng được, ấu trĩ cũng được.

Nhưng quan niệm sống mỗi người mỗi khác, đâu ai giống ai hoàn toàn.

Tần Bách nóng lòng muốn lên giường, nên đã dùng vũ lực ép buộc cô.

Trạch Lam lúc này xoắn ống tay áo somi của mình lên, đưa cho cô bạn bên cạnh xem nơi cổ tay của mình.

- Cái gì....là anh ta làm sao?

Tổ Di Di há hốc miệng khi nhìn thấy nơi cổ tay của Trạch Lam bị xây xước đến rớm máu, trên đó một chút còn bị bầm tím ngang dọc chằng chéo lên nhau nhìn rất mất thẩm mỹ.

Trạch Lam bỏ tay áo xuống, tiếp tục rót rượu vào ly.

- Chính tớ cũng không ngờ, anh ta lại bạo lực như vậy.

Tổ Di Dĩ ghen ngào nhìn cô, rồi tay xoa xoa tấm lưng mảnh mai, lặng người lên tiếng.

- Được rồi...chuyện qua rồi đừng nghĩ ngợi nhiều nữa. Dù gì...vẫn chưa quá tồi tệ mà, đúng không?

Trạch Lam mỉm cười gượng gạo, xoay xoay ly rượu trên bàn.

- Ủ! Nếu thật sự hôm qua có chuyện gì, tớ thề...tớ có đi tù cũng sẽ giết chết anh ta cho được!

- Bậy bạ...

Tổ Di Dĩ đánh mạnh vào lưng Trạch Lam một cái, rồi nâng ly cười tươi, đồng đặc hô to.

- Cạn cái nữa nào mọi người!

Từng thanh âm hỗn loạn xen nhau cất lên, tiếng người cười cười nói nói, tiếng ly sành, chai thủy tinh va nhau "leng keng" tạo nên bầu không khí ồn ào vô cùng.

Một lúc sau, có cô đồng nghiệp trong đám cầm điện thoại xem một đoạn clip, rồi hớn hờ nói lấy.

- Ê ê, nghe nói trên mạng dạo này có cái phong trào rất hot, đã biết chưa?

- Tưởng gì, "Kiss cam" đúng không?

Người khác lại xen vào, về mặt phần khích.

- Trò này lâu rồi, đã lắng xuống một thời gian, không hiểu sao mấy ngày gần đây lại rộ lên lần nữa mới ghê đấy.

Bỗng dưng, cô đồng nghiệp cầm điện thoại búng tay cái "Chách", đứng dậy hiên ngang nói.

- Ai dám chơi không? Hử?

Trạch Lam cười nửa miệng, tay xoa trước mặt đầy khinh khi.

- Ba cái trò tào lao.

Sau câu nói đó của Trạch Lam, cô đồng nghiệp kia liền cầm điện thoại chạy sang phía cô, vỗ vỗ vai giọng khiêu khích.

- À phải rồi, ai chứ Lưu Trạch Lam đây làm gì dám chơi mấy trò này. Đúng không? Thiếu nữ trinh trắng? Haha.

Cả đám phá lên cười châm chọc, Tổ Di Dĩ nhăn mặt liếc mắt lườm lấy, rồi níu tay cô gái bên cạnh.

- Trạch Lam, mặc kệ bọn họ!

Đáp lại sự lo lắng của Tổ Di Dĩ, Trạch Lam ngồi gục mặt xuống bàn suy nghĩ gì đó, rồi thỉnh thoảng đứng dậy đập bàn một cái, mạnh dạn tuyên bố.

- Ai nói Lưu Trạch Lam này không dám.

- Trạch Lam, cậu điên sao?

Tổ Di Dĩ kéo tay ghì cô ngồi xuống, vậy mà Trạch Lam vẫn mặc kệ, vẫn đứng đó biểu diễn tự tin đến lạ.

Thật sự mà nói, có ai hiểu được nỗi lòng của cô hiện giờ. Cô chia tay bạn trai cũng chỉ vì cái tính này của mình, không bao giờ chủ động trong bất cứ việc gì. Bây giờ, cô phải thay đổi. Cô phải cho tất cả mọi người thấy cô là một cô gái của thế kỉ 21, dám nghĩ dám làm.

- Được, đừng nói cái miệng không như vậy chứ. Hành động đi.

Một người trong đám khiêu khích, tất cả bọn họ hiện giờ ai cũng đã say cả rồi, nên cứ chỉ cùng lời nói đôi lúc chẳng còn phân định rõ đúng hay sai.

Trạch Lam nheo mắt nhìn khắp không gian trước mặt, rồi cô bĩu môi nhếch cười.

- Lưu Trạch Lam thôi, có hôn cũng phải lựa người mà hôn. Chứ chẳng đem môi mình đi hôn bữa bãi những kẻ không đâu.

Nói rồi cô bước ra khỏi bàn, quay lưng đi một nước trước sự hoang mang của Tổ Di Dĩ, cùng sự hò hét phần khích của đám đồng nghiệp.

Tổ Di Dĩ cùng với ba cô đồng nghiệp nữa đi theo sau lưng Trạch Lam. Cô mở cánh cửa nhưng đồ to lớn phía trước, đi lên cầu thang dẫn lối lên trên.

Tầng hai này là khu vực dành cho khách VIP, toàn là những bậc thượng lưu giàu có nứt tiếng đến đây để ăn uống. Với không gian sang trọng và giá thành đắt đỏ cao gấp ba lần tầng dưới.

Khu vực ăn chia ra gồm ngoài sảnh lớn cùng một dãy phòng VIP phía trong, những căn phòng này đại đa số là nơi tụ họp của những nhân vật có máu mặt, về cả lẫn trong giới làm ăn và giang hồ, họ không muốn bị quấy rầy, dòm ngó nên lựa một nơi kín đáo riêng tư hết mức có thể.

- Trạch Lam, đủ rồi.

Tổ Di Di kéo lấy cánh tay cô gái trước mặt, bước đi có phần loạng choạng không vững.

Trạch Lam cong môi khó chịu hất tay mình ra, tiếp tục đi về phía khu vực phòng VIP.

Lúc này, trong một phòng VIP số 102, có vài thanh niên đang ngồi, nằm đủ kiểu trên dãy ghế sofa bọc nhung màu đỏ thẫm, viền vàng sang trọng.

Một tên ăn bận bảnh bảo, tây trang lịch lãm ngồi hút thuốc phi phèo lên tiếng.

- Sao hôm nay anh ta đến trễ vậy?

- Ai? Cậu nói Tứ thiếu sao?

- Còn ai ở đây? Người dám để bọn này chờ dài cổ chỉ có mỗi anh ta! Thật hết nói nổi, đúng là con người quái dị nhất tôi từng gặp. Mỗi lần họp mặt với anh ta, chả được mang một em đào nào xinh tươi theo vào. Chán chết mẹ đi được.

- Tứ thiếu ngay từ đầu đã nói ghét phụ nữ kia mà. Chưa có người phụ nữ nào chạm được một ngón tay vào người anh ấy, ngay cả đến gần còn không được phép. Đúng là đầu óc làm ăn thì không chịu nổi, còn ngoài ra....đẹp đi..

- Mấy cậu thôi đi được không, ngưng nói sau lưng anh ta đi. Để anh ta nghe thấy là tự hiểu hậu quả.

Cả bọn thông thả ngồi đối thoại với nhau một tràng dài, rồi phút chốc giật mình khi cánh cửa phòng mở ra.

Từ bên ngoài, một nam nhân dáng dấp cao to, vạm vỡ bước vào.

Khí chất ngang tàng tựa như một vị lãnh chúa, mỗi gang mỗi tấc trên con người nam nhân này đều toát lên một sự âm lãnh, ngạo mạn khó thể lột tả.

Bộ tây trang màu đen dầu vậy cũng không thể nào che lấp được hết các cơ bắp cuộn cuộn sau lớp áo đó. Một thân thể tráng kiện, chẳng ai địch nổi là đây.

Ngũ quan tuy hoàn hảo đến từng đường nét, vậy mà ở hần lúc nào cũng chỉ toát đúng một vẻ, đó là lạnh lùng và cao ngạo vô cùng.

- Tứ thiếu, bận việc gì sao? Đến trễ vậy?

- Hôm nay Tứ thiếu phải đến một nơi, mấy vị tổng tài đây cũng biết rõ mà!

Tôn Nghị đứng cạnh lên tiếng, liền bị cái nhìn sắc lạnh của Giang Triết Hàn làm cho điếng người.

Dù là người thân cận nhất với Giang Triết Hàn đã hơn bảy năm, nhưng mỗi lần hần không vui, đều khiến anh phải ớn lạnh mà dè chừng.

Ở con người này, chỉ có hai từ mà người đối diện phải luôn nhớ lấy.

Đó là "CÂN TRỌNG".

Nhất định phải cân trọng trong từng lời nói và cả hành động. Nếu sơ suất, thì có thể đó cũng là ngày giỗ năm sau của chính mình chẳng hạn.

Giang Triết Hàn ngồi xuống, ngã lưng trên chiếc ghế to nhất trong phòng, bỗng chốc hàng lông mày nhíu lại khó chịu.

- Lữ Sanh, tôi đã nói bao nhiêu lần rằng không được hút thuốc trước mặt tôi sao? Cậu...là quên mất hay là cậu không hề để tâm đến lời tôi nói?

Tên đang phi phèo nhà khói thuốc liền lạnh cả sống lưng, vội vùi đầu thuốc trên tay vào gạt tàn, cười cười cho qua.

- Xin lỗi! Tôi thật sự quên mất.

Cái biểu diện cùng thanh âm trầm mặc đó của Giang Triết Hàn thoáng chốc đè nén bầu không khí trong phòng xuống mức cực hạn.

Mãi đến khi nam nhân đó tay nâng ly rượu, đưa lên nhấp nhẹ một ngụm với nét mặt giãn ra một chút thì họ mới dám thở phào.

Lúc này ở tầng bên dưới, một cô gái với mái tóc được nhuộm màu vàng nhạt, uốn xoắn sóng to bồng bềnh, bận chiếc đầm xanh ngọc dài chạm gối, chân mang giày cao gót mũi nhọn cùng tông màu bước ra khỏi toilet đi về phía bàn tiệc.

Đưa mắt tìm kiếm, rồi lên tiếng thắc mắc.

- Ủa? Hình như thiếu mất vài người?

- Đúng rồi, họ cùng nhau lên tầng 2.

Nam đồng nghiệp ngồi cạnh đáp lời, rồi cánh tay tự tiện khoác lấy bả vai thon gọn của cô gái kế bên, buông giọng trêu đùa.

- Mỹ Mỹ, cô có muốn chơi "kiss cam" không hả?

Giang Triết Mỹ bực dọc gạt tay tên đồng nghiệp dè xòm khỏi người, nếu cô mà nói cho hắn ta biết thân phận thật sự của mình chắc đến cả ngời ăn cùng thì bọn họ cũng chẳng dám hưởng chi là động tay động chân thế này.

- Mà bọn họ lên tầng 2 làm gì trên đó?

- Trạch Lam hôm nay tuyên chiến chơi "kiss cam" đó. Nên lên trên tầng 2 kiểm một đại gia nào đó để chơi cùng ấy mà. Haha!

Cả đám đồng nghiệp say sấn chẳng còn biết trời đất liên tục nói làm nhảm, cười đùa nhố nhăng.

Giang Triết Mỹ dự cảm chẳng lành, khi mà tầng 2 trên kia vốn dĩ là một nơi mà một người cực kỳ nguy hiểm hay lui tới.

- Nhưng có thể hôm nay anh ta không có ở đây cũng nên....

Cô ngồi ngẫm nghĩ một lúc, rồi chợt nhớ đến ngày hôm nay là 18/5, cô liền lạnh cả sống lưng.

- Không được....ngày này thì anh ta chắc chắn sẽ có mặt ở đây...nếu để họ lỡ bộ chạm mặt với anh ta, họ chết chắc!

Giang Triết Mỹ lăm bắm rồi lập tức đi nhanh lên trên tầng 2.

Bây giờ, Trạch Lam đang đi đứng xiêu vẹo. Mặc kệ sự can ngăn của Tổ Di Di, cô vẫn tiếp tục đi về phía trước.

- Di Di, để yên cho Lưu Trạch Lam này lựa người đàn ông để hôn coi...

Sau câu nói này của cô, ngay lập tức cánh cửa phòng VIP 102 mở ra.

Trạch Lam mơ mơ màng màng, nhưng vẫn đủ để quan sát rõ, ngay tầm mắt của cô, một nam nhân sắc vóc đến mê người, lịch lãm, phong độ không tả xiết đang đứng đây và tiến về phía cửa.

Ngay lúc này, Trạch Lam búng tay một cái, quay mặt ngáo ngơ cười nói với mấy cô bạn đồng nghiệp.

- Haha! Xem Lưu Trạch Lam tôi chơi "kiss cam" đây này. Còn là hàng cực phẩm thượng hạng nha! Chổng mắt lên mà xem.

Dứt lời, bước chân của Trạch Lam nhào thẳng về phía cửa phòng, lao bạt mạng qua những ánh nhìn sững sốt, hoảng sợ tột độ của những nam nhân trước mặt.

"Uych"

Cả thân người cô va vào một khuôn ngực rắn chắc tựa đồng sắt, miệng vẫn bật cười ngây ngốc.

- Cô...cô gái này ở đâu ra...mau...lôi cô ta ra ngoài...

Tôn Nghị hốt hoảng tột cùng, nhưng đâu phải mỗi mình anh mới hoảng hốt như vậy mà tất cả những người quen biết với Giang Triết Hàn đều phải sợ đến đầu óc muốn nổ tung.

Cô gái kia, ngốc ngáo chẳng biết mình đang động phải một kẻ nguy hiểm như thế nào sao?

- Buông ra....

Trạch Lam cựa quậy cầu gắt khi cánh tay bị ai đó lôi kéo, lúc này, một thanh âm thâm trầm cất lên, nhẹ nhàng mà lại đầy uy lực.

- Bỏ ra!

- Sao ạ?

- Tôi nói bỏ cô gái này ra!

Giang Triết Hàn gằn giọng lần nữa, bao nhiêu cặp mắt trắng dã suýt rớt luôn ra khỏi hốc mắt. Căng mặt nhìn nhau khó hiểu.

Mọi khi có phụ nữ đến gần, thì Tứ thiếu kia liền né tránh, hoặc là nổi trận lôi đình dùng đũa đánh họ ra xa. Hắn luôn giữ khoảng cách nhất định với phái nữ như thể xem họ là một con virus hay mầm bệnh, sinh vật gì đó kinh khủng.

Vậy mà bây giờ, Giang Triết Hàn lại lệnh không cho đem cô gái kia ra khỏi người hắn. Điều này như kiểu là ngày tận thế của nhân loại đây rồi còn đâu.

- Triết Hàn, anh.....

- Lui ra!

Lời nói của Tôn Nghị bị hắn cắt ngang lãnh đạm, đôi mắt sắc toát ra đầy khí lạnh của hắn hiện giờ dường như đang nhìn đắm đắm vào cô gái nhỏ đang dính chặt lấy mình không rời.

- Vâng! Tứ thiếu!

Tôn Nghị cúi người, rồi đưa mắt ra hiệu với bọn người còn đang đứng sững sờ như trời trồng.

- Cô ấy đâu? Trạch Lam...

Giang Triết Mỹ vừa nhìn thấy mấy cô đồng nghiệp, đã liền co chân chạy đến thật nhanh, níu tay một người hỏi lấy.

Tổ Di Di ngớ mặt, chỉ tay vào cánh cửa nhưng đồ đang dần dần khép lại phía trước.

Giang Triết Mỹ hoảng hốt đến dây thần kinh sắp đứt đoạn, cô nhào tới trước miệng không ngừng gào lên thất thanh khi nhìn thấy người sau cánh cửa kia là ai.

- Trạch Lam...đừng....!

Nhưng dường như đã quá muộn, khi mà giây phút cánh cửa khép lại, Giang Triết Mỹ cô vẫn còn kịp bắt gặp ánh mắt sát khí đáng sợ quen thuộc của nam nhân bên trong nhìn lấy mình một cách khó hiểu.

Cánh cửa to đùng lúc này hoàn toàn đã đóng kín bùng, Giang Triết Mỹ ôm đầu bứt tóc la hét.

- Trời ơi, lần này mấy người hại chết cô ấy rồi.

Câu nói của Giang Triết Mỹ đồng loạt đều làm mấy cô gái kia ngáo ngơ nhìn nhau.

Tổ Di Di lấp bấp nắm lấy tay áo của Giang Triết Mỹ, gần hỏi.

- Cậu đang nói cái gì vậy Mỹ Mỹ? Hại chết cô ấy là sao....chỉ là một trò chơi thôi mà.

Giang Triết Mỹ thở hắt một mồi, hất tay Tổ Di Di ra, đánh mặt lên tiếng.

- Người trong ấy.....là Tứ thiếu đó.

- Tứ thiếu? Là....là Giang Triết Hàn?

Cả Tổ Di Di cùng ba cô đồng nghiệp thảng thốt tròn mắt, rồi phút chốc ai nấy đều phải run rẩy. Mồ hôi con mồ hôi mẹ bắt đầu tuôn ra từng chút.

Người trong đó là Giang Triết Hàn - Tổng tài của tập đoàn Giang thị. Thảo nào lúc này bọn họ cứ thấy có gì đó quen quen.

Ở Bắc Kinh này, chẳng ai là không biết đến người được gọi là Tứ thiếu kia là người như thế nào đâu chứ.

Vừa độc tài, ngang ngược, ngạo mạn lại lập dị khó đoán vô cùng. Hình tượng vẻ ngoài lịch lãm, nam tính cuốn hút đến mê người của anh ta luôn làm giới chị em phụ nữ điêu đứng.

Hàng loạt các group được lập ra trên các trang mạng xã hội, chỉ để giải tỏa niềm đam mê được ngắm nghía, chiêm ngưỡng cái người được mệnh danh là "Kỳ quan của nhân loại" hay "nam thần Giang thị".

Tuy được ưu ái đặt cho những cái danh nghe qua rất kiêu như thế, nhưng tính khí kỳ lạ luôn làm người khác phải lo sợ.

Khi suốt bao nhiêu năm qua, hiện giờ vị Tứ thiếu kia cũng đã 29 tuổi, vậy mà một lần bắt gặp anh tay trong tay với phái nữ cũng không có.

Thậm chí, tồi tệ hơn, Tứ thiếu của tập đoàn Giang thị còn không để phái nữ tiếp xúc với mình dù là ở bất cứ cự ly nào đi nữa.

Lời đồn xuất hiện mỗi lúc mỗi nhiều. Kẻ nói "Giang Triết Hàn bị đồng tính", kẻ lại nói "Giang Triết Hàn bị yếu sinh lý", hay thậm chí hơn có kẻ tuyên bố rằng "Giang Triết Hàn bị mất khái niệm cương cứng."

Tuy nhiên, đồn đoán vẫn chỉ là đồn đoán, đến hiện tại thì con người thật sự của vị Tứ thiếu này vẫn còn là một ẩn số.

Với cả, Tứ thiếu này lại còn là lãnh đạo của thế lực ngầm tại đất nước đô thị phồn hoa rực rỡ này.

Bảo sao ai mà không sợ khi nghe danh.

- Làm sao...làm sao bây giờ.....làm sao đây hả?

Tổ Di Di lung túng nhảy lên, rằng môi không ngừng cắn vào nhau đến hằn lên từng dấu.

Giang Triết Mỹ lúc này mới nhìn sang Tôn Nghi, hất nhẹ hàng lông mày ra ý "mở cửa".

Nhưng đáp lại cô, vẫn chỉ là cái lắc đầu bất khả kháng của hắn.

Giang Triết Mỹ cũng tự hiểu, trên đời này ngoài ông trời ra thì còn có ai dám làm trái ý với nam nhân trong kia. Cô đưa mắt với ánh nhìn hằn rõ sự hoang mang, lo lắng hướng về phía cánh cửa trước mặt. Nơi cánh môi khẽ hé mở tự thì thầm vài lời đủ để mình nghe thấy.

- Luru Trạch Lam, chị thật sự nghĩ mình đang chơi một trò chơi tưởng chừng như là bình thường. Nhưng với việc lựa chọn người để chơi cùng thế này, vô tình chị lại biến nó thành một trò chơi nguy hiểm cỡ nào chị có biết hay không đây?

[...]

Bạn đang đọc truyện *Ám Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Chương 2

Bên trong phòng VIP, Trạch Lam vẫn gục mặt nép vào khuôn ngực rắn chắc của ai đó. Mắt nhắm nghiền, dáng đứng lại xiêu vẹo chẳng vững.

Còn Giang Triết Hàn, hắn thấy bản thân mình như bị sốc toàn tập. Khi mà hắn lại có cảm giác rất dễ chịu với cô gái này. Nói đúng hơn, là mùi hương toát ra từ cơ thể cô.

Chẳng phải mùi nước hoa cô đang dùng, mà là mùi vị của cơ thể từ bên trong, từ da thịt nóng ẩm của cô.

Chính Giang Triết Hàn cũng không thể hiểu nổi, khi tại sao khứu giác mình lại trở nên nhạy cảm với mùi hương này vô cùng. Đánh động đến từng tế bào thần kinh nơi hắn cũng rung chuyển không ngừng.

Giang Triết Hàn hai mắt khép lại, đầu lông mày rậm rạp cứng cáp nhăn nhu, khẽ chậm rãi hít nhẹ một hơi thật sâu cảm thụ mùi vị trên từng tác da thịt của cô gái nhỏ.

Trạch Lam lúc này mới mở mắt, cô ngẩng mặt đưa mắt ngáo ngơ nhìn quanh, bắt gặp ánh nhìn rơi dừng lại ngay nam nhân phía trước.

Dù là đang ngà ngà say, nhưng xem ra vẫn đủ nhận thức rằng, nam nhân đứng trước mặt cô quả thực rất đẹp, rất cuốn hút.

Hàng lông mày rậm, cứng dáng hùng dũng, đôi mắt không quá hẹp cũng không quá tròn đều, tạo cảm giác ma mị khó đoán, mang đến sự áp đảo khủng khiếp chỉ từ ánh nhìn. Còn sống mũi, thẳng tắp cao vút không một chút gồ ghề. Hai cánh môi chẳng mỏng cũng chẳng dày, bạc lạnh nhưng gợi tình đến mê luyến.

Nói chung, ngũ quan ngự trị trên gương mặt kia nếu ví với hai từ "tuyệt phẩm" thôi cũng không đủ. Nó vượt luôn quá mức định luật của cái đẹp.

Trạch Lam miệng hé cười ngây ngốc, đứng ra xa một chút đưa mắt nhìn từ trên xuống dưới chân của Giang Triết Hàn.

Cánh môi nhỏ nhắn lẩm bầm "Oa" một tiếng đủ để người khác nghe thấy.

"Không ngờ mặt đã cực phẩm, mà đến vóc người cũng cực phẩm nốt!" Trạch Lam nghĩ thầm mà cười trong bụng. Cô không nghĩ, mình lại kiếm được một mỹ nam toàn diện hoàn hảo thế này để chỉ chơi một trò chơi.

Cô xoay mặt về phía sau, tính mở miệng bảo với đám đồng nghiệp chống mắt lên xem cô chơi "kiss cam" với trai đẹp. Nhưng rồi nụ cười hớn hở trên môi vụt tắt khi nhận ra cửa phòng đã đóng chặt tự khi nào. Giam lấy cô ở cùng với một nam nhân lạ hoắc trong cùng một căn phòng.

Cô nuốt nước bọt cố bình tĩnh, chậm chậm xoay người về nhìn lấy nam nhân kia thêm một lần thật kỹ.

Rồi hai mắt tròn xoe, đầu óc đang say như tỉnh táo hẳn khi biết người mà cô vừa động đến là ai. Cánh môi anh đào run run va vào nhau nấp mấp.

- Giang...Giang Triết Hàn?

- Phải, là tôi.

Thanh âm thâm trầm bỗng chốc cất lên, phá tan bầu không khí nặng nề ngột ngạt.

Trạch Lam hai chân run rẩy sắp không đứng vững, từng bước lùi về sau. Cô đâu phải không biết con người này là ai, là một kẻ lập dị như thế nào.

Nhưng rõ ràng hẳn có bao giờ để phụ nữ đến gần mình, thì sao hôm nay lại cho cô dễ dàng tiếp cận, không xua đuổi còn có ý định nhốt lấy cô ở riêng với mình.

- Tôi...tôi nhầm người, xin lỗi. Tôi xin lỗi!

Trạch Lam lúng túng, nói xong cô liền xoay lưng mở lấy cửa, nhưng nhận ra cửa đã bị khoá chốt ngay từ bên ngoài, hoàn toàn không thể đá động đến.

Tim cô đập mạnh, hô hấp cũng gấp gáp làm nơi lồng ngực cũng kịch liệt nhấp nhô lên xuống không ngừng.

Tầm lưng mảnh mai một lúc cảm nhận được làn hơi ấm nóng kỳ lạ đang dần nẹp sát vào. Cô nhắm chặt mắt nhắm nhủ cả mặt mày sợ hãi đến sắp khóc.

Bất chợt, một hơi thở nóng hổi thì thâm lướt nhẹ lên gáy, làm cô giật bắn người mà đưa tay che lấy.

- Rất dễ chịu!

Trạch Lam đưa ánh nhìn hẳn rõ tia kinh sợ nhìn vào nam nhân trước mặt, khoé mi bắt đầu ướt đẫm nặng dần.

- Từ thiếu....Tôi không có ý trêu đùa anh. Tôi xin lỗi, nhầm lẫn thôi....

Giang Triết Hàn rãnh môi tinh tế chợt cười, nơi đáy mắt tồn đọng gian ý khó lường.

- Nhầm lẫn hay không, không đến lượt cô quyết định. Riêng tôi, tôi chẳng thấy đây là nhầm lẫn một chút nào!

Câu nói vừa chấm dứt, cũng là lúc một cánh tay Trạch Lam bị nam nhân nhanh chóng bắt lấy, kéo mạnh về trước.

Cả thân thể nhỏ bé bị gói gọn trong vòng tay lực lưỡng, càng cựa quậy lại càng bị kiềm hãm siết chặt.

Trạch Lam hốc mắt đỏ hoe nóng rất, đối với cô, người đầu tiên trong đời ôm lấy cô, gần gũi với cô ở khoảng cách này chỉ có mỗi Tần Bách.

Bây giờ khi không lại bị một nam nhân lạ lẫm bủa vây, bài xích thế này một lúc làm thần kinh cô căng ra sắp đứt.

- Từ...Từ thiếu, Tôi không có ý trêu chọc anh....xin anh tự trọng một chút!

Trạch Lam run rẩy cầu khẩn, hai tay chấn ngay trước ngực cố giữ lấy một ít khoảng cách cuối cùng còn sót lại.

Giang Triết Hàn dường như vẫn còn đang mê muội hương thơm toát ra từ da thịt của cô. Hắn liên tục hít nhiều hơi thật sâu để cảm thụ từng mùi hương trên cơ thể cô, không muốn bỏ sót dù chỉ là một ít.

Đầu óc dù nghĩ thế nào cũng không thể hiểu, lý do vì sao khứu giác của mình lại đặc biệt mẫn cảm với mùi hương của cô đến kỳ lạ. Lại tạo cho hắn cảm giác rất thoải mái, dễ chịu. Hệt như một thứ ma túy, càng ngửi lại càng nghiện không tài nào dứt ra được.

Bỗng chốc hắn cảm nhận cô gái trong tay mình bắt đầu vùng vẫy mỗi lúc mỗi mạnh, Giang Triết Hàn nhíu mày đành mắt nhìn Trạch Lam, đôi mắt sắc sảo đem cái nhìn lạnh giá chẳng khác gì một mặt sông băng ngày đông xoáy sâu vào cô. Bất giác làm cô cũng rùng mình ớn lạnh cả sống lưng.

Trạch Lam sợ đến mồ hôi mẹ mồ hôi con thì nhau tuôn ra trên trán, liền không dám cử động, hai hàm răng vô thức va nhau càn cạch không ngừng.

- Từ thiếu....tôi...um~...

Câu nói chưa kịp hết liền bị chặn ngang bởi một đôi môi lạ lẫm, Giang Triết Hàn thô bạo ghì chặt đầu cô, cường chế dùng toàn bộ sức lực siết lấy thân thể nhỏ bé đang vùng vẫy điên cuồng.

Cánh môi mỏng mang theo hơi lạnh len lỏi như đóng băng cả tế bào thần kinh nơi cô, lẫn chút men rượu thượng hạng nhàn nhạt xộc thẳng lên khứu giác làm cô thoáng chốc cũng muốn say xắm mặt mày.

Đầu lưỡi ấm nóng của nam nhân mạnh mẽ tiến công, xâm nhập vào trong khoang miệng của cô, tham lam hút sạch vị ngọt cùng nước bọt nơi đó.

Trạch Lam tròn mắt trắng dã, biểu diện kinh hãi đến tột độ. Không phải là cô chưa từng hôn, dù gì cô cũng đã 24 tuổi, cũng đã có bạn trai được gần một năm.

Nhưng Tần Bách chưa bao giờ hôn cô ngẫu nhiên và cuồng nhiệt hoang dại như thế này. Quá lắm cũng chỉ là hai chiếc lưỡi vừa chạm vào nhau, ngay lập tức rút về yên vị.

Còn đằng này, nam nhân cao ngạo, thô lỗ kia hoàn toàn bài xích mọi động tác trên cơ thể cô.

Chiếc lưỡi non nớt của cô chẳng thể nào chạy thoát mà bị quấn chặt, khiến đường khí nơi cô càng lúc càng bị hút cạn dần.

Bất chợt Giang Triết Hàn rời môi cô một khắc, mặt kẻ mặt thì thâm vài chữ to nhỏ đầy mỉa mai.

- Quả nhiên, cô chính là thứ tôi cần!

Trạch Lam còn chưa kịp né tránh hay vùng vẫy, liền bị một lực đạo khá mạnh ép lấy cơ thể tiếp tục siết chặt cô hơn. Cánh môi lạnh lạnh nơi nam nhân không ngừng nếm trọn mật hoa lẫn mùi vị kỳ lạ cứ không ngừng khiến đầu óc anh mơ hồ vô định.

Trạch Lam thở hổn hển, cố gắng dùng tay đẩy lấy thân ảnh to lớn ra khỏi người nhưng bất lực khi sự áp đảo của người này quả thực rất kinh khủng. Nhịp thở của cô bị con người này dồn nén đến cùng cực không tài nào kháng cự.

Giang Triết Hàn đầu óc như bị mê hoặc bởi hương vị nơi cô gái nhỏ, vị ngọt nơi cánh môi cô hoà quyện với hương thơm phát ra từ da thịt cô quá nhiều tâm trí hẳn đến điên loạn.

Chính bản thân mình cũng chẳng hiểu rõ, tại sao hẳn lại hành động như thế này, hẳn dường như hoàn toàn không thể cưỡng lại được sức hút kỳ lạ của một cô gái lạ mặt.

Giang Triết Hàn hôn cô thật sâu, mang mọi cảm xúc mãnh liệt nhất áp chế lên cánh môi anh đào nhỏ nhắn. Càng hôn hẳn lại càng thấy một thứ xúc cảm không thể nào tả được chạy dọc cả thân thể.

Tất cả những gì thuộc về cô gái này đều khiến hắn cảm thấy dễ chịu, thoải mái nhất. Mang đến cho hắn sự hài lòng mà hắn chưa bao giờ có được.

Bất chợt đôi lông mày rậm cứng cáp của Giang Triết Hàn khẽ nhíu lại, một mùi vị tanh mặn lấp đầy trong khoang miệng, xộc thẳng lên khứu giác khiến hắn vội buông bỏ cô gái trước mặt.

Trạch Lam trừng trừng nhìn hắn, nơi đáy mắt như muốn hẳn lên vệt lửa căm giận vô cùng.

- Đề tiện!

Giang Triết Hàn nghiêng rặng, tay đưa lên lau đi vết máu nơi cánh môi dưới, rồi cao ngạo phun ra một ngụm nước bọt hoà lẫn ít sắc đỏ.

Lúc này, khi hắn đang tính di chuyển bước chân đến gần Trạch Lam lần nữa. Thì một loạt tiếng đập cửa "Ầm ầm" vang lên. Tiếp sau đó, cánh cửa phòng bị mở tung. Bên ngoài, là Giang Triết Mỹ hét ha lao vào không ngừng gào lên.

- Trạch Lam, chị...chị sao rồi!?

- Mỹ Mỹ!?

Trạch Lam vẻ mặt vẫn còn thoáng rõ nét hoảng sợ, bàn tay cô vẫn cứ vô thức run lẩy bẩy không ngừng.

Tôn Nghị tinh ý nhìn thấy nơi miệng của Giang Triết Hàn bị rách một ít, vẫn còn một chút máu đỏ tươi đọng lại trên đó. Anh liền sững sốt mà vội đi đến.

- Triết Hàn, anh....

Tình hình bây giờ căng thẳng chẳng khác gì sắp diễn ra một cuộc chiến bùng nổ ngay tại căn phòng này. Giang Triết Hàn bắt đầu thở gấp dần, vầng trán đỏ ngout hẳn rõ từng đường gân ngang dọc, mồ hôi thoáng chốc tuôn ra làm tấm ngực trên biểu diện dần tím tái.

Tôn Nghị nhận biết chuyện gì xảy đến, liền muốn đưa tay vào trong túi áo lấy ra thứ gì đó. Nhưng liền bị Giang Triết Hàn ngăn cản, khiến anh vừa khó hiểu vừa hoang mang vô cùng.

- Cô...

Giang Triết Hàn bất chợt di chuyển nhanh về phía Trạch Lam, ngay cả cô cũng phải hoảng sợ tột độ khi biểu diện của hắn dường như thay đổi hoàn toàn. Đôi mắt u tối như muốn bùng lên hai ngọn lửa, xung quanh đôi đồng tử ấy còn long lên những đường gân máu chỉ chít đáng sợ.

Lập tức không đợi nam nhân đang cuồng nộ như dã thú kia lao đến, Trạch Lam đã lập tức co chân mà chạy đi nhanh như tên bay khỏi đó.

Ngay khi bóng lưng của cô gái nhỏ khuất hẳn, Giang Triết Hàn chỉ kịp thấy nơi lồng ngực mình như bị ai đó dùng lực đâm đến vỡ toang. Hắn nhắm mắt, hàng lông mày cũng nhíu chặt. Tâm trí cau có thấm đẫm mồ hôi, một chân nhanh chóng ngã khuỵu hẳn xuống đất.

- Triết Hàn!

Tôn Nghị kêu lên, chạy đến đỡ lấy hắn. Trước mặt, Giang Triết Mỹ đứng như trời trồng khi bất thành linh phải chứng kiến cảnh tượng này.

Khi không vừa rồi nam nhân này vẫn còn rất khoẻ mạnh, mọi thứ vẫn ổn chẳng có gì xảy ra. Nhưng tại sao, hiện tại trông hắn lại vô cùng đau đớn, thống khổ lẫn đáng sợ thế này!

- Anh...

- Đi...

Tiếng gọi chỉ mới vừa hé môi của Giang Triết Mỹ liền bị một giọng nói cắt ngang. Thanh âm khàn đặc, nặng nề rất lạ. Cô còn tròn mắt ngạc nhiên, thì Giang Triết Hàn vẫn cúi gầm mặt mà gào lên giận dữ.

- Đi...Biến khỏi đây!

Giang Triết Mỹ giật mình, cô bị dọa cho sợ đến hai hốc mắt đỏ hoe sắp khóc. Cô nuốt nước bọt đưa ánh nhìn hoảng loạn sang Tôn Nghị, cả anh cũng vậy. Khí sắc anh trông khó coi vô cùng, rồi một lúc hất mặt ra hiệu bảo cô mau chóng rời khỏi.

Cắn chặt răng, Giang Triết Mỹ đành quay lưng đi thẳng một mạch khuất dạng sau cánh cửa. Mang theo một mớ suy nghĩ ngổn ngang chất đầy trong đầu óc.

Lúc này, đám bạn đồng tài của Giang Triết Hàn cũng bị đuổi cổ khỏi đây với một vẻ mặt ngờ nghệch chẳng hiểu chuyện quái quỷ gì đang diễn ra.

Cánh cửa phòng VIP được Tôn Nghị khoá chặt, anh nhanh chóng lấy ra từ trong túi áo một kim tiêm cùng một lọ thủy tinh nhỏ bằng ngón tay cái. Bên trong chứa một chất lỏng màu đỏ sẫm.

Tôn Nghị thuận thực bơm lấy chất lỏng ấy đầy trong ống tiêm. Rồi ngồi xuống bên cạnh Giang Triết Hàn, dứt khoát cắm mũi kim ngay vào cánh tay trái của hắn.

Chỉ vài giây sau, nhịp thở của Giang Triết Hàn dần dần ổn định trở lại. Hắn ngồi ngả lưng dựa vào cạnh bàn, yết hầu trượt dài đôi ba lần. Tuy vậy, tâm trí vẫn còn động lay vài nếp gấp. Hai mắt khép chờ đợi một mối vô cùng.

- Triết Hàn, anh sao rồi?

Tôn Nghị ngồi cạnh lo lắng hỏi, Giang Triết Hàn bây giờ mới chậm chậm mở mắt, tay đưa lên day day giữa trán một lúc rồi mới lên giọng.

- Không sao!

Chăm chú quan sát hắn, Tôn Nghị nhíu mày thắc mắc.

- Anh có thể nói cho tôi biết, vì sao lần này anh lại cảm cực lâu đến vậy? Rõ ràng là đã muốn bộc phát rồi kia mà!?

Câu hỏi đó thoáng làm Giang Triết Hàn dường như cũng như muốn tự hỏi chính mình. Nét mặt khó hiểu, lẫn tò mò nơi hắn phần nào là câu trả lời cho câu hỏi đó của Tôn Nghị.

Tôn Nghị đành im lặng, lúc này tốt nhất vẫn là không nên hỏi hay nói thêm bất cứ điều gì. Đột nhiên, Giang Triết Hàn vô thức thốt lên một câu mơ hồ.

- Là do cô ấy...!

Không đợi Tôn Nghị thắc mắc hỏi lấy, hắn lại tiếp tục.

- Ngay khi cô gái đó đi khỏi, tôi hoàn toàn mất kiểm soát!

- Ý anh là...

- Cô gái lúc nãy, có gì đó rất lạ! Tôi cũng không hiểu là tại sao? Chỉ biết, khoảnh khắc ngay khi cô ta lao vào người tôi, thì bao nhiêu sự khó chịu, đau đớn đang tồn tại trong người một lúc được xoa dịu... Tôi cũng không biết tôi có có ấu trĩ hay không khi tôi vừa rồi còn nghĩ, có khi nào cô ta là "thuốc giải" thật sự khi mà chính mùi hương toát ra từ cơ thể cô ta làm tôi dễ chịu vô cùng!

- Mùi hương?!

Tôn Nghị nhíu mày nhăn mặt đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác. Bao nhiêu việc đồng loạt diễn ra làm thần kinh anh cũng muốn chông chéo lên nhau làm rối loạn cả đại não.

Giang Triết Hàn mất nhìn vô định trong không gian trước mặt, đôi nhãn khí sắc lãnh, hẹp dài liên tục nhíu lại với những cái rung nhẹ nơi tâm mi. Không gian trong phòng bây giờ như lắng xuống vài phần, chỉ tồn tại lại hơi thở vẫn còn khá mệt nhọc của hắn vẫn đang từng nhịp vang lên đều đặn.

Bất chợt, bàn tay của Giang Triết Hàn vô tình chạm phải một thứ gì đó dưới đất. Cầm lên đưa ngang tầm mắt, ra là một tấm thẻ nhân viên.

Nơi đây mắt lạnh tanh bỗng loé lên vài tia sáng hỗn độn khi nhận ra, bức ảnh nhỏ trên tấm thẻ đó là ai. Rãnh môi Giang Triết Hàn bỗng cười, biểu hiện ẩn ý, lẫn chút tạp niệm khó đoán vô cùng.

Tay cầm tấm thẻ nhân viên đang đưa qua lại trước mặt, đôi đồng tử dễ dàng thu lấy gương mặt cô gái trong bức ảnh gói gọn trong trong tầm mắt. Lạnh nhạt buông giọng trầm ổn.

- Tôi muốn biết mọi thông tin từ Lưu Trạch Lam. Một chút... cũng không được bỏ sót!

[...]

Bạn đang đọc truyện *Ám Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Chương 3

Lưu Trạch Lam rời khỏi căn phòng ấy liền co chân chạy nhanh vào toilet, cô đóng cửa nhốt mình bên trong mặc cho đám đồng nghiệp bên ngoài gọi lấy cô không ngớt.

Nghĩ lại sự việc lúc này, thì mặt mũi cô lại được một phen đỏ bừng, nóng hổi. Tim gan bao nhiêu cứ muốn lộn ngược hết cả lên. Tay đưa ra và "bộp bộp" vào hai bên má, tự trấn an:

- Bình tĩnh, nhất định là cái tên ôn thần đó dẫm phải mìn gì đấy rồi...

Hàm răng trắng đều như bắp thoảng cắn chặt cánh môi dưới đến hần lên từng dấu, khổ sở ôm đầu gào lên một cái khiến đám đồng nghiệp trong đó có Giang Triết Mỹ cũng phải giật mình.

- Nhưng...nhưng rõ ràng cái tên này đời nào ở gần phụ nữ..thì hôm nay rốt cuộc là tại làm sao hấn ta lại lấy mình làm trò đùa thế này?

Lưu Trạch Lam vò đầu bứt tóc đến rối bù như ổ quạ, ngồi trong đó hồi lâu, bên ngoài Giang Triết Mỹ mới nóng ruột đập tay lên cửa "ầm ầm" mà kêu to:

- Trạch Lam, chị sao rồi? Đừng có ở mãi trong đó như vậy chứ? Ra đây đi!

Lưu Trạch Lam ngồi thẫn thờ, tâm trí hoàn toàn bị ràng buộc quanh quẩn trong mớ suy nghĩ hỗn độn về sự việc kinh hoàng vừa xảy ra cách đây ít phút.

- Mùi hương? Rốt cuộc, là anh ta thích cái mùi nước hoa mình dùng sao chứ!?

Đưa ống tay áo lên mũi ngửi ngửi, nhưng dẫu hít đi hít lại bao nhiêu lần thì nó vẫn dĩ chỉ là một mùi hương hoa nhài nhẹ nhàng, thanh thoát. Hơn nữa, nhãn hiệu mà cô dùng là một hàng bình dân tầm thường, nào có sức ảnh hưởng gì đến ai đâu chứ.

- Tốt nhất vẫn nên ném chai nước hoa này sang một bên!

Lắm bảm thêm vài chữ, Giang Triết Mỹ vừa tính đưa tay đập cửa lần nữa thì suýt té nhào ra trước khi cánh cửa đột nhiên thình lình mở ra.

- Trạch Lam, chị không sao chứ?

Giang Triết Mỹ hỏi.

Lưu Trạch Lam cố gượng cười, né tránh ánh mắt nghi hoặc của tất cả bọn họ. Vội đi đến trước gương, cúi xuống rửa mặt hì hục. Tay cầm khăn giấy thấm khô dung nhan yêu kiều, lại thur thả nói:

- Không sao, chỉ có chút hiểu lầm! Giờ thì ổn rồi, xuống dưới đi. Mọi người chắc vẫn đang đợi.

Lúc này, tại một dinh thự xa hoa, tráng lệ với kiến trúc chẳng khác gì một toà lâu đài được thu gọn lại một chút. Những chiếc mái ngói hình chóp nón màu lam sẫm sừng sững nổi bật giữa bầu trời đêm giăng đầy sao, lại càng trở nên hùng dũng hơn dưới sự soi sáng của hàng trăm ánh đèn vàng mờ ảo trong khuôn viên căn dinh thự.

Chiếc Bugatti Chiron màu đen sang trọng lao nhanh qua cánh cổng kiên cố to lớn vừa được mở rộng. Phía sau, là bốn chiếc xế hộp bám sát.

Giang Triết Hàn mở cửa xe bước xuống, vẫn một diện dung lạnh như băng son cùng thái độ hăng hộc, lúc nào cũng như một vỏ bọc tách riêng anh khỏi thế giới hiện tại, khiến bất cứ ai cũng không đủ dũng khí đến gần.

- Từ thiếu!

Tiếng kẻ trên người dưới trong đại sảnh của dinh thự đồng loạt cất lên, Giang Triết Hàn chỉ đứng đung không đoái hoài đến ai, lẳng lặng một mạch đi thẳng lên lầu.

Những người làm trong dinh thự, dù lâu hay mới ít nhiều cũng đã quen với việc này. Và cho dù không muốn quen, cũng phải làm quen. Rằng họ làm việc cho vị tứ thiếu chức cao vọng trọng nhất nhì của Bắc Kinh hoa lệ. Tính khí thất thường, có phần lập dị chẳng ai mà không biết. Thế nên, ngoại trừ khi hắn nổi trận lôi đình, thì tất thấy mọi cử chỉ hành động còn lại của Giang Triết Hàn hẳn, đều quá đỗi bình thường.

Cánh cửa phòng nâu sẫm bằng gỗ quý bị một lực đóng mạnh, đưa tay gỡ lấy caravat nơi cổ ném bừa sang một bên.

Giang Triết Hàn ngồi phịch xuống giường, hai bàn tay đan xen tì cằm mình lên đó. Trong đầu không tài nào vứt bỏ được mùi hương của cô gái lạ mặt kia, nó như một thứ mị lực trong tà đạo, ám ảnh sâu vào tận trong từng tế bào thần kinh nơi hắn.

- Rốt cuộc cái quái gì đang diễn ra?

Lắm bả m vài lời, Giang Triết Hàn đứng dậy đi vào phòng tắm, ngâm mình trong bồn nước với các loại tinh dầu và thảo dược một thời gian, giúp tinh thần hắn tỉnh táo, ổn định lại đôi chút.

Bước khỏi phòng tắm, trên thân hình vạm vỡ như được tạo hoá ưu ái ban tặng cho hai từ "thượng phẩm" kia chỉ quần đung mỗi một chiếc khăn lông bên dưới.

- Tìm tôi có việc gì?

Giang Triết Hàn hỏi, khi thấy người đứng trước mặt là Tôn Nghị. Trên tay anh ta cầm một xấp hồ sơ, tiến tới đưa tận tay nam nhân kia, anh nói:

- Tứ thiếu, đây là mọi thông tin về cô gái đó.

- Xong cả rồi sao?

Giang Triết Hàn nhận lấy xấp hồ sơ, khuôn mày cao ngạo thoáng nhướng lên tỏ ý hài lòng. Đối với hắn, chỉ có Tôn Nghị là cánh tay đắc lực mà hắn tin tưởng tuyệt đối. Anh ta theo hắn suốt cả quãng thời gian dài, đương nhiên nắm rất rõ tính khí trời đất cũng chịu thua của ông chủ mình.

Tôn Nghị không nói gì, chỉ im lặng khẽ gật đầu. Giang Triết Hàn ngồi xuống ghế xoay nơi bàn làm việc, tựa lưng ra sau thông thả xem xét kĩ mớ giấy trong tay.

- Đúng là chỉ có cậu mới làm tốt mọi việc tôi giao. Tin tưởng cậu, là điều tôi chưa thấy sai lầm!

- Tứ thiếu quá lời rồi! Tôi chỉ làm tròn bổn phận. Vậy...không phiền anh, tôi xin phép!

- Được rồi! Vất vả cho cậu.

Sau khi Tôn Nghị rời đi, Giang Triết Hàn đặt xấp giấy lên bàn, cẩn thận lật lấy từng tờ mà coi rất kĩ.

Trong mớ giấy đó, là tập hợp đầy đủ tất cả những thông tin của cô gái có tên Lưu Trạch Lam. Từ lí lịch cơ bản nhất, cho đến quá trình học hành, lớn lên và sinh sống, làm việc của cô đều được liệt kê chi tiết không sót một thứ.

- 24 tuổi, đang làm nhân viên văn phòng ở Tân thị. Hoá ra cũng tầm thường thế này...

Vừa xem hồ sơ, Giang Triết Hàn vừa nói, giọng điệu lẫn chút hờ hững chẳng để tâm.

Bỗng dưng, tờ giấy thứ tư trên tay Giang Triết Hàn thoáng khựng lại. Đầu lông mày cứng cáp của hắn chau nhau đến muốn dính chặt. Yết hầu hắn vô thức trượt xuống rồi lại đi lên chả biết bao nhiêu lần. Đôi mắt sâu hun hút như một cái hố đen vũ trụ, nhìn đắm đắm vào thông tin ghi rõ trên tờ giấy: "Giáo sư, tiến sĩ Lưu Đình bị tịch thu mọi công trình nghiên cứu, thu hồi tất cả văn bằng, chứng chỉ."

- Lưu Đình...là ông ta!

Tờ giấy trong tay bị Giang Triết Hàn siết chặt, ánh mắt hắn rõ sự căm phẫn tột cùng. Cầm tờ giấy được cất ra từ một bài báo vào mười năm trước, so ngang hàng với tờ lí lịch của Lưu Trạch Lam. Hắn càng thêm cắn chặt hàm răng mà đại nghiến:

- Cô ta là con gái của ông? Thực sự là con gái của Lưu Đình ông đây sao?

Giận dữ vò nát tờ giấy trong tay, Giang Triết Hàn mặt mày ngã lưng ra ghế, đầu cơ hồ dựa về sau khép mắt đầy bi phẫn.

- Ý trời, đúng là ý trời. Đến ông trời cũng giúp tôi tìm được ông, cái thứ cận bã của xã hội. Con gái của ông, cũng chẳng thua gì cha mình. Nên mới mang trên người cái mùi hương chêt tiết đó...

Trong căn phòng hoàng gia rộng lớn, Giang Triết Hàn ngồi đó với một sự đơn độc toát lên từ anh bao trùm kín cả không gian. Tồn tại nơi hắn, vẫn còn những góc khuất chẳng ai có thể nhìn thấy được. Mà hơn hết, những thứ này, Giang Triết Hàn hẳn hoàn toàn không muốn ai trông thấy hoặc biết đến chúng.

- Tôn Nghị, Tôn Nghị...

Tiếng gào thét như muốn nổi lửa của Giang Triết Hàn làm trên dưới dinh thự đều bị một phen rung động. Kề làm lâu năm nhất ở đây cũng chưa từng nghe phải thứ âm thanh đáng sợ này của vị tứ thiếu kia. Quả nhiên, bây giờ hắn đã thực sự không vui.

Chỉ có riêng Tôn Nghị, anh ta vẫn luôn giữ một thái độ điềm tĩnh đến lạnh người dù là đối mặt với ông chủ mình trong hoàn cảnh ra sao.

Bước vào phòng, Tôn Nghị lên tiếng:

- Tứ thiếu, anh gọi tôi?

- Con bé ở trường nội trú Bắc Kinh số 2, tìm nó ngay cho tôi.

Giọng Giang Triết Hàn lúc này trầm thấp như muốn khàn đặc lại, hắn ngồi quay lưng về phía Tôn Nghị, đầu không nhìn được về mặt của hắn, cũng đủ hình dung ra gương mặt sắc sảo đó kinh khiếp đến nhường nào.

- Tứ thiếu, hiện giờ đã hơn mười giờ đêm, anh có nên đi ngủ thôi không?

- Tôi nói ngay lập tức, là ngay bây giờ, làm ngay cho tôi!

Câu nói của Tôn Nghị bị Giang Triết Hàn chặn đứng, âm sắc cao giọng và chói tai bất giác còn khiến anh ta phải căng mắt. Đã lâu lắm rồi, anh mới thấy cái đáng sợ đáng sợ như muốn giết người này của hắn. Biết không thể làm trái ý, Tôn Nghị lặng lẽ cúi đầu rồi nhanh chân lui ra.

Giang Triết Hàn vẫn hướng mặt mình vào đối diện bức cổ phong Tây âu trước mặt, nơi lồng ngực như nhấp nhô kịch liệt vì từng hơi thở dốc cứ nhả ra đều đặn.

- Luru Đình, đến lúc trả giá cho những gì ông gây ra rồi chứ?

***

Luru Trạch Lam sau khi từ giả đám bạn đồng nghiệp ra về, cô bắt taxi qua một con đường nhỏ ở khu Đông Thành.

Thanh toán tiền xe xong, cô chậm rãi mở ổ khoá, đẩy cửa bước vào, cô chợt đưa mắt nhìn quanh, thoáng neho mắt, cô lâm bầm:

- Khi đi mình tắt đèn rồi mà? Sao hôm nay lại quên nhỉ?

Khép cửa, đặt túi xách lên bàn, rồi lại nói:

- Đụng là một tên Tần Bách thôi cũng đủ làm mình muốn điên lên rồi. Khi không lại chạm phải Giang Triết Hàn. Đúng là xui xẻo mà, đi tắm cho tỉnh táo đã rồi tính sau.

Nói rồi Luru Trạch Lam hai tay lật sạch quần áo, ở nhà một mình vẫn là thoải mái nhất trên đời, cô tự do thả lỏng, tự do mặc sao thì mặc trong căn nhà nhỏ vốn vẹn chỉ hai mươi mét vuông. Chẳng ai thấy, chẳng sợ ai nói ra nói vào.

Lựa chọn cách sống khép kín với đại đa số với người xung quanh, đôi khi cũng có cái lợi. Luru Trạch Lam cô đây căn bản sống có hơi bất cần một chút. Có lẽ thói quen này, dần hình thành cũng một phần là do người cha đã mất của cô.

Luru Đình, cha cô sinh tiền là một vị tiến sĩ và là nhà khoa học với khá nhiều phát minh đem lại cống hiến cho xã hội nhân loại. Nhưng chẳng biết vì sao, vào một ngày, bao nhiêu công trình nghiên cứu của ông đều bị phá hủy, mọi văn bằng chứng chỉ bị thu hồi tước bỏ, khi đó, Luru Trạch Lam cô mới lên mười hai tuổi.

Mọi ký ức lúc đó của cô rất rõ ràng, cho đến khi sau đó gần một năm, mọi khoảng hồi ức về lúc nhỏ của cô trong một thời gian dài như bị tước mất một cách khó hiểu. Cô không thể nhớ mình đã gặp phải chuyện gì, chỉ biết sau khi tỉnh dậy, cha cô đã trở thành một kẻ nghiện rượu, sa hoá vô cùng. Còn mẹ cô, vừa hạ sinh cô em gái nhỏ Luru Phù Dung được vài tháng, bà cũng lâm bệnh qua đời.

Từ đó cuộc sống của Luru Trạch Lam cô khổ sở hơn bao giờ hết, vừa đi học vừa đi làm. Cô làm đủ mọi công việc từ rửa bát thuê, đến lao công quét dọn cho các nhà hàng, khách sạn, chỉ cần có đồng tiền sống qua ngày và nuôi đứa em nhỏ là cô đều chấp nhận.

Vậy mà, trời dường như cũng chẳng thương xót cho nhà họ Luru cô. Khi em gái năm lên bốn tuổi, lại chẩn đoán mắc bệnh tim. Tuy không ác tính, nhưng phần nào ảnh hưởng rất lớn đến đời sống sinh hoạt của con bé. Con bé không được hoạt động quá mạnh, không được xúc động nhiều. Phải luôn giữ trạng thái ổn định nhất có thể để không bị tác động đến cơ tim.

Nhưng vì vừa làm vừa học, cha cô lại nghiện rượu suốt ngày, không thể chăm sóc em gái, Luru Trạch Lam đành cắn răng, kiếm được bao nhiêu tiền đa phần đều gửi gắm cho em mình vào học trường nội trú để cho con bé sống ổn hơn.

Mỗi tuần, cô đều ghé ngang thăm Luru Phù Dung một lần. Đầu đặn vào ngày thứ bảy, suốt bao nhiêu năm qua không khi nào là trễ hẹn với con bé.

Bước khỏi phòng tắm, Lưu Trạch Lam mặc trên người độc nhất chiếc áo sơ mi trắng rộng thùng thình cùng chiếc quần lót nhỏ xíu màu trắng.

Đôi chân thon ngọc trắng tấp gọt cảm căng thêm bóng loáng như tuyết như sương hiện rõ dưới ánh đèn. Mái tóc còn ẩm tự do buông thả ra đôi vai nhỏ nhắn, có phần rời nhẹ.

Cô đi đến rót một li nước ấm, lại vô tình thấy ngăn kéo hộc tủ gần bên giường ngủ bị hở ra.

- Là thật? Chẳng lẽ chỉ vì cái tên Tần Bách khốn nạn đó làm đầu óc mình quên trước quên sau vậy sao chứ? Trước giờ mình có thể này bao giờ?

Vừa đóng hộc tủ, cô vừa tự nói. Uống một ngụm nước, mệt mỏi ngồi xuống giường. Nhìn sang tấm ảnh cô chụp chung với em gái đặt ngay ngắn trên đầu tủ, rãnh môi vô thức cười nhẹ.

- Ngày mai, hết giờ làm việc chị lại đến thăm em, con nhóc!

***

"Ông là ai? Tại sao lại đem tôi đến đây? Thả ra..."

"Có trách thì trách ông bố đáng kính của mày, cũng trách vì sao ông thương mày nhất trong số ba đứa con của ông ta."

"Không...đừng...tôi xin ông...đừng làm vậy!"

- Đừng...đừng đến đây!

Giang Triết Hàn choàng mở mắt, nhìn lên chiếc đồng hồ kiểu Tây âu cổ điển treo trên tường chỉ mới hơn ba giờ sáng. Cả thân người đầm đìa mồ hôi, yết hầu trượt đi vài cái, đưa tay lên trán vỗ vỗ cổ trấn tĩnh.

- Lại mơ thấy nó. Đúng là nhà họ Lưu các người chẳng ai là tốt lành...

Bước xuống giường, đi vào phòng tắm mượn làn nước mát lạnh giúp thần kinh bình tâm lại đôi chút.

Khi đi ngang bàn làm việc, nhìn lướt qua tờ lịch trên đó, đã bị hấn vò nhả nhúm chẳng nguyên vẹn. Đôi môi kia chợt cười khinh bỉ, đồng tử sắc lạnh u ám ánh lên tia thù hận vĩnh cửu.

- Lưu Trạch Lam, chào mừng cô đến với cuộc chơi của tôi. Nhà họ Lưu mấy người, cứ đợi quả báo đi. Tôi sẽ trả lại cả vốn lẫn lời...

Bạn đang đọc truyện *Ám Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Chương 4

8h sáng tại Tân thị.

"Phó tổng...ông nói cái gì...tôi bị đuổi!?" Giọng Lưu Trạch Lam thốt lên, vang ra cả bên ngoài.

Bên trong phòng, người được gọi là phó tổng trạc hơn bốn mươi, dáng vẻ mập mập, mặt mũi cũng không mấy thân thiện. Ngồi trên ghế, đặt lên bàn làm việc của mình một phong bì, bên trên đề rõ dòng chữ "Lương tháng 7 - 15 ngày công + trợ cấp"

Cầm phong bì mà bàn tay Lưu Trạch Lam giật đến phát rung, làm việc ở đây đã hơn hai năm, có bao giờ cô làm chưa tròn trách nhiệm của một nhân viên kế toán đâu chứ? Khi không chỉ sau một đêm, sáng ra đã nhận được tin mình bị đuổi việc.

"Phó tổng, phiền ông nói cho rõ, lí do là vì sao?" Đập mạnh phong bì lên bàn, cô giận dữ gằn giọng.

Ông Trần - phó tổng của Tân thị ngồi ngả lưng, thái độ dừng dừng nói: "Bản kê khai thu chi cho tuần rồi cô nộp sai số liệu, người không dùng được nữa thì sa thải, chuyện dễ hiểu sao cô lại làm quá lên như vậy?"

"Tôi...làm sai số liệu?!" Lưu Trạch Lam tròn mắt ngạc nhiên, xưa nay bản tính cô là một người rất tỉ mỉ, trong công việc cô đặc biệt chú ý đến từng chi tiết nhỏ nhất nhất, chỉ mong sao cho mọi thứ phải thật hoàn hảo, đâu vào đó.

Rõ ràng, hôm trước, như mọi khi trước khi nộp bản kê khai cho trợ lý Mã, cô đã kiểm tra lại rất kĩ. Làm sao có thể có trường hợp như người đàn ông kia đang nói.

Lưu Trạch Lam cố gắng bình tĩnh, nói: "Phó tổng, phiền ông cho tôi xem lại bản kê khai."

"Được thôi!" Mở ngăn tủ, lấy ra một bìa nhựa, bên trong là một văn bản giấy A4 gồm ba tờ được bấm dính với nhau ở trên góc.

Đặt bìa nhựa lên bàn, ông Trần nhướn mày nói: "Cô tự mình xem đi. Xem xong thì đừng thắc mắc và dọn đồ đi khỏi đây ngay."

Mặc những lời xía xói chói tai, Lưu Trạch Lam cầm lấy bìa nhựa, mở ra cầm bản kê khai mình đã lập mà xem kỹ càng.

Bất chợt hàng lông mày nhíu lại, ánh mắt lộ rõ sự hoài nghi, khó hiểu, cô lẩm bẩm: "Không thể nào, những lỗi nhỏ thế này mình càng không thể mắc phải!"

"Xem xong rồi chứ, phiền cô Lưu đi cho. Tôi còn có cuộc họp với Quân thị, không có thời gian ở đây đôi co với cô." Ông Trần cao giọng nói.

Lưu Trạch Lam siết chặt tờ kê khai trong tay mình, nghiêng răng nói: "Nhất định có người chỉnh sửa, phó tổng, ông xem phần chữ kí của tôi...không giống!"

Ông Trần dường như không để tâm đến những gì Lưu Trạch Lam nói, chỉ muốn đuổi cô đi càng nhanh càng tốt như sợ giữ cô lại chừng nào thì sẽ gặp rắc rối chừng đó, ông xua xua tay tức giận lớn tiếng:

"Tôi không cần biết, trên đó là chữ kí của cô. Là bản kê khai cô đã soạn và nộp cho tôi. Chỉ việc này mà cũng làm không xong, thì còn lí do gì để giữ cô ở lại. Làm ơn, đi đi."

"Cho dù là vậy, tôi làm ở đây đã mấy năm, nay chỉ vì một lần hiểu lầm thế này, còn chưa làm rõ ông đã sa thải tôi. Đừng có ngang ngược như thế chứ?" Lưu Trạch Lam tức tối gào lên.

Phía người đàn ông kia, ông ta như đã thật sự hết kiên nhẫn, liền đứng dậy đập mạnh lên bàn "rầm rầm" mà quát lớn: "Sa thải một người không cần phải nhiều lần vì phạm mới được. Chuyện đuổi một người không đến phiên cô tự quyết định. Không nói nhiều, một là cầm lấy tiền lương rồi cút khỏi đây. Hai là tôi cho bảo vệ lôi cô ra ngoài và một xu cũng không có!"

Lưu Trạch Lam âm ức đến chẳng nói được gì, cổ họng cứ như bị một cục nghẹn mắc ngang, khó chịu vô cùng. Cô thấp cổ bé họng, lại nghèo tiền nghèo của, lấy gì mà đấu được với người ta.

"Mất việc này, thì kiếm việc khác! Tay chân lạnh lặn, lo gì chết đói." Lưu Trạch Lam thầm nghĩ, cô thở hắt, cố nuốt mọi uất ức xuống bụng, cầm lấy phong bì kia mà đi khỏi phòng.

Bên trong, ông Trần bây giờ mới thờ phào nhẹ nhõm, cầm khăn tay lau lấy cái trán hoi muốn tuôn mồ hôi hột. Chợt tiếng chuông điện thoại reo lên, làm ông ta giật mình. Nhìn thấy dãy số trên đó, trước đó là số máy lạ hoắc, nhưng chỉ sau đêm hôm qua thì đã không còn lạ lắm nữa.

Ngược lại, nhìn thấy số máy này, lại khiến ông Trần thấy kinh hãi. Hít một hơi thật sâu, nhấc máy kê vào tai, giọng thấp xuống: "Chào cậu Tôn...!"

"Mọi việc đã xong chưa?" Giọng nói trầm ấm bên kia cất lên. Bên này, ông Trần cười cười e dè trả lời: "Dạ...đã xong hết rồi thưa cậu. Lưu Trạch Lam đã bị sa thải theo đúng ý cậu!"

"Được rồi! Giữ kín chuyện này! Nếu thông tin có rò rỉ, người đầu tiên tôi tìm sẽ là ông."

Sau câu nói mang tính hăm dọa đó, chỉ là những thanh âm "tút tut" của tiếng ngắt kết nối. Ông Trần buông điện thoại, hai tay chống bàn xoa xoa thái dương mà thở mạnh.

Lưu Trạch Lam mang tâm trạng buồn bã trở về vị trí thân thuộc mình đã ngồi suốt mấy năm nay, lòng sầu não thờ dài liên hồi. Bao nhiêu ánh mắt đồng nghiệp tò mò nhìn về phía cô, một bàn tay vỗ lên vai cô.

"Trạch Lam, sao thế này?" Tổ Dĩ Dĩ hỏi, khi thấy vẻ mặt đó của cô bạn mình.

Lưu Trạch Lam thờ dài, hàng lông mày gợn gợn kia cũng muốn trĩu xuống vài phần, chán nản nói: "Thu dọn đồ đạc, chuẩn bị rời khỏi đây!"

"Cái gì?!" Tổ Dĩ Dĩ kêu lên, càng thu hút mọi ánh mắt dồn về phía họ đứng.

Kéo Lưu Trạch Lam sang một góc trong khu vực nghỉ trưa, Tổ Dĩ Dĩ khẽ hỏi: "Cậu nói vậy là sao? Khi không lại rời đi là thế nào?"

"Nè, nói gì đi chứ!" Cô hỏi thục khi thấy Lưu Trạch Lam thần thờ im lặng.

Gỡ tay Tổ Dĩ Dĩ ra, Lưu Trạch Lam đi đến bên góc rót một ly nước ấm, dựa lưng vào tường nói: "Có người nói tớ làm sai số liệu tuần rồi, nên sa thải!"

"Không thể nào!" Tổ Dĩ Dĩ ngạc nhiên, lại tiếp: "Cậu có bao giờ làm sai những việc còn con con đó."

"Biết sao được, tớ không thể cãi cổ cãi cùn với những kẻ có tiền." Lưu Trạch Lam chán chường nhún vai. Tổ Dĩ Dĩ hậm hực, xắn tay áo lên: "Thật quá đáng, để tớ đi nói chuyện với phó tổng!"

Lưu Trạch Lam vội nắm lấy cô bạn mình kéo ngược trở lại, thờ hắt mà nói: "Bỏ đi, mất việc này thì tớ kiếm việc khác, chả hơi đâu mà đôi co khi người

ta đã một mực muốn tớ nghỉ."

"Nhưng mà..."

"Cậu nha, xem thường tớ đến cỡ đó!?" Luru Trạch Lam trêu đùa, Tổ Dĩ Dĩ xua tay ngây ngô đáp: "Không có...."

Lúc này, Luru Trạch Lam mới mỉm cười, cô nhìn Tổ Dĩ Dĩ, rồi ngẩng cao đầu đầy tự tin mà nói: "Tớ đây thừa sức tìm được một chỗ làm khác mà, đừng lo! Tớ ớn."

"Trạch Lam,...." Tổ Dĩ Dĩ buồn lòng kêu lên, vẻ mặt còn đáng thương hơn cả Luru Trạch Lam. Cô vội xoa xoa bả vai của Tổ Dĩ Dĩ, rồi vỗ về: "Được rồi, được rồi. Sau này cậu cố gắng làm việc đi nhé, tớ đi rồi không được lười mà nhờ người khác giải quyết vấn đề dùm mình đâu đó!"

Nắm tay Tổ Dĩ Dĩ đi ra ngoài, nhìn theo bóng lưng của Luru Trạch Lam mà cô lại thấy buồn thay. Lúc nào cũng vậy, cô bạn này của cô hầu như trong chuyện gì cũng cố tỏ ra bản thân mình rất mạnh mẽ. Cô ấy rất giỏi về việc che giấu cảm xúc của mình trước mặt người khác.

Lúc này, Giang Triết Mỹ đang ở bên trong thang máy, cánh môi bị hàm răng cắn cắn khi mãi suy nghĩ về chuyện kỳ quái đêm hôm qua.

Sau khi trở về nhà, cô đã có gọi cho Giang Triết Hàn, nhưng hắn lại không nghe máy của cô. Thật lòng, cô không hiểu nổi vì sao anh hai mình tự dưng lại có hứng thú với nữ giới, lại là bạn đồng nghiệp của cô.

Nói về gia đình của cô, thật sự là một mớ hỗn độn, rắc rối vô cùng. Nhà có ba anh em, Giang Triết Mỹ cô là em út, luôn được hai người anh thương yêu hết mực.

Từ nhỏ, Giang Triết Hàn đã rất cưng chiều cô, hai anh em lại rất hợp tính nên người cô thương nhất cũng là anh hai của mình. Nhưng đến năm anh hai cô lên mười bảy, thì một bi kịch ập đến.

Anh hai cô bị kẻ xấu lợi dụng bắt cóc, giam giữ suốt gần một tháng trời ròng rã mới tìm được. Mọi việc lúc đó đối với Giang Triết Mỹ cô mơ hồ vô cùng, hầu như chuyện đó xảy ra thế nào, chi tiết sau đó ra sao cô đều không được biết.

Tất cả trên dưới trong Giang gia đều không nói rõ cho cô, điều cô biết chỉ là anh hai cô - Giang Triết Hàn đã phải đối mặt với một sự việc kinh hoàng nào đó.

Mà đến nỗi, sau khi trở về, anh hai cô hoàn toàn thay đổi. Hắn trở nên ít nói, trầm tính hơn hẳn. Không thích tiếp xúc với người khác, và một điều đặc biệt, đó là phái nữ.

Ngay cả cô và mẹ, Giang Triết Hàn cũng một mực xa lánh. Ngay sau đó một khoảng thời gian, năm anh hai cô lên mười chín đã liền dọn ra ở riêng tại biệt thự nằm ở khu Đồng Thành.

Sống tách biệt với gia đình, càng lúc tính khí của Giang Triết Hàn càng kì dị. Đến cả cô, đứa em gái từng rất quấn quýt thân thiết với hắn cũng không còn hiểu nổi con người hắn rốt cuộc là thế nào?

Mãi mê suy nghĩ, Giang Triết Mỹ va phải người khác, liền vội cúi đầu luống cuống: "A, tôi xin lỗi, xin...." lời nói bỗng dừng khi nhìn thấy người mình chạm phải là ai, cô tròn mắt thốt lên: "Trạch Lam...chị...chị đi đâu? Tại sao lại ôm hêt đồ đạc trong thùng giấy thế này?"

Luru Trạch Lam cười đáp: "Thì nghỉ việc, phải dọn đồ đi chứ."

"Nghỉ việc?!" Giang Triết Mỹ kinh ngạc. Mặc dù không mấy thân thiết với cô đồng nghiệp này, nhưng từ lâu vẫn đủ biết cô ấy là một người làm việc có năng lực. Hơn nữa, cô cũng được biết cô ấy rất ham công việc này, là vì chạy tiền nuôi đứa em còn đang học nội trú. Làm sao lại nghỉ ngang thế này.

Nghĩ đến đây, Giang Triết Mỹ mới hỏi: "Có phải có hiểu lầm gì không? Là chị tự nghỉ hay ai đã sa thải chị?"

"Chị làm sai bản kê khai, nên bị sa thải thôi." Luru Trạch Lam nhẹ nhàng đáp.

Khiến Giang Triết Mỹ lại thêm ngạc nhiên, liền thấy có gì đó bất thường, đã vội xông thẳng đến phòng làm việc của ông Trần mà la lên: "Phó tổng, tôi có chuyện muốn hỏi ông."

Ông Trần đang uống cà phê, chân ngao ngễ gác lên bàn. Không thèm đoái hoài, tiếp tục thưởng thức cà phê, làm Giang Triết Mỹ thêm tức điên: "Phó tổng, tại sao ông ngang ngược sa thải cô Luru vậy hả?"

Ông Trần lúc này đặt tách cà phê xuống bàn, ngồi ngay người trở lại rồi nói: "Mỹ Mỹ, có phải phó tổng tôi muốn cho ai nghỉ việc cũng phải báo cho cô biết không? Cô chỉ là một nhân viên marketing thôi, đừng làm quá lên kiểu đó."

Giang Triết Mỹ lộn tiết, cô cao giọng: "Phó tổng, tôi nói cho ông biết, tôi là....là..."

"Là cái gì?"

Máu nóng dồn tận lên não, nhưng suy cho cùng Giang Triết Mỹ cô vẫn không thể tiết lộ bản thân mình thật sự là ai. Cô lấy danh là Mỹ Mỹ, để đi làm ở một công ty khác. Tập đoàn của Giang Triết Hàn, hầu hết đều là nam nhân viên, những nhân viên nữ hiếm hoi lọt vào được sắp xếp riêng một tầng tách

biệt, không được bén mảng đến gần vị Tử thiếu kia nửa bước.

Bản thân Giang Triết Mỹ không thích cái lối làm việc quái dị đó của anh hai mình, lại không muốn dựa vào tiền tài, thế lực gia đình mà tự lập đi kiếm một công việc bình thường như bao người khác để làm. Sống tự do, tự tại thế này cô vẫn thích hơn bị gò bó, trói buộc trong vòng vây của hào môn, gia thế.

Lúc bây giờ, Lưu Trạch Lam mở cửa xông vào, vội kéo lấy Giang Triết Mỹ mà nói: "Mỹ Mỹ, bỏ đi. Ra ngoài...ra ngoài đi...."

Kéo được cô gái bóc đồng kia ra khỏi cửa phòng, Lưu Trạch Lam thở phào nhẹ nhõm: "Chị không sao mà, em cần gì phải đòi co làm gì."

"Em chỉ thấy oan cho chị... chắc chắn là có gì đó không đúng ở đây cần được làm rõ!" Giang Triết Mỹ bậm môi.

Lưu Trạch Lam lại cười nói: "Làm rõ rồi thì sao, trong đầu người ta một khi có ý định muốn sa thải thì bỏ được lần một cũng sẽ có lần hai, lần ba. Dù gì chị cũng đúng lúc muốn tìm một công việc khác, nên cũng chả sao cả!"

Giang Triết Mỹ nhìn cô, nghi vấn hỏi: "Thật chứ!?"

Lưu Trạch Lam gật gật cười tươi, Giang Triết Mỹ thấy thế cũng đành thôi, dù gì người trong cuộc đã không muốn thì bản thân cố cũng vô ích, nhìn cô đồng nghiệp của mình, Giang Triết Mỹ cười thân thiện: "Khi nào cần giúp, cứ gọi cho em! Nếu giúp được, em nhất định giúp chị."

Tại biệt thự ở phía Tây thành phố.

"Ừm...aaa...đừng...làm ơn tôi xin ngài...đừng lại...đau lắm..."

Tiếng một cô gái kêu rên thống thiết, phía sau bóng lưng cong kiêu mị, là thân ảnh một nam nhân cao to, lực lưỡng. Làn da nhễ nhại mồ hôi, cô đọng trên từng vùng cơ bắp cuộn cuộn rắn như đá. Hạ thân bên dưới cứ không ngừng ra vào một cách kịch liệt điên cuồng, không chút khoan nhượng với từng lời van xin của cô gái kia.

Tiếng da thịt va chạm nhau vang vọng khắp căn phòng xa hoa, sang trọng. Cô gái đang bị đâm từ phía sau kia không ai khác là cô người mẫu, diễn viên đang rất hot Du Nhĩ Lợi.

Cái côn thịt ngoại cỡ kinh khủng kia cứ không ngừng cắm sâu tận bên trong tử cung của cô ta, làm cô ta chẳng thấy khoái cảm, chẳng thấy sung sướng mà ngược lại chỉ toàn là đau đớn khôn cùng.

"Tôi xin ngài, đừng làm nữa...rách mất....!" Du Nhĩ Lợi gào khóc đến khàn cả cổ, vì hám tiền của, cô diễn viên trẻ này chấp nhận lên giường với một nam nhân bí ẩn mà mình chẳng biết là ai.

Nhận được số tiền rất hời, Du Nhĩ Lợi được một chiếc xe hạng sang đón tận nơi, nhưng điều kì lạ làm cô vừa sợ lại vừa kích thích kẻ cuồng dục như cô đó là kể từ khi bước lên xe, cô phải bị bịt kín cả mắt, không thấy được gì ngoài mảnh vải đen kịt trước mặt.

Đến nơi, được đưa vào một căn phòng, cô được tháo khăn che mắt ra, nhưng nam nhân đợi cô bên trong lại đeo một chiếc mặt nạ màu đen, che gần hết cả nửa khuôn mặt. Dù chỉ nhìn thấy phần chóp mũi cùng phần cằm gọn tinh tế và cánh môi tuyệt tác kia, cũng đủ cho Du Nhĩ Lợi cô thầm cảm thán: "Là mỹ nam!"

Nhưng mọi việc không như ý cô muốn, nam nhân bí ẩn này không nói không rằng đã vồ lấy cô, sức lực của hắn ta vô cùng mạnh, ném cô lên giường, toang xé rách cả chiếc đầm trên người cô đang mặc.

Không một màn dạo đầu, không một nụ hôn làm nóng cơ thể. Nam nhân đeo mặt nạ ấy đặt cô nằm sấp, một lực mạnh mẽ đâm sâu vào trong cơ thể cô. Mà thứ kinh hoàng cô lúc ấy mới nhận ra, đó là nơi ấy của nam nhân này quá lớn, kích cỡ cực đại như muốn nông rách cả huyết thịt của cô khi chỉ vừa đi vào.

Kể từ giây phút đó, đến tận bây giờ đã hơn một tiếng trôi qua, Du Nhĩ Lợi bị giữ nguyên một tư thế, cứ hết bị cắm vào rút ra đến đau rát cả hạ thân. Như thế, nam nhân này không muốn nhìn thấy mặt của người đang làm tình với mình, một lòng chỉ muốn thỏa mãn dục vọng một cách điên cuồng.

Huyết thịt của Du Nhĩ Lợi bị đâm đến đau rát, cô có thể cảm nhận dường như nó bị ma sát đến sưng tấy cả lên. Cô vùng vẫy, muốn chạy thoát nhưng không thể, nam nhân kia hết như một con dã thú, sức lực áp đảo mang tính khủng khiếp kiểm soát thân thể cô muốn hằn sâu lên tâm niệm.

"Aaa...tôi van ngài...thật sự không chịu được nữa...um..." tiếng khóc của Du Nhĩ Lợi lần nữa kêu lên thật to.

Bàn tay lạnh lẽo kia một lần ghì chặt gáy cô, một lần khóa chặt hai tay cô ra sau mà ngang tàn đâm vào. Từ lúc bắt đầu, nam nhân này không hề mở miệng nói ra một lời, chỉ có tiếng găm đâm thú tính vang vọng bên tai.

Lúc này, bên ngoài cửa một giọng nói cất lên: "Thiếu gia, đã có hàng!"

Câu nói vừa chấm dứt, cũng là lúc nam nhân kia rút ngay côn thịt to lớn khỏi người Du Nhĩ Lợi. Như thế giây phút này hắn ta đã trông đợi từ lâu, chỉ cần đến lúc là liền kết thúc không chút do dự.

Bước xuống giường, khoác lên người chiếc áo bằng vải nhung thượng hạng màu đen huyền. Không nói một lời, chỉ ném tấm chăn bông phủ lên người cô gái nằm bẹp trên giường, văng vẳng bên tai Du Nhĩ Lợi, câu cuối cùng cô nghe thấy trước khi ngất đi đó là: "Mang cô ta đến bệnh viện, cho người sát

trùng sạch sẽ nơi này!"

Thực sự, cuộc giao hoan kinh khủng đã vắt cạn sức của Du Nhĩ Lợi, đến cả phần vùng kín cũng bị tổn thương nghiêm trọng khi sưng tấy và có dấu hiệu bị rách bên trong niêm mạc. Lần này, hạ thể của cô chảy máu ướt đẫm, đến cả bác sĩ nhìn thấy cũng có phần ái ngại lẫn bàng hoàng. Thật không thể nghĩ, trên đời lại có kẻ tàn bạo đến như vậy.

"Mau, lấy thuốc ra đây!" Giọng Giang Triết Hàn khàn khàn, có phần mệt mỏi. Ngã lưng ra ghế sofa, mặc cho Tôn Nghị thuần thực cầm kim tiêm ngay vào cánh tay trái hấn một mũi dung dịch màu đỏ thẫm.

Lòng ngực Giang Triết Hàn dần lên xuống đều đặn, hơi thở cũng không còn gấp gáp. Những đường gân hằn trên trán cũng lặn đi nhiều, khép mắt thở nhẹ, hấn hỏi: "Việc kia làm đến đâu rồi?"

"Tứ thiếu, đầu đã vào đó!" Tôn Nghị đáp. Loại bỏ đi kim tiêm vừa xài vào thùng rác, thật sự lần này quả là cam go, khi mà Đàm Chiêu - một nhà được học có tiếng, cũng là người thân cận của Giang gia vì kẹt một số việc riêng, mà tiến trình bảo chế được phẩm riêng cho Giang Triết Hàn bị trì trệ. Đến tận bây giờ, mới được chuyển đến. Để hấn phải cắn răng làm một việc mà chính bản thân hấn không hề muốn, nhưng lại bất lực không thể kháng nghị.

Mở mắt nhìn vô định, Giang Triết Hàn nói: "Mau chóng làm xong việc còn lại, tôi không muốn tái lập tình trạng ngày hôm nay thêm một lần nào nữa!"

"Tôi rõ, thưa tứ thiếu!"

Nói rồi Giang Triết Hàn đứng dậy, một nước đi thẳng vào phòng tắm, giờ phút này, hấn chỉ muốn gột rửa thật sạch những gì dơ bẩn nhất. Của một loại phu nữ hám tiền, và ngay của bản thân hấn. Vết nhơ cả đời này, có thể dù hấn có lột da mình ra, cũng không thể nào một lần xoá bỏ.

"Luu Đình...tôi sẽ trả lại ông gấp hàng trăm lần!"

Bạn đang đọc truyện *Ám Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Chương 5

Trạch Lam ôm thùng giấy to oành trước ngực rời khỏi Tân thị, đứng trước cửa chính, quay mặt lại ngược nhìn nơi này thêm một lần nữa, thở dài nói: "Rốt cuộc gần bó cũng chẳng bao lâu...tạm biệt!"

Cô hít một hơi lấy lại tinh thần, nghĩ đến Phù Dung, cô mới vô thức nhoen cười: "Hôm nay đến thăm con bé sớm hơn mọi khi vậy. Chắc nó vui lắm đây...."

Nghĩ vậy, Trạch Lam liền đi qua phía đối diện bên kia đường, gửi thùng đồ của mình cho bác Tịnh - chủ một quán cafe nhỏ, nơi này mỗi ngày đi làm cô đều cùng Tổ Dĩ Dĩ lui tới vào giờ nghỉ trưa.

"Bác Tịnh..." Trạch Lam réo lên, bên trong sau cái tủ inox trưng bày những chai nước ngọt, một người đàn ông lớn tuổi độ khoảng sáu mươi chằm chằm đi ra, cười niềm nở: "A, là Lam hả con, sao hôm nay rảnh rồi ra đây sớm thế?"

Trạch Lam cười cười, lắc lư thùng giấy trên tay, nói: "Con nghỉ việc rồi!"

"Cái gì!? Sao lại đột ngột vậy...." ông Tịnh ngạc nhiên.

Trạch Lam không muốn nhắc đến chuyện này, nên cô nói sang chuyện khác: "À mà bác cho con gửi thùng đồ này ở đây một chút được không? Con đi thăm Phù Dung, quay về con sẽ ghé lấy..."

Ông Tịnh thấy vậy cũng không hỏi thêm, chỉ gật đầu tươi cười: "Được chứ, nè, cứ để đại ở đây đi."

"Cảm ơn bác!" Trạch Lam cúi đầu, rồi bê thùng giấy đặt xuống phía trong góc tường, phủ lên đó một tấm khăn trải bàn sọc caro xanh đen. Cô cúi chào tạm biệt ông Tịnh, đi ra phía trạm bắt chuyến xe buýt số 30 để qua khu Láng Nhĩ.

Ngồi trên xe buýt, tựa đầu vào ô cửa kính nhìn ra đường. Trong lòng Trạch Lam lại thấy con đường phía trước của mình có phần hơi tối tăm, khi đột nhiên lại bị mất việc.

"Tiền học phí tháng này của Phù Dung còn chưa đóng...." cô khẽ thì thầm. Rồi lại nghĩ đến tiền để mua thuốc hàng tháng cho em gái, bao nhiêu thứ phải chi trả mà lại rơi vào tình cảnh này, làm cô có mạnh mẽ đến đâu cũng không thể không than thở, phiền lòng.

"Kệ đi, thăm Phù Dung đã rồi tính sau....để nó thấy bộ mặt này của mình sẽ làm nó lo lắng, phần chấn lên!" Trạch Lam tự nhủ, rồi ngồi thẳng người, lấy lại dáng vẻ tràn đầy sức sống.

Xe đi được gần ba mươi phút thì đến trạm, Trạch Lam bước xuống, phía bên kia là trường nội trú số 2, cô băng qua đi thẳng vào cổng

Vừa thấy cô, chú bảo vệ đã vội chào: "A, chào cô Lư..."

"Chào chú!" Cô gật đầu đáp.

Lúc này, khi cô vừa đi qua khỏi người bảo vệ kia được vài bước, thì ông ta đã kêu lên: "Cô Lư hôm nay đến thăm em gái sao?"

Trạch Lam xoay người, gật gù. Người đàn ông lại tiếp tục, vẻ mặt khẩn trương: "Ừ...vậy cô Lư chưa nhận được tin sao?"

"Tin...tin gì chú?" Cô ngó người hỏi.

Người bảo vệ sốt sắng rời khỏi chốt đứng, đi đến gần Trạch Lam mà nói: "Khuya hôm qua em gái cô nhập viện rồi..."

"Chú...chú nói cái gì? Phù Dung...nhập viện?" Trạch Lam cảm giác cả hai bên màng nhĩ mình ù đi, chói tai vô cùng. Đáp lại cô, người bảo vệ chỉ gật đầu.

Sau đó, Trạch Lam liền hốt hoảng chạy thật nhanh vào trường, tìm ngay người giám hộ của Phù Dung, vừa thấy cô Nghi, Trạch Lam đã lao đến nắm lấy tay cô ấy mà hỏi: "Cô...Phù Dung, em ấy tại sao lại nhập viện?"

Nghi Anh nét mặt cũng sững sốt, cô ấy nắm hai bả vai Trạch Lam mà nói: "Trời ơi Trạch Lam, tại sao từ khuya hôm qua đến sáng nay tôi gọi cho em không được?"

Trạch Lam ngẩn người, đưa tay vào túi xách cầm điện thoại mình ra, đập đập vài cái lên lòng bàn tay, lại lẩm bẩm: "Chết thật, nó hông khi nào vậy chứ?"

Gác chuyện điện thoại sang một bên, Trạch Lam tiếp tục hỏi: "Cô Nghi, em ấy bị gì mà phải nhập viện?"

Nghi Anh buông ra một tiếng thở dài, nãy giọng nói: "Hôm qua, sau khi ăn tối xong thì như mọi lúc sẽ lên giường đi ngủ. Nhưng đột nhiên Phù Dung có dấu hiệu thở dốc, mặt mũi trắng tái đi. Nên liền gấp rút chuyển ngay đến bệnh viện nhân dân Bắc Kinh..."

Nghe đến đây, Trạch Lam không hỏi thêm lời nào, liền co chân cầm đầu chạy như điên khỏi trường, nhanh chóng bắt chuyến xe buýt để tới bệnh viện.

Đứng đợi xe tới chưa được một hai phút, mà cảm tưởng như dài cả hàng tháng trời. Cuộc đời Trạch Lam cô chỉ còn lại duy nhất cô em gái này, cô không thể để con bé xảy ra chuyện được.

"Trước giờ vẫn ổn kia mà...khi không tại sao lại như vậy?" Trạch Lam tay chân không yên, hai mắt cũng đỏ hoe, kì thực cô đang sợ tới cùng.

Sau khi bắt xe, đến được bệnh viện, Trạch Lam chạy vào quầy làm thủ tục hỏi: "Chị...làm ơn cho tôi hỏi bệnh nhân Lư Phù Dung nằm phòng mấy? Tôi là chị của bệnh nhân..."

Dò trên màn hình máy tính, cô nhân viên đáp: "Phòng 302, dãy C - khoa tim mạch."

"Cảm...cảm ơn!" Nói rồi Trạch Lam lại tiếp tục lao đi. Thang máy thì quá đông người, lại đợi quá lâu, cô thì nóng lòng nên cuộc thang bộ tận ba tầng lầu.

Lên đến lầu ba, Trạch Lam đứng tì tay vào tường thở hồng hộc, rồi cố gắng đi về phía phòng 302.

Mở cửa phòng ra, đập vào mắt cô là một vị bác sĩ đang khám cho Phù Dung cùng hai y tá đứng cạnh.

Vừa thấy cô, Phù Dung đã reo lên: "Chị!"

"Phù Dung...!" Trạch Lam chạy đến bên giường bệnh, tay liên tục hết vuốt tóc rồi áp vào gương mặt không mấy đầy đặn của em gái, tim còn đập thình thịch, mắt vẫn còn ướt ươn. Cô hỏi: "Em sao rồi...?"

"Em không sao, chị đừng lo!" Phù Dung cười lại với cô. Ở con bé mới mười hai tuổi này, cũng tồn tại một sự kiên cường hết như chị của nó. Lúc nào con bé cũng sợ chị nó phải lo lắng, buồn bã vì mình. Nên Phù Dung luôn cố gắng tỏ ra bản thân vẫn ổn.

"Bác sĩ, em gái tôi thế nào?" Trạch Lam đứng đây hỏi.

Vị bác sĩ kia sau khi khám cho Phù Dung xong, nhìn cô với nét mặt ái ngại, nói: "Cô Lư, phiền cô ra ngoài nói chuyện với tôi một chút."

Trạch Lam tự dưng bây giờ lại thấy trong lòng dâng lên một nỗi sợ vô hình, câu nói cùng vẻ mặt đó của bác sĩ giống như báo hiệu cho một tin chẳng mấy khả quan.

Vuốt tóc Phù Dung lần nữa, cô ôn nhu cười nói với con bé: "Phù Dung ngoan, đợi chị một chút!"

Theo chân bác sĩ ra khỏi phòng, Trạch Lam liền hỏi vào: "Bác sĩ, rốt cuộc em gái tôi nó làm sao?"

Vị bác sĩ kia là Dương Hoàn, trước đây cũng đã đôi ba lần khám cho Phù Dung, ông cũng là viện trưởng ở đây. Nhìn Trạch Lam, ông nói: "Em gái cô phải cần phẫu thuật gấp!"

"Phẫu thuật?!" Trạch Lam căng mắt, bàn tay bắt đầu run rẩy dần, chộp lấy cánh tay viện trưởng Dương, cô lần nữa lại hỏi: "Bác sĩ, ông nói phẫu thuật là sao? Chẳng phải lần trước khám ông bảo con bé rất ổn cơ mà!"

Viện trưởng Dương lúc này đầu lông mày thoáng nhíu nhẹ, hàm răng của ông lén cắn lấy cánh môi mình một cái như thể đang phải làm một điều mà mình không muốn, ông nói: "Cô Lư, em gái cô bị hẹp van tim, nếu không nhanh chóng làm phẫu thuật sẽ dễ dẫn đến suy tim...mà sức khoẻ em gái cô vốn dĩ đã khá yếu, nếu để suy tim thì rất dễ nguy hiểm đến tính mạng."

Trạch Lam nghe xong, chỉ thấy như một tiếng nổ lớn chất tai vang lên. Đầu óc cô như điên đảo, mọi thứ trước mặt cứ xoay vòng không yên. Cô đứng chằng vững, loạng choạng suýt té. May nhờ có cô y tá đứng bên đỡ lấy.

"Cô Lư, cô không sao chứ?" Viện trưởng Dương lo lắng hỏi.

Trạch Lam đến bây giờ cô thực sự không đủ mạnh mẽ để giữ nước mắt đừng rơi, cô cắn môi bật khóc, nhưng lấy tay che đi cố gắng không để Phù Dung bên trong nghe thấy. Nếu nó thấy chị nó khóc thế này, nó sẽ càng thêm lo sợ.

"Nhưng cô Lư, tôi cũng xin nói rõ. Chúng tôi cần cô phải nộp ít nhất một nửa số tiền chi phí phẫu thuật thì mới tiến hành được. Mong cô...thông cảm và cố gắng hoàn tất việc này trước khi quá muộn." Viện trưởng Dương nghẹn ngào nói, mắt không dám nhìn trực diện vào cô gái đang khóc nức nở trước mặt mình.

Trạch Lam cố gắng kiềm nén, cô nuốt cạn từng dòng nước mặn đắng trôi xuống cổ họng, chỉ gật đầu rồi một mình ngồi bệt xuống hành lang bệnh viện.

Thấy vậy, viện trưởng Dương cùng hai cô y tá cũng đành rời đi. Trạch Lam ngồi đó gục mặt hồi lâu, đầu óc rối tung cả lên chẳng thể nghĩ được gì.

Cô thì vừa mất việc, số tiền chi trả cho những cuộc phẫu thuật thế này dù chưa biết con số cụ thể là bao nhiêu nhưng cũng thừa biết nó không hề nhỏ.

"Lấy đâu ra tiền để đóng...mình đào đâu ra số tiền như vậy?" Cô bật khóc, nắm lấy đầu tóc mà không ngừng tự trách.

Cô trách số phận đã quá trớ trêu với cả nhà họ Lư cô, cô trách ông trời dường như quá tàn nhẫn, nhưng cô lại trách bản thân mình nhiều hơn hết. Trách mình làm chị mà vô dụng, không lo được cho em gái một cách chu đáo, hoàn chỉnh.

"Đến cả việc làm cũng mất...mình phải làm gì đây?" Trạch Lam ôm mặt khóc nghẹn cả cổ họng. Thực sự, con đường trước mắt của cô hiện giờ đã hoàn toàn tắt lối, mịt mù vô định. Cô chẳng biết, cô và em gái mình sẽ đi về đâu sau cái ngày định mệnh này.

Đứng nép ở một góc tường, viện trưởng Dương bàn tay siết chặt chiếc áo blouse trắng trên người đến nhăn nhúm. Gương mặt khắc lên sự áy náy tội cùng: "Cô Lư, tôi xin lỗi....thực sự xin lỗi..."

Trước đó, 1h sáng tại bệnh viện.

"Ông là viện trưởng Dương?" Một giọng nam trầm ấm cất lên, khi Dương Hoàn đang đứng nói chuyện với y tá về một trường hợp của bệnh nhân vừa mới được xử lý.

Dương Hoàn xoay lưng, nhận ra là ai liền khép nép cúi đầu: "A...là cậu Tôn. Tôi là viện trưởng ở đây, cậu tìm tôi?"

Tôn Nghị tuy không nói, nhưng ánh mắt lẫn thái độ đều nói cho Dương Hoàn biết, chuyện anh sắp nói là cơ mật. Hiểu ý, Dương Hoàn liền cho y tá lui đi, rồi hỏi: "Cậu Tôn có chuyện gì sao ạ?"

Tôn Nghị vẫn một nét mặt điềm tĩnh, bình thản nói: "Trong đêm nay sẽ có một bệnh nhân tên Lư Phù Dung được chuyển vào khoa tim mạch, phiên viện trưởng Dương đây "đặc biệt ưu ái" bệnh nhân này một chút..."

Dương Hoàn chưa hiểu lắm, tuy ông biết cái tên Lư Phù Dung kia là ai, nhưng tại sao lại liên can đến thế lực của Giang gia? Thấy vậy, ông không tránh khỏi thắc mắc: "Tôi không hiểu ý cậu lắm..."

"Dù Lư Phù Dung hoàn toàn không có vấn đề gì, ông vẫn phải nói cho tình trạng nó trở nên trầm trọng. Việc này, có lẽ không quá khó với viện trưởng như ông đâu, đúng không?" Tôn Nghị lạnh lùng nói.

Dương Hoàn lúc này mới sững sốt, như hiểu ra việc Giang gia muốn ông làm là gì. Vầng trán nơi ông bắt đầu lấm lấm vài giọt mồ hôi đọng lại, cố gắng bình tĩnh, ông gượng cười: "Chuyện này...cậu Tôn, bệnh nhân đó vốn dĩ sức khoẻ đã rất ổn định. Không lí nào lại nói là chuyển biến xấu..."

"Được, cứ làm theo ý ông nếu ông cảm thấy chán cái ghế viện trưởng này...Tứ thiếu sẵn lòng tạ tội nguyện cho ông!" Tôn Nghị đưa ánh mắt độc đoán nhìn thẳng vào Dương Hoàn, làm ông căng cả thần kinh mà run tay run chân.

Đối đầu với Giang gia, hay nói chính xác hơn đối đầu với Tứ thiếu là chuyện ngu ngốc nhất trên đời này. Dương Hoàn ông đây đã phẫn đấu cả đời, khó khăn lắm mới ngồi lên được cái ghế này, không có gì ông lại từ bỏ nó dễ dàng như vậy.

Nghĩ đến đây, Dương Hoàn chợt cười, cúi đầu người đáp: "À không, tôi hiểu ý cậu, tôi hiểu rồi. Tôi...nhất định sẽ làm đúng theo lời cậu đã nói."

Sau đó không lâu, quả nhiên Lư Phù Dung đã nhập viện. Dương Hoàn khi tiếp nhận cô bé này, đã khá sững sốt mà nghĩ: "Chuyện này là do tiên đoán

hay có người tác động?"

Nhưng, trên đời lại làm gì có ai tiên đoán được sự việc sắp xảy ra. Sau khi khám cho Phù Dung, ông mới biết sở dĩ cô bé thờ đốc, khí sắc trắng nhợt nhạt chỉ là do một loại thuốc gây ra.

Loại dược phẩm này vẫn khá thông dụng trong một số bệnh lý, nhưng lại phản dụng với người có bệnh tim mạch. Lulu Phù Dung bị hạ một lượng rất nhỏ vào người, qua đường thức ăn, thông qua hệ tiêu hoá mà gây ra tác dụng phụ với cơ thể.

Và điểm đặc biệt hơn hết, là kẻ hạ thuốc này dường như đã tính toán rất kỹ lưỡng, nhằm đóng đúng tỉ lệ thuốc sao cho chỉ tác động nhẹ trong một khoảng thời gian nhất định mà không gây nguy hiểm đến tính mạng.

Hiện tại, Lulu Phù Dung nhất định phải bị giữ lại ở bệnh viện, mượn lí do theo dõi bệnh tình, không để con bé trở về trường nội trú.

"Tại sao chị em cô lại đắc tội với Tứ thiếu chứ?" Dương Hoàn bây giờ ôm mặt khổ sở, ông đứng đó hồi lâu, đến khi thấy Trạch Lam đứng dậy đi vào phòng bệnh, ông mới rời khỏi.

"Chị...sao lâu vậy?" Phù Dung hỏi khi thấy Trạch Lam mở cửa.

Cô cười rất tươi, hết như chẳng có gì xảy ra. Đi đến ngồi cạnh Phù Dung, cô ôm con bé vào lòng mà nói: "Phù Dung ngoan, cố gắng mau khoẻ lại để trở về trường...biết không?"

Phù Dung bàn tay nhỏ nhắn xen vào bàn tay của Trạch Lam, vui vẻ cười đùa: "Chị, Phù Dung ngày mai muốn ăn bánh của Cáp Dĩ phường, chị mua cho Phù Dung nha....!"

"Được được, em muốn ăn gì chị cũng mua cho em." Vuốt đầu con bé, Trạch Lam cố gượng đáp.

***

"Báo cáo lịch trình tuần sau cho tôi!" Giang Triết Hàn ngồi trong phòng làm việc, cạnh bên vẫn là thủ hạ thân cận nhất Tôn Nghị.

Đặt lên bàn hân một mảnh giấy A4, Tôn Nghị thuận thực nói chẳng cần nhìn: "Ngày 18 có cuộc họp với chi nhánh ở Singapore, cùng ngày là cuộc khảo sát thị trường phía bên Paris. Ngày 20 đón tiếp gia đình phu nhân Samant,....."

Sau khi nghe xong lịch trình, Giang Triết Hàn mới hỏi: "Mọi chuyện xong cả rồi chứ?"

"Đã gần như hoàn chỉnh." Tôn Nghị đáp.

"Gần như?" Giọng Giang Triết Hàn đanh lại vài phần. Lập tức Tôn Nghị nói vào: "Chi còn chờ cô ta sắp bầy là xong thừa Tứ thiếu."

"Được rồi, lui ra ngoài đi." Giang Triết Hàn lạnh lùng nói, rồi buông bỏ cây bút trong tay, hân tựa người ra sau thông thả nhắm mắt hưởng tượng ra vẻ kịch hay sắp được bắt đầu.

Lòng không khỏi mẫn nguyện, hân buộc miệng thì thầm: "Cha chết thì con trả thay....Lulu Đình, có trách thì trách ông đã chết quá sớm và dễ dàng như vậy, thật không đáng với tội lỗi của ông đã gây ra...."

***

Đã ba ngày trôi qua, Trạch Lam đã cảm hồ sơ xin việc ở nhiều công th nhưng lại đều bị từ chối ngay lập tức, vừa cảm hồ sơ của cô, nhìn lấy gương mặt của cô, tất thấy họ đều vội trả hồ sơ rồi xua tay như thể rất sợ cô mang đến điềm xấu gì đó cho công ty của họ. Bản thân cô không hiểu, là do mình không đủ chỉ tiêu năng lực với họ hay là do cô đã thật sự xui xẻo đến vậy.

"Không kiếm được việc, làm sao có tiền trang trải cho Phù Dung...?" Đứng giữa quảng trường đi bộ của thành phố, cái nắng chiều chẳng nóng rát mà dịu dịu phủ xuống thân người bé nhỏ, in bóng đậm nét xuống nền gạch bên dưới chân mình.

Trạch Lam thấy cuộc đời càng lúc càng chẳng khác gì những ánh tích dương xế chiều đang dần tắt lịm này. Cô trở thành kẻ thất nghiệp, em gái thì cần tiền để phẫu thuật gấp.

"Vậy mà giờ phút này mình chỉ biết đứng đây than thở..." Trạch Lam lên tiếng, rồi cố giữ vững tinh thần. Cô trở về nhà, tắm rửa thay quần áo sau một ngày chạy xuôi chạy ngược ngoài đường để đến bệnh viện với Phù Dung.

Ngâm nước ấm một lúc, Trạch Lam mới bước ra khỏi phòng tắm, mặc một chiếc áo thun trơn màu đen, chiếc quần bò ôm vừa vặn cơ thể, mái tóc còn ướt chưa được sấy hơi rồi nhẹ nhàng xoa tự do trên bờ vai nhỏ nhắn.

Mở máy tính lên, Trạch Lam dự là soạn một tờ lí lịch, nộp cho các công ty đang cần người bằng email, phần nào cũng nhanh hơn việc cô ôm hồ sơ đi từng nơi từng chỗ.

Lúc này, khi cô vừa mở máy lên liền nhận được thông báo email mới. Cô nhấp vào thì thấy hiện lên tiêu đề: "Bạn đang cần tiền, bạn đang cần một công việc với tiền công cao ngắt ngưỡng. Đừng ngần ngại, hãy liên hệ với chúng tôi!"

"Là cho vay vốn sao?" Trạch Lam lẩm bẩm, cô tò mò ngồi hẳn xuống ghế, ngồi sát vào rồi chăm chú mở email đó ra mà đọc.

Trong cái mail này, ngoài dòng chữ giống như tiêu đề bên trên, thì còn có thông tin là số điện thoại di động. Xem đến đây, cô ngồi cấn cấn móng tay: "Có nên gọi hỏi thử không nhỉ?"

Chống cằm ngồi nghĩ ngợi một lúc, Trạch Lam quyết định gọi vào số máy này xem sao.

"Minh bây giờ chẳng khác gì đang đứng ở đường cùng rồi, còn gì mà không dám thử nữa!" Vừa nói cô vừa nhấc điện thoại bàn lên, bắt đầu bấm số.

Phía bên kia đầu dây, những âm thanh "bíp bíp" vang lên đều đặn. Trong lòng Trạch Lam tự dưng có chút hồi hộp. Từ đó đến giờ, những việc vay nợ thế này cô không thích chút nào. Vậy mà bây giờ phải tìm đến nó để cầu cứu.

"Alo!" Một giọng nói nam trầm bên kia cất lên.

Trạch Lam hết hồn, vội nói: "A...Alo! Cho hỏi...bên đó có phải là chủ của email MrG không ạ?"

"Phải, là tôi. Tôi giúp được gì cho cô?"

"Chào anh, tôi tên Lư Trạch Lam, anh có thể cho tôi hỏi dịch vụ bên anh là...hình thức vay nợ hay là...?"

"Thưa cô, bên tôi không làm về hình thức cho vay nợ." Giọng nói nam trầm kia xen ngang vào. Thoáng làm Trạch Lam ngạc nhiên, cô liền tò mò hỏi: "Vậy phiền anh có thể giải thích rõ cho tôi hiểu được không? Tại vì tôi cũng thật sự đang rất cần tiền và cần một công việc."

"Cô Lư, việc này nói qua điện thoại tôi nghĩ không tiện lắm. Nếu có thể, chúng ta gặp mặt nói chuyện trao đổi trực tiếp được chứ? Địa điểm do cô chọn." Đối phương ân mật kia nói.

Trạch Lam suy nghĩ một lúc, dù gì địa điểm cũng là phụ thuộc ở cô, mặc dù hơi lo sợ sẽ bị lừa đảo, nhưng cô vẫn phải liều một phen.

"Lựa một nơi đông người là được thôi!" Cô trầm nghĩ bụng. Sau đó liền đáp: "Được chứ! Vậy hẹn anh ngày mai 8h sáng tại Island ở Cáp Dĩ phùng."

"Được rồi, vậy hẹn cô mai gặp, chào cô!"

Tiếng "tút tut" đã kéo dài, Trạch Lam ngồi đó thần thờ chẳng biết việc mình vừa làm là có nên hay không?

"Có lừa gạt gì ở đây không nhỉ?" Cô tự hỏi, rồi lại nói: "Nhưng nếu không phải lừa gạt thì tốt quá...mong rằng công việc đó sẽ hợp với mình."

Nhìn lên đồng hồ, đã gần 6h tối, Trạch Lam lật đật đem hộp cơm mình vừa nấu lúc chiều về bỏ vào túi giữ nhiệt, đóng đưa trước mặt, cười mỉm: "Món sườn hầm ngũ quả này Phù Dung rất thích..."

Bạn đang đọc truyện *Ám Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Chương 6

< Tít...tít...tít >

Âm thanh từ chiếc đồng hồ báo thức reo mãi không ngừng, Trạch Lam nằm trên giường, kéo chăn bông ra khỏi đầu mà nhăn nhó: "Ồn chết đi được!"

Vội tay cầm lấy chiếc đồng hồ đưa lại gần, Trạch Lam căng mắt khi thấy cây kim ngắn trên đó chỉ đúng số 8.

"Nguy rồi, nguy rồi. Trễ hẹn...trễ mất rồi!" Trạch Lam tốc chăn ngồi bật dậy, vội phóng khỏi giường mà chạy ngay vào phòng tắm.

Đánh răng rửa mặt, thay một bộ đồ công sở lịch sự, mái tóc vẫn cột cao gọn gàng thường thấy. Trạch Lam tren tay cầm sẵn một bộ hồ sơ mở cửa lao khỏi nhà.

Ngồi trên chuyến xe buýt, tầm mười phút thì đến điểm hẹn. Trạch Lam vội vàng đi vào tiệm cafe Island. Và quả nhiên địa điểm này cô chọn không sai, 8g sáng hơn đã đông nghẹt những người ngồi từ trong ra ngoài.

Trạch Lam đưa mắt tìm kiếm, còn đang tính lấy điện thoại gọi vào số máy hôm qua, nhưng đã có một người thanh niên đi đến trước mặt cô mà hỏi: "Chào cô, cho hỏi cô chính là cô Lư?"

Trạch Lam ngạc nhiên, người thanh niên này mặc một bộ tây trang màu đen, mặt vẫn còn khá trẻ. Cô vội gật đầu đáp: "Vâng, là tôi! Anh là..."

"Chào cô Luru, cậu chủ đã lợi cô khá lâu, mời cô theo lối này!" Người thanh niên cắt ngang lời Trạch Lam, rồi xoay lưng đi trước. Cô hơi bối rối, trong phút chốc lại nghĩ: "Cậu chủ? Là cái người mình hẹn gặp hay sao?"

Cô nhanh chân theo sau, thông qua một lối hành lang khá rộng trong Island, dẫn đến một căn phòng có cửa bọc nhung sang trọng. Trạch Lam thầm nghĩ: "Đây là phòng VIP mà..."

Dòng suy nghĩ còn chưa xong, người dẫn đường kia đã lên tiếng: "Cô Luru, mời!"

Cửa được mở ra, Trạch Lam có chút lo lắng lẫn hoài nghi, cô không biết vì sao mấy người này lại biết mặt của cô. Hơn nữa, ban đầu cô chọn nơi này là vì nó rất đông người. Nhưng bây giờ, mọi chuyện hoàn toàn nằm ngoài dự tính khi người bí ẩn kia lại chọn phòng VIP làm nơi nói chuyện.

"Trong này kín bưng, lỡ có chuyện gì mình chạy làm sao?" Trạch Lam nghĩ bụng mà càng thấy căng thẳng. Thấy cô đứng đó không dám vào, một người đàn ông khác đã bước đến mà nói: "Cô Luru, đừng lo. Chẳng qua tôi chỉ muốn việc này được bàn bạc ở một nơi kín đáo một chút!"

Trạch Lam ngẩng mặt, một người đàn ông cũng trong một tây trang đen huyền. Mái tóc được chải gọn ra sau, tuy khuôn mặt khá trẻ nhưng anh ta lại có một hàm râu mép khá rậm.

Nhìn vào trong phòng, ngoài hai người cô mới biết này ra thì chỉ có thêm hai người đàn ông khác, tất cả bọn họ đều mặc một bộ tây trang y như nhau. Trạch Lam nghĩ có khi nào cái tổ chức này không nhỏ, có thể công việc họ giao cho cô sẽ không hề đơn giản.

"Vâng..." Trạch Lam cúi đầu đáp một cách dè chừng, cô đi vào trong, lập tức cửa phòng được khép lại làm cô thoáng giật mình căng thẳng. Người đàn ông có bộ râu rậm đen kia mới trấn an: "Cô Luru đừng lo, chỉ là đảm bảo tính bảo mật cho những điều chúng ta sắp nói. Mời cô!"

"Bảo mật?" Trạch Lam thầm ngạc nhiên, vậy ra việc này chắc hẳn là không bình thường chút nào rồi còn gì, nên họ mới làm ra vẻ nghiêm trọng bí hiểm đến vậy.

Trạch Lam ngồi xuống ghế sofa, đối diện cô là người đàn ông có râu, anh ta ngồi rất nghiêm túc, bắt đầu mở màn cuộc đối thoại: "Chào cô Luru, tôi là G, hôm nay tôi chỉ là thay mặt cho thiếu gia của tôi đến nơi chuyện với cô."

"Thiếu gia?" Trạch Lam thốt lên, vẻ mặt đầy tò mò. Người đàn ông tự xưng là G lại tiếp: "Thiếu gia của tôi là một người sống kín tiếng, không thích bị người khác sàm soi dòm ngó, hơn nữa việc lần này cũng không hay ho gì mà để nhiều người biết, danh tánh của thiếu gia tôi xin mạn phép được giữ kín."

Trạch Lam càng nghe càng thấy khó hiểu, rốt cuộc công việc mà họ nói là gì, tại sao lại trịnh trọng đến vậy. Còn vị thiếu gia kia, có gì lại không muốn cho người đối tác của mình không biết mặt ông chủ kia chứ?

Nghĩ đến đây, cô liền không ngần ngại mà hỏi: "Thành thật xin lỗi, có quá đáng không nếu tôi muốn biết công việc mà anh nói là gì, tôi muốn biết ngay bây giờ!"

Người đàn ông kia khẽ cười, rồi nói: "Cô đừng gấp, tôi sẽ nói ngay cho cô biết thôi. Nhưng trước hết, tôi xin phép hỏi lại cô lần nữa, có đúng là cô đang rất cần tiền hay không? Và số tiền đó rất lớn?"

Trạch Lam không do dự, liền đáp: "Đúng, tôi thật sự đang cần gấp một số tiền lớn."

"Vậy thì tốt rồi, việc mà tôi muốn nói chắc chắn sẽ đáp ứng được cả ngoài số tiền cô cần!" Người đàn ông đó tự tin nói. Trạch Lam bất ngờ vô cùng, số tiền mà cô cần đã là con số không nhỏ, vậy mà người này nói nó còn vượt qua luôn con số đó. Càng lúc cô càng thấy công việc cô sắp nghe nó nghiêm trọng đến cỡ nào.

Cô nói: "Vậy mong anh hãy nói rõ cho tôi được biết, đó là công việc gì?"

Người đàn ông tên G lúc này mới nhìn sang một tên chẳng rõ là vệ sĩ hay là gì đứng bên cạnh, lập tức tên đó liền đặt lên tay G một bì hồ sơ màu vàng nhạt.

Đặt hồ sơ đó lên bàn kính, G lại nói: "Công việc mà tôi nói, chính là thứ này..."

Bàn tay của G bắt đầu gỡ lấy mép hồ sơ, lấy ra một xấp giấy A4 được bấm gọn lại bao gồm khoảng ba bốn tờ. Đẩy nó về phía Trạch Lam, G nói: "Cô Luru hãy tự đọc lấy chúng, có thắc mắc xin cứ hỏi."

Trạch Lam cầm xấp giấy đó lên, đôi mắt tròn nhanh chóng đọc vào những con chữ đầu tiên. Đập vào mắt cô, đó là dòng tiêu đề: "Hợp đồng ký kết"

Đọc khoảng gần một phút, đôi mắt Trạch Lam thoáng căng ra, cả khí sắc cũng muốn tái nhợt đi, bàn tay cầm xấp giấy run run. Cô đành giọng mà nói: "Việc mà anh nói...chính là đề thuê?"

"Không sai!" Người đàn ông tên G đáp lạnh lùng. Ngã lưng ra sau, anh ta lại tiếp: "Thiếu gia của tôi vì lệnh của lão gia, bắt ép lấy vợ nhưng thiếu gia lại không hề muốn. Điều mà lão gia của chúng tôi muốn đó là có một đứa cháu tiếp tục kế nghiệp nhà họ Giang, bởi thế điều thiếu gia cần cũng chỉ là một đứa con."

"Hoang đường!" Trạch Lam ném xấp giấy lại trên bàn, nức cười nói. Người đàn ông kia nghiêng đầu nói: "Cô Luru, số tiền mà cô nhận được sau khi

đồng ý kí vào bản hợp đồng sẽ lên tới năm trăm vạn Nhân dân tệ, đó là một con số không tưởng thừa cô. Hơn nữa, nếu cô đồng ý, trong thời gian cô mang thai sẽ được hưởng những ưu đãi, chăm sóc bậc nhất. Cô chắc chắn sẽ không thiệt thòi trong việc này...."

"Tôi không đồng ý cuộc làm ăn này! Xin lỗi, tôi xin phép!" Trạch Lam đứng lên khỏi ghế, vội vàng xoay lưng quay đi. Khi cô vừa đưa tay lên mở cửa, người đàn ông kia đã nói: "Nếu cô Lưu có thay đổi ý định, đừng ngại...cứ liên lạc cho tôi qua số máy đó."

Trạch Lam nén giận đến tay chân muốn rung lên, cô gằn giọng nói mà chả thèm nhìn: "Cảm ơn anh, tôi nghĩ tôi sẽ lập tức xoá số máy đó ra khỏi điện thoại mình."

Nói rồi cô nhanh chân đi khỏi, trong đầu nóng như lửa vì trách bản thân đã quá ngu ngốc khi vội tin, vội trông đợi vào một việc phi lí như thế.

"Tiền công cao kiểu kia, biết ngay là không bình thường mà!" Trạch Lam lẩm bẩm, bực dọc bước khỏi tiệm. Lúc này cô vô tình lại gặp Tô Dĩ Dĩ, đang cùng một cô gái khác đi về phía Island cô đang đứng.

Nhìn thấy cô, Tô Dĩ Dĩ đã mừng rỡ reo lên: "Trạch Lam..."

Ôm lấy cô, Tô Dĩ Dĩ lại hỏi: "Cậu làm gì ở đây? Đạo này thế nào, kiếm được việc mới chưa?"

Trạch Lam có chút không tự nhiên khi có người lạ đứng đó, hiểu ý, nên Tô Dĩ Dĩ liền nói: "Chị vào trong kiểm chỗ ngồi trước đi, em có việc một chút sẽ vào ngay!"

Sau đó, kéo Trạch Lam sang một góc khác, Tô Dĩ Dĩ hỏi: "Có vấn đề gì sao? Nhìn sắc mặt cậu hình như là không tốt cho lắm!"

Trạch Lam buồn lòng, yếu giọng nói: "Tớ không tìm được việc...hơn nữa..."

Thấy cô áp úng, Tô Dĩ Dĩ hỏi thúc: "Hơn nữa thế nào? Nói mau..."

"Hơn nữa, Phù Dung nhập viện, nay lại cần mổ tim gấp!" Trạch Lam cúi mặt, bàn tay nắm lấy dây đeo túi xách mà chà chà. Tô Dĩ Dĩ căng mặt thốt lên: "Phù Dung cần mổ tim? Sao hệ trọng vậy mà cậu không nói tớ biết?"

"Nói cậu biết thì sẽ ra sao đây? Chi phí cho cuộc phẫu thuật này rất lớn, tớ cũng không muốn phiền đến cậu. Tớ cũng đang rất cố gắng tìm việc, có lẽ sẽ ổn thôi, đừng lo!" Trạch Lam cố cười, nhưng ánh mắt vẫn lộ rõ sự bất lực.

Tô Dĩ Dĩ trữu mày nhìn cô bạn của mình, rồi nói: "Tớ có một khoản tiền tiết kiệm, tuy không nhiều nhưng chắc sẽ giúp ích được cậu phần nào, để tớ..."

"Không cần đâu Dĩ Dĩ!" Trạch Lam xen ngang, rồi lại tiếp: "Việc của tớ để tớ tự lo, không phiền cậu uống cà phê với bạn. Tớ còn có việc nên phải đi trước, tạm biệt."

"Trạch Lam...Trạch Lam..." mặc cho Tô Dĩ Dĩ gọi theo, cô vẫn cắm đầu đi một mạch không nhìn lại. Trạch Lam đi đến một con hẻm vắng người, nép mình vào một góc tường mà ôm mặt một hồi. Đưa mắt buồn bã nhìn ra dòng người tấp nập bên ngoài, cô vô thức buông ra một tiếng thở dài.

Bấy giờ, người đàn ông tên G khi nãy vẫn còn ngồi trong phòng VIP ở Island, cầm điện thoại gọi vào số máy ai đó. Bên kia đầu dây là một giọng nam trầm cất lên: "Mọi chuyện thế nào?"

"Tứ thiếu, cô ta thẳng thừng từ chối..." Người tên G đáp.

Chất giọng phát ra từ điện thoại cao lên một chút, như thể ra lệnh tuyệt đối: "Vậy thì làm cho cô ta phải toàn tâm toàn ý tự nguyện. Cậu hiểu chứ?"

G chỉ cười nhạt rồi nói: "Tôi hiểu phải làm thế nào thưa Tứ thiếu, anh cứ yên tâm!"

Cúp máy, G mới bắt đầu đưa tay tháo bỏ hàm râu giả được dán bằng keo chuyên dụng cho hoá trang, gương mặt trẻ hoá đẹp đẽ lại lẫn chút bạc tình của một nam nhân hai mươi bảy tuổi mau chóng được trả lại như cũ.

Lúc này, một tên thủ hạ đứng cạnh mới cúi đầu hỏi: "Cậu Tôn, vậy tiếp theo phải xử trí cô ta ra sao?"

Người tên G kia không ai khác chính là Tôn Nghị, chỉ cần đổi kiểu tóc, dán một bộ râu giả lên mặt thì dung mạo đã phần nào thay đổi. Ngồi gãi lưng ra ghế, Tôn Nghị ngao ngễ bất chéo chân, bàn tay đặt trên đùi khẽ nhip tùy ý.

"Lần này, một lần nữa phải nhờ vào viện trưởng Dương..."

***

"Bác sĩ, ông nói gì? Phù Dung phải thực hiện phẫu thuật trong hai ngày nữa?!" Trạch Lam thảng thốt gào lên, cô bám chặt ống tay áo của Dương Hoàn, hai mắt đỏ hoe sợ hãi.

Lúc vừa rồi, sau khi rời khỏi Island không lâu, cô nhận được cuộc gọi khẩn cấp từ bệnh viện. Khi đến nơi, thì được viện trưởng Dương báo là em gái cô nhất định bắt buộc phải phẫu thuật chậm nhất là trong hai ngày tới. Nếu không mọi chuyện sẽ rất tồi tệ.

Dương Hoàn nhìn sang nơi khác, trong đôi mắt động chút bức rức mà nói: "Em gái cô vừa trải qua một lần suy hô hấp, nhịp tim tăng rất nhanh. Nếu tình trạng còn kéo dài, thì dù có làm phẫu thuật cũng sẽ không mấy khả quan. Cô Lư, chúng tôi thực sự hết cách. Mong cô hiểu cho...."

Trạch Lam căng mắt trắng dã, hai hàng nước mặn đấng lã dài trên đôi gò má trắng trẻo. Nhìn sang Phù Dung, em gái cô đang nằm ngủ miên man, khí sắc đúng thật rất mệt mỏi.

"Phù Dung, chị phải làm sao đây? Em nói cho chị biết chị phải làm gì để cứu được em....?" Cô bật khóc nức nở, tiếng nấc nghẹn ngào vang vọng cả phòng bệnh khiến Dương Hoàn cùng cô y tá cũng xót lòng.

Chỉ cách đây ba tiếng, Dương Hoàn một lần nữa nhận được cuộc gọi kinh hoàng từ Giang gia, bảo rằng phải làm cho tình trạng của bệnh nhân Lư Phù Dung có vẻ nghiêm trọng thực sự.

Vậy nên, Dương Hoàn ông đành cắn răng, lén tiêm vào van truyền nước biển của Phù Dung một loại kháng sinh không có lợi cho bệnh nhân có vấn đề về tim mạch. Tuy chỉ là một lượng rất nhỏ, đủ để làm cho Phù Dung thấy hô hấp nặng nề, khó khăn. Tình trạng chỉ kéo dài khoảng chừng năm phút, nhưng nếu tái lập nhiều lần sẽ thực sự gây nguy hiểm đến tính mạng.

Trở về nhà cũng đã gần 9h tối, Trạch Lam mệt rã rời ngồi chờ người dưới nền nhà. Cô tuyệt vọng co gối gục mặt mà bất lực than khóc. Khi này Phù Dung tỉnh dậy, con bé ngỡ ngàng nhìn cô mà vẫn cười rất tươi tắn. Mà nụ cười vô tư hồn nhiên đó của con bé càng làm lòng dạ người làm chị như cô đây thêm chua xót.

"Hai ngày nữa phải phẫu thuật, mình đào đâu ra ba mươi vạn Nhân dân tệ để nộp...ngay cả một phần ba chi phí mình còn không có đủ...Phù Dung, chị điên mất..." Trạch Lam ôm đầu mà nước mắt cứ lã lã dài không thôi.

Bất chợt, cô nhìn vào chiếc di động của mình đang để trên giường. Cô lại nhớ đến chuyện sáng nay khi ở Island.

"Nếu cô Lư có thay đổi ý định, đừng ngại...cứ liên lạc cho tôi qua số máy đó."

Lời nói sau cùng của người đàn ông tên G vô thức vang lên trong đầu Trạch Lam. Cô lẩm bẩm: "Năm trăm vạn Nhân dân tệ....thực sự nó còn hơn cả con số mình cần rất nhiều...."

Cô cắn môi, đầu óc suy nghĩ đến rối loạn, mâu thuẫn vô cùng. Nếu cô chấp nhận chuyện giao dịch bất hợp pháp này, thì mọi vấn đề của em gái cô sẽ được giải quyết trong phút chốc. Cô không những cứu được Phù Dung, mà còn dư ra số tiền lớn để chu toàn lo cho em gái về sau.

"Là phụ nữ, ai mà không phải sinh con. Chỉ là mang thai...rồi sinh đứa bé ra...mình làm được mà...!" Trạch Lam tự nhủ với mình, bàn tay run rẩy cầm lấy điện thoại, mở máy bấm vào mục nhật kí cuộc gọi.

Hai mắt cô căng ra không chớp mãi nhìn đắm đắm vào cái tên cô đã lưu "MrG", Trạch Lam nuốt nước bọt cố gắng trấn tĩnh mà nhắm mắt ấn vào biểu tượng gọi đi.

Tiếng chuông đổ reo lên hai ba lần, lập tức đã có người trả lời. Vẫn là cái giọng nói đó, người đàn ông tên G hỏi: "Chào cô Lư, có phải đã suy nghĩ lại rồi không?"

Trạch Lam hai cánh môi run rẩy, hốc mắt ngấn đầy nước đến nhoe cả tầm nhìn, cô run giọng trả lời: "Ngày mai vẫn 8h sáng tại chỗ cũ..."

"Ok! Tốt rồi, vậy hẹn gặp cô Lư vào ngày mai...." G cười giòn giã, có vẻ rất phấn khích và hài lòng.

Trạch Lam chỉ lẳng lặng cúp máy, bàn tay cô siết chặt chiếc điện thoại đến run lên bần bật. Cô ôm lấy đầu gối, gục mặt mà khóc nức nở. Nhục nhã, hèn mọn, tui hồ là những gì cô cảm nhận ở chính bản thân mình bây giờ.

Cô không nghĩ, có một ngày cuộc đời lại xô đẩy, dồn ép cô đến bước đường cùng khốn khổ thế này. Đến nỗi, cô phải chấp nhận làm một người mẹ vô lương tâm, sinh con ra để đổi lấy những đồng tiền nhơ bẩn.

Bạn đang đọc truyện *Ám Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Chương 7

Dinh thự tại Tây thành, khu đất riêng biệt của Giang gia.

Giữa một căn phòng rất rộng, nhưng không gian lại vô cùng trống trải. Ngay trung tâm căn phòng, sát vách tường màu xám nhạt, một chiếc bàn bằng gỗ rất cao, bên trên được đặt hai ngọn đèn cây bằng điện, ở giữa là một bát lư hương to bằng sành màu lam nhạt, được chạm trổ tinh xảo. Nằm phía sau bát lư hương là một bức di ảnh phóng to, cô gái trong ảnh người mặc một chiếc áo học sinh có in logo trường trung học Thiên Kinh.

Giang Triết Hàn tay cầm ba nén nhang đang cháy đỏ lan khói nghi ngút cúi đầu ba lạy, chậm rãi cắm vào bát lư hương trước mặt. Đôi mắt u tối như thâm son cùng cốc không nhìn thấy đáy nhìn đắm đắm vào bức di ảnh.

"Bội Kỳ, tôi nợ em cả một đời này. Giang gia của tôi có lỗi với em...Nhưng, ngọn ngành sự việc lại khởi nguồn bởi một tay Lư gia. Hứa Bội Kỳ...em nằm nơi lòng đất âm u đó đã mười năm, hẳn là rất cô đơn và lạnh lẽo có đúng không? Tôi thực sự rất muốn đem một mạng Lư gia gửi xuống nằm chung với em. Nhưng tôi không thể để bất cứ một người nào trong Lư gia chết một cách dễ dàng như vậy được!...." Hẳn thì thâm, cả một diện dung hoàn hảo hẳn rõ sự căm phẫn tột độ, hết như một con cuồng phong thịnh nộ đang kéo đến.

Lúc này, Tôn Nghị bên ngoài bước vào cúi đầu nói: "Tứ thiếu, mọi chuyện xem như đã tiến triển đúng theo kế hoạch."

Rời khỏi nơi bàn thờ, Giang Triết Hàn đi đến bên phía một chiếc bàn sát trong góc, tay nâng niu lấy những cành phi yến tím tím xanh xanh đẹp đến nhưng đượm màu buồn man mác, hẳn nhẹ nhàng tự mẫn nói: "Kịch hay chỉ mới vừa bắt đầu!"

Tôn Nghị thoáng nhú mày, vẻ mặt có chút lo lắng: "Tứ thiếu, nếu lỡ để lão gia biết được thì..."

"Mặc kệ ông ấy, và cũng đừng bao giờ nhắc ông ấy trước mặt tôi..." Giang Triết Hàn đánh mặt, liền làm Tôn Nghị lạnh gáy chỉ biết gật đầu rồi lui khỏi.

Giang Triết Hàn đưa mắt nhìn lên bức di ảnh lần nữa, một nhánh phi yến trong tay hẳn cũng vô tình bị hấn làm cho nhàu nát.

"Hoa không tiếc, ngọc không thương. Lư Trạch Lam, tôi nhất định không bao giờ thương xót cho cô!"

***

8h sáng tại Island

"Xin hỏi quý khách có hẹn với ngài G đúng không ạ?" Một nữ nhân viên cúi đầu hỏi lấy Trạch Lam khi cô chỉ mới vừa bước vào.

Cô gật gật đầu, nhân viên kia mỉm cười rồi nói: "Dạ! Mời quý khách theo lối này."

Trạch Lam theo bước chân của nữ nhân viên dẫn đường, và vẫn là căn phòng VIP ngày hôm qua. Cửa được mở, Trạch Lam đứng đó khép mắt hít một hơi thật sâu, lấy hết mọi can đảm, dẹp sạch mọi tự tôn của bản thân mà bước vào.

Cánh cửa to lớn bọc nhung đỏ sang trọng kia được khép lại, trước mặt cô vẫn là người đàn ông tên G, đang ngồi rất thong thả ngay ghế sofa và nhìn cô mỉm cười.

"Cô Lư, mời cô ngồi!" G lên tiếng.

Trạch Lam chậm chậm ngồi xuống, từ biểu diện cho đến dáng vẻ của cô đều thể hiện rõ một sự lo lắng căng thẳng tột cùng. Thấy vậy, G liền nói: "Cô Lư đừng quá căng thẳng, chỉ việc cầm bút kí tên, lăn tay điểm giấy là xong ngay...."

"Xin anh nhanh lên, tôi còn có việc." Trạch Lam lạnh nhạt nói. Vây quanh cô bây giờ ngoài một bầu túi nhục ra thì cũng chỉ là bi thương của số phận nghiệt ngã. Cô chỉ một lòng muốn nhanh chóng kết thúc nó.

"Được thôi, nếu cô Lư đã nôn nóng đến vậy thì tôi cũng không cần trễ nải thêm làm gì. Đây là hợp đồng, phiền cô đọc lần nữa rồi kí tên, lăn tay vào." G vừa nói vừa đẩy bản hợp đồng về phía Trạch Lam.

Cô căng mắt nhìn chăm chăm vào nó, bàn tay cấu chặt túi xách thoáng run lên.

"Chỉ cần cầm bút kí tên, lăn tay là sẽ xong thôi. Chỉ cần một chữ kí và cái vân tay của mình in lên đây là sẽ cứu được Phù Dung." Trạch Lam trầm nghĩ.

Rồi không chần chừ thêm, cô cầm bản hợp đồng lên đọc lại lần nữa trước khi chấm bút.

Nội dung hợp đồng gồm những điều cơ bản cần có thì lí do thành lập hợp đồng là nói nghiệp và kế tục cho Giang gia. Hơn nữa còn ghi rõ "Hợp đồng được tạo và ký kết dựa trên nhu cầu và tinh thần tự nguyện của cả hai bên"

Thời hạn kết thúc hợp đồng là ngay sau khi Trạch Lam cô hoàn thành yêu cầu bên Giang gia đã đề ra - đó là sinh con. Kèm theo là những quyền lợi cô được hưởng trong quá trình mang thai rất là hậu hĩnh.

Trạch Lam đọc đến đây, cảm thấy khá yên tâm đôi chút vì dù gì việc của cô cũng chỉ là mang thai rồi sinh em bé ra. Lại được chăm sóc, đối đãi tốt thì cũng không mấy phải quá lo lắng.

Đến khi cô đọc phải dòng chữ "Nếu bên B tự ý huỷ bỏ hợp đồng dù là trong bất cứ trường hợp hay lí do nào, sẽ phải bồi thường gấp năm lần số tiền đã giao dịch trước đó." Cô tự thấy muốn toát mồ hôi hột.

"Năm trăm vạn Nhân dân tệ mà gấp năm lên....có đến mười cái mạng mình cũng không đủ để đền!" Trạch Lam trầm nghĩ bụng. Lúc này người đàn ông tên G mới lên tiếng: "Sao hả cô Lư? Nếu đã đọc xong thì còn chờ gì nữa?"

Trạch Lam hơi giật mình, cô ngẩng mặt hỏi: "Mà...anh có thể cho tôi hỏi một điều được không?"

G không đáp, chỉ khép mắt gật đầu một cái. Cô lại tiếp: "Anh có thể cho tôi biết...là việc mang thai sẽ được thực hiện bằng cách nào?"

Trạch Lam cúi mặt không dám nhìn ai, hai gò má cô bỗng dựng đỏ ửng. Nhìn dáng vẻ đầy ngỡ ngàng của cô, G đủ hiểu cô đang nghĩ gì trong đầu. Anh ta cười một cái rồi đáp: "Cô Lulu yên tâm, việc đó gián tiếp qua thụ tinh nhân tạo."

Nghe đến đây cô vội lật đặt gật gật, hai mắt chớp chớp mãi không yên. Cô ngẩng mặt, nhìn người đàn ông đối diện mình mà hỏi lại lần nữa: "Anh chắc chắn là chỉ cần tôi đặt bút kí tên, tôi sẽ có ngay năm trăm vạn?"

G cười rất thông thả, anh ta nói: "Tôi chắc chắn, ngay sau khi cô kí tên, năm trăm vạn sẽ lập tức chuyển vào tài khoản của cô."

"Tài khoản của tôi?" Trạch Lam ngạc nhiên, cô hỏi tiếp: "Sao anh lại biết số tài khoản của tôi?"

"Việc để biết được số tài khoản của một người đâu phải khó, mà đối với Giang gia chúng tôi, việc này chỉ dễ như húp một tô cháo loãng!" G tự tin nói.

Trạch Lam thấy cũng chỉ lí, cô ngồi ngay ngắn hơn, xắn nhẹ một bên ống tay áo rồi cầm bút. Khi đầu bút gần chạm vào khoảng giấy trống, cô vẫn phải hít thở thật đều một lần nữa rồi mới dứt khoát kí tên.

Kí tên xong, cô lẩn ngón tay cái bên bàn tay phải của mình vào hộp mực đỏ bên cạnh, nhẹ nhàng ấn xuống ngay bên dưới phần mình vừa kí. Cô lặp lại việc đó cho bản hợp đồng thứ hai, cô sẽ giữ một bản và bên Giang gia sẽ giữ một bản.

Lập tức, chiếc điện thoại trong túi xách của cô rung lên. Cô ngược mắt nhìn G, anh ta chỉ nhướng nhẹ hàng lông mày mà cười nửa miệng.

Trạch Lam mở điện thoại, hai mắt cô thoáng hơi căng ra khi đó là tin nhắn của ngân hàng báo tài khoản cô đã nhận được năm trăm vạn Nhân dân tệ.

Cô ngạc nhiên nhìn G: "Đúng là đã chuyển vào...." cô thầm nghĩ.

G lại cười rồi nhẹ giọng nói: "Cô Lulu, xem như hợp đồng đã được kí kết. Nhưng vẫn còn một chuyện tôi đã quên nói với cô ngay từ đầu..."

Câu nói mơ hồ đó của G làm Trạch Lam sợ hãi, cô đứng bật dậy khỏi ghế mà cao giọng: "Anh thật ra tính giờ trò gì? Tôi đã kí tên? Tại sao bây giờ mới cho tôi biết điều gì mà anh đã cố tình quên hay vô ý quên chứ?"

G vẫn giữ một thái độ rất điềm tĩnh, bàn tay để trên đùi thoáng nhip nhip: "Cô Lulu đã quá căng thẳng rồi thì phải, cô cứ bình tĩnh ngồi xuống nghe tôi nói đã."

Trạch Lam đưa mắt nhìn quanh, ở đây ngoài cô và người tên G kia ra thì còn có thêm bốn tên đàn ông cũng cao to, lực lưỡng luôn trong tư thế như sẵn sàng chiến đấu khi có kẻ muốn kháng cự. Cô hơi e dè, đành ngồi xuống tiếp tục cuộc nói chuyện.

G lúc này mới ngồi thẳng người ra trước, hai bàn tay đan xen nhau ti lên đầu gối mà nói: "Việc mang thai hộ sẽ là liên quan đến luật pháp, thế nên để tránh rắc rối và thị phi, cô Lulu đây sẽ mang thai trên danh nghĩa là phu nhân của thiếu gia chúng tôi."

"Phu...phu nhân? Ý anh là tôi phải lấy thiếu gia mấy người?" Trạch Lam hốt hoảng lắp bắp.

Đáp lại cô, G vẫn là cười rất nhẹ: "Cô Lulu yên tâm, sẽ không có cái đám cưới nào được diễn ra. Cô chỉ cần đăng kí hôn thú với thiếu gia tôi là được."

Trạch Lam nghiêng đầu, nhướn mày, nét mặt vẫn còn khá ngây ngốc: "Đăng kí hôn thú sao? Việc này..."

"Cô đừng lo, ngay sau khi cô sinh con, hoàn thành tốt yêu cầu mà bản hợp đồng đưa ra, đồng nghĩa giấy hôn thú này cũng sẽ không còn hiệu nghiệm và được hủy bỏ. Chúng tôi sẽ trả tự do cho cô theo đúng nghĩa đen..." G tiếp tục nói.

Trạch Lam có hơi bối rối đôi chút, cô không hề nghĩ đến việc phải làm vợ người khác đột ngột đến vậy, mặc dù chỉ là trên danh nghĩa nhưng cũng đủ làm cô gái sống khép kín như cô đây phải rối lòng suy nghĩ.

"Nhưng hợp đồng đã kí, dấu tay cũng đã lặn, mình không còn cách nào khác. Dù gì cũng chỉ là vợ trên danh nghĩa, cũng chỉ là một tờ hôn thú thôi....Không có gì bất ổn cả!" Trạch Lam tự trấn an mình. Rồi cô ngẩng cao đầu mà nói: "Được! Tôi đồng ý...."

G lúc này thả lỏng cơ thể, ngã lưng ra sau ngao ngễ bắt chéo chân mà cười rất phấn khởi: "Tốt rồi, cô Lulu bây giờ có thể về, sáng ngày mai chúng tôi sẽ đến tận nơi để đón cô!"

Trạch Lam đứng khỏi ghế, cúi đầu nói: "Vâng tôi xin phép!"

Ngay sau khi bóng lưng của cô khuất sau cánh cửa, Tôn Nghị mới đưa tay tháo bỏ hàm râu giả mà ném lên bàn, thở hắt khó chịu: "Đúng là cái thứ này làm tôi ngứa ngứa chết mất...."

Anh ta nhìn bản hợp đồng vừa được kí xong, cầm nó trong tay, anh ta cười tự đắc vô cùng: "Không nghĩ lại dễ dàng cắn câu đến vậy, đúng là ngu ngốc!"

Đằng sau bản hợp đồng đó là cả một âm mưu tàn độc mà Giang Triết Hàn đã vạch sẵn, chỉ chờ đợi con mồi sa bẫy rồi tiến hành thưởng thức miếng mồi mà hắn luôn muốn có được.

Pháp luật đối với Giang gia còn phải nể mặt mấy phần, khi mà có không ít người ngồi trên những chiếc ghế cao trong sở tư pháp cũng là thông qua sự nâng đỡ của nhà họ Giang. Muốn bắt Giang Triết Hàn chỉ với cái việc con con này hoàn toàn là điều không bao giờ xảy ra.

Trạch Lam cô, đứng là đã bước hẳn hai chân vào cổng địa ngục, con đường trước mắt của cô về sau sẽ là một đoạn đường chỉ trải đầy chông gai, hiểm trở. Muốn tránh cũng không kịp nữa....

***

Sau khi rời khỏi Island, Trạch Lam liền lập tức đến bệnh viện để nộp đủ viện phí. Cảm tờ hoá đơn đã thu ba mươi vạn Nhân dân tệ trên tay, mà cô vẫn còn hơi run rẩy về việc mình đã làm.

"Đúng là trên đời không có đồng tiền nào dễ nuốt cả..." cô lẩm bẩm. Vào trong phòng với Phù Dung, thấy con bé đang đọc quyển Nhân cách sống mà cô đã từng rất yêu thích lúc trước mà cô bật cười.

Đi đến ngồi xuống giường, vuốt tóc Phù Dung, cô nói: "Con bé này, từ khi nào mà bắt chước chị đọc những thể loại này?"

Phù Dung gấp quyển sách trong tay mình lại, con bé cười tươi: "Chỉ cần là xuất phát từ chị, em đều muốn bắt chước. Chị biết không, chị luôn là thần tượng ở trong lòng Phù Dung..."

Câu nói khen ngợi của em gái dành cho Trạch Lam làm cô tự thấy xấu hổ vô cùng. Cô bây giờ không xứng với sự ngưỡng mộ đó của Phù Dung nữa, cô vì tiền mà bán mình, bán luôn đứa con trong tương lai cô sẽ hạ sinh. Cô lấy đâu ra tư cách để cho em mình ngưỡng mộ mà noi theo.

"Thần tượng đó của em đã chết rồi..." Trạch Lam vô thức khẽ nói, làm Phù Dung nửa rõ nửa không hỏi: "Chị nói ai chết?"

Trạch Lam hoàn hồn, liền vội chữa lừa: "À không, ý chị không phải vậy. Em đừng đọc sách nữa, nằm xuống nghỉ ngơi đi. Chị đi gặp bác sĩ một chút, sẵn mua một ít cháo sườn cho em."

Bước khỏi phòng bệnh, Trạch Lam dựa lưng vào tường mà khép mắt thở dài một hồi. Cô không biết nếu Phù Dung hay tin cô làm việc kia, thì hình ảnh người chị mẫu mực trong lòng con bé sẽ bị méo mó đến cỡ nào.

Nghĩ đến đây cô lại lỡ miệng buông ra một lần thở dài đầy thất vọng, cô đi về phía phòng làm việc của viện trưởng Dương, tìm gặp ông để nói về việc phẫu thuật cho Phù Dung sắp tới.

Lúc này, Dương Hoàn đang nghe một cuộc điện thoại, thái độ rất dè chừng và có phần lo sợ. Khi tiếng gõ cửa vang lên, ông giật mình vội lật đật nói: "Tôi rõ rồi, tôi nhất định làm đúng! Chào cậu..."

Cúp máy, Dương Hoàn mới ngồi ngay ngắn, lấy lại vẻ mặt điềm đạm mà nói: "Vào đi."

Trạch Lam bước vào, miệng cười cười: "Chào bác sĩ, tôi đến muốn hỏi bác sĩ vài điều về cuộc phẫu thuật sắp tới của em gái..."

"Cô Lưu, ngồi đi." Dương Hoàn đưa tay cười thiện chí.

Trạch Lam ngồi xuống ghế, cô nói: "Viện phí tôi đã nộp đủ cả, có phải ngày tới sẽ tiến hành phẫu thuật?"

Dương Hoàn hai tay đan nhau đặt trên bàn, nghiêm túc đáp: "Việc phẫu thuật của em gái cô nhất định sẽ được tiến hành theo kế hoạch đã định. Phẫu thuật lần này chúng tôi áp dụng kỹ thuật mổ nội soi, sẽ giúp giảm tránh các nguy cơ nhiễm trùng và biến chứng xuống mức thấp nhất. Cô Lưu xin cứ yên tâm."

Trạch Lam nghe mà thấy nhẹ cả người, cuối cùng vấn đề lớn nhất trong đời cô cũng được giải quyết một cách êm đẹp. Chuyện tiếp theo cô cần nghĩ đó là công việc mà cô đã vừa nhận cách đây không lâu sẽ diễn ra như thế nào.

Trở về nhà cũng đã hơn 5h chiều, Trạch Lam ngạc nhiên khi thấy ai đó đang đứng ngay cửa nhà của mình. Cô kêu lên: "Dĩ Dĩ, Mỹ Mỹ?! Hai người đến đây làm gì?"

Nhìn thấy Trạch Lam, Tổ Dĩ Dĩ đã vội chạy đến mà hỏi dồn dập: "Trạch Lam, tớ gọi cho cậu không được nên đến xem cậu thế nào? Sao rồi, việc của Phù Dung..."

"Tớ giải quyết xong cả rồi!" Trạch Lam cười nhẹ, cắt ngang lời của cô bạn mình. Lúc này Giang Triết Mỹ vì đã được Tổ Dĩ Dĩ kể rõ mọi chuyện nên có phần kinh ngạc, cô hỏi: "Trạch Lam, chị tìm được công việc mới rồi hả? Đến cả tiền viện phí chị cũng đã đóng?"

"Ừm, chị tìm được...một công việc rất tốt..." giọng nói Trạch Lam hơi trĩu xuống vài phần, cô vội xao lãng mà đi đến mở cửa: "Đừng có đứng ngoài đường nói chuyện như vậy, vào nhà đi."

"Hai người uống nước..." vừa nói Trạch Lam vừa đặt lên bàn hai ly nước trà. Giang Triết Mỹ lại thấy còn khúc mắc, nên tiếp tục hỏi: "Mà chị nè, công việc đó là gì? Có thực sự ổn không? Với lại số tiền viện phí khá lớn chị lấy đâu ra tiền để nộp?"

Trạch Lam vẫn giữ vẻ rạng rỡ, cô ngồi xuống giường nói: "Chị làm việc cho một tập đoàn mới thành lập, không ngờ người thành lập công ty là có quen

biết rất thân với cha chị ngày xưa nên đã đồng ý giúp đỡ. Chị chỉ là mượn tiền không lãi suất thôi..."

Vừa nói Trạch Lam vừa xếp mớ quần áo trên giường gọn gàng, Giang Triết Mỹ nhủ mảy nghĩ vẫn nhìn cô gái kia như đang có chuyện giấu giếm. Vừa tỉnh mở miệng hỏi tiếp thì Trạch Lam đã kêu lên: "Đau quá..."

Tổ Di Di hốt hoảng liền chạy tới, lo lắng hỏi: "Cậu sao thế? Có phải không khỏe? Đau...đau ở đâu?"

Trạch Lam lấy tay day day thái dương, không quên nhăn nhúm mặt mũi: "Đầu tở đau quá...còn choáng nữa!"

"Vây chị nằm xuống nghỉ ngơi đi, có lẽ do dạo gần đây nhiều chuyện không hay nên làm chị stress, chị có cần em mua thuốc không?" Giang Triết Mỹ đỡ Trạch Lam nằm xuống, kéo chăn bông đắp lên. Cô chỉ lắc đầu cười gượng: "Không cần đâu, ngủ một giấc sẽ khỏe thôi."

Thấy vậy, Tổ Di Di mới thở dài mà nói: "Thôi vậy cậu nghỉ sớm đi, bọn tớ về, hôm khác sẽ ghé. Có gì nhớ gọi cho tớ...nhớ đó!"

"Biết rồi biết rồi..." Trạch Lam cười nhẹ kèm theo hai cái gật đầu. Tổ Di Di cùng Giang Triết Mỹ cũng mau chóng rời khỏi. Lúc này bên trong nhà, Trạch Lam mới ngồi dậy, tay ấn lên ngực mà thở phào: "Suýt chút không ngăn được hai người bọn họ tò mò rồi, càng hỏi càng nói sẽ càng dễ bị bẻ chuyện..."

Giang Triết Mỹ cầm lái chiếc oto màu đỏ thắm của mình, người ngồi cạnh là Tổ Di Di. Giang Triết Mỹ tỉnh tỉnh có hơi tò mò, nên mở miệng hỏi: "Di Di nè, chị có thấy hình như Trạch Lam có gì muốn giấu chúng ta không?"

"Giấu gì chứ? Chắc không đâu.." Tổ Di Di vô tư đáp. Giang Triết Mỹ tuy không hỏi thêm câu nào nữa, nhưng trong lòng cô vẫn còn rất hoài nghi. Việc trước đó Trạch Lam đột nhiên liên quan đến anh hai của cô, cô vẫn còn chưa được sáng tỏ thì lại đến chuyện kì lạ này.

"Rốt cuộc Trạch Lam còn đang giấu chuyện gì kia chứ?"

***

Đồng hồ báo thức reo khi chỉ mới 5h sáng, Trạch Lam thức dậy để thu dọn quần áo và một số đồ dùng cá nhân để chuẩn bị rời khỏi đây đến sống tại dinh thự ở Tây thành.

"Sống ở đây đã bao nhiêu năm, thực không nghĩ có một ngày lại phải rời đi..." Trạch Lam tay tham luyến sờ lấy từng góc ngách trong căn nhà nhỏ mà tự nói với mình.

Cô đi xuống bếp, mở tủ lạnh lấy ra vài thứ để nấu món sườn heo hầm mà Phù Dung yêu thích, cô dự tính lát nữa trước khi đi sẽ ghé vào bệnh viện thăm em gái một chút.

Luây huây cũng đã gần 8h, bên ngoài nhà của Trạch Lam đã có một chiếc audi S8 chạy chờ đến và đỗ ngay trước cửa. Sự sang trọng của chiếc xe hợp với cái cũ kĩ của ngôi nhà nhỏ tạo nên sự đối lập dễ thấy.

Trạch Lam nhìn ra cửa sổ, liền biết đã đến lúc. Cô kéo chiếc vali đi dần ra phía cửa, xoay người đảo mắt nhìn thêm một lần nữa: "Tạm biệt mảy một thời gian..."

Mở cửa bước ra, đã có một người đàn ông bận âu phục đen đi đến kéo hộ ngay chiếc vali từ tay cô làm cô hơi bối rối.

"Cô Lưu, mời lên xe!" Một tên khác lên tiếng, chu đáo mở cửa sẵn cho Trạch Lam. Cô khẽ cười gật đầu rồi ngồi vào trong, xe bắt đầu lăn bánh, cô mới nhìn trước nhìn sau rồi thắc mắc: "Ngài G không có mặt à?"

"À, ngài ấy bận khá nhiều việc nên lệnh cho chúng tôi đón cô. Cô không cần lo, sẽ gặp lại ngài ấy sớm thôi." Tên cầm lái cười đáp.

Khi xe đi gần đến bệnh viện, Trạch Lam mới chột kêu lên: "Khoan đã! Dừng ở đây một chút."

"Cô Lưu, nhưng mà..."

"Tôi xin anh, chỉ một lúc thôi. Tôi vào đưa canh cho em gái rồi sẽ trở ra ngay." Trạch Lam nài nỉ, hai tên kia thấy vậy cũng để cô xuống xe.

Trạch Lam co chân chạy đi rất nhanh, lên đến phòng bệnh, cô thấy Phù Dung đang được viện trưởng Dương thăm khám. Nhìn thấy cô, con bé đã mừng rỡ: "Chị..."

"Phù Dung, chị có nấu món canh em thích...ăn đi cho nóng!" Trạch Lam đặt hộp canh lên bàn, ân cần mở nó ra cầm thìa đưa về phía em gái.

Dương Hoàn lên đưa mắt nhìn Trạch Lam, trong lòng ông cũng khó xử vô cùng. Sắp tới đây, ông sẽ phải tự tay rạch lấy trên đùi và ngay bên ngực phải của cô gái nhỏ kia hai đường. Để nguy tạo vết mổ nội soi cho lời nói dối bất đắc dĩ của mình.

"Không phiền hai chị em nói chuyện, tôi xin phép!" Dương Hoàn lên tiếng, Trạch Lam vội đứng dậy cúi đầu: "Cảm ơn bác sĩ!"

Hai từ cảm ơn của cô thoáng làm cho đầu óc Dương Hoàn thêm nặng nề, cảm ơn kẻ đã tiếp tay hại cho cuộc đời chị em cô trở nên khổ khổ hàng trăm lần hay sao?

Nhìn em gái húp xì súp từng thìa canh nóng hổi, Trạch Lam thấy lòng mình hơi quặn lại đôi chút. Cô vuốt đầu Phù Dung, nhẹ nhàng cười nói với con bé: "Phù Dung nè, sắp tới đây có thể chị sẽ không có nhiều thời gian dành cho em. Em không giận chị chứ?"

Phù Dung nghe vậy liền ngẩng mặt tròn mắt nhìn chị mình, con bé ngây ngô hỏi: "Chị, chị phải đi đâu sao?"

"Chị đi làm..." Trạch Lam cười gượng, đôi mắt đen lay láy thoáng nét ưu tư, ngưng một chút cô lại tiếp: "Việc mới của chị rất bận, nên sẽ không rảnh rỗi để thăm em thường xuyên được, em nhớ sau khi phẫu thuật phải giữ sức khỏe thật tốt. Nghe lời người khác uống thuốc đúng giờ có biết không?"

Phù Dung cười tui, ngoan ngoãn gật đầu: "Phù Dung biết mà chị, chị cứ yên tâm mà làm việc không cần lo cho em. Ở đây em có bác sĩ và y tá chăm sóc mà...."

Trạch Lam cười chưa xót, nhìn em mình vô tư như vậy phần nào cô cũng yên lòng, có lẽ chuyện xấu hổ này nó sẽ không bao giờ biết và không bao giờ hiểu được.

"Mọi chuyện ổn chứ?" Tiếng nam trầm ổn trong điện thoại cất lên. Tên cầm lái nghiêm chỉnh đáp: "Mọi thứ vẫn theo đúng những gì cậu đã căn dặn, bây giờ chúng tôi đang đợi cô ta trở ra từ bệnh viện."

"Được rồi! Cứ thế mà làm!"

"Tôi rõ thưa cậu Tôn!" Tên cầm lái cúp máy, vừa hay nhìn thấy Trạch Lam đang từ phía cổng bệnh viện đi tới. Cô ngồi vào xe, mỉm cười nói: "Thật ngại quá, xong cả rồi."

Chiếc xế đen bóng sang trọng tiếp tục lăn bánh, hướng ra đại lộ về phía Tây thành. Trạch Lam ngồi trong xe tò mò lần hồi hộp đưa mắt nhìn quanh. Con đường hiện giờ khá vắng, hai bên là cây cối um tùm hết như đang đi giữa một khu rừng to lớn.

Trạch Lam lòng có chút sợ hãi, trong đầu cô xuất hiện một cảm giác bất an vô cùng. Cô không biết bọn người này đưa cô đến dinh thự Tây thành, nơi đó là một nơi trông thế nào? Tại sao lại ngự ở vị trí hoang vắng thế này.

Nghĩ vậy, cô mới buộc miệng hỏi: "Thiếu gia của mấy người chọn một nơi vắng vẻ như vậy để sống sao?"

Tên ngồi trước cô lên tiếng: "Thiếu gia của chúng tôi vốn không thích giao thiệp nhiều với bên ngoài. Nên lựa chọn này là một lựa chọn hoàn hảo nhất thưa cô."

Trạch Lam ngồi im ngay ngắn không thắc mắc thêm, dẫu là thế nào đi chăng nữa, điều cô cảm nhận duy nhất bây giờ chỉ là lo lắng và căng thẳng. Hôm nay là ngày cô chính thức thực hiện theo bản hợp đồng đã kí, liệu rằng trong ngày hôm nay, có lẽ nào cô cũng sẽ được đưa đi làm thụ tinh nhân tạo luôn hay không? Câu hỏi đó đành trông đợi sau khi đến nơi mới giải đáp được....

Hãy chuẩn bị tinh thần thép để nhai H với CoCo nào mọi người :)

Bạn đang đọc truyện *Ám Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Chương 8: (H)

Chiếc Audi S8 trang trọng rẽ vào một cánh cổng rất to màu đen, xung quanh được bao bọc bằng những bức tường thành rất kiên cố màu xám tro. Một tên trong xe bước ra, mở cửa cúi đầu: "Cô Lưu, mời cô!"

Trạch Lam bước xuống, đôi mắt nhìn bao quát sơ lược không gian mình đang đứng với sự e dè nhất định.

"Nơi này to quá!" Trạch Lam thầm cảm thán. Quả thực dinh thự to ngoài sức tưởng tượng của cô, cô cứ nghĩ nó sẽ chỉ to hơn biệt thự đôi chút. Chứ không ngờ rằng dinh thự này lại to như một cái toà đài thường thấy trên phim ảnh.

Tuy kiểu dáng không mấy cổ điển, nhưng sự rộng lớn quá mức khiến Trạch Lam có phản hồi sờ sợ. Cô còn đang ngơ ngác, thì tên lái xe đã lên tiếng: "Cô Lưu, chúng ta vào thôi."

"Vâng..." cô lúng túng đáp, chiếc vali của cô được một tên kéo đi. Vừa vào tới nơi đại sảnh, một lần nữa khung cảnh trong đây làm Trạch Lam phải kinh ngạc mà mở to mắt. Không sai nếu cô gọi dinh thự này là một toà đài, nguy nga, tráng lệ lại lộng lẫy như một cung điện.

Cô đưa mắt nhìn quanh, liền nhận ra tất thấy những người có mặt trong dinh thự này đều nhìn cô với đôi mắt hiếu kì lẫn lo sợ. Khiến Trạch Lam cũng có phần e dè hơn, cô cúi mặt mà đi khép nép.

Bấy giờ, một người đàn ông tầm hơn năm mươi bước đến trước mặt Trạch Lam, gương mặt hài hoà, hiền lành cười với cô: "Chào Tứ thiếu phu nhân, tôi là Dư Thanh - quản gia ở đây."

Trạch Lam đột ngột bị xưng hô như thế cảm thấy không thoải mái nên vội xua tay cười nói: "Chào bác Dư, đừng gọi cháu như vậy, gọi cháu là cô Lulu hay Trạch Lam được rồi ạ!"

Dư quản gia lại xen vào: "Không được đâu thưa tứ thiếu phu nhân, nếu để Tứ thiếu biết chúng tôi phạm sai sót thì thật lòng gia nhân bọn tôi không gánh nổi. Vẫn là xưng hô theo phép tắc là hơn."

"Tứ thiếu...là vị thiếu gia giấu mặt đó sao?" Trong đầu Trạch Lam bất giác vang lên hai từ đó, lại mừng rỡ tưởng ra không biết con người này là người như thế nào, tại sao tất cả những người ở đây đều có vẻ rất sợ hãi khi nhắc đến ông chủ của mình.

"Mặc kệ, dù là người ra sao thì mình và anh ta cũng không liên quan nhau. Họ ra cũng có thể đến cả mặt anh ta mình cũng có thể sẽ không gặp được trong suốt quá trình thực hiện hợp đồng...." Trạch Lam nghĩ bụng mà nhường mày thờ nhẹ một cái.

Lúc này, tên đang kéo vali cho cô mới lên tiếng: "Dư quản gia, việc còn lại tôi giao lại cho ông. Chúng tôi đi trước....Tứ thiếu Phu nhân, chúng tôi xin phép!"

Trạch Lam lại thêm phần bối rối, khi cả hai tên này cũng đột ngột thay đổi xưng hô với cô. Cô chỉ biết cúi đầu cười trừ cho qua, sau đó Dư quản gia mới nói: "Tứ thiếu Phu nhân, mời theo tôi."

"Dạ!" Trạch Lam ngoan ngoãn gật đầu, bước chân nhỏ nhẩn sai bước trên môi trường lạ lẫm theo sau bóng dáng của người đi trước.

Đi lên một lối cầu thang hình xoắn ốc, lên đến lầu một thì tiếp tục thông qua một lối hành lang rộng rãi, Trạch Lam vừa đi vừa không ngăn được tò mò mà nhìn quanh. Không gian nơi này rất rộng rãi, được trưng bày bố trí khá nhiều đồ vật quý hiếm. Tuy không rành về đồ vật, nhưng nhìn sơ qua cũng đủ biết vị thiếu gia kia có vẻ rất thích sưu tầm đồ cổ.

"Tứ thiếu Phu nhân, đây là phòng của phu nhân." Dư quản gia nói, bây giờ Trạch Lam đang đứng trước một cửa phòng màu đen. Mở cửa ra, cô theo chân Dư quản gia bước vào bên trong, bày trí của căn phòng làm cô tròn mắt ngạc nhiên ra mặt.

Căn phòng rất to, nếu so với cả cái nhà của cô thì nhà cô sẽ được ví bé như cái lỗ mũi trẻ con ba tuổi. Đến cả cái phòng tắm ở đây thôi đã là to gấp đôi gấp ba lần căn nhà của cô.

"Cháu...cháu sẽ sống ở đây?" Trạch Lam lắp bắp, mắt vẫn còn ngơ ngác nhìn quanh. Dư quản gia nén cười, cúi đầu đáp: "Dạ đúng thưa Tứ thiếu phu nhân, đây là phòng của phu nhân."

Trạch Lam cười cười nhưng trong lòng vẫn không mấy tự nhiên, lần đầu bước chân đến một nơi cao sang, to lớn thế này. Cộng với việc bị nhiều người xưng hô theo cách kia làm cô ngại vô cùng.

"Tứ thiếu phu nhân, để tôi giúp phu nhân sắp xếp đồ đạc cá nhân!" Dư quản gia kéo chiếc vali của Trạch Lam lại và nói. Lập tức cô bối rối, liền ngăn lại: "Không, không cần đâu bác. Để tự cháu làm được rồi, không dám phiền bác..."

Thấy Trạch Lam kiên quyết như vậy, Dư quản gia cũng thôi không muốn nói thêm: "Vậy tôi sẽ xuống căn dặn nhà bếp làm vài món cho phu nhân, chẳng hay khẩu vị của phu nhân ra sao?"

Trạch Lam chớp chớp mắt, vốn dĩ tính nói là "Không cần!", nhưng cô tự thấy cái bụng rỗng tuếch của mình đã kêu gào thống thiết, đành cười nói: "Cháu dễ ăn lắm, món nào cũng được..."

"Vậy tôi xin phép!" Dư quản gia cúi đầu lần nữa. Trạch Lam cũng lật đật cúi theo: "Dạ, cảm ơn bác, phiền bác quá rồi."

Cửa phòng đóng lại, Trạch Lam bây giờ mới dám lộ rõ vẻ mặt thích thú khi được ở trong căn phòng xa hoa, thượng hạng thế này. Cô đi đến bên chiếc giường bằng gỗ quý to đùng được đặt gần bên khung cửa sổ cũng to không kém. Bên trên trải một bộ chăn nệm rất đẹp màu xanh lam nhân nhật có họa tiết vài cánh hoa hồng điểm nhẹ vô cùng nổi bật.

Trạch Lam đưa tay sờ sờ lên chúng, cười tí mắt nói: "Đúng là hàng thượng phẩm cao cấp, mềm mịn mát tay..."

Bất chợt, cô ngồi xuống giường, đưa mắt nhìn ra một chú chim nhỏ đang đậu trên nhánh cây bạch quả đang ngả màu vàng bên ngoài. Cô tự dung lại thấy chưa xót ghen đáng cả lòng. Cô đông ý mang danh nghĩa Tứ thiếu phu nhân chỉ để sinh con nối dõi cho Giang gia. Cô đến đây để sống, cũng không khác gì một con chim bị giam trong chiếc lồng son xinh đẹp.

Kề bên ngoài nhìn vào cứ tưởng chú chim đó rất hạnh phúc khi được nuôi trong một chiếc lồng xinh đẹp, nhưng chỉ chú chim đó mới biết điều nó thật sự cần là gì.

"Chim thì cần tự do, còn mình...mình cần tiền!" Trạch Lam vô thức lẩm bẩm. Bàn tay sờ lên chiếc vòng dây cói ngay bên cổ tay trái, đây là món quà sinh nhật lúc cô tròn hai mươi, Phù Dung đã tận tay đan nó cho cô. Cô rất trân quý nó hơn cả những loại trang sức đắt tiền nào khác trên đời này.

Trạch Lam rung rung ngón lệ, chiếc vòng nhỏ cũng nhoè đi trong ánh nhìn của cô. "Phù Dung, chị sẽ sớm trở lại là chị hai ngày nào mà em luôn ngưỡng mộ! Chờ chị..."

***

Giang Triết Hàn bước ra khỏi phòng họp, trên tay cầm tài liệu vừa được nộp mà xem xét, vừa đi vừa nói: "Bảo với bên Malay, đẩy mạnh tiến độ quảng bá. Thúc tiến dự án xây dựng thêm bể bơi trên sân thượng."

"Vâng, thưa Tứ thiếu!" Tôn Nghị đáp, xấp tài liệu được Giang Triết Hàn trao lại qua tay anh.

Bước vào phòng làm việc, hần ngồi xuống ghế sofa cơ hồ tựa đầu ra sau thư giãn, hần hỏi: "Mọi chuyện xong rồi chứ?"

Tôn Nghị đứng gần đó, cúi đầu đáp: "Đầu vào đó cả rồi thưa Tứ thiếu, Lưu Trạch Lam hiện giờ đang có mặt tại dinh thự."

"Tốt. Màn kịch này tuyệt đối không được để lộ bất cứ thông tin nào. Tôi, cậu, và anh em họ Liêu kia mà thôi. Càng ít người biết càng dễ thực hiện..."
Giang Triết Hàn hài lòng nói. Bàn tay để trên thành ghế khẽ nhịp nhịp tùy hứng vô cùng.

Giang Triết Mỹ vừa tan ca, có hẹn với mấy người bạn cũ thời phổ thông đi ăn uống một chút. Cô lái xe khỏi tầng hầm, vừa hay đoạn đường từ đây đến điểm hẹn có chạy qua nhà của Trạch Lam. Định bụng sẽ ghé ngang hỏi thăm cô ấy xem tình hình thế nào.

Khi xe của Giang Triết Mỹ đến nơi, cô bước xuống và hơi thắc mắc khi không thấy ai ở nhà. "Đi làm chưa về sao?" Cô lẩm bẩm. Nói rồi Giang Triết Mỹ lấy điện thoại gọi vào số máy của Trạch Lam, tiếng chuông bên kia đầu dây vang lên một lúc vẫn không có ai nghe máy. Giang Triết Mỹ cắt điện thoại đi, khẽ nói: "Chắc lại tăng ca rồi...chị gái này chuyên gia tăng ca. Chỗ cũ chỗ mới đều ham công việc quá trớn..."

Nói rồi Giang Triết Mỹ quay lưng đi ra xe, lúc này một người phụ nữ dắt con đi ngang, thấy cô vừa bước ra từ phía nhà của Trạch Lam, người này liền lân la hỏi chuyện: "Cô gì đó ời, bộ...cô tìm cô gái ở đây hả?"

Giang Triết Mỹ gạt đầu, người phụ nữ đó lại tiếp: "Từ sáng nay tôi có thấy cô ấy bước lên một chiếc xe rất sang trọng. Hơn nữa tay còn xách hần vali rất to. Có lẽ là dọn đi rồi..."

"Dọn đi?!" Giang Triết Mỹ ngạc nhiên. Người phụ nữ đó lướt qua cô, cô vẫn đứng đó đăm đăm nhìn vào căn nhà nhỏ của Trạch Lam mà không ngừng thắc mắc: "Rốt cuộc công ty và công việc chị ấy nói là gì? Tại sao lại dọn đi đột ngột thế kia?"

Không suy nghĩ thêm, Giang Triết Mỹ bấm máy gọi cho Tổ Dì Dì, muốn hỏi xem cô bạn này có biết được tin tức gì hay không. Nhưng cả Tổ Dì Dì cũng không bắt máy, hết cách, Giang Triết Mỹ đành lên xe đi đến điểm hẹn. Việc này chắc chắn cô sẽ không bỏ qua dễ dàng như vậy, giống như sự việc xảy ra ở phòng VIP hôm đó có mặt của anh hai cô. Giang Triết Mỹ nhất định phải làm cho rõ mọi không bạn lòng.

***

Bây giờ đã là hơn 10h đêm, Trạch Lam ở đây cả ngày cũng không dám ra khỏi phòng mà đi bừa bãi. Nơi này quá rộng, một kẻ mới đến như cô sẽ có thể bị lạc không biết đường mò về phòng. Đợi ổn ổn một chút rồi làm quen cũng không muộn.

Trưa nay, cô cũng đã được đưa đi làm giấy đăng ký hôn thú. Nhưng dấu là cầm bút kí tên vào các giấy tờ công chứng, cả tên của vị Tứ thiếu kia cũng bị một tên thủ hạ đứng cạnh dùng tay che lấy.

Mặc dù rất tò mò lẫn thắc mắc, nhưng ngay từ đầu người tên G cũng đã nói vị thiếu gia này không muốn tiết lộ danh tính cho bất kì ai qua cái chuyện trái luật này. Bởi nên Trạch Lam cô cũng không dám có lòng suy đoán hay tìm hiểu. Một lòng làm đúng trách nhiệm được giao trong bản hợp đồng là được.

Nằm trên giường hồi lâu, Trạch Lam nghĩ ngợi lung tung đôi chút rồi từ từ chìm vào giấc ngủ. Cả ngày cô cũng đã dụng não suy nghĩ quá nhiều vấn đề rồi, đến lúc cho cái não này của cô nghỉ ngơi một chút.

Bên dưới sân lớn của dinh thự, chiếc xe của Giang Triết Hàn đã trở về. Đêm nay, hần cố ý về trễ hơn so với mọi khi. Vừa vào tới sảnh đã thấy Tôn Nghị đi đến, Giang Triết Hàn hỏi: "Cô ta ở đâu?"

Tôn Nghị hướng mắt lên trên lầu rồi đáp: "Lầu một, phòng số hai từ cuối hành lang đếm lên."

"Cô ta đã gặp mặt cậu ở đây chưa?" Giang Triết Hàn lại hỏi. Tôn Nghị chỉ lắc đầu. Sau đó, Giang Triết Hàn chậm rãi bước đi lên cầu thang.

Phía dưới, Tôn Nghị vẫn dõi mắt nhìn theo bóng dáng của hần đến khi khuất hẳn. Nhìn từ sâu trong đáy mắt u tối của Giang Triết Hàn, thực đến cả Tôn Nghị anh đây chưa dám tưởng tượng được ông chủ mình sẽ làm gì với cô gái họ Lưu kia.

"Dù gì cũng chỉ là phục tùng mệnh lệnh. Lưu Trạch Lam, có trách thì trách ông trời để cô gặp được Tứ thiếu..."

Giang Triết Hàn dùng chân đứng ngay trước cửa phòng, bên trong chính là cô gái vừa bị hần cho vào cái bẫy tàn độc của mình. Hai bàn tay hần vô thức siết chặt, đôi nhãn khí lạnh khốc như tối tăm hơn mọi khi. Hần khẽ thì thầm "Lưu Trạch Lam, Tứ thiếu phu nhân....để xem, đêm nay sẽ là đêm mà tôi khiến cả đời này của cô cũng không thể nào quên được!"

Bàn tay vận nhẹ, cánh cửa được hé mở. Bên trong phòng, không gian tối đen như mực. Giang Triết Hàn đảo mắt quan sát, ánh nhìn dừng lại ngay chiếc giường phía gần cửa sổ. Dưới ánh trăng chiếu rọi từ bên ngoài, hần hoàn toàn nhận ra dáng vẻ của một cô gái đang nằm trên đó.

"Ngủ rất ngon giấc nhỉ?" Hần nghĩ thầm. Rồi bước chân nhẹ nhàng di chuyển đến gần hơn, cô gái trước mặt hần hiện giờ quả thực đã ngủ rất say.

Giang Triết Hàn đưa ánh nhìn lạnh lẽo lướt dọc thân người Trạch Lam. Cô mặc một chiếc đầm ngủ hai dây satin màu trắng sữa, đôi ngực căng đầy của cô dễ dàng được cặp mắt tinh tường của hắn nhìn rất cận kề. Mái tóc đen mượt của Trạch Lam vương tùy ý ở bờ vai nhỏ nhắn, dưới ánh sáng mờ ảo của bóng trắng, mọi đường nét trên con người cô như được lột tả một cách sắc sảo.

Giang Triết Hàn dù hận cô, nhưng với bản năng một người đàn ông, hắn không thể phủ nhận...quả thực Trạch Lam - cô ta rất đẹp. Mà nét đẹp này lại rất khác, nó không như những vẻ đẹp gọi cảm hay quyến rũ đại trà trong xã hội, mà vẻ đẹp toát ra từ con người cô như một sức mạnh tà mị khó đoán vô cùng.

Giang Triết Hàn đưa tay cởi bỏ caravat ném sang một bên, hắn bắt đầu nhẹ nhàng leo lên giường, chậm chậm tiến gần con mồi đang không chút phòng thủ.

Bàn tay to lớn của hắn mang hơi nóng truyền đến da thịt nhẵn mịn của Trạch Lam qua lớp đầm ngủ. Bắt đầu từ vòng eo của cô trượt dần lên cánh tay thon thả.

Giang Triết Hàn kéo nhẹ chiếc chăn bông ra khỏi người Trạch Lam, tiếp tục đưa nhãn dục nhìn lấy đôi chân ngọc trắng nuột. Không cần ánh sáng rõ rệt, mọi thứ trên người Trạch Lam đẹp đẽ, hoàn hảo như một viên pha lê thuần khiết phát quang giữa bóng tối.

"Bên ngoài thì rất sạch sẽ...để tôi xem bên trong cô liệu có sạch như vẻ ngoài của cô hay không?" Giang Triết Hàn thì thầm, đoạn nói xong hắn đưa tay vén nhẹ lọn tóc phủ trên vai Trạch Lam, nơi cổ gọi cảm cùng phần xương quai xanh tinh tế đập ngay vào đôi mắt của hắn.

Hạ mặt áp đôi môi nóng rực như lửa của mình lên làn da mát lạnh của Trạch Lam, hắn từ tốn hôn nhẹ từ ngan hàm trượt xuống cằm cổ rồi tìm đến xương quai xanh. Kéo tuột hai bên dây áo mỏng manh, hắn lại tham lam liếm láp bờ vai trên gọi cảm.

Trong tiềm thức bản thân Trạch Lam cảm nhận cơ thể nhột nhạt khó chịu, liền chậm rãi mở mắt ra. Lập tức cô hét lên thất thanh: "Ai...ai đó?"

Không đợi cô nói thêm tiếng nào, Giang Triết Hàn đã nhanh chóng bịt kín cửa miệng của cô bằng một tay. Trạch Lam hải hùng nhận ra là một nam nhân, dưới bóng tối trong căn phòng, cô vẫn đủ hình dung người nay dáng dấp rất cao to, lực lưỡng.

Trạch Lam điên cuồng vùng vẫy, hai mắt đỏ hoe mau chóng ngấn đầy thứ nước mặn đắng. Nhưng mọi sự phản kháng của cô hầu như bị vô hiệu hoá bởi nam nhân ăn mất kia. Sức lực của hắn mang một sự áp đảo khủng khiếp, ghì chặt cơ thể nhỏ bé của cô đến muốn lún sâu xuống tấm nệm bên dưới.

Trạch Lam không thể phát ra âm thanh nào ngoài những tiếng "Ú ớ" không ý nghĩa trong cổ họng. Cô khóc thảm thương, cô liên tục lắc đầu nhằm van xin người kia sẽ không làm hại cô.

Lúc này, nam nhân ngự bên trên mới lên tiếng, thanh âm trầm trầm lại khàn khàn vang nhẹ trong buổi đêm tĩnh mịch. Hắn thì thầm: "Từ thiếu phụ nhân, chúng ta đã đăng kí hôn thú, cô là vợ của tôi, thì việc này không có gì gọi là quá đáng, đúng không?"

"Vợ...mình là vợ của người này. Vậy ra đây là vị thiếu gia ẩn danh đó hay sao?" Trạch Lam căng mắt mà suy nghĩ. Nhưng cô không hiểu, vì lí do gì hắn lại hành động thế này, khi trước đó rõ ràng đã giao ước chỉ là vợ chồng trên danh nghĩa thì làm sao hắn có quyền động vào người cô.

Trạch Lam tiếp tục kháng cự, đôi chân giãy giụa một cách vô vọng khi bị nam nhân kia đè xuống bằng cả sức nặng của cơ thể to lớn, vạm vỡ. Giang Triết Hàn không nói một lời, bàn tay vừa rời khỏi miệng Trạch Lam, không để cô có thời gian la hét, hắn đã vội áp chế cái miệng nhỏ nhắn ngọt ngào đó của cô bằng cánh môi nóng rực của mình.

Trạch Lam trợn mắt trắng dã, cái cảm giác kinh hoàng này không khác gì với tình cảnh xảy ra ở căn phòng VIP tại nhà hàng. Mà trong tình huống kẻ ngự trên người nằm dưới thế này, cảm giác đó còn kinh hoàng hơn gấp cả trăm lần.

Trạch Lam điên cuồng phản kháng, hai cánh tay bị một tay nam nhân kia khoá cao giữ chặt trên đỉnh đầu, thân người yếu ớt vùng vẫy một cách vô vọng. Giang Triết Hàn hôn lấy cánh môi mềm mại kia một cách luyến tiếc không muốn rời bỏ, vị ngọt nơi đầu lưỡi của Trạch Lam như một thứ mê dược mang tính quyết định dục vọng cuộn trào trong con người hắn.

Từng tấc da thịt mát lạnh của Trạch Lam, mùi hương kì lạ phát ra từ cơ thể cô chẳng khác nào một thứ yêu khí đầy dụ hoặc. Giang Triết Hàn càng hôn lại càng cuồng nhiệt ngẫu nhiên. Đầu lưỡi linh hoạt đùa giỡn trong khoan miệng Trạch Lam, làm cô nhũn mảy mặt khó chịu.

Đột nhiên cô bàng hoàng đến mặt mũi biến sắc hắn đi khi nhận thấy bàn tay còn lại luồn vào dưới đầm ngủ của mình. Trạch Lam giãy giụa hệt như cá mắc cạn, cô khóc lóc đến ướt cả gối nằm mà nam nhân kia vẫn không có dấu hiệu dừng lại.

Giang Triết Hàn mạnh bạo giật phăng chiếc quần lót nhỏ xíu của Trạch Lam, bàn tay khê động chạm vuốt dọc cánh hoa thịt đang khép chặt làm cô căng mắt mà gồng người hứng chịu một thứ xúc cảm kì lạ.

Từ sâu trong thâm tâm của Trạch Lam, cô nhận thức được chuyện xảy ra tiếp theo sẽ là gì. Cô như kẻ điên cứ không ngừng kêu lên dù cánh môi vẫn bị nam nhân kia khoá chặt bằng cái hôn sâu hút không chút khoan nhượng.

Lúc này, Giang Triết Hàn mới chợt dừng lại, hắn rời môi cô một lúc, Trạch Lam như vừa được lấy lại oxy sau một lúc bị hút cạn cả đường khí. Cô thở hổn hển, khóc nức mà sợ hãi nói: "Thiếu gia, tôi và anh chỉ là vợ chồng trên danh nghĩa....Tôi xin anh...làm ơn dừng lại..."

Đáp lại với lời khẩn cầu thống thiết của Trạch Lam, là một tiếng cười đầy khinh bỉ. Trong bóng đêm bao phủ cả thân người nam nhân ấy, cô vẫn cảm nhận được ánh mắt hắn nhìn cô là một sự xem thường đến nhục nhã.

Giang Triết Hàn cười miệt thị nhìn cô gái dưới người hắn đang khóc đến chóp mũi cũng đỏ ửng. Hắn khẽ buông giọng trầm ồm: "Cô thì xem chúng ta là vợ chồng trên danh nghĩa, nhưng tôi thì không. Hơn nữa, nhiệm vụ của cô chính là sinh con cho tôi, tôi chỉ đang giúp cô hoàn thành tốt nhiệm vụ đã được giao mà thôi..."

Trạch Lam thấy tai mình như nhức nhói khó chịu, từng lời từng chữ của nam nhân kia ghim thẳng vào lồng ngực cô những nhát dao thật sâu. Cô uất ức nói: "Không đúng! Ngay từ đầu đã bàn bạc là thụ tinh nhân tạo, thì làm sao anh có quyền làm việc này với tôi?"

"Vậy thì...cô cứ huỷ bỏ hợp đồng đi!" Giang Triết Hàn lạnh nhạt nói. Trạch Lam như bị một tiếng nổ lớn vang lên trong đại não, cô vẫn không quên điều khoản trong bản hợp đồng mà cô đã kí: "Nếu bên B tự ý huỷ hợp đồng dù là trong bất cứ trường hợp nào hay bất cứ lí do gì, phải bồi thường gấp năm lần số tiền đã giao dịch."

"Gấp năm lần năm trăm vạn Nhân dân tệ, mình biết đền thế nào?" Trạch Lam cắn môi mà lẩm bẩm, hai hốc mắt nóng rát đến nhoè cả tầm nhìn. Lúc này, Giang Triết Hàn lại tiếp tục nói, âm sắc đầy khiêu khích: "Còn nếu cô không huỷ hợp đồng, tôi không chấp nhận việc cho cô thụ tinh nhân tạo, cô sẽ không thể mang thai...đồng nghĩa ngày nào cô còn chưa sinh con cho tôi thì đến ngày đó cô vẫn không được rời khỏi Giang gia nửa bước."

"Anh...mấy người...một lũ hạ tiện! Mấy người gạt tôi..." Trạch Lam gân cổ gào lên trong nước mắt. Cô tự trách bản thân đã quá cả tin, ngu ngốc mà vội kí tên, đóng dấu vào cái bản hợp đồng chết tiệt. Giấy cũng đã kí, tiền cũng đã nhận, Trạch Lam cô thực sự đã bị bọn người này dồn vào tận đường cùng.

Cô khép mắt mà khóc nghẹn cả cổ họng, bao nhiêu sức lực đang gồng lên trong người một lúc bị cô thả lỏng. Trạch Lam thực sự buông xuôi, hoá do mình tự chuốc lấy, việc duy nhất cô có thể làm đó là nhanh chóng mang thai, sinh con ra để rời khỏi cái nơi quỷ quái này.

Thấy Trạch Lam không còn vẻ kháng cự, Giang Triết Hàn nhếch môi tự mãn. Hắn khẽ nói: "Vẫn còn một chút thông minh để biết bản thân nên làm gì..."

Lời nói chấm dứt, cũng là lúc Giang Triết Hàn tốc hẳn chiếc đệm ngủ của Trạch Lam cao qua khỏi bụng. Hắn chậm rãi quan sát thân ngọc đẹp đẽ đang thoảng run rẩy dưới cái nhìn lạnh lẽo của hắn. Trạch Lam căng sợ hãi bao nhiêu, thì hắn lại càng thoải mái bấy nhiêu.

Buông bỏ cánh tay trên đầu của Trạch Lam, Giang Triết Hàn hạ thấp thân người xuống dần phía dưới. Cô nhắm mắt rùng mình khi từng đầu ngón tay nhám nhám của nam nhân kia là lướt trượt trên da thịt nơi bụng phẳng của mình.

Trạch Lam căng thẳng tới độ chỉ biết nhắm tịt mắt, khép chặt hai chân với nhau. Giang Triết Hàn thô bạo tách rộng cặp chân thon nuột nà làm cô hốt hoảng cựa quậy muốn né tránh.

Nhưng nam nhân kia vẫn nhanh hơn cô một bước, hắn dễ dàng kiểm soát cơ thể mảnh mai của Trạch Lam, không cần dùng quá nhiều sức lực vẫn có thể bài xích mọi cử động trên cơ thể cô.

Giang Triết Hàn đưa mũi kề vào nơi cổ của Trạch Lam, thân nhiên hít thở rất đều như thể đang cảm thụ một chất gây nghiện. Từng làn hơi nóng ẩm của hắn cứ lướt qua những vùng mẫn cảm của cô, làm cô bao phen phải co người mà nổi gai ốc.

Đến khi đầu lưỡi ẩm ướt của Giang Triết Hàn thô bạo tấn công lấy một bên nhũ hoa của cô, cô mới giật mình choàng mở to mắt mà cố sức đẩy lấy nam nhân kia ra.

Nhưng hắn lại không dễ dàng buông bỏ, Trạch Lam càng đẩy hắn càng lấn tới. Hắn dùng sức ngậm chặt nhũ hoa của cô đến đỏ ửng, đầu lưỡi uơn ướt quần lấy nhũ hoa mà mút rất mạnh làm nơi đó sưng tấy, dựng cao.

"Aaa..." Trạch Lam khẽ kêu lên khi nam nhân kia thô bạo dùng răng cắn mạnh nhũ hoa của cô. Bên ngực còn lại cũng không bị bỏ quên mà bị hắn nhào nặn đến hằn lên từng dấu tay, đau nhức vô cùng.

"Đừng...tôi không muốn...thực sự không muốn!" Trạch Lam khóc nức, bàn tay đẩy lấy thân thể đang dán chặt lấy mình. Giang Triết Hàn đầu óc hẳn lúc này hoàn toàn bị xáo trộn hẳn đi. Mùi vị trên da thịt Trạch Lam đã đánh thức con dã thú tàn bạo bên trong hắn.

Bàn tay to lớn trượt vào nơi giữa hai chân Trạch Lam, mặc cho cô cố khép chân hắn vẫn cho hai ngón tay tìm đường len lỏi đến khe hở tuyệt mỹ, không một chút nhân nhượng, không dạo đầu không ẩm ướt, hắn mạnh tay dùng một lực đâm thẳng vào trong huyết nhỏ.

"Aaa...đừng...đau...đau lắm..." Trạch Lam bất giác gào lên đến khàn cả cổ. Ngón tay của nam nhân ần danh kia không chút thương xót mà một lần đâm rách màng mỏng bên trong người cô.

Mặc cho cô vùng vẫy điên loạn, lại gào khóc đến thống thiết vô cùng. Giang Triết Hàn vẫn ra sức dùng lực đạo rất mạnh thô bạo tiếp tục rút ra rồi lại ấn vào thật sâu.

Giây phút hắn cảm nhận được đầu ngón tay mình chạm phải và xé toát thứ cản trở yếu ớt bên trong huyết nhỏ của Trạch Lam, là lúc hắn mãn nguyện mà nhếch môi cười nhẹ.

Hắn rút ngón tay khỏi người Trạch Lam, đưa ra phía có ánh sáng leo lét của bóng trăng. Nơi ngón tay hắn vương đầy máu đỏ nhức mắt, hắn nhạt nhẽo thì thầm "Hoá ra phu nhân cô đây vẫn là trinh nữ, xin lỗi...thật tiếc khi lại bị ngón tay của tôi phá bỏ...."

Giang Triết Hàn ghé sát vào tai Trạch Lam, nhẹ nhàng dùng lưỡi liếm nhẹ vành tai mẫn cảm của cô, lại nói: "Quả nhiên là cô sạch sẽ từ trong ra ngoài...thật không phí năm trăm vạn của tôi!"

Trạch Lam nhắm chặt mắt xoay mặt vào trong, cánh môi mềm bị cô cắn chặt đến muốn bật máu. Trong không gian tĩnh lặng của đêm khuya, ngoài tiếng thở như dã thú cuồng bạo đang thả nhẹ bên tai, chỉ là tiếng khóc tủi nhục của cô vang vọng khắp căn phòng rộng lớn.

...H to be continued :)

Bạn đang đọc truyện *Ám Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Chương 9: (H)

Hãy cùng CoCo mở màn bằng một cảnh H nhẹ :)

Trạch Lam bị nam nhân kia ồ nhục đến không nói được lời gì ngoài khóc đến sưng cả mắt. Giang Triết Hàn lúc này vẫn chậm rãi quan sát cô, ánh sáng mờ nhạt bên ngoài cửa sổ hắt vào vừa hay soi rọi từ trên đầu và dừng lại ở phần ngực của cô. Nhìn cô nước mắt ứa ra như mưa trút hẳn lại thấy thích thú bội phần.

Đưa tay cội lấy áo somi trên người, rồi lại đến thắt lưng cùng khoá quần. Giang Triết Hàn mạnh bạo nắm thân người của Trạch Lam ném vào phía trong giường, nhằm né tránh ánh sáng kia chiếu vào gương mặt của hắn.

Hắn muốn Trạch Lam cô phải nhục nhã, tủi hổ đến cả người làm tình với cô và là người đàn ông đầu tiên trong cuộc đời cô là ai cô cũng không biết. Điều này, chính xác là điều hắn trông đợi. Làm cô xấu hổ, làm cô đau khổ, chà đạp lên nhân cách của cô, tất cả đều là mục đích hắn gài cô lọt vào cái bẫy này.

Trạch Lam khi nghe đến tiếng "Lạch cạch" phát ra khi nam nhân kia tháo bỏ thắt lưng, cô mờ mắt muốn xoay người lết khỏi giường nhưng lại bị một tay hắn thô bạo kéo ngược trở lại.

Ghi chặt cơ thể Trạch Lam hẳn sâu xuống tấm nệm, Giang Triết Hàn một tay luồn vào nước tóc của cô mà ra sức siết chặt, hạ thấp người ra sức hôn lấy cánh môi đang ngậm chặt của cô.

Hắn không thương tiếc, một tay bóp mạnh vào khuôn miệng của Trạch Lam nhằm cho cô phải hé môi. Nhưng hắn lại không nghĩ, cô cứng đầu đến phát bực. Dù hắn có bóp đến hai bên mặt cô hẳn lên từng dấu tay đỏ ửng, cô vẫn cắn chặt hàm răng không một kẻ hở.

"Cô sẽ mạnh mẽ được trong bao lâu?" Giọng Giang Triết Hàn khàn khàn cất lên. Hắn nhanh chóng cho bàn tay của mình tìm đến nơi huyết nhỏ của Trạch Lam, cô khép chân giẫy đạp điên cuồng. Giang Triết Hàn dùng hai tay tách rộng đôi chân ngọc, thân người chen vào giữa làm vật cản trở. Hai ngón tay một lần nữa mạnh bạo xâm nhập đâm sâu vào trong huyết thịt.

"Aaa....đau...." Trạch Lam cơ hồ cong lưng ngửa đầu ra sau khi chịu đựng cảm giác đau đớn khó chịu. Nơi huyết nhỏ của cô nhạy cảm vô cùng mà nam nhân kia lại không hề có chút nhẹ nhàng. Cứ rút ra rồi đâm vào, cú đâm nào cũng dồn hết sức lực vào cánh tay rắn chắc mà tiến sâu trong người cô, làm cô vùng vẫy kêu khóc không ngừng.

Chẳng đợi thêm, Giang Triết Hàn đã nghiêng người chế ngự áp đôi môi cùng đầu lưỡi của mình thâm nhập vào khoan miệng Trạch Lam. Bao nhiêu nước bọt trong miệng cô dường như cũng bị hắn nuốt cạn. Trạch Lam càng lúc càng thấy cổ họng mình dần khô khan, tiếng khóc thay bằng những tiếng kêu vô nghĩa nhỏ xiu khàn đặc.

Bên dưới hạ thể, hai ngón tay thon dài của Giang Triết Hàn liên tục ra vào vô tư, động tác dứt khoát lại mạnh bạo không hề nương tay với lần đầu của một cô gái.

Bất chợt Giang Triết Hàn rút tay khỏi huyết nhỏ, ngón tay cái chạm nhẹ miết lấy hai ngón tay bị ướt đầm dịch thủy hoà lẫn chút sắc đỏ của máu. Hắn khẽ thì thầm "Bản thân thì làm ra vẻ không muốn nhưng cơ thể lại phản ứng dữ dội...."

"Không, không có! Tôi không muốn, là do mấy người gạt tôi. Là lũ khốn Giang gia các người...." Trạch Lam phẫn uất gào lên.

Giang Triết Hàn lúc này đôi mắt toé lên tia lửa hận vô tình đến lạnh người, hắn cúi xuống gầm nhẹ bên tai Trạch Lam một lời: "Lưu gia mấy người...hắn là rất tốt!"

"Anh nói cái gì?" Trạch Lam căng mắt hỏi hắn. Nhưng bất chợt, cô trở nên hoảng loạn tột độ khi nam nhân kia nắm lấy hai chân cô đẩy cao hết cỡ, đến cả đầu gối cũng chạm luôn vào hai đầu nhũ hoa đã đỏ tấy.

"Đừng...đừng làm vậy, tôi xin anh...." Trạch Lam hai tay cố gắng dồn đẩy thân người nặng nề của kẻ ngự trên, nhưng một chút xô dịch hắn cũng không có.

Sức lực của con người này mang tính áp đảo khủng khiếp, đến cả hơi thở của cô cũng sắp bị hắn đè nén sâu xuống cùng cực. Trạch Lam thờ hồn hèn,

tay cứ múa may không ngừng. Giang Triết Hàn vẫn nắm chặt đè ép hai chân cô vương cao, ở tư thế này, phần huyết nhỏ của Trạch Lam hoàn toàn bị mờ ra một chút.

Cô xấu hổ chỉ muốn cắn lưỡi chết quách cho xong, mặc cho cô kháng cự, từ chối lại gào khóc van xin. Giang Triết Hàn chỉ nhếch môi cười nhạt rồi lạnh lùng tiến tới.

"Aaa....không..." Trạch Lam ưỡn người cong lưng khi bất chợt bị xâm nhập. Côn thịt của nam nhân kia quá khổ với huyết nhỏ của cô, đột ngột phải tiếp nhận thứ to lớn một cách thô bạo khiến huyết nhỏ cùng cánh hoa thịt của cô bị nong ra đến đau rất.

Trạch Lam bật khóc đến không thành tiếng, chỉ thấy thân thể cô run lên bần bật vì từng cơn khóc nghẹn trong cổ họng. Mười ngón tay của cô cào chặt vào hai bắp tay của Giang Triết Hàn đến muốn rách cả da.

Giang Triết Hàn vẫn nhìn cô, ngay từ đầu đến cuối đôi mắt lạnh khốc đó luôn nhìn cô với ánh nhìn tàn độc nhất. Hắn biết cô rất đau, là đau về cả thể xác lẫn tinh thần, cười hải lòng, hắn lại lần nữa cúi xuống thì thầm bên tai Trạch Lam: "Từ bây giờ, cô sẽ biết thế nào là thống khổ thật sự!"

Nói xong, còn không đợi cô gái đáng thương bên dưới tỏ vẻ kháng cự, Giang Triết Hàn đã bắt đầu loạn động hạ thân của mình. Từng cú nhấp mạnh bạo dồn hết mọi sức lực đưa đỉnh đầu côn thịt thúc đến tận cổ tử cung của Trạch Lam, khiến cô điên loạn đau đến gẫy gụa cả thân người.

"Đau....Aaa...đừng động nữa, thật sự...um...tôi không chịu được..." Trạch Lam cố gắng đẩy thân người Giang Triết Hàn ra, nhưng hắn vẫn dán chặt cơ thể cô không một khe hở.

Hai mắt Trạch Lam khóc đến khô rát, hàng mi dài đen cong vút bây giờ đã nặng nề ướt đầm. Cả gương mặt của cô nóng bừng, đỏ như say rượu. Giang Triết Hàn chỉ tiếc rằng, giây phút này không đủ sáng để hắn có thể nhìn thấy rõ biểu hiện đau đớn của cô.

Mặc dù trong bóng tối, thị lực của hắn vẫn rất tốt. Nhưng thứ hắn muốn trông thấy nhất chính là từng đường nét nhăn mày, nhàu mặt, cắn môi của Trạch Lam mỗi khi hắn đâm sâu vào trong người cô.

Huyết thịt nhỏ hẹp bị hắn nong ra đến căng trướng, hắn lại bao phen rút ra đâm vào một cách cuồng dã, hệt như đang phát tiết lên thân thể cô.

Trạch Lam kêu gào một lúc cũng phát mệt, sức lực nơi cô dường như cũng bị rút cạn sau một thời gian vật vã kháng cự. Hai cánh tay cự tuyệt cơ thể hắn bây giờ đã mặc nhiên buông xuôi. Cô nằm nghiêng mặt sang một bên, khép mắt cắn chặt môi mà bật khóc.

Giang Triết Hàn vẫn vô tư đem côn thịt lấp đầy bên trong huyết nhỏ đang thắt chặt. Chính hắn lại không nghĩ cảm giác mà Trạch Lam mang lại cho hắn tuyệt mỹ vô cùng.

Không như những lần hắn bị phát được, bắt buộc đi hắn mới phải tìm một môi dục loạn để giải tỏa cơn đau. Nhưng những cô gái này không đủ khả năng để xoa dịu những cơn hành hạ từ tinh thần đến thể xác của hắn.

Vậy mà chỉ với một mình Trạch Lam, chỉ cần ngửi lấy mùi hương kì lạ khó hiểu từ cơ thể cô cũng đủ ức chế độc tính của loại độc được ác ôn. Đến khi chạm được vào da thịt trơn láng, mềm mịn của cô thì hắn lại càng như bị cuốn sâu vào ngọn lửa dục vọng.

Hôm nay, Giang Triết Hàn hắn chưa bị độc được bộc phát, hắn điên rồi khi thoáng nghĩ hắn thực sự muốn biết Trạch Lam liệu có làm mất đi độc tính ác ôn đó hay không. Hắn bây giờ...lại muốn bản thân mình bị phát độc để trải nghiệm.

Giang Triết Hàn hắn không kiềm chế được bản thân, khi huyết nhỏ kia dường như không chịu tiếp nhận mà cứ co lại siết chặt côn thịt của hắn, tạo ra sự vướng víu khó chịu.

Hắn khẽ nói như ra lệnh: "Thả lỏng ra...."

Trạch Lam nằm im bất động, ngay từ giây phút cô chấp nhận buông xuôi, cô chỉ biết nằm đó mà khóc. Mọi sức lực, tâm trí đều bị sự nhục nhã làm cho tiêu tán, cô không đòi co, không cãi cự. Cô cũng không quan tâm đến những lời mà nam nhân kia vừa nói. Nhưng do sự đau rát lẫn cảm giác kì lạ, khiến cô cứ vô thức gồng cứng thân người, làm cho bên trong huyết nhỏ co lại hết cỡ.

Giang Triết Hàn không thấy cô trả lời hay có một động thái nào phản ứng, hắn nổi nóng nắm lấy khuôn mặt của Trạch Lam xoay về đối diện, đồng thời hôn lấy cánh môi gợi cảm, cũng cùng lúc ấn sâu côn thịt đâm vào kịch liệt điên cuồng.

"Aaa...um..." Trạch Lam bây giờ không thể chịu thấu, cô dù không muốn để lộ bản thân đang có cảm giác bị xâm chiếm, nhưng cơ thể lại bất ngược hoàn toàn.

"Đừng...lấy nó ra khỏi người tôi, rất đau...." Trạch Lam cự quấy thân người mà kêu khóc, đôi ngực đầy đặn ẩn hiện nửa kín nửa hở bởi lớp da mỏng gầy kích liệt nhấp nhô như đang gọi mời.

Giang Triết Hàn không buồn đáp trả, hắn cúi người ngậm vào khoan miệng ẩm ướt một bên nhũ hoa đã sớm bị hắn làm cho sưng tấy. Đầu lưỡi hết liếm quanh rồi mút mạnh làm Trạch Lam không kiềm được mà hé môi kêu ra một tiếng nhỏ xíu.

Côn thịt to lớn quá sức không ngừng đâm vào tận nơi thâm sâu nhất trong người cô, khiến cô vừa đau lại vừa thấy khó chịu vô cùng. Hai bàn tay của cô lại tiếp tục đánh mạnh vào lưng Giang Triết Hàn đồ ưng, lại còn cào cào điên cuồng.

Hắn giữ chặt tay cô khoá cao lên đỉnh đầu, không cho cô cơ hội phản kháng. Côn thịt vẫn được hắn đẩy nhanh, hết như một cuộc chạy nước rút đang tới.

Huyệt nhỏ của Trạch Lam chịu đựng ma sát quá lớn nên sưng tấy cả lên, hắn mặc kệ cô vẫn đang gồng cứng thân người mà vẫn đâm vào thật mạnh.

Buồng bỏ nhũ hoa căng cứng bị hắn mút đến sưng tấy, hắn lại gầm nhẹ bên tai Trạch Lam với âm giọng đầy sắc dục: "Cô càng gồng, thì bên trong cô lại càng bóp rất chặt...cảm giác rất tốt!"

Trạch Lam tủi nhục cắn lấy vành môi đến bật máu, lập tức Giang Triết Hàn cho một ngón tay thô bạo tách lấy cửa miệng của cô ra, cho vào trong khoang miệng cô hai ngón tay rồi giữ chặt, khiến cô hoàn toàn không thể nào khép miệng trở lại.

"Đừng..." Trạch Lam cự quấy, lắc đầu cố gắng lên tiếng khi cửa miệng cũng bị hắn mang ra hành hạ.

Giang Triết Hàn vẫn áp sát cơ thể cô, hắn hết liếm láp vành tai mẫn cảm của cô rồi lại dùng răng cắn mạnh, khiến vành tai trái của cô bị đau nhức sưng đỏ.

"Tôi không tin cô không biết rên rỉ là gì..." Giang Triết Hàn thả nhẹ trong không khí một lời nói dâm loạn khôn cùng.

Câu nói chấm dứt cũng là lúc hắn buông bỏ hai cánh tay trên đỉnh đầu của Trạch Lam, di chuyển xuống dưới nhanh chóng nắm chặt đầu gối đẩy cao chạm lên nhũ hoa dựng đứng.

"Không...aaa" còn không đợi Trạch Lam kêu hết câu, Giang Triết Hàn đã như dã thú ngồng cuồng đâm vào kịch liệt. Côn thịt của hắn liên tục đỉnh vào tử cung, Trạch Lam nhận thấy chỉ là một cảm giác đau thốn cả bụng nhỏ, cùng với đó là sự ran rát tốt cùng nơi nhục huyệt.

Cô thở hồng hộc theo từng nhịp đẩy thô bạo của Giang Triết Hàn, khí sắc trên mặt cô từ ửng đỏ bây giờ đã chuyển sang tái nhợt. Sự đau đớn thể xác kinh khủng này cô không nghĩ lại đã man, tàn bạo đến như vậy. Hoặc giả, chính là do nam nhân kia mà ra.

"Um...haaa..." Trạch Lam không thể không rên rỉ khi bị đâm liên tiếp với tần suất cực mạnh. Giang Triết Hàn cười miệt, hắn nói: "Cuối cùng cũng kêu rên dưới thân người tôi...nhưng vẫn chưa đủ lớn. Rên lớn vào...."

Côn thịt bắt đầu càng được đâm sâu, đôi chân thon của Trạch Lam bị nâng cao hẳn lên trên lại đang rộng hết cỡ. Giang Triết Hàn đem hạ thân tống vào điên cuồng, cô gái bên dưới hắn bị đâm đến sắp ngất, chỉ còn thều thào vài lời: "Um...làm ơn...mau chóng kết thúc đi...aaa...không được..."

Giang Triết Hàn cười bật thành tiếng một cái, thanh âm lạnh lẽo vang nhẹ trong không khí hoà với tiếng kêu rên khóc lóc của Trạch Lam đè nén cả căn phòng rộng lớn như bị thu hẹp cực độ.

Hắn tự mãn, lại ngồng cuồng mà nói: "Như thế này chỉ là khởi đầu...tôi còn rất nhiều điều thú vị khác để dành tặng riêng cho cô về sau. Cứ từ từ mà tận hưởng...."

"Không...um...cảm thú...anh là đồ cảm thú...aa!" Trạch Lam gào lên, cổ họng khô khan đến sắp nứt toát. Con dã thú trên người cô vẫn ngang tàn đâm vào không chút thương xót.

Giang Triết Hàn nắm lấy tóc của Trạch Lam kéo mạnh, khiến đầu cô hơi ngửa lên một chút. Phả lấy hơi thở nóng hôi hổi dồn dập vào nơi cổ khả ái, hắn gầm giọng: "Tôi cảm thú chính là do một tay Lưu gia tạo nên..."

Trong đầu Trạch Lam văng vẳng những lời nói mơ hồ khó hiểu, cô bây giờ đã thực sự kiệt sức, nơi đại não dường như đã trở nên trống rỗng. Hai mắt cô không còn sức để gắng gượng dần dần thiếp lại. Bàn tay cậu chặt bả vai Giang Triết Hàn một lúc cũng buông lỏng rơi xuống tằm nệm bên dưới.

Trạch Lam cơ thể nhỏ nhắn ngay từ trong ra ngoài, vậy mà lại bị Giang Triết Hàn thô bạo xâm chiếm trong suốt một khoảng thời gian dài. Đau đớn, nhục nhã về cả thể xác lẫn tinh thần, Trạch Lam bị con dã thú dục vọng cuốn loạn rút cạn cả sức lực. Trước mắt cô bây giờ chỉ là một mảng màu đen kịt dày đặc bao trùm cả không gian. Con đường sau này của cô, có thể sẽ còn tồi tệ hơn gấp trăm lần cái đêm kinh hoàng của tối nay.

***

Đồng hồ điểm đúng 6h sáng, Giang Triết Hàn bước ra khỏi phòng với một bộ dạng khác hẳn mọi sáng thức dậy. Quần áo không chỉnh tề, áo somi lại chỉ cài hai cúc bên dưới, khoảng ngực vạm vỡ bị lộ ra hết cỡ.

Tóc tai cũng không chải gọn, có phần rối nhẹ. Khí sắc cũng chẳng mấy khả quan, nhìn thoáng qua cũng đủ biết cả đêm hôm qua hắn không hề chợp mắt.

Giang Triết Hàn đi được một đoạn, thì chạm mặt với Tôn Nghị, vừa nhìn thấy bộ dạng của ông chủ mình, trang phục xô lệch, thậm chí nơi khuôn ngực kia cùng phần cổ cũng bị trầy xước rớm máu, nhìn qua cũng biết là do có người cào cấu để lại.

"Tứ thiếu...anh ổn chứ?" Tôn Nghị sưng sốt hỏi.

Đáp lại sự sốt sắng của Tôn Nghị, Giang Triết Hàn hai mắt ảm như mây đen giăng kín, bản thân lướt qua chỉ khẽ nói: "Cẩn dặn Đur quản gia trông chừng cô ta cho kĩ..."

Tôn Nghị chỉ biết cúi đầu: "Vâng! Thưa tứ thiếu!", anh đưa mắt nhìn theo bóng lưng của Giang Triết Hàn khuất sau cầu thang, lại đưa ánh nhìn về hướng

căn phòng mà hấn vừa rời khỏi.

Trong lòng Tôn Nghị đột nhiên dấy lên một nỗi sợ kì lạ. Anh mặc dù biết chuyện Giang Triết Hàn luôn đem lòng thù hận Lưu gia, nhưng lí do cụ thể là vì sao đến giờ Tôn Nghị vẫn không được rõ.

Giang Triết Hàn trở về phòng mình, liền đi vào phòng tắm gội rửa một cơ thể đã nhuốm mùi hoan ái sau một đêm thú tình điên loạn. Từng làn nước mát lạnh từ trên vòi hoa sen dội thẳng xuống đỉnh đầu, hấn tì một tay vào tường nhắm mắt mà thờ mạnh.

Đêm hôm qua, hấn hành hạ đến mức Trạch Lam phải ngất đi, dù cô không phản ứng hấn vẫn tàn nhẫn tiếp tục hành sự trên một cơ thể đã mất đi nhận thức.

Giang Triết Hàn hoàn toàn không làm chủ được mình khi ở cạnh Trạch Lam, mùi hương của cô, vị ngọt của da thịt cùng sự chặt hẹp bên trong, tất cả những gì thuộc về cô đều mang một sự mê hoặc trí mạng đối với hấn.

Rời khỏi cơ thể Trạch Lam, Giang Triết Hàn ngồi trên ghế sofa trong phòng mà nhìn cô cả đêm. Trạch Lam thân thể mềm nhũn không chút sức lực, nằm mê man thờ đều trên chiếc giường nhẵn nhúm, xộc xệch.

Lửa hận không thể dập tắt, càng nhìn Trạch Lam hấn lại càng căm phẫn.

"Chỉ vì mang họ Lưu nên cô đáng bị như thế...Lưu Đình, Lưu Trạch Lam, Lưu Phù Dung, nhà họ Lưu các người đáng lý ra không nên có mặt trên thế giới này thì vẫn tốt hơn!"

Bạn đang đọc truyện *Ám Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Chương 10

Dur quản gia được lệnh của Tôn Nghị, tìm về một cô giúp việc trẻ tuổi để tiện chăm sóc cho Trạch Lam khi mà lúc sáng, sau khi gặp mặt Giang Triết Hàn, anh đã đi đến phòng để xem xét tình hình.

Vừa đưa tay đẩy cửa, đập vào mắt Tôn Nghị là Trạch Lam nằm đắp chăn bông ở trên giường, phần bả vai và từ đùi hoàn toàn bị lộ rõ. Hơn nữa, trên tấm chăn bông ấy dễ dàng nhận ra những vết máu đỏ bị vương dính.

Lúc ấy Tôn Nghị đã thất thần đến mặt cũng biến sắc, vội đóng sầm cửa mà đi tìm Dur quản gia để căn dặn. Sau mười phút, Dur quản gia đã tìm được một cô gái chừng hai mươi hai tuổi tên Quân Nhu. Cô gái này sẽ phụ trách việc chăm sóc riêng cho Trạch Lam đồng thời canh chừng cô ấy. Nhất cử nhất động đều phải được báo lại cho Tôn Nghị biết.

"Chào cậu Tôn!" Quân Nhu cúi đầu khi vừa trông thấy nam nhân mặc âu phục đen đang đi xuống cầu thang, ngược hướng với mình. Đáp lại cô, Tôn Nghị chỉ lạnh nhạt nói: "Chăm sóc thiếu phu nhân cho tốt."

"Tôi biết thưa cậu!"

Quân Nhu cùng Dur quản gia vừa lướt qua Tôn Nghị, anh ta lại lên tiếng: "Cô đã nhớ kĩ những điều luật ở đây chưa?"

Không đợi cô gái trẻ trả lời, Dur quản gia đã đáp: "Tôi đã dặn dò cô ấy rất kĩ rồi, cậu yên tâm!"

"Vậy thì tốt!" Tôn Nghị thờ ơ nói rồi đi mất. Dur quản gia tiếp tục dẫn cô giúp việc mới đi đến phòng của Trạch Lam. Đến trước cửa phòng, ông nhắc nhở thêm lần nữa: "Hãy nhớ cho rõ những gì tôi đã dặn, làm việc ở đây một là không thắc mắc, không tò mò. Hai là không lăm lòi, nhiều chuyện. Cứ làm đúng như vậy thì cô sẽ được yên ổn! Hiểu chưa?"

"Tôi hiểu thưa Dur quản gia!"

"Được rồi! Ở đây tôi giao lại cho cô." Dur quản gia nói xong liền xoay lưng đi khỏi. Quân Nhu đứng trước cửa phòng, trong lòng có chút lo lắng khi từ lúc nhận việc, tất cả ai nấy cũng đều tỏ ra rất bí ẩn, khó hiểu. Cô biết mình đang làm việc cho Giang gia, nhưng lại được căn dặn phải tỏ ra không biết gì về gia đình này. Nhất là vị Tử thiếu, nửa lời cũng không được hé môi.

Mà việc này, ngay cả Dur quản gia cùng tất cả người làm ở đây cũng phải tuân theo. Danh tính của Giang Triết Hàn phải hoàn toàn được bảo mật với Trạch Lam.

Quân Nhu mở cửa bước vào, không gian trong phòng yên ắng vô cùng. Nhìn sang bên giường, Trạch Lam vẫn nằm đó mê man không có động tĩnh. Quan sát kĩ hơn, Quân Nhu đưa tay che miệng mình lại thảng thốt thấy khá nhiều vết máu đỏ dính trên tấm chăn bông.

"Cái gì thế này?" Cô nàng lắp bắp, hai tay thoáng run rẩy. Chậm rãi tiến đến bên giường, Quân Nhu neho mắt nhìn cô gái đang chẳng rõ là ngủ say hay

bất tỉnh. Trạch Lam tóc tai khá rối, mắt lại có vẻ hơi sưng, đã vậy trên người chắc chắn không một mảnh vải che thân khi bờ vai trần lảng bóng cùng đôi chân thon kia cứ lộ hết cả ra dưới lớp chăn bông che ngang.

Quân Nhu dễ dàng nhìn thấy trên mặt Trạch Lam, ở bên má vẫn còn lưu lại dấu tay rõ rệt. Ngay cả trên phần cổ cùng xương quai xanh và bả vai cũng đầy rẫy dấu hôn, dấu răng đỏ ửng.

Tự hiểu chuyện trước đó là gì, hai gò má cô nàng này đột ngột đỏ bừng bừng. Mới hai mươi hai tuổi đầu, Quân Nhu bạn trai còn chưa có nên những việc này khiến cô khá ngượng.

Đưa bàn tay lay nhẹ người Trạch Lam, cô nàng khẽ gọi: "Thiếu phu nhân, thiếu phu nhân...cô tỉnh dậy đi..."

Trạch Lam hai đầu lông mày thoáng nhíu lại, cô bắt đầu có phản ứng, đầu nghiêng qua nghiêng lại chậm chậm mở mắt. Đôi nhãn ngọc của cô dường như sau một đêm khóc đến khô cạn thì ánh nhìn cũng bị ảnh hưởng. Mọi thứ trước mắt cô đều mờ ảo chẳng rõ, một gương mặt cô gái nào đó đang không ngừng cất giọng gọi lấy.

"Thiếu phu nhân...cô nghe tôi nói gì không?" Quân Nhu tiếp tục gọi liên tục, hồng muốn người đang mơ mơ màng màng kia mau chóng tỉnh táo.

Rồi như nhận thức được, Trạch Lam thỉnh thoảng mở to mắt, cô nhìn đắm đắm vào cái trần nhà phía trên, hơi thở dồn dập gấp gáp.

"Thiếu phu nhân, cô tỉnh rồi." Quân Nhu reo lên.

Bất chợt Trạch Lam muốn ngồi bật dậy, nhưng lập tức lại ngã ngay ra giường. Cô bàng hoàng lắm lắm, hai mắt đỏ hoe: "Minh sao thế này?...mình ra nông nổi gì đây?"

Cả cơ thể Trạch Lam như thể bị rút cạn cả sức lực, toàn thân đều nhừ nhối, ê ẩm vô cùng. Nhất là nơi nhạy cảm bên dưới, chỉ cần một cử động nhỏ thôi cũng đủ làm con đau rất nhanh chóng lan truyền lên tới tận óc.

Bàn tay Trạch Lam níu giữ tấm chăn trên người, che chắn cơ thể trần như nhộng lại đầy vết tích nhục nhã. Cô cắn môi bật khóc trong cổ họng, Quân Nhu thấy lo lắng nên muốn đưa tay chạm lấy cô, liền bị cô nổi điên quát to: "Tránh ra, cút đi. Đứng động vào tôi..."

"Thiếu phu nhân, cô sao vậy. Tôi là người hầu hạ riêng cho thiếu phu nhân...tôi tên Quân Nhu! Cô đừng sợ..." Quân Nhu nhẹ giọng giải thích. Nhưng tâm trạng Trạch Lam hoảng loạn vô cùng, cô khóc đến nấc lên từng cơn.

Bỏ mặc cô gái trẻ đang muốn tiếp cận mình, Trạch Lam lê lét thân người muốn bước xuống giường nhưng lại như phê nhân mà té luôn xuống nền nhà. Cả phần hạ thân mềm nhũn không chút sức lực, lại đau đớn khôn cùng khiến cô trở nên vô dụng.

"Khốn nạn...lũ khốn nạn các người!" Trạch Lam cấu chặt tấm chăn bông mà mắng, gương mặt tái nhợt lắm lem ướt đầm nước mắt.

"Thiếu phu nhân, cô sao rồi. Để tôi đỡ..."

"Tránh xa tôi ra, tôi đã bảo cút đi mà...điếc sao hả? Tôi cũng không phải thiếu phu nhân, tôi không phải..." Trạch Lam hất tay Quân Nhu ra khỏi người mình mà gào lên đầy căm phẫn.

Lúc này, Quân Nhu mới vô tình nhìn sang chiếc giường đã trống trải, cô nàng bị một phen thất kinh mà căng mắt khi thấy trên tấm ga nệm xộc xệch dính đầy máu đỏ. Bản thân là phụ nữ, cô nàng cũng hiểu rõ vết máu này là do đâu mà có.

Nhưng với lượng máu khá nhiều thế kia, cộng với tình trạng hiện giờ của Trạch Lam, Quân Nhu cô cũng biết hẳn chuyện đó đã xảy ra hết sức kinh khủng. Bởi thế mới khiến vị thiếu phu nhân kia tỉnh dậy trong tâm trí hoảng sợ thế này.

Nhìn cô gái ôm cứng chăn bông trên người mà khóc nức nở, Quân Nhu tự dưng thấy cũng xót xa. Cô nàng lặng lẽ ngồi xuống bên cạnh Trạch Lam, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve bờ vai trần đang run bần bật, nhỏ giọng mà nói: "Thiếu... À không, Trạch Lam...chị đừng sợ! Tôi không làm gì tổn hại đến chị..."

Giọng nói êm ái dễ nghe truyền đến tai Trạch Lam, cùng nụ cười thân thiện của Quân Nhu thoáng làm cô bình tĩnh trở lại. Cô rụt rè nhìn cô gái trước mặt mình mà hỏi: "Cô biết tên tôi?"

"Là Dư quản gia đã nói cho tôi biết trước khi đến đây." Quân Nhu ôn tồn cười đáp. Trạch Lam nhìn lại cơ thể mình một lần nữa, cô khép mắt nuốt mọi nỗi nhục trôi xuống lòng ngực.

"Chuyện cũng đã lỡ, cách duy nhất là mau sinh con để rời khỏi đây...mà muốn sinh con...mình phải sống thật tốt ở cái nơi quái quỷ này!" Trạch Lam trầm nghĩ mà thấy chua chát vô cùng.

Cô mở mắt, không nhìn Quân Nhu mà nói: "Phiền cô...giúp tôi đi đến phòng tắm."

"Không thành vấn đề! Nào...từ từ thôi..." Quân Nhu cẩn thận đỡ lấy Trạch Lam đứng dậy, từng bước từng bước dìu cô ấy đi đến phía phòng tắm phía bên kia.

Nhìn Trạch Lam đi nửa bước thôi cũng nhíu mày đau đớn, Quân Nhu thấy e ngại dùm cô. Chỉ trải qua một đêm thế kia, mà một cô gái xinh đẹp như vậy lại bị biến thành một cơ thể không chút nhựa sống.

Đi đến bên cửa, Trạch Lam lên tiếng: "Tôi đây được rồi, chuyện còn lại để tự tôi làm được."

"Trạch Lam, tôi nghĩ để tôi giúp chị thì hay hơn..." Quân Nhu cố khuyên nhủ, nhưng cô gái kia lại một mực lắc đầu: "Không cần đâu, tôi ổn. Phần cô mở vali lấy giúp tôi một bộ đồ là được rồi. Cảm ơn cô!"

Nói xong, Trạch Lam khó khăn bám víu vào tường để đi vào trong phòng tắm. Cửa được Quân Nhu đóng lại, cô nàng chỉ đành chờ dài rồi làm theo lời của vị thiếu phu nhân vừa dặn.

Đi đến thay bộ đồ ga nệm cùng chăn bông bị dính máu, thu dọn những mảnh quần áo bị xé rách tơi tả vương tứ tung dưới nền nhà. Rồi soạn ra một bộ đồ cho vị thiếu phu nhân đáng thương.

Trạch Lam lê lét đôi chân mỏi nhừ đi đến bên bồn tắm, cô đau đến ứa cả nước mắt khi phải nâng cao chân để leo vào bên trong bồn. Nằm ngả lưng ra trong chiếc bồn tắm sang trọng, cô ấn nút bắt đầu xả nước ấm.

Trạch Lam cơ hồ ngửa đầu tựa ra thành bồn, hai bàn tay ôm lấy thân người đầy mùi hoan ái, ô nhục mà lại bật khóc. Nhìn nơi ngực trắng trẻo, căng tròn cũng bị nam nhân giấu mặt kia làm cho sưng tấy, lưu lại hàng tá dấu vết hoan ái mà cô không kiếm được phần uất.

"Mọi chuyện đã xong rồi, điều cần thiết là mình phải mang thai. Chỉ cần chịu đựng thêm một tuần nữa sẽ biết ngay kết quả...nhưng nếu...nếu như sau lần này mình vẫn không mang thai...thì sẽ ra sao...mình sẽ ra sao đây."

Trạch Lam ôm mặt mà khóc đến thấm thương, từng dòng nước ấm được xả ra mau chóng lấp đầy thân người rã rời của cô. Trạch Lam nín khóc, cô điên cuồng trút hết cả chai sữa tắm vào hết trong bồn nước mà không ngừng lầm bầm như kẻ mất trí: "Phải tắm cho sạch, nhất định phải rửa sạch...dơ bẩn, thật sự là dơ bẩn!"

***

"Tứ thiếu, đây là bản kế hoạch tuần này." Tôn Nghị đặt thứ anh nói lên bàn, nhìn Giang Triết Hàn như thất thần ngồi nhìn xa xăm về một hướng, anh buột miệng lên tiếng: "Tứ thiếu...anh không sao chứ?"

Giang Triết Hàn như tỉnh hồn, hần ngồi ngay ngắn trở lại mà nói: "Tôi không sao, việc ở bệnh viện lo liệu ổn chứ?"

"Mọi việc đều theo đúng ý của anh." Tôn Nghị cúi đầu đáp.

Giang Triết Hàn vừa xem bản kế hoạch vừa thông thả trả lời: "Tốt rồi..."

Lúc này, thấy Tôn Nghị có phần e dè, hần liền hỏi: "Còn có chuyện gì?"

"Tứ thiếu, khi nãy tiểu thư gọi cho tôi. Hỏi về chuyện của Lưu Trạch Lam." Tôn Nghị thấp giọng nói. Giang Triết Hàn vẫn một thái độ không quan tâm, hần chỉ băng quơ đáp: "Mặc kệ nó..."

***

Giang Triết Mỹ hôm nay dự tính tan ca sẽ đến tận công ty của anh trai mình mà hỏi cho ra lẽ. Lí do Trạch Lam khi không lại biến mất vô cớ, điện thoại lại liên lạc không được làm cô lo lắng, hoài nghi vô cùng.

Vào đến công ty, cô đã vội đi tìm Tổ Dĩ Dĩ mà nói chuyện: "Dĩ Dĩ, chị thực sự không có tin gì của Trạch Lam sao hả?"

"Không có!" Tổ Dĩ Dĩ lắc đầu, cô lại tiếp: "Chị cũng đã gọi cho Trạch Lam nhưng không được. Thiết tình không biết là đi đâu nữa..."

Đang không biết phải làm thế nào, đột nhiên Tổ Dĩ Dĩ nghĩ ra gì đó liền thốt lên: "A...hay là chúng ta đến bệnh viện hỏi Phù Dung."

"Phù Dung? Có phải là em gái của Trạch Lam không?" Giang Triết Mỹ ngạc nhiên. Tổ Dĩ Dĩ lại gật gù: "Phải đó, họa may đến đó có thể đo được chút tin tức..."

Giang Triết Mỹ mím môi đáp lại: "Được rồi, chiều nay tan ca em đi với chị..."

***

Kim ngân trên chiếc đồng hồ của Giang Triết Mỹ chỉ đúng 7h tối. Sau khi cùng Tổ Dĩ Dĩ đi đến bệnh viện để dò hỏi tin tức nhưng có vẻ công cốc. Khi Phù Dung - em gái của Trạch Lam ngỡ ngàng nghĩ chị mình đi làm xa. Nhưng khi hỏi thêm Phù Dung cũng không biết chị mình đang làm ở đâu, làm cho ai.

Điều này càng làm mối nghi hoặc trong lòng Giang Triết Mỹ ngày một lớn dần, kẻ giấu mặt sau tất cả mọi việc liệu có phải là người mà cô đang nghĩ đến.

Phù Dung thì vừa mới trải qua một cuộc phẫu thuật, vì sợ sức khỏe của con bé bị ảnh hưởng nên cả cô cùng Tổ Dĩ Dĩ giả vờ nói Trạch Lam đi làm ở tận Đông thành. Công việc rất bận nên không thể đến thăm con bé được.

Cũng may, Phù Dung đầu óc non nớt lại suy nghĩ đơn giản nên lời nói dối này dễ dàng gạt được con bé.

Bây giờ, sau khi chia tay Tổ Dĩ Dĩ, Giang Triết Mỹ mới ấn ga cho xe lao đến cao ốc Ngạo thị, quyết tìm gặp trực tiếp người anh trai lập dị của mình.

Xe vừa tới nơi, Giang Triết Mỹ đã nhìn thấy người cô cần tìm đang chậm rãi bước về phía xe của mình đang đỗ trước cửa chính.

"Anh..." Giang Triết Mỹ mở tung cửa xe mà reo lên, rồi co chân chạy đến phía Giang Triết Hàn. Nhìn thấy cô em của mình, hai mắt Giang Triết Hàn thoáng tối sầm "Nó đến đây làm gì?"

"Anh, em có chuyện muốn hỏi..." Giang Triết Mỹ thờ hồn hển, vậy mà đáp lại cô là một thái độ lạnh nhạt cùng câu trả lời dửng dưng không chút quan tâm của Giang Triết Hàn, hần nói: "Anh không muốn nghe."

Giang Triết Hàn đang tính ngồi vào xe, thì bất chợt Giang Triết Mỹ níu lấy cánh tay của hần: "Không được, em nhất định phải hỏi cho rõ. Anh phải trả lời cho em biết, nếu không em sẽ bám theo anh."

"Buông ra!" Giang Triết Hàn gằn giọng, khí sắc mỗi lúc mỗi tồi tệ hơn hần. Chẳng cần nhìn thấy biểu diện của hần ra sao, chỉ cần nghe âm giọng đó thâm trầm như thế nào cũng đủ làm Giang Triết Mỹ hơi lo sợ.

"Anh... làm ơn..." Giang Triết Mỹ nhỏ giọng năn nỉ, lập tức bị Giang Triết Hàn mạnh bạo hất mạnh cánh tay, làm cô thỉnh thoảng bị ngã về sau, nhưng cũng may nhờ có Tôn Nghị đỡ lấy.

"Cút...!" Giang Triết Hàn lạnh nhạt nói. Sự vô tình, lãnh đạm từ trong ánh mắt lẫn giọng nói của hần làm cô em gái kia tổn thương vô cùng. Hai mắt Giang Triết Mỹ đỏ hoe, đứng ngay ngắn trở lại, cô run run giọng mà nói: "Có phải anh giấu Trạch Lam ở đâu hay không?"

Câu nói của cô thoáng làm Tôn Nghị giật mình, anh vội kéo cô lùi về sau một chút khi cảm nhận được ở nam nhân kia là một sự phản nộ khủng khiếp đang dần hình thành.

"Tiểu thư, cô nên về nhà đi." Tôn Nghị thì thầm.

Giang Triết Mỹ gạt bàn tay đang kéo lấy mình, cô lại tiếp tục: "Anh nói đi, có phải Trạch Lam là do anh bắt đi không?"

Sắc mặt Giang Triết Hàn tối sầm như cuồng phong, hần rõ ràng rất thương yêu đứa em gái này. Nhưng vì một số lý do mà hần đành đoạn phải càng nhấn tâm với nó càng nhiều càng tốt.

Nhìn thẳng vào mắt Giang Triết Mỹ, hần lạnh giọng trả lời: "Chuyện của cô ta không liên quan đến em, em tốt nhất đừng nhúng tay vào! Cảnh cáo em, Mỹ Mỹ...đừng bao giờ tự ý đến tìm anh."

Nói rồi hần ngồi vào trong xe, đóng sầm cửa lại. Tôn Nghị cũng đành cúi đầu chào lấy cô gái đang đứng trước mặt mình: "Tôi xin phép thưa tiểu thư!"

Khi xe chuẩn bị lăn bánh, Giang Triết Mỹ vẫn còn cố hỏi thêm: "Vậy rốt cuộc, anh có giữ Trạch Lam hay không?"

"Không!" Giang Triết Hàn dứt khoát đáp, rồi phất tay ra hiệu cho Tôn Nghị lái xe đi khỏi. Bỏ lại Giang Triết Mỹ đứng đó đôi mắt nhìn theo đến khi chiếc xe khuất sau cua quẹo của ngã tư phía trước.

Hai bàn tay nhỏ nhắn thoáng siết chặt run rẩy, cô thì thầm: "Em không tin là anh không liên quan đến việc này...Em nhất định phải làm cho anh quay trở về Giang Triết Hàn của mười hai năm trước..."

"Tứ thiếu, có lẽ tiểu thư đã nghi ngờ..." Tôn Nghị vừa lái xe vừa hỏi. Nhìn lên gương chiếu hậu, anh chỉ thấy Giang Triết Hàn mất đưa xa xăm ra ngoài cửa sổ, hần chỉ trả lời cho qua chuyện: "Mặc kệ nó đi, nó không làm được gì ra trò đâu..."

Tôn Nghị nhận thấy, dường như từ lúc vô tình chạm mặt Lưu Trạch Lam, vị thiếu gia của anh càng lúc càng như chất nhiều tâm sự hơn. Đôi khi khí bình thường bao nhiêu năm qua mà anh biết ở Giang Triết Hàn vốn dĩ đã thâm sâu, lạnh lẽo. Vậy mà hiện giờ, nó lại chẳng khác gì một hố đen sâu hút vô tận. Dù có nhìn vào đôi mắt ấy thêm bao nhiêu lần đi nữa, cũng không thể nào hiểu được Giang Triết Hàn - hần đang nghĩ gì trong cái bộ não khác người đó.

***

Trạch Lam sau khi tắm rửa thay quần áo, cô được Quân Nhu tận tình chăm sóc, túc trực bên cạnh không rời nửa bước cả ngày hôm nay.

Cơ thể nhứt nhối, hạ thân lại đau rất khiến Trạch Lam cô không thể nào đi tới đi lui trong cái nơi rộng lớn này để tìm hiểu một chút.

Cô ngồi trên giường, thoải mái để cho Quân Nhu luôn tay xoa nắn bóp chân cho mình. Cô gái trẻ này tính tình rất được, lại khá hiểu chuyện và nhanh trí nên phần nào làm Trạch Lam thấy thiện cảm vô cùng.

Nhìn Quân Nhu, cô hỏi: "Mà cô thật sự không biết vị thiếu gia ở đây là người ra sao sao?" Kể cả tên....?"

Bàn tay bóp chân cho Trạch Lam thoáng khựng lại, hôm nay Quân Nhu đã bị hỏi câu này chắc không dưới mười lần. Ngắc mặt mỉm cười, Quân Nhu đáp: "Tôi thật lòng không rõ thưa thiếu...à không chị...tôi chỉ được lời mời của Dư quản gia về đây để chăm sóc riêng cho chị thôi."

Trạch Lam suy nghĩ một lúc, rồi lại tiếp tục: "Vậy cô có biết ai tên G hay không? Một người đàn ông có hàng ria mép khá rậm..."

"G?!" Quân Nhu ngạc nhiên, cô nàng nhú mày rồi lắc đầu: "Tôi chưa nghe qua bao giờ..."

"Vậy thì kì lạ thật...chẳng lẽ, cái tên đó cũng là giả mạo để gạt mình?" Trạch Lam trầm nghĩ mà hai đầu lông mày cũng cau lại.

Bất thành linh có tiếng gõ cửa vang lên làm Trạch Lam giật mình, kể từ sau chuyện kinh hoàng đêm hôm qua, cô như bị ám ảnh với bất kì âm thanh nào cất lên một cách đột ngột.

"Thiếu phu nhân, là tôi - Dư quản gia! Tôi mang bữa tối lên cho phu nhân." Giọng Dư quản gia ồm ồm truyền tới.

Trạch Lam không trả lời, cô thực sự có ác cảm với tất cả mọi người liên quan đến Giang gia. Thấy cô hậm hực, Quân Nhu mới bèn lên tiếng thay: "Tôi đến ngay..."

Nói xong, Quân Nhu nhanh nhẩu đứng dậy đi đến mở cửa. Dư quản gia tay đẩy chiếc xe bằng inox, bên trên là vài đĩa thức ăn còn nóng hổi toả khói nghi ngút.

"Đem vứt hết đi, tôi không muốn ăn!" Trạch Lam lạnh nhạt nói.

Thấy vậy, Dư Quản gia mới lên tiếng: "Thiếu phu nhân,...."

"Đừng gọi tôi là thiếu phu nhân, tôi không dám nhận cái hư danh đó!" Trạch Lam giận dữ cắt ngang. Bầu không khí bỗng dưng trở nên ngột ngạt, Quân Nhu mới vội cười mà nói: "À...Dư quản gia cứ để đây cho tôi."

Trao chiếc xe đẩy qua tay cô hầu mới, Dư quản gia ngăm ngăm nhìn Trạch Lam. Bản thân ông thật sự cũng không rõ chuyện gì đang diễn ra, ông không được tiết lộ nửa lời về danh tính của vị thiếu gia ở đây. Ông càng không biết vì sao cô gái họ Lưu kia lại bị gạt mang về, còn bị giám sát rất chặt chẽ.

Rốt cuộc, cô gái đó đã đất tội gì với Giang gia, để phải nhận một hậu quả tàn khốc như thế này?

Nghĩ đến đây, thân già như ông chỉ còn biết thở dài mà nói: "Được rồi, tôi giao lại cho cô. Nhớ những gì đã được căn dặn trước đó chứ?"

"Tôi nhớ mà, Dư quản gia yên tâm!" Quân Nhu khẽ thì thầm. Sau đó, Dư quản gia cũng lui đi, chiếc xe đẩy được Quân Nhu mang vào trong.

Trạch Lam ngồi xoay mặt hướng ra cửa sổ, vẫn nói bằng giọng điệu bức dọc: "Tôi đã bảo vứt đi, cô còn mang vào làm gì?"

"Trạch Lam..." Giọng Quân Nhu cất lên nhẹ nhàng, cô nàng mang khay thức ăn đến gần hơn với vị thiếu phu nhân đang không được vui mà tiếp tục nói: "Chẳng phải lúc chiều chị nói chị muốn tự bản thân mình giải thoát gì đó sao? Nếu chị không ăn, chị sẽ không đủ sức để thực hiện điều mình muốn."

Trạch Lam chợt thấy lòng dạ dao động đôi chút, dường như cô gái tên Quân Nhu kia miệng lưỡi rất khéo. Chỉ cần nói ra vài lời liền khiến thần kinh nơi cô giãn ra đôi chút. Nhìn sang Quân Nhu, cô buồn bã nói: "Sống ở một nơi đến bản thân mình cũng không rõ là đang ở đâu, những người ở đây tôi cũng không biết họ là người như thế nào...cô nghĩ, liệu tôi có sống tốt được hay không đây?"

"Được chứ!" Quân Nhu đáp dứt khoát, cô nàng mỉm cười rồi tiếp: "Chị hãy cứ nghĩ sống cho bản thân mình là được!"

Hai mắt Trạch Lam hơi cay cay khó chịu, cô nén chua xót xuống lòng ngực, chậm rãi cầm lấy bát cháo tổ yến được chế biến bởi tay đầu bếp thượng hạng nhất nhì Bắc Kinh.

Liếm môi một ít, cô gượng cười nhưng lòng vẫn nặng trĩu: "Ngon thật..."

"Nếu ngon thì ăn nhiều vào, ở đây còn có súp vi cá cùng bào ngư bát bửu. Chị ăn từ từ thôi..." Quân Nhu thấy mừng rỡ chút ít khi vị thiếu phu nhân kia cuối cùng sau gần cả ngày không có gì vào bụng, đã chịu ngoan ngoãn mà ăn uống.

Trạch Lam chậm rãi cho từng thìa cháo vào miệng, tuy là món ăn thượng hạng nhưng cô lại thấy đắng chát vô cùng. Cứ như thể để đổi lấy những thứ này, cô đã phải trả giá bằng cả danh dự và nhân phẩm của bản thân. Lại còn bị hành hạ đến ngất đi ngay khi giao hoan, chẳng có gì nhục nhã hơn nữa.

Khoảng chừng gần một tiếng sau, khi Quân Nhu còn đang dùng một ít dược phẩm để bôi lên vết trầy xước nơi cổ của Trạch Lam thì bất chợt Dư quản gia lại lần nữa tìm đến.

Lần này, ông ta lại bắt Quân Nhu rời khỏi phòng ngay lập tức.

"Dư quản gia, chẳng phải tôi sẽ túc trực chăm sóc cho thiếu phu nhân sao?...sao bây giờ..." Quân Nhu không ngăn được kinh ngạc mà thắc mắc.

Liền bị Dư quản gia trừng mắt đánh giọng: "Ngay từ đầu tôi đã dặn cô thế nào, quên rồi sao?"

Quân Nhu thấy vẻ mặt giận dữ của Dư quản gia, cô chỉ biết cúi đầu thấp giọng: "Tôi không dám..."

"Còn không mau lui ra!" Giọng Dư quản gia gắt lên, có vẻ rất khắt khe. Quân Nhu đành rời khỏi, vậy mà bàn tay của Trạch Lam vẫn cố níu kéo, cô đưa đôi mắt hằn rõ sự sợ hãi mà nói: "Cô không ở lại với tôi sao?"

"Tôi xin lỗi, tôi cũng chỉ là người làm thôi..." Quân Nhu buồn lòng đáp. Gỡ lấy tay Trạch Lam, cô nàng theo chân Dur quân gia mau chóng rời khỏi phòng.

Trạch Lam ngồi thẫn thờ ngay bàn trang điểm, lòng dạ như bị dồn nén đến muốn vỡ tung khi cô lại thấy sự cô đơn hiện giờ đáng sợ chẳng khác gì một con quỷ dữ, đang từng chút từng chút nuốt lấy cả con người cô vào bên trong nó.

Ngồi đó tay chân run rẩy, Trạch Lam lẩm bẩm: "Đêm nay có khi nào anh ta lại tìm vào đây không?"

Nói đến đây, ngay lập tức Trạch Lam đã chạy đến khoá ngay cửa phòng. Cô mở đèn sáng choang, ngồi cuộn trong chăn bông co ro ở một góc giường mà nom nớp lo sợ.

Lúc này, Quân Nhu lại bị Dur quân gia quở trách: "Nếu còn tái lập tình trạng vừa rồi một lần nữa, tôi sẽ tống cổ cô khỏi đây ngay lập tức có rõ không?"

"Tôi biết lỗi rồi thưa quân gia, sẽ không có lần sau!" Quân Nhu liên tục cúi đầu hối lỗi. Thấy vậy Dur quân gia cũng không trách mắng thêm mà nói: "Được rồi, bây giờ cô về nhà. Sau này chỉ cần làm đến 6h tối..."

"Vâng, tôi xin phép!" Quân Nhu đáp rồi nhanh chân đi xuống cầu thang. Nhà của cô ở ngay đầu đoạn đường vắng vẻ dẫn vào căn dinh thự này, mất khoảng hai mươi phút chạy xe máy.

Dur quân gia bây giờ mới đưa mắt nhìn về phía cửa phòng Trạch Lam, ngay cả bản thân ông cũng thấy lo lắng thay cho cô. Khi này, ông nhận được điện thoại của Tôn Nghị, bảo rằng Trạch Lam phải ở một mình từ sau 6h tối, nhất định không được có ai ở bên cạnh.

Dẫu không rõ lý do vì sao, ông cũng chỉ là phận đầy tớ. Chủ dận thế nào thì ông chỉ việc tuân theo mà hành động. Nghĩ đến đây, Dur quân gia lặng buông một tiếng thở dài rồi đi xuống dưới nhà. Kiểm tra lại mọi thứ trước khi đám người làm ra về.

10h đêm..

Giang Triết Hàn về đến dinh thự đã đi ngay lên lầu, tiến thẳng về phía căn phòng của Trạch Lam. Đứng bên ngoài, hắn thấy dưới ngạch cửa là ánh đèn sáng trưng. Rảnh môi hắn nhếch cười, chậm rãi cầm điện thoại gọi vào số của Tôn Nghị: "Ngắt ngay đường dây đèn cho tôi..."

Chưa tới hai phút, Trạch Lam bàng hoàng khi đột ngột tắt cả đèn trong căn phòng đồng loạt vụt tắt. Cô vội bước xuống giường, khó khăn mò mẫm đi đến công tắc gần ngay cửa mà bấm "cạch cạch".

"Chuyện gì thế này? Cúp điện sao?" Trạch Lam lẩm bẩm, lòng không khỏi lo sợ khi không gian xung quanh một màu tối đen, hệt như cái đêm hôm qua, bóng tối dày đặc bao trùm kín cả căn phòng rộng lớn.

Trạch Lam còn đang không biết làm gì, thì thình lình cửa phòng bị đập tung. Đối với cô, thị lực trong bóng tối của cô quả thực rất kém. Cô không thể nhìn thấy gì ngoài việc nghe thấy tiếng đóng cửa cùng tiếng bước chân vừa tiến vào.

Trạch Lam theo phản xạ lùi về sau liên tục, nhưng lại vấp phải chân ghế nên ngã nhào ra sàn nhà. Giang Triết Hàn đổi lại mất hân tinh vô cùng, dù là trong không gian tối mù, hắn vẫn đủ sức nhìn thấy bóng dáng mập mờ của Trạch Lam đang lê lét dưới chân hắn.

"Lại là anh sao?...anh còn vào đây làm gì nữa! Cút đi..." Trạch Lam sợ hãi gào lên, tay vớ được thứ gì bên cạnh cô đều liều mạng ném bừa về phía trước. Cô không biết nam nhân kia đang đứng ở đâu trong căn phòng này, nhưng điều đáng sợ là bầu không khí tĩnh mịch của buổi đêm khiến cô dễ dàng cảm nhận được hơi thở mạnh mẽ đang nhả ra từ ai đó, thật sự chẳng khác gì tiếng gầm gừ của một con dã thú.

Giang Triết Hàn chậm rãi tiến tới khi Trạch Lam thì vẫn cứ lê lét lùi mãi về sau. Hắn cười đắc ý rồi trầm giọng lên tiếng: "Cô quên chuyện đêm qua diễn ra như thế nào rồi sao?"

Trạch Lam căng não mà bàng hoàng sững sốt, cô gượng thân người muốn tháo chạy nhưng lại dễ dàng bị Giang Triết Hàn nắm lấy mà kéo cô đứng lên.

"Bỏ ra, đồ khốn...bỏ tôi ra!" Trạch Lam điên loạn vùng vẫy, gào thét. Phút chốc cả cơ thể nhỏ nhắn bị vòng tay nam nhân kia ra sức siết rất chặt, siết đến các bắp tay của cô cũng muốn đau nhức. Như thể hắn như một con mãng xà đang quấn lấy để giết chết con mồi mình vừa tóm được.

Giang Triết Hàn đưa khuỷu tay vào nơi cổ của Trạch Lam mà hít nhẹ, quả nhiên vẫn là mùi hương trên người cô làm đầu óc hắn dễ chịu vô cùng. Thả nhẹ hơi thở nóng rực lướt qua vành tai của cô, hắn thì thầm: "Cô vẫn còn khá mạnh mẽ, vậy ra đêm hôm qua là tôi vẫn chưa đủ sức để làm cô hoàn toàn kiệt quệ..."

Nơi mang nhĩ của Trạch Lam đột ngột bị ụ hấn đi khi từng lời nói khiêu khích, gợi dục văng vẳng bên tai. Cô cố sức cào lấy mười đầu móng tay vào lưng áo của nam nhân ẩn mặt mà giận dữ quát to: "Hạ tiện...anh là thứ bỉ ổi, hạ tiện nhất tôi từng thấy...cút khỏi người tôi, đồ dơ bẩn!"

"Phải, tôi thì dơ bẩn còn cô lại rất sạch sẽ. Bởi vì cô rất sạch sẽ nên tôi rất thích..." Giang Triết Hàn khẽ nhả lấy giọng nói thâm trầm vào tai Trạch Lam, hắn không đợi cô phản bác liền bế lấy cô ném ngay lên giường.

Toàn thân Trạch Lam vẫn còn rất nhức mỏi, hạ thể lại đau rất khó cử động. Bị ném một cách mạnh bạo như vậy làm cô phải nằm đó mà thở hồng hộc vì từng cơn đau cứ thay nhau hành hạ tâm trí cô đến tê dại.

Khi cô chỉ vừa mới ngóc đầu dậy đã bị một lực mạnh bạo đè chặt cô trở lại xuống giường, tấm nệm bên dưới cũng bị sức lực này đè ép đến hằn sâu xuống một khoảng.

Trạch Lam hai hốc mắt đỏ hoe, cơ thể đang rất đau nhức nay lại bị ghì chặt thế này khiến cô trong phút chốc như không còn chút sức mạnh nào để phản kháng. Cô nhìn vô định vào cái bóng đen đang ngự trên người mình mà run giọng phần uất: "Anh đã nói chỉ cần tôi sinh con cho Giang gia mấy người thôi kia mà. Đêm hôm qua chẳng phải anh đã làm xong chuyện của mình còn gì? Thế thì tại sao hôm nay anh lại vẫn chưa chịu buông tha cho tôi?"

Đáp lại sự hoảng loạn của Trạch Lam là một tiếng cười nhạt khẽ vang trong không khí, Giang Triết Hàn vẫn không hề voi sức trên cơ thể cô, hần hạ mặt đưa chóp mũi lạnh lạnh động chạm lên bên má của cô một cái mà khẽ nói: "Ra là cô chưa biết....đêm qua tôi vẫn chưa để rơi rớt một giọt tinh dịch nào vào bên trong cơ thể cô. Vậy cho tôi hỏi, cô sẽ thụ thai bằng cách nào?"

Nơi đại não của Trạch Lam dường như vang lên một tiếng nổ lớn, các dây thần kinh cũng bị từng câu từng chữ của nam nhân kia làm cho căng ra sắp đứt. Hai hàng nước mắt không cần một chút gượng ép mà mặc nhiên lăn dài sang hai bên má. Cô còn thất thần chưa kịp phản ứng, thì chiếc áo ngủ trên người đã bị giật tung, cúc áo văng ra rơi rớt "lộc cốc" dưới sàn nhà.

Trạch Lam gầy đập điên cuồng, cô liên tục gào khóc van xin đến cổ họng cũng mau chóng khản đi: "Đừng...tôi không chịu được! Tôi xin anh..."

Hai cánh tay của cô bị Giang Triết Hàn khoá chặt trên đầu, bàn tay còn lại hần là lướt qua cánh môi mềm đang run rẩy. Đưa lưỡi liếm nhẹ bên vành tai, tự do thưởng thức mùi vị độc nhất từ da thịt của cô, hần lại nói: "Ngày nào tôi còn chưa lấp đầy bên trong cô, thì ngày đó vẫn phải tiếp tục!"

Bạn đang đọc truyện *Ám Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Chương 11: (H++)

Warning lần nữa: bạn nào không hợp gu nữ chính bị cưỡng bạo, có S (dù ít hay nhiều) và cảnh H liên tục thì tốt nhất không nhai bộ này nhé. Tránh cmt các kiểu lạc quẻ dùm CoCo!

Không một chút thương xót, không một chút khoan nhượng. Giang Triết Hàn áp lấy bàn tay to lớn lên bộ ngực đầy đặn của cô mà ra sức nhào nắn. Hơi ẩm cùng sự mềm mại từ da thịt của cô làm hần hải lòng vô cùng. Trạch Lam đau đến răng môi cắn chặt khi từng tác trên cái thân thể tội nghiệp này của cô vốn đã ê ẩm, nay lại tiếp tục bị mang ra đây vô không thương tiếc.

Đôi tay bị khoá cao trên đỉnh đầu cầu chặt xuống tấm ga nệm đến sắp rách, Trạch Lam thực sự quá mệt mỏi, cơ thể mềm nhũn không chút sức lực để phản kháng. Hơn nữa, con dãi trên người cô lại hung hăng, mạnh mẽ đến cùng. Sức lực còn con này của cô làm sao địch lại hần.

Khép chặt mắt nhìn sang một phía mà chịu đựng nhục nhã dày vò từ trong ra ngoài. Bất giác rãnh môi của Trạch Lam khẽ "Ừm." lên một cái, khi nơi nhũ hoa vốn vẫn còn đau nhức lại bị Giang Triết Hàn ngấm chặt vào khoang miệng.

Đầu lưỡi ẩm nóng lại ẩm ướt của hần lướt quanh nhũ hoa căng cứng của cô, hết liếm láp rồi lại mút mạnh làm cô cắn môi không muốn rên rỉ.

Không nghe được âm thanh rõ ràng từ Trạch Lam, Giang Triết Hàn bắt đầu tiến công mạnh bạo. Bàn tay mò mẫm trượt xuống phần bụng phẳng lì, kéo lấy lưng quần của cô tuột hần tới đầu gối. Mặc cho Trạch Lam có co chân kháng cự, mặc cho cô khóc nức từng cơn, hần vẫn cho bàn tay to lớn của mình lượn vào lớp quần lót của cô, tham lam vuốt ve dọc theo hai cánh hoa thịt mềm mại.

"Ừm...đừng..." Trạch Lam thoáng hé môi kêu lên nhỏ xíu. Cả thân người rùng mình khi hứng chịu sự mon trón từ nơi huyệt mật. Ngón tay của Giang Triết Hàn không ngừng động chạm vào cánh hoa nhạy cảm, đôi lúc còn nắm lấy hạt châu nhỏ mà xoay nhẹ nhàng làm cả người Trạch Lam giật giật từng hồi một.

Giang Triết Hàn vẫn cúi mặt ngậm lấy một bên nhũ hoa của cô mà không ngừng liếm mút, bên dưới ngón tay lại liên tục trượt dọc khe hở của hai cánh hoa.

Nhìn Trạch Lam vặn vẹo thân người một cách yếu ớt, hơi thở của cô dường như cũng trở nên gấp gáp hơn hần. Khi mà hôm nay nam nhân kia cứ không ngừng vuốt ve một cách nhẹ nhàng nơi huyệt nhỏ, làm cho cô dù không muốn cũng phải thấy cả người mình nóng rực khó chịu.

Giang Triết Hàn chậm rãi áp đôi môi của mình hôn ngược dần lên trên cổ của Trạch Lam, cánh môi lạnh lẽo mang một hỏa nhiệt nóng đến khó lường tham luyến thưởng thức từng tác da thịt non mềm nướn mát.

Đến khi cảm nhận nụ hôn đó rơi ngay bên má của mình, Trạch Lam mới vội nghiêng đầu né tránh, nhưng lại bị Giang Triết Hàn nhanh hơn, áp đặt cái hôn cuồng nhiệt lên cánh môi nhỏ nhắn của cô.

Trạch Lam vùng vẫy, khi cô hoàn toàn không muốn tiếp nhận cái hôn này từ hần. Trong cổ họng chỉ phát ra những thanh âm vô nghĩa khi cửa miệng đang bị bịt kín.

Đầu lưỡi của Giang Triết Hàn cạy lấy hàm răng nghiền chặt của Trạch Lam, len lỏi vào trong càn quét mọi góc ngách. Chiếc lưỡi ngậy dại của cô bị hần quấn chặt không buông, khiến cô thở hồng hộc vì suýt chút không thể nào hít lấy dưỡng khí.

Bắt chặt ngón tay thon dài của Giang Triết Hàn đâm sâu vào huyết nhỏ của cô một cái, Trạch Lam nhũn mày khẽ "Úm" một từ trong thanh quản.

Cái đau ngày hôm qua khi bị xâm nhập mạnh bạo vẫn còn, làm cô phải gồng người hứng chịu nỗi đau thể xác tiếp tục hành hạ. Thấy Trạch Lam bắt đầu cựa quậy phản kháng, Giang Triết Hàn buông bỏ cánh môi của cô, thận trọng lắng nghe từng tiếng kêu rên thống thiết đang phát ra mỗi lúc mỗi to khi hắn liên tục đem ngón tay dần sâu đâm mạnh vào trong huyết thịt.

"Aaa...đau..." giọng Trạch Lam như khàn đặc khi cả cổ họng cũng đã dần khô khan. Nước mắt mặn đắng lần nữa tuôn ra ướt đầm cả gối nằm. Hai chân của cô bị nam nhân kia kiềm chặt, tách chúng đang rộng. Từng đợt đâm vào thật sâu của một ngón tay, rồi tăng dần thành hai ngón, ba ngón cứ không ngừng hành hạ huyết nhỏ vốn vẫn còn đau rát.

Cả ngày hôm nay, thậm chí đến cả việc đi vệ sinh cũng khiến Trạch Lam đau đến ứa nước mắt. Vậy mà bây giờ, nam nhân kia tiếp tục tàn bạo xâm nhập bên trong cô bằng ba ngón tay nhám ráp, thon dài. Hết ấn sâu lại còn bôi móc làm cô vùng vẫy gào khóc muốn điên loạn.

"Đừng...làm ơn tôi xin anh...thật sự rất đau..." Trạch Lam đau đến đầu cơ hồ ngửa hẳn ra sau, tấm lưng khẽ cong lên gồng cứng cả thân người. Các ngón tay của Giang Triết Hàn một lúc được bó chặt bên trong huyết thịt chật hẹp, vách thịt ấm nóng không ngừng co thắt dữ dội quăn lấy ba ngón tay của hắn, làm hắn cảm thấy hưng phấn tột cùng.

Hạ thấp thân người, dùng sức nặng của cơ thể nhằm kiềm kẹp cả người Trạch Lam bị tê cứng hoàn toàn, vô phương chống cự. Đầu lưỡi lại thăm dò xuống nơi cổ trắng mịn của cô, gặm nhấm phần xương đến hẳn lên từng dấu răng nông, sâu đủ chỗ.

Nhũ hoa bên ngực phải lại bị hàm răng hắn cắn rờ cắn lấy, rồi mút thật sâu vào trong khoan miệng ướt đầm đến phát ra từng tiếng "chùn chụt" khiến cô xấu hổ vô cùng.

Giang Triết Hàn ghé sát vào tai của Trạch Lam, ngậm lấy vành tai cắn cảm mà chậm rãi thưởng thức, rồi lại thì thầm "Cô có nhớ chuyện đêm hôm qua diễn ra như thế nào hay không?"

Hàng mi nặng trĩu, thấm đẫm nước mắt của Trạch Lam khẽ mở, cô nấc nghẹn từng cơn nhưng vẫn cố trả lời hắn: "Nhớ, tôi nhớ mà...vì thế anh không cần phải nhắc lại làm gì. Mau dứt đi..."

Giang Triết Hàn cười nhạt bên tai cô, hơi thở cuồng dã hoang dại như thú hoang cứ không ngừng văng vẳng trong bầu không khí choáng ngợp bởi một mùi dục vọng.

Hắn rút tay khỏi cơ thể Trạch Lam, lập tức cả thân người cô thả lỏng khi cảm giác đau rát được giảm hẳn. Những tưởng nam nhân kia sẽ buông tha cho cô, nhưng cô trời mới biết hắn lại tính giờ trò quái quỷ gì. Khi mà hắn đột nhiên tháo lấy thắt lưng bằng da, cột cứng hai cổ tay của cô lại với nhau.

"Anh...anh lại muốn gì nữa! Anh điên sao...đồ khốn! Cởi trói cho tôi..." Trạch Lam hoảng sợ gào lên, trước mắt cô vẫn chỉ là một mảng đen tối mờ mịt chẳng rõ. Bóng người ngự bên trên cô bắt đầu di chuyển xuống phía dưới, cô còn chưa kịp vùng dậy đã bị hai tay hắn kéo tuột hẳn chiếc quần ngủ ném sang một bên.

"Bỏ ra đồ khốn nạn...bỏ tôi ra!" tiếng kêu thống thiết của Trạch Lam lần nữa vang lên khi chiếc quần lót cũng bị hắn xé rách. Từng tác vãi trên thân thể cường tráng của hắn cũng lần lượt bị trút bỏ.

Giang Triết Hàn đột ngột áp sát thân người, ngang tàn cường đoạt cánh môi hồng nhuận thơm ngọt của Trạch Lam. Cô thoáng căng cả thần kinh khi cảm nhận được, đêm nay khác hẳn với đêm hôm qua. Nam nhân giấu mặt kia hoàn toàn trần trụi, như thể hắn đã thực sự chuẩn bị cho một cuộc hoan ái được đẩy cao đỉnh điểm.

"Úm..." cổ họng Trạch Lam khẽ kêu lên vài tiếng, đôi môi nhỏ nhắn mọng nước của cô bị Giang Triết Hàn hôn đến đỏ chót. Bàn tay thô ráp mang theo hơi nóng cuồng nhiệt mon trớn trượt lên da thịt mát lạnh của Trạch Lam. Xoa nắn đôi ngực căng đầy, thỉnh thoảng lại dùng hai ngón tay vân vê đầu nhũ hoa đang vương cao thẳng đứng.

Bắt giác cả thân người Trạch Lam như đông cứng lại, khi cô cảm nhận được vật thể to lớn gân guốc đáng sợ vừa chạm vào huyết mật bên dưới.

"Không...tôi không muốn! Bỏ ra..." Trạch Lam điên cuồng giãy giụa đến cả tấm ga nệm cũng méo mó, Giang Triết Hàn vẫn đang chiếm thế thượng phong. Hắn nhếch cười đầy ngạo mạn, hai tay nắm chặt phần bắp đùi của cô mà nâng cao đôi chân ngọc ngà.

Trạch Lam xấu hổ lẫn tủi nhục tột độ, khi mà nam nhân kia dường như lúc nào cũng bài xích cô ở những tư thế tục tĩu khôn cùng. Phần huyết mật của Trạch Lam hoàn toàn bị nhô cao, phơi bày. Giang Triết Hàn thoáng ma sát còn thịt trượt theo khe hở của cửa huyết, cảm nhận đỉnh đầu còn thịt được thấm ướt hoàn toàn bởi dịch thủy, hắn lại cười miệt thị mà nhả ra giọng nói khàn khàn: "Quả nhiên hôm nay nhạy cảm hơn hẳn, ướt đầm thế này còn cố ra vẻ phản kháng?"

"Không, không phải như vậy! Đồ khốn nạn nhà anh, bi ối, hạ lưu, đê tiện..." Trạch Lam cắn phần gào khóc trong tủi nhục. Đôi chân bị Giang Triết Hàn giữ chặt nâng cao cổ ra sức giãy đạp nhưng vô ích.

Hai cánh tay bị thắt lưng cột chặt đưa ra trần lấy lồng ngực rấn ròi của nam nhân ngự trên, dùng chút sức mơn mà đẩy hẳn ra xa. Nhưng rõ ràng từ đầu đến cuối, mọi sự kháng cự nơi cô dưới sự áp đảo như dã thú ngông cuồng kia đều hoá thành vô dụng.

Giang Triết Hàn khẽ động thân người, nơi đầu còn thịt được bôi trơn hoàn hảo bởi dịch thủy không ngừng rỉ ra từ huyết thịt. Rãnh môi hắn thoáng nhếch lên, tạo ra nụ cười lạnh lẽo tàn khốc bất diệt. Hắn tiến tới, hạ thân dùng sức ấn mạnh, còn thịt to lớn nóng hổi tách lấy miệng hoa, ngang tàn nông cấy vách

thịt mà dần sâu vào.

Trạch Lam vùng vẫy, đôi bàn tay bị trói chặt điên loạn đánh vào lồng ngực Giang Triết Hàn "thùm thụp" từng tiếng.

"Aaa...tại sao...tại sao anh không buông tha cho tôi...tôi rốt cuộc đã đất tội gì với anh? Ừm...aaa!" cổ họng Trạch Lam gào khóc đến đau rát, hốc mắt cũng muốn bị vắt cạn kiệt khi mãi khóc trong suốt hai ngày trời.

Giang Triết Hàn mang côn thịt quá cỡ dính vào liên tục, cắm sâu vào mọi góc ngách bên trong nơi ẩm ướt. Sự bó hẹp, khít khao bên trong có thể Trạch Lam làm hấn càng cắm mạnh lại càng thấy hài lòng tuyệt đối.

Tiếng da thịt va chạm nhau vang vọng khắp cả căn phòng, hoà cùng hơi thở dồn dập của kẻ trên người dưới, hay tiếng gào gừ đầy dục tính của một con dã thú cuồng bạo, cưỡng ép cô gái bên dưới kêu khóc đến sắp ngất vẫn không có dấu hiệu buông tha.

Giang Triết Hàn giữ chặt đôi tay của Trạch Lam lên trên, hấn hạ người khẽ nói vào tai cô vài lời: "Câu hỏi của cô, đợi khi nào cô xuống hoàng tuyền, hãy tự đi mà hỏi cha của cô, hỏi xem việc tốt mà lão ta đã làm là gì..."

Cả màng nhĩ của Trạch Lam như đau nhức khó chịu, là do cô nghe nhầm có đúng hay không. Nam nhân kia, hấn vừa nói với cô điều gì cơ?

"Anh...tại sao lại liên quan đến cha của tôi...aa..không..đừng...đau..đau lắm..." Câu hỏi của Trạch Lam còn chưa kịp thốt ra hết đã bị Giang Triết Hàn đem côn thịt to tướng thúc sâu tận trong tử cung. Cô đau đón ngóc đầu dậy, lại bị hấn áp môi hôn lấy.

Cánh môi mềm mại của cô bị hấn hôn đến muốn nhàu nát, chiếc lưỡi dính hương khả ái bị hấn mang ra đùa giỡn trong khoang miệng ướt đẫm nước bọt.

Mùi hương nam tính nhàn nhạt xộc lên tận não của Trạch Lam khiến cô mơ hồ cả thân trí. Sự ma sát va chạm gắt gao của hai bộ phận bên dưới gây ra cho cô một loạt cảm giác kì lạ.

Mặc dù rất đau, nhưng cô không thể kiểm soát được từng cơn khoái cảm đang bị con dã thú kia dẫn dụ bộc lộ hết ra ngoài. Cửa miệng của Trạch Lam dần đang bị khoá kín bằng cái hôn sâu hút nhưng vẫn không kiểm được mà rên rỉ.

Giang Triết Hàn vẫn cuồng dã, điên loạn dùng lực đạo rất mạnh dồn lấy cơn thịt đâm sâu, dính đến nơi tận cùng bên trong huyết thịt. Bàn tay to lớn một giữ chặt nâng cao bên chân của Trạch Lam, một lại cho ngay hai ngón tay vào chung với lỗ huyết bên dưới.

"Đừng...aaa...đau lắm..van xin anh...không được...um!" Trạch Lam gầy gầy lắc đầu mà kêu khóc. Huyết nhỏ của cô vốn đã đau rất khi bị côn thịt ngoại cỡ nông ra lại không ngừng ra vào rất sâu, rất mạnh. Bây giờ đột ngột lại tiếp nhận thêm hai ngón tay thon dài của nam nhân kia, khiến cô đau đến thần kinh cũng sắp đứt đoạn.

"Tôi đã cảnh cáo cô, tôi vẫn còn rất nhiều thứ để dành cho cô sau này...đêm nay, sẽ là một trong những phần đó! Rên rỉ hay gào khóc đối với tôi mà nói...quả thực càng thêm kích thích!" Giọng nói Giang Triết Hàn trầm trầm cất lên, hai ngón tay của hấn mặc nhiên cùng lúc với côn thịt rút ra đâm vào.

Trạch Lam khóc đến không thành tiếng, cả thân người run lên bần bật, mặt mũi tái nhợt xanh xao, sức lực dường như bị rút đến cạn kiệt.

Lúc này, đột nhiên nam nhân kia rút côn thịt khỏi cơ thể cô, huyết thịt đang bị căng trướng một lúc được thả lỏng làm Trạch Lam vô thức cong lưng thở hắt một cái. Cảm giác cả cơ thể lẫn phần bụng nhỏ đều được giải trừ cảm giác bí bách cùng cực. Cô thấy nhẹ nhõm hẳn đi.

Nằm đó thờ hồn hể, đôi nhãn khí với ánh nhìn yếu ớt có hé mở trong khoảng không tối mù. Khi Trạch Lam còn đang mơ màng không biết gì, thì thân người của cô lại bị một sức lực kéo cô lật úp trở lại.

Trạch Lam hoàn hồn, cô cố ngoảnh đầu ra sau mà hoảng loạn kêu lên: "Anh làm gì...làm ơn thả tôi ra đi...tôi thực sự không chịu đựng được nữa!"

Bàn tay Giang Triết Hàn thô bạo ghi chặt đầu của cô xuống nệm, phần mông cong đầy đà lại bị hấn giữ chặt nhô cao hết cỡ. Một tay hấn ghi lấy đầu của cô, một tay lại siết chặt tấm lưng cong nuột. Khiến Trạch Lam hoàn toàn không thể cử động dù chỉ một chút.

Cảm nhận thân ngọc dưới mắt mình đang run rẩy không ngừng, tiếng khóc của cô gái trẻ cứ vang vọng bên tai của Giang Triết Hàn. Hấn chèn lấy chân mình vào giữa hai chân Trạch Lam, tách rộng chúng ra xa.

Bàn tay giữ nơi lưng của cô khẽ mơn trớn đầy khiêu gợi, hấn lại nói: "Hành hạ một chỗ mãi cũng không tốt, nếu chỗ này của cô đau thì tôi dành tìm đến chỗ khác..."

Bạn đang đọc truyện *Ám Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Chương 12: (H++)

Coco bận việc nên tranh thủ viết, chương hơi ngắn nhé!

***

"Anh...không...đừng mà...làm ơn...đừng làm vậy!" Trạch Lam hãi hùng thất kinh gào lên khi Giang Triết Hàn vừa nói lại vừa cầm lấy côn thịt trượt nhẹ vào cửa huyết còn ướt đầm của cô. Như thể hấn lấy một ít dịch thủy nơi đó để bôi trơn khúc thịt nóng hồi căng phòng của mình, rồi lại mang thứ quái quỷ ấy cận kề lên cục huyết của cô.

Trạch Lam giãy giụa như kẻ điên, bàn tay bị trói chặt đề cao trên đầu nằm đập xuống nệm "bụp bụp" mà hét lên: "Đồ khốn...anh biến thái đủ chưa...đừng lại...!"

Giang Triết Hàn khẽ cười, rãnh môi lạnh nhạt phun ra một câu: "Tôi đoán chắc nơi này của cô còn chật chội hơn gấp mấy lần...có đúng...không?"

"Aaa...không...lấy nó ra khỏi đó...đừng ấn vào nữa...aa...um..." Trạch Lam kháng cự vô vọng dưới sức ghi ép của bàn tay rắn chắc. Giang Triết Hàn nói xong câu ấy cũng là lúc hấn ấn mạnh côn thịt vào trong cục huyết, khai phá thêm một vị trí khác trên cơ thể Trạch Lam, làm cô đau đến tái mặt, bàn tay cào cào lên ga nệm đến "roẹt roẹt" từng tiếng...

Kích cỡ côn thịt của Giang Triết Hàn có phần ngoại cỡ hơn nhiều nếu so với cục huyết nhỏ xíu của Trạch Lam. Trong một lúc dù đã được bôi trơn hoàn hảo, nhưng vẫn khiến cô cảm tưởng bản thân sắp bị xé toạt ra làm hai khi nam nhân kia ấn lấy khúc thịt căng cứng, nóng hồi sâu dần vào bên trong.

Hơi thở Giang Triết Hàn càng lúc càng nặng nề, quả thực cục huyết của cô quá chật chội, việc bắt ép cục huyết nhỏ nhắn này phải nuốt một côn thịt quá cỡ là một việc hết sức khó khăn.

Đầu lông mày hấn nhíu chặt khi khúc thịt trương phòng kia của hấn đang bị cục huyết của Trạch Lam gắt gao siết đến đau nhức. Hấn chậm rãi rút ra, rồi nín thở ấn vào, đỉnh đầu côn thịt ấm nóng chạm sâu, khiến Trạch Lam đau thốn mà dùng răng cắn vào chiếc gối bên dưới mặt mình.

Thân thể cô nóng hừng hực theo từng dòng dục tính đang bị Giang Triết Hàn dẫn dụ toát ra mỗi lúc mỗi mạnh. Cả hạ thân cùng lúc đều đau rát ở hai nơi làm cô khóc đến cũng chẳng ra tiếng.

Giang Triết Hàn tháo lấy thất lưng trói ở cổ tay của Trạch Lam, sau đó hai tay lại kiểm lấy cặp mông căng tròn, bóng loáng mà trước sau va chạm thật kịch liệt.

Hệt như thú hoang, hết như bạo vũ. Hấn đem hết bao nhiêu bí bách trong người một lúc bài trừ hết lên cơ thể nhỏ nhắn của Trạch Lam. Phần da mông trắng trẻo của cô bị đập mạnh đến đỏ ửng cả lên. Không thương, không tiếc, hấn mang cả huyết nhỏ đang bị rỉ nước của cô ra mà tiếp tục hành hạ.

"Aaa...đừng...!" tiếng Trạch Lam kêu lên một cách yếu ớt khi nam nhân kia đột ngột dùng hai ngón tay cho vào huyết nhỏ ướt đầm. Đâm sâu, rồi lại ghi vào thật mạnh, dùng hai đầu ngón tay không ngừng khuấy động bên trong tâm huyết. Trạch Lam cả cơ thể run lên bần bật, gương mặt mệt mỏi buông xuôi áp sát xuống mặt nệm, hai bàn tay ra sức cào chặt vào tấm ga nhẵn nhúm, miệng nhỏ hé mở không thể cầm cự mà rên rỉ to dần.

Giang Triết Hàn vừa cắn cục huyết, lại vừa chơi đùa huyết thịt một cách thích thú. Dịch thủy nơi tư mật của Trạch Lam tuôn ra ồ ạt ướt đầm cả bàn tay to lớn của hấn làm hấn phấn khích tột cùng.

Cô gái bị hấn cưỡng ép, lại ướt át, lại khoái lạc vì hấn. Hấn ghé người thấp xuống, hạ khoảng ngực vạm vỡ, lấm tấm mồ hôi áp lấy tấm lưng trần mềm mại, cong hót của Trạch Lam mà thì thầm: "Dù là bị cưỡng bạo, nhưng cô vẫn rất biết thưởng thức...cái cơ thể này của cô quả nhiên là hàng thượng phẩm. Rất tinh tế, rất gọi cảm lại dễ động dục vô cùng..."

Những câu từ nặng mùi sắc dục văng vẳng bên tai Trạch Lam làm cô chỉ càng thêm tủi hổ. Quả thực từ sâu trong thâm tâm cô, cô không hề chấp nhận việc này. Nhưng cơ thể lần đầu tiên chịu đựng sự động chạm tiếp xúc của da thịt rất dễ bị phản ứng gay gắt với từng tác động nhỏ.

Nhục huyết của cô vô cùng mẫn cảm, từ sau đêm hôm qua dường như lại càng trở nên mẫn cảm tuyệt đối. Nam nhân kia chỉ cần chạm trớn cô, vuốt ve cô thì cả cơ thể liền có phản xạ với những cử chỉ kích tình.

Trạch Lam nằm úp mặt xuống gối, che giấu đi biểu diện đỏ bừng, nóng rực của mình. Giang Triết Hàn lại muốn nghe thấy cô mở miệng rên rỉ, hấn một tay nâng cằm cô lên, hai ngón tay đang ấn sâu trong huyết thịt của cô đột ngột rút ra đưa lên trước tầm mắt Trạch Lam mà càn rỡ nói: "Tự nhìn đi, nhìn xem cô đã ướt đến thế nào khi làm tình với tôi? Tự nhìn xem bản thân cũng đang chìm trong sự sung sướng khi được tôi ấn sâu vào trong người..."

"Không..." Trạch Lam nghiêng răng cắn môi muốn né tránh, dưới bóng đêm mờ nhạt, bàn tay của Giang Triết Hàn chỉ là một thứ không rõ ràng đang để ngay trước mặt cô. Cô không nhìn thấy bàn tay to lớn đó của hấn ướt đến cỡ nào, nhưng cô có thể hoàn toàn tự cảm nhận được, bên trong vách thịt của cô đang co thắt rất dữ dội.

Nhục nhả khi chính bản thân lại bị động tác của Giang Triết Hàn làm cô bị kích thích, ngoài mặt thì không hề chấp nhận nhưng nhục thân, nhục huyết lại chẳng khác gì đang hưởng ứng không ngừng. Trạch Lam muốn quay mặt sang nơi khác, nhưng khuôn cằm vẫn bị một tay Giang Triết Hàn giữ chặt.

"Tôi muốn cô cả đời này cũng không quên được, tôi muốn cô nhớ...cô đã giữ lấy và siết chặt tôi đến cỡ nào khi tôi để nó nằm sâu bên trong cô. Tôi muốn cô biết...thế nào là làm tình mà vẫn chẳng thấy sung sướng như người đời đã rỉ tai nhau." giọng của Giang Triết Hàn khẽ vang vọng trong không gian đang nặng mùi hoan ái dục vọng, lại kèm theo những âm thanh gầm lên nhẹ nhàng của những cú đập mạnh liên tục vào trong cục huyết của Trạch Lam.

Hấn nhào người, cổ hôn lấy cánh môi của cô, nơi cục huyết vẫn bị côn thịt làm cho đau rát, tay còn lại hấn cố ý tiếp tục chọc sâu vào trong huyết thịt,

luận động với tốc độ chóng mặt khiến thần kinh Trạch Lam như đứt đoạn.

Khí sắc trên mặt cô đã chuyển tái nhợt, cô thờ hờn hển khi bị Giang Triết Hàn chặn miệng bằng cái hôn cuồng bạo, lại bị xâm nhập một cách ngang tàn không chút thương tiếc, bao nhiêu sức sống của cô đều bị hấn rút cạn kiệt.

"Aaaa...." cửa miệng Trạch Lam cổ kêu lên một tiếng thật dài, thật nặng trong cổ họng, toàn thân phiếm hồng gật gật từng cơn rồi mất dần sức lực, cô khụy lỵ hai chân xuống, nhưng chưa gì lại bị Giang Triết Hàn nắm lấy eo mà ghì chặt.

Côn thịt được hấn ấn mạnh giữ sâu trong trong người, Trạch Lam vừa bị hấn làm cho trải qua một lần khoái cảm cực độ, cả cơ thể lẫn tinh thần đều trở nên mơ hồ vô định. Bị hấn tiếp tục cảm sâu tận cùng thể này, khiến cô khó chịu lại phải bật khóc.

Nhìn Trạch Lam nằm một mõi khóc nức, Giang Triết Hàn nhếch môi cười gian trá, hấn ghé vào tai cô mà lạnh nhạt nói: "Cảm giác thế nào khi bị tôi làm cho ra đến tay chân run rẩy? Tiếc rằng cô không thể tự nhìn thấy, tằm nệm bên dưới đã bị cô làm bẩn đến cỡ nào..."

Hai mắt Trạch Lam khép chặt, cô ước gì đến cả tai của mình cũng bị điếc để không phải hứng chịu những lời lẽ tục tĩu, dâm loạn thể này nữa. Đầu lưỡi Giang Triết Hàn liếm nhẹ vành tai của cô, chậm rãi mút thật ti mỉ khiến chúng đỏ ửng, hấn lại nhả ra vài lời đầu thú tính: "Tôi vẫn thắc mắc, tại sao trên da thịt cô lại có được mùi hương đặc biệt đến như vậy. Chính cái thứ chết tiệt này đã dẫn dắt cô đến cho tôi...dẫn dắt cô phải nằm bên dưới tôi mà rên rĩ...mỗi đêm!"

Nói xong, Giang Triết Hàn nâng cao thân người, vuông góc thúc mạnh côn thịt tiến công một cách mạnh bạo vào cục huyết. Trạch Lam hai tay cào cấu lấy ga nệm, lại không ngừng gào khóc khi nơi nhạy cảm bị đâm đến sắp rách.

"Rốt cuộc...anh là ai...aaa...tại sao...hum..." giọng cô ngắt quãng, run run không rõ ràng rành mạch. Gương mặt trắng nhợt điểm kiêu thắm đầm nước mắt áp sát xuống tằm gối bên dưới, khóc đến khoé mi lẫn cổ họng cũng khô rang.

Bàn tay ấm nóng của Giang Triết Hàn nắm chặt phần hông gợi cảm của cô, hấn thực sự phát tiết một cách điên loạn vào bên trong cơ thể cô. Tiếng da thịt động chạm vang lên được khuếch đại lớn hơn nhờ sức đập như dã thú của hấn.

Trạch Lam đau đến vùng vẫy, cả thần kinh lẫn cơ thể cô đều bị bức bách đến sắp căng trướng nổ tung, còn Giang Triết Hàn lại phát ra từng thanh âm gầm gừ đầy hoan ái. Truyền đến tai của cô, là một tiếng rên nặng nề của nam nhân phía sau. Tiếp đó, cô cảm nhận được toàn bộ phần cục huyết bị bơm đầy một thứ đặc quánh, nóng hổi. Đến khi Giang Triết Hàn rút côn thịt khỏi người cô, kéo theo dòng tinh dịch đặc sệt ấy chảy ra ngoài, vương dài xuống khe hở của cửa huyết rồi trượt dọc theo bắp đùi mà chảy đầy ra nệm.

Trạch Lam hoàn toàn ngã gục, cô nằm sấp thờ hồng hộc, đầu óc cũng dần mê man không nghĩ được gì. Sau hai cuộc hoan ái đầy thú tính của Giang Triết Hàn, thân thể cô như bị rút mồn đến cạn kiệt từ trong ra ngoài. Đôi hàng mi nặng nề, phần vì ướt đầm bởi nước mắt, phần lại vì không còn sức gắng gượng, dần dần khép lại.

Giang Triết Hàn rời khỏi giường, hấn đi vào phòng tắm tẩy rửa cơ thể rồi lập tức trở ra, nhanh chóng hoà lẫn vào trong bóng đêm dày đặc. Mặc lấy quần áo, hấn nhìn sang Trạch Lam đang nằm im bất động trên giường mà đôi mắt như chất đầy ám khí.

"Đừng đại dột nghĩ đến việc bỏ trốn hoặc tự tử để nhanh chóng kết thúc. Cô nên nhớ, Lưu Phù Dung vẫn còn trong bệnh viện. Con bé yên ổn hay không...là do cô!" giọng Giang Triết Hàn trầm thấp lại khàn khàn tàn nhẫn.

Trạch Lam mở mắt, cổ họng dù đã uất nghẹn nhưng vẫn cố lên tiếng khi bắt chợt nhắc đến Phù Dung, cô đau đớn hỏi: "Có phải...tất cả mọi việc đều do anh cố tình sắp xếp! Kể cả việc Phù Dung phẫu thuật..."

"Đúng! Là do tôi..." Giang Triết Hàn dứt khoát đáp, trong ngữ điệu không tồn tại chút thương cảm nào dành cho cô. Trạch Lam cắn môi khóc đến cả người run rẩy, bàn tay cấu chặt ga nệm mà tự trách bản thân quá ngu dại để cả Phù Dung phải bị liên lụy.

Cửa phòng đóng lại, kẻ ẩn mặt xấu xa, tàn bạo cuối cùng cũng rời khỏi. Bỏ mặc Trạch Lam một thân một mình nằm một mõi trên giường, toàn thân rã rời đau đớn khóc nghẹn. Bên ngoài, sau khi ra khỏi phòng, Giang Triết Hàn đã tiện tay khoá luôn cửa, chính thức đem cô giam cầm chẳng khác gì một vật nuôi không hơn không kém.

Hắn đứng trước cửa phòng của Trạch Lam một lúc, từng tiếng khóc than ai oán của cô truyền đến tai hấn. Hai mắt hấn nhắm chặt, đầu lông mày khẽ nhíu đầy phẫn uất. Đôi bàn tay vô thức siết chặt đến hấn lên đùng đùng gân ngang dọc.

Đưa tay lên vuốt lấy gương mặt đang ẩn đầy những xúc cảm khó đoán, hấn ngẩng cao đầu thờ hắc một cái rồi nhanh chân sải bước về phòng. Trong không gian đêm tĩnh lặng, tiếng khóc của Trạch Lam vẫn vang lên đều đặn. Bị thương, thống khổ, căm hận tất cả đều có đủ. Cô nằm đó, khóc đến khi cả thần trí tan ra một là cả người rồi chìm dần vào giấc ngủ với cái cơ thể không một mảnh vải đầy rẫy dấu tích truy hoan tàn bạo.

***

"Cha ơi, cha tiêm thứ này cho con làm gì? Con bị bệnh gì sao cha?"

"Đừng rồi! Lam Lam bị một chứng bệnh lạ, cách hai tháng định kì con phải bắt buộc tiêm thuốc này, nếu không Lam Lam của cha sẽ bị căn bệnh đó hành hạ đến nôn mửa, ngất xỉu hoặc còn nguy hiểm hơn nữa!"

"Vậy bệnh của con có chữa được không cha?"

"Chính vì không chữa được nên cha mới tiêm thuốc cho con theo chu kì nhất định. Lam Lam ngoan...chịu đau chút nhé! Sẽ nhanh thôi..."

"Cha...cha ơi!" Trạch Lam mê man nói sáng trong cơn mơ, một bàn tay đưa lên lay nhẹ vào vai cô kèm theo một giọng nói nhỏ nhẹ: "Trạch Lam...chị dậy đi, chị nghe tôi nói không?"

"Cha...!" giọng Trạch Lam hét lên thất thanh, cô ngồi bật dậy mà cả thân người toát mồ hôi ướt đẫm. Lồng ngực sau lớp áo somi kịch liệt lên xuống, cô thở hổn hển cố định thần.

"Trạch Lam, chị mơ ác mộng sao? Nhìn sắc mặt chị kém quá, có cần tôi nói Dư quán gia gọi bác sĩ?" Quân Nhu ngồi cạnh bên quan tâm hỏi lấy. Trạch Lam hai mắt vẫn còn đờ đẫn, cô khẽ nhăn mặt khi cả thân người bên dưới xộc lên cảm giác đau đớn.

"Chị không sao chứ?" Quân Nhu lo lắng hỏi tiếp, sáng nay khi cô đến làm việc, được Dư quán gia mở khoá cửa, cô nàng thấy hơi ngạc nhiên, khi nhận ra rõ ràng cánh cửa cố tình được khoá kĩ không cho người bên trong có cơ hội rời khỏi.

Đến khi bước vào, hai mắt Quân Nhu lại thoáng căng tròn khi thấy Trạch Lam một thân trần như nhộng nằm trên giường. Cô lập tức lấy khăn ẩm lau người cho Trạch Lam, thay một bộ quần áo, tháo bỏ ga nệm dọn dẹp mọi thứ tươm tất.

Ngồi bên cạnh Trạch Lam, thấy cô mê man nói mơ một cách hoảng loạn làm Quân Nhu cô cũng lo lắng thay. Bây giờ tỉnh dậy, sắc mặt Trạch Lam cũng không khá hơn là mấy khi vẫn nhợt nhạt, lại còn thêm thân thể đau nhức hơn cả hôm qua.

"Là cô thay đồ cho tôi sao?" Trạch Lam cất giọng thều thào hỏi. Sức lực của cô đến giờ vẫn không thể nào lấy lại được, mọi tác da thịt trên cơ thể cô đều lưu lại dấu tích nhức nhối, bên trong lại đau đớn theo từng cử động nhỏ. Nhưng đối với Quân Nhu, chuyện này không phải lần đầu tiên cô nàng được chứng kiến khi ngày hôm qua cũng chính tay cô ấy chăm sóc cho Trạch Lam.

Điều này phần nào làm Trạch Lam đỡ được một chút xấu hổ, nhìn Quân Nhu gật đầu đáp lại, cô lại tiếp: "Hôm nay tôi muốn ra ngoài một chút, ở trong này...quá ngột ngạt!"

Đột nhiên nghe thấy câu nói đó của cô, Quân Nhu lại lộ vẻ mặt e ngại, thấy vậy Trạch Lam lại hỏi: "Có chuyện gì sao?"

"Tôi e là không được đâu thưa chị..." Quân Nhu cúi gầm mặt cất giọng nhỏ xiu. Trạch Lam sững sốt, cô cao giọng hỏi tới: "Tại sao lại không được!?"

Quân Nhu ngẩng mặt nhìn Trạch Lam, cô nàng nghẹn ngào đáp: "Cửa...bị khoá rồi! Cả tôi cũng bị nhốt cùng với chị đến hết giờ làm việc..."

"Cái gì...khóa cửa!? Bọn họ thực sự muốn giam lỏng tôi hay sao chứ?" Trạch Lam hai mắt tròn tròn đỏ hoe, cánh môi run rẩy mấy đến đáng thương. Cô giờ lấy chân bồng, cố gắng bám vịn vào mọi thứ mà đi đến bên cửa, ra sức đập mạnh kêu gào: "Thả tôi ra! Có nghe không hả? Tại sao lại giam cầm tôi ở trong này....Giang gia các người rốt cuộc là muốn gì ở tôi chứ?"

"Trạch Lam, chị đừng như vậy...vô ích thôi!" Quân Nhu chạy đến đỡ lấy Trạch Lam, nhìn cô khóc đến thương tâm, quý bệt xuống nền nhà mà bản thân cũng thấy xót xa.

Mười ngón tay Trạch Lam cào lên cánh cửa kêu lên từng tiếng "ken két", cô cắn môi cố gắng nín khóc khi một dòng suy nghĩ vô tình loé lên trong đầu. Đêm hôm qua, tên thiếu gia ân mặt họ Giang đã thi thắm vào tai cô những lời nói về mùi hương trên cơ thể cô rất đặc biệt.

Lúc ấy, do quá đau đớn về cả thể xác lẫn tinh thần mà Trạch Lam cô không đủ tỉnh táo để suy nghĩ. Bây giờ, cô mới sực nhớ đến một người. Người này cũng có gia thế, cũng có địa vị, cũng lắm tiền nhiều của và quyền lực đầy mình. Quan trọng hơn, người này cũng mang cùng một họ Giang đáng ngờ.

Hai bàn tay của cô cầu chặt đến phát run, nơi đáy mắt khô cạn hẳn lên một sự căm hận tột cùng, hệt như hai ngọn lửa diêm đã được thắp cháy.

Cửa miệng Trạch Lam vô thức khẽ nói: "Chẳng lẽ là anh ta..."

"Trạch Lam, chị nói gì...?" Quân Nhu đột ngột nói vào làm Trạch Lam hơi giật mình. Cô lau khô nước mắt đang chảy dài trên mặt mà nói với cô hầu riêng: "Tôi nhờ cô một việc có được không?"

"Nếu trong khả năng của tôi, tôi sẽ làm. Tôi đến đây để phục vụ riêng cho chị kia mà...đừng ngại, cứ nói." Quân Nhu mỉm cười gật đầu, đỡ Trạch Lam đứng dậy đi chậm chậm về phía giường, ngồi xuống nệm, Trạch Lam mới nói: "Tôi muốn cô tìm dùm tôi một cây đèn pin."

***

9h sáng tại dinh thự Giang gia.

Giang Triết Mỹ vừa đậu xe dưới sân lớn, bỏ mặc mọi lời chào kính cẩn của đám người làm có mặt ở đây mà đã vội vã chạy ngay lên lầu hai, gõ lấy cửa phòng của Giang Cầm mà kêu to: "Bố, là con Mỹ Mỹ đây. Con có chuyện muốn nói..."

"Vào đi!" một chất giọng khàn khàn cất lên. Cửa mở ra, Giang Triết Mỹ bước vào nôn nóng hỏi: "Bố, chuyện con muốn nói là liên quan đến anh hai..."

"Triết Hàn?! Nó có chuyện gì sao?" Giang Cầm đang ngồi đọc báo trên ghế sofa, nghe nhắc đến tên của đứa con trai cưng liền thay đổi sắc mặt. Trong số ba đứa con, thì đứa con này là ông luôn hết lòng yêu thương, sau bị kịch kinh hoàng năm xưa, ông lại càng không có lí do gì để ngưng yêu thương

đứa con này được.

Giang Triết Mỹ ngồi xuống đối diện, cô nghiêm túc nói: "Rốt cuộc chuyện về anh hai đến bao giờ bố mới cho con biết?"

"Chuyện về anh của con, có gì để con biết chứ? Đừng tò mò những thứ không đâu!" Giang Cầm xoay mặt tiếp tục đọc báo, ra vẻ thờ ơ không quan tâm. Đứa con gái kia lại cứng đầu mà tiếp tục quấy rầy: "Thứ nhất, vì sao anh hai lại luôn luôn lấy cái danh Tử thiếu ở mọi lúc mọi nơi trong khi con nhớ ngày xưa anh hai rõ ràng là một Giang nhị thiếu... Thứ hai, con muốn biết mười hai năm trước rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao anh cả lại bỏ đi? Còn anh hai cũng rời khỏi gia đình. Tại sao mẹ lại đau buồn đến sinh ra uất hận mà chết..Bố, bố không thấy quá ích kỷ khi bố mang bao nhiêu chuyện giấu nhem đứa con gái út này đã mười hai năm....Con đã lớn rồi và con cần được biết người thân của mình đã gặp những chuyện gì?"

"Đù rồi....!" Giang Cầm nổi nóng đập mạnh xấp báo xuống mặt bàn làm Giang Triết Mỹ giật mình. Ông giận dữ trừng mắt nhìn cô, rồi trầm giọng cảnh cáo: "Mỹ Mỹ, chuyện chẳng có gì hay để con phải biết. Triết Hàn dù có ra sao vẫn là anh hai của con, Cầm Quý cũng là anh cả của con. Ba đứa đều là những đứa con ta luôn yêu thương bằng cả tính mạng...Bởi thế, ta nhất quyết cũng không để con phải nghe thấy hay biết được những thứ chỉ khiến con thêm đau lòng!"

"Nhưng mà..."

"Không nói nhiều! Đi đi.." Giang Cầm gằn giọng cắt ngang. Giang Triết Mỹ biết sức khoẻ của bố mình không tốt đã từ nhiều năm nay, nên cô cũng không thể vì tò mò bản thân mà khiến ông tức giận. Cô chỉ còn biết đứng lên, cúi đầu rồi lặng lẽ quay lưng đi.

Khi gần đến cửa, giọng Giang Cầm đột nhiên cất lên nói với cô, âm sắc nhẹ hơn rất nhiều: "Đừng quên hôm nay là ngày giỗ của mẹ con...ta đã chuẩn bị tất cả. Đêm nay anh hai của con cũng sẽ đến, nhớ lấy...đừng hành động nông nổi...Ít nhất là ở trước mặt mẹ của con!"

"Con biết thưa bố! Con phải đi, hẹn gặp bố tối nay..." Giang Triết Mỹ ngậm ngùi trả lời nhưng không muốn ngoảnh mặt nhìn lại, cô không muốn trông thấy biểu diện buồn lòng của bố khi nhắc đến mẹ của cô - Lục Y Dao.

Mỗi lần nhắc đến bà, ông đều không giấu được sự nhớ nhung lẫn nuối tiếc từ trong ánh mắt. Rất đau lòng, rất chua xót....đã gần mười năm trôi qua, mà nỗi đau này luôn ngự trị trong đôi mắt đã nhắm neho đó của ông, không tài nào xoá bỏ dù chỉ một chút.

Bạn đang đọc truyện *Ám Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Chương 13

Trạch Lam bước ra khỏi phòng tắm, lê từng bước chân nặng nề khó khăn khi cả thân thể đau rất vô cùng. Suốt hai đêm liên tiếp, cô bị tên thiếu gia cầm thú kia mang ra hành hạ, hẳn xem cô chẳng khác gì một công cụ để phát tiết. Thân xác cô chỉ sau hai đêm đã hoàn toàn rã rời, cô tự hỏi: Nếu còn tiếp tục thể này thêm nhiều lần nữa, liệu đến cả cái mạng này của cô có còn hay không?

"Chị...cần thận một chút!" Quân Nhu đỡ lấy Trạch Lam, từng bước dìu cô đến ngồi xuống nệm. Nhìn khí sắc trên mặt Trạch Lam đã ổn hơn đôi chút, Quân Nhu cũng thấy an lòng phần nào.

Lúc này, cửa phòng vang lên tiếng gõ cửa. Cũng như ngày hôm qua, sau bữa sáng thì đến trưa đúng mười một giờ Dư quản gia lại đích thân mang đồ ăn lên phòng.

Quân Nhu đi đến nhận lấy đồ ăn từ Dư quản gia, khi ông vừa tính đóng cửa lại cô nàng liền vội kêu lên: "Khoan đã quản gia..."

"Có chuyện gì?" giọng Dư quản gia thận trọng cất lên, bấy lâu làm việc trong Giang gia ông chưa từng làm ra vẻ thận trọng như bây giờ. Nói đúng hơn, kể từ lúc Trạch Lam xuất hiện một cách khó hiểu, cũng là lúc kẻ trên người dưới tất cả ai ai cũng phải giữ mồm giữ miệng nếu không muốn chuốc hoạ vào thân.

Quân Nhu cười nhẹ nhàng với Dư quản gia rồi nói: "Quản gia có thể nào cho tôi một cái đèn pin không?"

"Đèn pin?! Để làm gì?" Dư quản gia thắc mắc. Không đợi Quân Nhu trả lời, Trạch Lam đang ngồi trên giường đã lên tiếng: "Đêm hôm qua phòng tôi đột ngột mất điện, tôi thì sợ tối...nên có một cây đèn pin vẫn sẽ thấy yên tâm hơn!"

"Ra là vậy!" Dư quản gia khẽ cười đáp lại, ông đưa cho Trạch Lam một ánh nhìn khá ôn tồn rồi nói với cô hầu đứng trước mặt: "Cô đi theo tôi!"

"Vâng!" Quân Nhu gật đầu rồi ngoảnh mặt nhìn Trạch Lam một cái trước khi rời khỏi. Bên trong phòng, Trạch Lam vội tay cầm lấy chiếc điện thoại của mình phía trên chiếc tủ cạnh bên giường.

Mở máy, cô nhận được mười hai cuộc gọi nhờ từ Tổ Di Di, và cũng gần hai mươi cuộc gọi nhờ nữa của Mỹ Mỹ. Suốt hai ngày kể từ khi đặt chân đến đây, Trạch Lam hoàn toàn không muốn nhận điện thoại của bất cứ ai. Mà khi hai người này gọi đến chắc chắn chỉ có một việc muốn hỏi: đó là về công việc và nơi ở hiện tại của cô.

Trạch Lam nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại, bàn tay hơi run rẩy mà suy nghĩ: "Không biết Phù Dung thế nào rồi?"

Nghĩ ngợi thêm một lúc, cô liền không chần chừ gọi vào số máy của bệnh viện nơi Phù Dung đang nằm. Phía bên kia đầu dây sau hai ba hồi đổ chuông đã có người bắt máy, là giọng của một nữ nhân viên: "Alo, bệnh viện nhân dân Bắc Kinh xin nghe!"

"Chào chị, phiền chị có thể nói máy đến phòng bệnh 302 của bệnh nhân Lư Phù Dung không ạ?" Trạch Lam nhẹ giọng nói.

Nữ nhân viên lại hỏi: "Chị là thế nào với bệnh nhân?"

"Tôi là chị của con bé, tôi tên Lư Trạch Lam."

"Được rồi, chị đợi một chút chúng tôi sẽ chuyển máy ngay!"

Ngồi yên lặng đợi khoảng một phút, phía bên kia đầu dây là cái giọng trong trẻo đáng yêu của Phù Dung cất lên: "Alo..."

"Phù Dung...em sao rồi hả?" Trạch Lam mừng đến hai mắt rung rung ngăn nước, ngay khi nghe được giọng nói của em gái, khoe môi của cô đã mặc nhiên nở một nụ cười mãn nguyện lại lần chút chua xót.

Phù Dung cũng mừng rỡ mà reo lên: "A...là chị sao? Phù Dung nhớ chín lắm, chị đi làm chỗ đó có được không chị?"

"Được! Chỗ chị làm...rất là ổn!" Trạch Lam cắn chặt môi cô không để mình bật ra tiếng khóc. Lòng dạ cô chẳng khác gì bị hàng vạn mũi kim giày xéo đến nhàu nát cả đi. Cô nuốt nước mắt ngược xuống lồng ngực, lại nói: "Ráng đợi chị một thời gian nữa, chị sẽ về đón em. Em ở bệnh viện đừng đi đâu và tuyệt đối đừng tin lời bất cứ ai...có biết không?"

"Kể cả viện trưởng luôn sao chị?" Phù Dung ngây ngô hỏi. Lập tức hai đầu lông mày Trạch Lam nhíu lại, nhắc đến viện trưởng Dương lại là thêm một lần cô phẫn uất. Cô hỏi: "Phù Dung, viện trưởng Dương đã làm phẫu thuật cho em rồi...có đúng không?"

"Dạ rồi ạ!" giọng Phù Dung vẫn trong veo, cao vút. Con bé kéo rộng cổ áo nhìn vào trong cơ thể mình, nơi trên ngực phải đã lưu lại một vết sẹo nhỏ mà vô tư nói tiếp: "Không đau chị ơi, em tỉnh dậy thì thấy hai vết rạch ở ngực với đùi thôi...nhỏ xíu, không đau chút nào hết, chị đừng lo!"

Hai hàng nước mắt của Trạch Lam lăn dài trên má, hoen vào rãnh môi làm nơi cổ họng cũng mặn đắng. Em gái của cô mới mười hai tuổi đầu, nó ngây thơ chẳng hề suy nghĩ gì nhiều. Bệnh tình của nó nào có chuyển biến xấu, mà tất cả chỉ do bàn tay một kẻ thù ác đứng sau thao túng.

Ngay cả viện trưởng của một bệnh viện lớn ở Bắc Kinh vẫn bị cho vào kế hoạch tàn nhẫn này. Chứng tỏ người cô đang nghĩ đến là không sai...

"Chỉ có mỗi anh ta mới có đủ khả năng để sai khiến tất cả mọi người..." giọng Trạch Lam trầm thấp lại khàn khàn. Phù Dung nghe loáng thoáng liền thắc mắc: "Chị nói gì vậy?"

"À không...không có gì đâu!" Trạch Lam gượng cười đáp, lúc này tiếng bước chân bên ngoài đang truyền đến mỗi lúc mỗi to dần. Trạch Lam liền vội lau khô gương mặt ướt đầm mà nói với Phù Dung vài lời trước khi cúp máy: "Phù Dung, nhớ rõ những lời chị dặn. Tuyệt đối không được tin lời bất cứ ai. Nếu có người muốn dắt em đi đâu, em phải từ chối đến cùng. Nếu thấy không ổn hãy nhờ đến cảnh sát, có biết không?"

"Trạch...à thiếu phu nhân, tôi mang đèn pin về cho phu nhân đây ạ!" Quân Nhu bước vào cười cười nói với Trạch Lam. Phía sau lưng là Đur quản gia, ông đứng đó cận kề quan sát biểu hiện của cô xem có gì đáng ngờ hay không.

Thấy vậy, Trạch Lam liền cười rất nhã nhặn mà nói: "Đur quản gia, cảm ơn ông!"

"Không có gì thưa thiếu phu nhân! Chúc phu nhân bữa trưa dùng ngon miệng! Tôi xin phép!" Đur quản gia cúi đầu rồi đóng cửa. Lúc này, Quân Nhu mới chạy đến ngồi xuống bên cạnh Trạch Lam, cô nâng thi thoảng: "Trạch Lam, phòng của chị bộ hay cúp điện sao chứ?"

Trạch Lam cầm lấy đèn pin, chỉ lẳng lặng gật đầu. Thấy cô không nói gì, Quân Nhu cũng im lặng không thắc mắc thêm, rồi đứng lên mang đồ ăn đến bên cạnh cho vị thiếu phu nhân kia dùng.

"Cảm ơn cô!" Trạch Lam ngẩng mặt nhìn Quân Nhu, nói xong cô thỉnh thoảng nắm lấy bàn tay cô hầu mà nhiệt tình mở lời: "Cô ăn chung với tôi đi..."

"Không được đâu thiếu phu nhân!" Quân Nhu hơi lúng túng nên nhất thời nói bừa. Nhìn thấy vẻ mặt hơi biến đổi của Trạch Lam, cô nâng vò chữa cháy: "À không, ý tôi là tôi sẽ ăn sau...những thứ này là chuẩn bị riêng cho chị, chị vẫn ăn đi thì hơn!"

"Đừng căng thẳng quá!" giọng Trạch Lam nhỏ nhẹ, cô mỉm cười ôn nhu mà tiếp: "Tôi đã nói tôi không phải thiếu phu nhân kia mà, việc gì cô phải xem trọng lễ tiết quá như vậy. Ở đây ngoài cô ra, tôi chẳng có ai để bầu bạn...bởi nên, cô đừng từ chối tôi, có được không?"

Quân Nhu đưa mắt cảm động nhìn Trạch Lam, mặc dù cô nàng không hiểu lý do vì sao vị thiếu phu nhân này lại bị đối xử như vậy, nhưng điều Quân Nhu cảm nhận được ở cô ấy chính là sự chân thành.

Cười thiện chí với Trạch Lam lần nữa, Quân Nhu chậm rãi ngồi xuống cạnh bên mà khẽ gật đầu: "Cảm ơn chị..."

"Từ nay trở đi, cứ có đồ ăn thì cô ăn chung với tôi cho vui..." Trạch Lam vô tình thốt ra một câu, rồi đột nhiên nụ cười trên môi cô vụt tắt. Đôi tay cầm

đũa của cô khựng đi đôi chút. Cô nói như vậy, chẳng khác nào cô chấp nhận việc ở đây mãi mãi cho người khác hành hạ?

"Minh nhất định phải trốn khỏi đây!" Trạch Lam thầm nghĩ mà tâm trí cũng thoáng cau lại. Thấy vậy, Quân Nhu liền gọi: "Chị sao thế? Có phải lại thấy không khoẻ ở đâu?"

"Không có gì! Ăn cơm đi..đồ ăn nguội hết rồi!" Trạch Lam vội cười rồi dùng đũa gấp thức ăn cho vào chén của Quân Nhu. Hai cô gái từ xa lạ, bị giam chung trong một căn phòng vui vẻ ngồi với nhau dùng cơm trưa, đôi lúc lại xen vào những mẩu chuyện cười nho nhỏ cho tâm trạng đỡ căng thẳng.

Trạch Lam lên nhìn cô hầu đang ăn cơm rất ngon miệng mà thấy chạnh lòng thay cho chính bản thân mình. Khi đến tối, người ở lại cái nơi chẳng khác gì địa ngục này vẫn chỉ là một mình cô. Sẽ chẳng ai giúp được cô, tất cả chỉ đành tự lực cánh sinh.

***

Phía nam thành phố Los Angeles, California.

Một căn biệt thự với kiến trúc theo lối bán cổ điển châu Âu. Cổng kính tường cao trông rất kiên cố, bên trong là một khoảng đất rộng với diện tích lên đến gần ba ngàn mét vuông. Xung quanh là những tán cây xanh um cao ngất, ở giữa trung tâm mảnh đất là căn biệt thự với tông màu vàng nhạt, phần mái ngói được lợp màu nâu sẫm.

Một đài phun nước ngự phía trước sân lớn, xung quanh được bao bọc những hàng cây cảnh được tỉa tót theo một hàng lối ngay ngắn nhất định.

Bên trong một căn phòng rộng lớn xa hoa, một bóng lưng trần ngự trên chiếc ghế bành kiểu dáng hoàng gia cổ điển, phần viền được mạ vàng lóng lánh bóng bệ nhưng đỏ ở toàn thân ghế.

Trên người mặc độc nhất chiếc quần dài chất liệu bằng len dạ với phom dáng rộng rãi, thoải mái cùng tông màu xanh đen. Từng đường cơ bắp cuộn cuộn, săn chắc như đá cùng làn da trắng nổi bật được tô đậm sắc nét hơn dưới ánh vàng của mặt trời soi rọi qua khung cửa sổ.

Mái tóc màu đỏ rượu vang với độ xoăn nhẹ trông lãng tử, nồng cuồng vạn lần khi được nhuộm thêm sắc vàng của ánh nắng sớm.

Điều kì lạ Cohiba Behike thượng hạng nhen nhóm cháy đỏ, mùi hương tựa như một tách cafe được hoà lẫn chút vị kem thơm thơm nhàn nhạt lan dần trong không khí. Nơi đôi mắt sắc lạnh nhìn xa xăm mãi về một phía, lẫn trong đôi đồng tử màu nâu nhạt, lại là sự thâm sâu khó đoán khôn lường.

Một bàn tay trắng trẻo như sữa vòng lên quần tây cổ nam nhân ấy, lại không ngừng tạo ra cử chỉ vuốt ve, khiêu gợi khi trượt dần xuống khuôn ngực vạm vỡ kèm theo một thanh âm ngọt ngào nhả nhẹ bên tai.

"Anh yêu! Không ngủ thêm chút nữa sao? Ngồi đây ngắm bình minh một mình mà không rủ em?" Karina đứng bên cạnh ông ẹo, là lướt bộ ngực đồ sộ dán lên bả vai của nam nhân đang như chẳng để tâm đến một bóng hồng đang ra chiều cầu dẫn.

Nâng điều kì lạ rít một hơi thật dài, làn khói trắng mờ đục tan dần ngay trước mắt. Gạt lấy cánh tay mềm mại kia ra khỏi cơ thể, nam nhân ấy chỉ đứng đứng nói: "Cô ôm cứng lấy tôi cả đêm còn chưa đủ sao? Vẫn còn muốn tiếp tục?"

"Anh yêu!" Cô gái người Ý trong bộ nội y ren màu đen ra vẻ nũng nịu, còn chưa kịp mở miệng lại bị nam nhân kia lạnh lùng chặn họng: "Tình một đêm thì đến khi trời sáng cũng nên biết tự thân rút khỏi đây. Chẳng lẽ cô đợi tôi lâu cô ném văng ra ngoài hay sao?"

"Anh...!" Karina giận dữ, ả buông thân thể trắng kiêu kia ra mà gào lên: "Dylan, lời đồn về anh đúng là không sai vào đâu được!"

"Tôi nổi tiếng đến thế sao? Vậy mà tôi không biết cơ đấy!" Người được Karina gọi là Dylan nhếch môi cười nhạt. Thái độ ngạo mạn của anh càng làm ả tức giận tiết mà mắng: "Cả cái phía nam Los Angeles này đều bảo Dylan là hắc long bạc tình, anh đã dụ bao nhiêu cô gái leo lên chiếc giường này rồi sáng hôm sau quay lưng đá mông họ không chút nuôi tiếc?"

Lúc bây giờ, nam nhân kia mới chịu dùng nửa ánh mắt lạnh như cái rét lập đông mà nhìn lấy Karina, sự lạnh lùng lẫn nét tàn nhẫn ngự trên gương mặt hoàn hảo, kết hợp cùng mái tóc màu đỏ rượu nổi bật khiến ánh nhìn ấy đáng sợ gấp trăm lần.

Gạt lấy tàn thuốc trên tay rơi vụng về xuống sàn nhà láng bóng, anh mới cười mỉa mai mà nói: "Thật oan cho tôi, tôi nào có bản lĩnh dẫn dụ được ai. Là họ tự nguyện lên giường với tôi, cũng như cô, cô cũng tự nguyện. Chúng ta làm tình trên tình thần tự nguyện kia mà, tôi không ép cô thì cô cũng đừng ép tôi.....Sẽ không có kết quả tốt đâu!"

Vừa nói, đôi lông mày rậm rạp của anh thoáng nhích nhẹ một cái đầy ẩn ý. Karina dù sợ nhưng lại vẫn ngoan cố mà lên giọng: "Tôi thật sự ngu ngốc mới lên giường với hạng người như anh!"

"Đúng thật, cô cũng ngu hết như lão chồng già của cô vậy Karina!" giọng nói trầm trầm cất lên một cách bình thản. Karina căng mắt mà hỏi: "Dylan, anh đang nói bừa bãi gì thế hả?"

"Không phải sao? Vợ mình đi ngoại tình với bao nhiêu thằng đàn ông khác bên ngoài rồi mà có về lão già ấy vẫn chưa hề nghi ngờ. Giả sử nếu để lão ta biết, Karina...cô nghĩ có lẽ sẽ vui hơn nhiều khi đứng đây đôi co với tôi đúng không?"

"Dylan! Anh...con mẹ anh! Đồ khốn!" Karina tức giận chửi bới, lập tức ánh mắt của nam nhân kia lộ rõ sát khí: "Tôi vốn dĩ luôn cho kẻ khác cơ hội, nhưng cơ hội đó chỉ dành cho những kẻ biết điều. Cô có 5 giây để rời khỏi căn phòng này..."

"Dylan, anh điên sao?" Karina bắt đầu lo lắng. Vậy mà nam nhân kia vẫn điềm tĩnh một cách đáng sợ, miệng chỉ khẽ đếm: "Một...hai..."

Karina bị cái nhìn mang tính đe dọa khủng khiếp làm cho tinh thần hoảng loạn, cô vội vàng đến cả không mặc lại quần áo chỉ vác đứng bộ nội y kia mà xoay lưng.

Chỉ mới đi được ba bước chân, thanh âm trầm thấp kia chỉ vừa đếm đến "bốn" đã kịp nghe một tiếng "Bụp" thật nhỏ. Karina chẳng còn kịp nhận thức được chuyện gì đã xảy ra, ả đã ngã ùng xuống nền nhà, máu nơi sau gáy bắt đầu tuôn ra lênh láng, mùi tanh tươi xộc lên lấp đầy căn phòng rộng lớn.

Cửa phòng mở ra, một thanh niên người Nhật Bản độ chừng ba mươi, trên người mặc một chiếc áo yukata màu đen phom dài đến gần đầu gối, trên đường vạt đắp chéo nơi cổ áo được thêu hoạ tiết hoa đào màu đỏ nổi bật. Diện một chiếc quần skinny jeans cùng tông màu ôm lấy đôi chân vừa phải.

Điểm đặc biệt nhất có lẽ chính là mái tóc của hắn khi được nhuộm một tông màu xám tro trông rất lạnh, phần đuôi để dài khoảng một gang tay được cột lên cao, xoã lấy trước gương mặt trắng trẻo là những lọn tóc ngắn không theo bất kì tỉ lệ nào.

Ở hắn tồn tại một nét đẹp phi giới tính đến kì lạ. Lạnh lùng, lại có chút gì đó bí hiểm vô cùng.

Vừa mở cửa bước vào, kẻ đang ngồi trên ghế tay vừa cầm mảnh vải nhưng mềm lau lau nóng sùng, lại vừa nói: "Có chuyện gì?"

Dường như việc đang diễn ra trước mắt đã quá đỗi quen thuộc với thanh niên kia, nên biểu hiện hắn vẫn một vẻ không hề thay đổi. Cúi đầu một lần, hắn nói: "Ông chủ! Lão gia đã có guri tin nhắn cho ngài, ngài có cần tôi thay lời nhắn lại với ông ấy hay không?"

"Không cần!" giọng nam nhân kia nhả ra một cách rất dứt khoát. Lúc này, khi anh từ từ đứng dậy khỏi ghế, mảng hình xăm rồng đen kín lưng mới được phơi bày. Chậm rãi đi đến bên chiếc tủ gần đó, đặt khẩu súng có gắn nòng giảm thanh vào trong hộc kéo, anh lại tiếp: "Tả Đằng, lo liệu xong mọi việc, sắp xếp chuyến bay về Bắc Kinh cho tôi."

"Vâng, thưa ngài!" Tả Đằng gật đầu chấp lệnh rồi nhanh chóng gọi lấy vài tên thuộc hạ lên lời lấy xác Karina ra ngoài. Cánh cửa phòng đóng lại, nam nhân tóc đỏ kia mới hướng mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, bàn tay đưa lên như muốn nắm bắt vài tia nắng vàng nhàn nhạt ấm nóng.

Anh khẽ thì thầm: "Năm nay có lẽ là năm cuối cùng...con làm gỏi cho mẹ bên xứ người. Cả Bội Kỳ...tro cốt của em đáng lí không nên nằm ở nơi bàn thờ trong cái dinh thự của cái tên cầm thú ấy! Triết Hàn...mày lại cả gan dẫn một người phụ nữ khác về chung sống? Người phụ nữ đó của mày, tao sẽ như mày năm đó...tự tay huỷ hoại, giống như chính mày đã từng làm với Bội Kỳ!"

Bạn đang đọc truyện *Ám Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Chương 14

6h tối, khu đất riêng biệt của Giang gia - dinh thự chính Giang gia.

Giang Triết Mỹ sau khi hết giờ làm việc đã lập tức lái xe đến căn dinh thự của gia đình. Từ bên ngoài cổng lớn đã bày trí đầy những đoá cẩm tú cầu trắng - loại hoa và màu hoa mà Trịnh Y Dao rất yêu thích.

Những đoá cẩm tú cầu trải dài vào bên trong tận cửa chính, tạo nên một khung cảnh vừa mang màu sắc êm đềm, yên bình nhưng cũng thoáng sự ưu tư, gợi nhớ của người đã khuất.

Giang Triết Mỹ đi thẳng lên trên lầu ba, nơi căn phòng thờ cúng riêng cho dòng tộc Giang gia. Căn phòng rất rộng, không gian thoáng mát bởi những đồ vật có trong đây không nhiều cho mấy. Nhưng hôm nay thì căn phòng này lại trở nên khá khá hạn hẹp về diện tích khi mà bố của cô - Giang Cẩm cũng bày đầy những đoá cẩm tú cầu trải rộng dưới sàn nhà.

"Bố..." giọng Giang Triết Mỹ khẽ gọi, bóng lưng già cỗi của Giang Cẩm trong bộ y phục sùnn xám màu trắng đơn giản chậm chậm xoay lại. Trong đôi mắt trải đời của ông hẳn rõ sự lưu luyến, thương nhớ khôn nguôi về người vợ quá cố của mình. Nhìn Giang Triết Mỹ, ông chỉ cười nhẹ mà nói: "Đến đây thấp cho mẹ con ba nén nhang trước đi..."

"Dạ!" Giang Triết Mỹ gật đầu rồi bước đến, cầm lấy ba nén nhang trầm đưa vào ngọn đèn ngay nơi bàn thờ. Đầu nhang cháy nhóm đỏ, mùi hương nhẹ nhàng từ từ lan dần, những làn khói trắng nhàn nhạt ngất ngút toả lên cao.

Cúi người ba lạy, thành tâm dâng lên cho người mẹ bạc mệnh của mình ba nén nhang. Giang Triết Mỹ đứng thẫn thờ nhìn đắm đắm vào bức di ảnh của Trịnh Y Dao. Trong ảnh, bà mặc bộ sùnn xám màu trắng thêu hoa bằng chỉ vàng, mái tóc đen dài chấm vai được buông thả rất nhẹ nhàng. Nụ cười của bà tựa như một làn gió xuân lướt qua, thanh thoát, dịu dàng vô cùng.

Lúc này, Giang Triết Mỹ tạm gác mọi khúc mắc còn nằm sâu trong lòng, cô hỏi: "Anh cả không về sao bố?"

Nghe nhắc đến hai từ "anh cả", Giang Cầm lặng người thờ dài: "Kể từ lúc mẹ con mất, đã gần mười năm trôi qua...có lần nào gỡ mẹ con mà nó về đâu chứ? Cẩn Quý...nó thả tự mình cúng gỗ cho mẹ con bên đó cũng không muốn một lần quay về căn nhà này..."

"Bố...có phải liên quan đến anh hai...đúng không?" giọng Giang Triết Mỹ thấp xuống đôi chút. Giang Cầm đi đến bên bàn thờ, đưa đôi tay nhẩn nha tham luyến sờ lấy gương mặt vợ mình qua bức di ảnh mà buồn bã đáp: "Chuyện đó...bố tạm thời không thể nói cho con biết. Nhưng tốt hơn hết con cũng không nên biết làm gì. Anh hai của con hoàn toàn không phải người xấu, con cứ tin như vậy là được. Còn anh cả của con...thực ra ta đã xa nó gần mười năm trời rồi rồi. Ta không rõ nó bây giờ ra sao? Có thay đổi hay không? Những tin nhắn ta gửi cho nó...nó thậm chí có lúc trả lời có lúc lại im bất. Ta không trách anh cả của con...chỉ là do ta nợ cả Cẩn Quý và Triết Hàn quá nhiều..."

"Bố...bố càng nói thì càng làm con không hiểu gì cả? Bố nói cho con biết đi...rất cuộc là..."

Giang Triết Mỹ còn chưa nói hết câu, liền bị một giọng nói khác chen ngang vào. Mà cái âm giọng này mười hai năm nay dường như chỉ mang lại cho cô một sự xa cách tàn nhẫn đến lạnh lùng.

"Hôm nay là gỗ của mẹ, những chuyện không liên quan đừng ai nhắc đến!" Giang Triết Hàn đứng ngay cửa phòng, vẫn lãnh đạm như vậy mà buông ra những lời luôn ẩn tính đe dọa người khác.

Nhìn sắc mặt lạnh như băng, lúc nào cũng như phủ một tầng u ám nặng nề từ ngay trong đôi nhãn khí sắc sảo của Giang Triết Hàn khiến cô em gái như Giang Triết Mỹ luôn luôn lo sợ mỗi lần đối mặt.

Giang Cầm vừa thấy đứa con trai mình yêu thương, liền cười rất tươi mà tiến đến gần: "Triết Hàn, đến rồi sao...Nào, lại đây..."

"Không cần! Để tự tôi làm được!" Giang Triết Hàn né tránh cái nắm tay của Giang Cầm một cách hết sức lãnh đạm. Hắn bước thẳng đến bàn thờ, nhanh chóng thấp nhang cho Trịnh Y Dao. Chuyện đã trôi qua bao nhiêu năm, vậy mà cứ mỗi lần đứng đối diện với bức di ảnh của bà, đứa con như hắn vẫn không tránh khỏi chua xót lẫn cảm giận từ trong đáy lòng.

Lúc này, khi Giang Triết Hàn tính quay lưng rời khỏi, liền bị tiếng nói của Giang Cầm giữ chân trở lại: "Triết Hàn, ở lại nói chuyện với bố một chút!"

"Tôi không có gì để nói với ông! Mười hai năm qua vẫn vậy...ông và tôi, từ lâu đã chẳng còn chuyện gì để nói với nhau nữa rồi!" Giang Triết Hàn không nhìn ông, dứt khoát buông ra câu nói không chút do dự.

Giang Triết Mỹ đứng gần đó, nhìn thấy đôi mắt buồn bã, đau lòng của bố mình liền tức tối lẫn uất ức nhảy xen vào: "Anh hai, tại sao anh quá đáng như vậy? Mặc dù em không hiểu giữa anh và bố đã xảy ra chuyện gì khiến anh từ một đứa con rất thương yêu bố, vậy mà dùng một cái anh thay đổi đến cả em cũng không còn nhận ra anh...Nhưng dẫu sao, bố vẫn là bố ruột của anh kia mà. Anh có cần lúc nào cũng đem thái độ hăng học đó đối xử với bố không hả? Anh thực sự...có còn là anh hai của em nữa hay không?"

"Mỹ Mỹ!" Giang Cầm giận dữ quát lên, ông trừng trừng mắt cảnh cáo đứa con gái đang muốn nổi loạn của mình nhằm bịt miệng của nó lại.

Trước sự cay cú của em gái, Giang Triết Hàn chỉ nhạt nhẽo cười lên một tiếng thật nhẹ. Hắn quay sang nhìn trực diện vào Giang Triết Mỹ, đôi mắt tối tăm khó hiểu như chất cả một trời tâm sự đau thương nhìn lấy cô, điềm tĩnh đáp: "Đúng! Tốt hơn hết em cứ coi như người anh hai này của em thực sự đã chết rồi đi. Anh không còn là anh hai của em nữa Mỹ Mỹ...!"

"Anh..." Giang Triết Mỹ uất nghẹn đến sắp khóc, hai hốc mắt đỏ hoe nóng rất khó chịu. Cô còn không biết phải nói gì cho phải lẽ thì đã bị Giang Cầm lên tiếng đuổi lấy cô: "Mỹ Mỹ, con ra ngoài một chút, bố và anh của con cần nói chuyện riêng..."

"Bố, chuyện riêng gì chứ. Bố không xem con là người nhà sao?....." Giang Triết Mỹ dậm chân giận dữ. Lập tức bị Giang Cầm quát lớn: "Mau, đi ra ngoài! Đừng để ta dùng gậy đánh con vắng khỏi đây..."

Nhìn vẻ mặt quả thực đang rất tức giận của Giang Cầm, Giang Triết Mỹ tự hiểu ông đang rất nghiêm túc. Nếu cô còn tiếp tục cãi lời, một là cô sẽ bị ông mang gia pháp ra trừng trị, hai là cô sẽ khiến bố lên cơn đau tim.

Nghĩ vậy, Giang Triết Mỹ đành ngậm đắng mà rời khỏi phòng. Sau tiếng đóng cửa rất mạnh, Giang Triết Hàn cũng nhắc chân muốn tiếp bước em gái rời khỏi. Nhưng Giang Cầm đã liều mạng giữ chặt cánh tay của hắn mà nói: "Triết Hàn, làm ơn bố xin con. Nếu con có hận bố thì con cứ mắng bố đi. Đừng đối xử với bố như vậy..."

"Hận ông?" Giang Triết Hàn khẽ cười, hắn quay người nhử mày nhìn Giang Cầm rồi gần giọng: "Đối với ông, tôi không đơn giản chỉ là hận! Ông có hiểu hay không?"

"Triết Hàn, tại sao đến giờ con vẫn không hiểu. Tất cả những chuyện bố làm đều là vì con..." Giang Cầm vẫn ra sức nắm chặt tay của con trai mà thống thiết van nài.

Giang Triết Hàn sắc diện tối đen như mực, đôi mắt nhuộm đậm một mảng màu căm hận nhìn trừng trừng vào người đàn ông trước mặt mà gào lên: "Tôi không cần! Ngay từ đầu tôi đã van xin ông...là tôi không cần kia mà. Tôi đã quỳ dưới chân ông, đập đầu lạy lục ông đừng làm cái chuyện tôi bại đó. Vậy mà..."

Nói đến đây, Giang Triết Hàn ôm mặt cười lên một cách đáng sợ. Hắn cay giọng lên tiếng: "Vậy mà ông vẫn làm thế...ông làm ra cái chuyện mất nhân tính đối với nhà họ La, bức đến Bội Kỳ phải tự tử, làm cho mẹ phải đau lòng tui hổ đến ôm bệnh mà chết. Việc tốt mà ông làm đó sao? Là vì tôi..."

"Triết Hàn...con..." bàn tay già dạn run rẩy muốn sờ lên khuôn mặt với nụ cười khổ tâm của Giang Triết Hàn, muốn gỡ lấy bàn tay đang che đi cảm xúc của con trai, nhưng hắn đã nổi điên mà lớn giọng: "Nguy biến...từ đầu đến cuối những chuyện ông làm cũng chỉ vì bản thân ông. Ông vì Giang gia, vì sự uy danh của mình bị bôi nhọ, bị ảnh hưởng. Nên ông thù bức chết một mạng người, phá nát một gia đình ông mới hả dạ...có đúng không? Vì ông...vì cái danh dự của ông mà tôi bị người khác xem chẳng khác gì cầm thú. Tôi trở thành một kẻ hèn hạ, tiểu nhân chỉ vì ông...."

Nói xong, Giang Triết Hàn đã lạnh lùng hất tay khỏi bố mình mà tiến thẳng ra cửa. Bỏ lại Giang Cầm đứng đó lặng người nuốt cạn nước mắt ngược vào trong. Ông đi đến bàn thờ, run tay sờ lấy di ảnh mà khổ sở nói: "Tôi phải làm gì để mang con trai chúng ta trở về đây. Bà nói cho tôi biết đi..."

Phía bên ngoài, khi Giang Triết Hàn giận dữ mở cửa lại vô tình chạm mặt với Giang Triết Mỹ. Cô vì tò mò mà đứng nép ngay cửa lên nghe xem người bên trong nói với nhau chuyện gì.

Bất thành linh bị phát hiện, lại nhìn thấy khí sắc còn tệ hơn chữ tệ của Giang Triết Hàn làm cô phút chốc sợ đến toát mồ hôi. Đứng ngay ngăn trở lại, cô cúi mặt nói: "Anh hai..."

Lúc này, thấy người trước mặt im lặng, cô mới có dũng khí ngẩng đầu, chợt hai mắt cô nhú lại khi thấy điểm bất thường trên đôi mắt u tối của Giang Triết Hàn, cô bạo gan hỏi: "Anh hai...mắt của anh..Anh khóc sao?"

Không nhìn cô, Giang Triết Hàn chỉ nói: "Ở lại chăm sóc cho ông ấy đi!"

Sau câu nói ngắn gọn ấy, hắn đã nhanh chân rời khỏi, bóng lưng cao to vững chãi sau lớp áo vest đã khuất hẳn sau phía cầu thang. Giang Triết Mỹ đứng ngẩn ngơ cả người, đưa móng tay lên cắn nhè nhẹ mà lầm bầm: "Rõ ràng mình thấy mắt anh hai uрон ướt kia mà...Rốt cuộc lúc này họ đã nói với nhau những gì...Chết tiệt mà...Sao bỏ lại làm cái phòng này cách âm tốt đến vậy. Bảo hại mình không nghe rõ được gì..."

Giang Triết Hàn hằng học rạo bước nhanh xuống bên dưới sân lớn, đứng ngay chiếc xe của mình. Hắn đập mạnh lên mũi xe một cái "Rầm" khiến đám người làm bên trong cũng giật mình. Đã rất lâu rồi họ không được trông thấy vị nhị thiếu gia của Giang gia, mỗi năm chỉ đến ngày giỗ của phu nhân thì mới thấy hắn xuất hiện.

Mỗi lần xuất hiện, hắn đều mang một sự cảm phấn tốt cùng mà ra về. Và hôm nay cũng không ngoại lệ, thậm chí có vẻ còn hơn thế nữa khi bây giờ hắn đang từ người lên thân xe mà thở dốc từng cơn, khí sắc tệ vô cùng.

Lúc này, chiếc điện thoại trong áo của Giang Triết Hàn rung lên, màn hình hiển thị người gọi là Tôn Nghị. Bên kia, giọng anh ta có vẻ khá lo lắng: "Tứ thiếu, anh sao rồi? Mọi thứ ổn chứ?"

"Vẫn ổn!" Giang Triết Hàn khép mắt thở đều đáp, hắn lại tiếp: "Việc ở đó cậu trông coi cẩn thận..."

Nghe câu nói của ông chủ mình, Tôn Nghị liền lấy làm thắc mắc mà hỏi: "Tứ thiếu, anh muốn đi đâu sao chứ?"

"Tôi đi giải khuây một chút!" Giang Triết Hàn vừa nói vừa mở cửa xe ngồi vào trong. Giọng của Tôn Nghị lúc này cao lên hẳn, anh ta có phần sừng sốt: "Tôi sẽ gọi vài người đi cùng với anh..."

"Không cần!" Giang Triết Hàn cắt ngang, gài lấy dây an toàn hắn không nói thêm lời nào, chỉ cúp máy rồi cho xe rời khỏi dinh thự - nơi mà hắn không hề muốn quay trở lại suốt mười hai năm qua dù chỉ là một giây một khắc nào cả.

Giang Triết Hàn ngồi nơi phòng VIP, bên trong căn phòng rộng lớn xa hoa, sang trọng chỉ có duy nhất một mình hắn cùng một chai Cristal Brut 1990 thượng hạng.

Từng dòng rượu sóng sánh sủi tăm nho nhỏ chảy len lỏi qua những viên đá hình thoi trong suốt như pha lê, nâng lấy ly rượu đưa ngang môi nhấp nhẹ một ngụm. Sự ấm nóng cùng hương vị thanh nhã chảy trực xuống cổ họng, nhưng trái ngược với sự tinh tế mà loại rượu này mang lại, cảm giác duy nhất mà Giang Triết Hàn cảm nhận được ngay lúc này chỉ là hai từ "đau buốt". Cái đau như được đẩy mạnh hơn khi từng dòng rượu nóng ấm ngấm vào từng vết nứt nơi lồng ngực.

Hắn cơ hồ ngửa đầu dựa ra sau, đưa mắt nhìn vô định trong không gian dưới ánh đèn vàng mờ nhạt. Đôi mắt chậm chậm khép lại, trong tâm trí hắn vô thức ẩn hiện những hình ảnh rời rạc đang dần được chấp nối hình thành rõ rệt.

"Triết Hàn...cậu sao thế này? Cậu bị gì vậy hả? Có cần mình đi gọi bác sĩ không?"

"Bỏ mình ra...cậu bị điên sao Triết Hàn? Bỏ ra...đừng làm vậy...xin cậu đấy! Dừng lại đi..."

"Thằng khốn! Mày đã làm nên cái việc tồi tệ gì thế này hả? Mày chết đi cho tao!"

"Tao không có thằng em như mày! Đồ cầm thú!"

"Bội Kỳ vì mày mà chết...cô ấy vì thằng cầm thú như mày mà treo cổ tự tử, mày hả dạ chưa?"

< Xoảng > một cái, ly rượu thủy tinh trên tay bị Giang Triết Hàn mạnh bạo ném thẳng xuống sàn vỡ tan tành. Những mảnh vụn nhọn hoắt rải rác đầy khắp một khoảng, rượu, nước đá cũng thi nhau chảy ướt một mảng.

Giang Triết Hàn cúi gục mặt, hai tay từ từ lên gối mà ôm đầu đầy thống khổ. Cả hàng lông mày hắn cũng cau có, đôi mắt nhấp chặt như cổ tổng những hình

ảnh đáng sợ, những câu nói đầy ác ý ra khỏi tâm trí.

Cả thân người hắn run lên, là hắn đang kiềm nén một trận cuồng phong đang dần cuộn cuộn như sóng trong lồng ngực. Hắn ngẩng mặt, đôi nhãn khí ngang tàn mang một sự căm hận lãnh khốc đến lạnh người.

Cầm lấy chai rượu nốc mạnh một hơi, chai rượu thượng hạng trị giá gần mười tám ngàn đô la cũng bị hắn mang ra trút giã, một phát không xót không nương mà đập vỡ nát trên mặt bàn.

Ném lại chẵn hai mươi ngàn đô trên bàn, Giang Triết Hàn đi đến cửa đưa tay đập mạnh chiếc chuông báo ngay bên cạnh rồi nhanh chân rời khỏi. Ngồi trong xe, hắn ấn ga lao đi như điên giữa đại lộ lúc gần mười giờ đêm. Nơi đáy mắt tối tăm như vũ trụ của hắn như bị thấp sáng bởi hai ngọn lửa diêm đang bốc cháy dữ dội. Trong đầu hắn là hiện hữu rõ rệt giữa đau thương và thù hận. Và người duy nhất hắn tìm đến để trút cơn giận...chỉ có một người.

Hôm nay cũng như hôm qua, khi đứng 6h tối là Quân Nhu đã bị Dư quán gia gọi rời khỏi phòng. Trạch Lam ngồi ngả lưng trên giường, đắp chân bông ngang hông. Trên người mặc một chiếc áo thun dài tay cổ lọ màu kem, cùng với chiếc quần jeans dài cũng bó sát vào cơ thể.

Mặc dù trời chưa vào lạnh lắm, nhưng đêm nay cô phải ăn mặc kín đáo và có phần bó hẹp thể này với mong muốn làm giảm thao tác của cái tên thiếu gia cầm thú kia lại được lúc nào hay lúc đó.

Cây đèn pin được cô nhét dưới gối nằm, hai bàn tay đan xen nhau đặt trước bụng. Cánh môi mềm mại bị cô mang ra cắn rồi lại mím đến đỏ ửng cả lên. Tuy đã tự nhủ với mình rằng, đêm nay cô phải thực bình tĩnh để đối mặt với mọi chuyện. Nhưng quả nhiên, sức ám ảnh của hai lần truy hoan tàn bạo mà tên cầm thú kia để lại cho cô không tài nào bồi hoà được.

Cứ mỗi lần nghĩ đến là cô lại rùng mình ớn lạnh cả sống lưng, hai đêm liên tiếp bị xâm hại một cách dã man đến vậy, từng tác da thịt trắng trẻo của cô vẫn còn in hằn những dấu vết nhục nhã. Kèm theo là sự đau đớn tột cùng của thể xác lẫn tinh thần, hạ thân của cô chỉ cần một lần cử động hay di chuyển, dù đã cố hết sức nhẹ nhàng nhưng cũng đủ làm cô co người vì những cơn đau mặc nhiên ập đến.

Và đúng như dự đoán của Trạch Lam, khi đồng hồ điểm đúng mười giờ đêm thì toàn bộ đèn trong phòng cô đều bị tắt. Một lần nữa, cô đơn thân một mình ngồi giữa màn đêm dày đặc. Lặng nghe từng âm thanh vật vãnh của tiếng kim đồng hồ, hay tiếng gió từng đợt rít qua khe cửa, sự tĩnh mịch này khiến cô ớn gai óc đến căng cả thần kinh.

Đối với Trạch Lam, bóng đêm chưa bao giờ lạnh lẽo, u ám và đáng sợ đến vậy. Ít nhất là trước khi xảy ra chuyện kinh khủng này...nó vẫn chỉ là một màn đêm bình thường. Vậy mà chỉ sau hai lần đó, nó lại lớn dần lên như một con quái vật hung ác, mà dưới sự đối xử tàn độc của tên cầm thú kia, sẽ không sai nếu nói đây là "một sự kết hợp hoàn hảo".

Bên dưới, khi vừa thấy xe của Giang Triết Hàn chạy vào, Tôn Nghị đã lập tức chạy đến mà xem xét tình hình. Kể từ lúc hắn ngang ngược cúp máy, thì anh đã như ngồi trên đồng lửa.

"Tứ thiếu...anh ổn chứ?" Tôn Nghị neho mắt hỏi.

Giang Triết Hàn chỉ im lặng chớp mắt một cái, rồi nhanh chân tiến thẳng lên trên lầu. Tôn Nghị thoáng nhìn lên mui xe, trên nền đen bóng loáng của chiếc Bugatti Chiron mới tậu cách đây không lâu, anh dễ dàng nhìn ra vô số vết trầy xước để lại. Đưa mắt ái ngại lẫn lo lắng nhìn theo hướng mà Giang Triết Hàn vừa đi qua, anh chỉ thầm nghĩ: "Ngày giỗ của phu nhân...chưa bao giờ là một ngày yên lành với anh...và với cả Giang gia trên dưới. Và bây giờ...lại thêm một người nhà họ Lưu!"

Bên trong phòng, Trạch Lam đang ngồi co rúm trên giường, đột ngột cửa phòng mở ra làm cô căng thẳng đến muốn nín thở. Tiếng đóng cửa hôm nay rất mạnh, cô nhận ra dường như tên thiếu gia kia có vẻ không vui cho lắm.

Nghĩ đến đây, cõi lòng Trạch Lam càng thêm lo sợ, cô liệu không biết tên cầm thú kia vì tâm trạng không tốt rồi sẽ làm trò gì với cô, sẽ hành hạ cô ra sao? Thân thể này của cô đã thực sự rã rời từng đoạn cả rồi.

"Anh còn muốn tiếp tục đến khi nào?" Trạch Lam lên tiếng hỏi. Đáp lại cô, ngoài cái bầu không khí tĩnh lặng thì chỉ có tiếng thở rất mãnh liệt của một người đang nhả ra một cách dồn dập.

Khi tiếng thở mỗi lúc mỗi đến gần, Trạch Lam không giấu được sợ hãi mà bắt đầu run rẩy. Cô ngồi lì trên giường, mặc cho nam nhân ẩn mặt kia từng bước trèo lên. Các dây thần kinh của Trạch Lam như bị trăn xuống theo từng cái lún sâu của chiếc nệm bên dưới.

Giang Triết Hàn bây giờ đã hoàn toàn ở ngay trước mặt Trạch Lam, trong bóng tối bao phủ, cô chỉ nghe được hơi thở nóng hôi lại hoà lẫn men rượu xộc thẳng vào khứu giác của cô, làm cô căng mắt sợ hãi. Bình thường hắn đã rất hung hãn, đêm nay quả nhiên hắn tâm trạng rất tệ bởi thể mới kiểm đến rượu để giải sầu, vậy thì chắc chắn Trạch Lam cô sẽ còn thảm hại hơn hai đêm vừa qua.

Dòng suy nghĩ đến đây, Trạch Lam liền đưa tay đánh bừa ra phía trước, khi cánh tay của cô va trúng một thứ gì đó tựa như một bả vai rộng lớn, cô liền xoay người muốn chạy.

Nhưng Giang Triết Hàn vẫn dễ dàng bắt được cô dù là trong bóng tối, hắn nắm lấy tóc của Trạch Lam mà giật ngược trở lại, ném thẳng cô nằm ngửa ra nệm.

Rồi cũng thật nhanh, Giang Triết Hàn đã ra tay bịch mọi cử động trên người Trạch Lam, hai bàn tay của cô bị hắn ghì chặt xuống nệm. Thân thể to lớn nặng nề của hắn ngự trên người cô, làm cô dù có muốn vùng vẫy cũng là chuyện hoàn toàn không thể.

Đôi mắt long lanh ướt ướt của Trạch Lam sợ sệt nhìn trong khoảng tối trước mặt mà nói: "Tên khốn, anh hành hạ tôi bao nhiêu đó còn chưa đủ sao chứ?"

Giang Triết Hàn nhìn cô, rãnh môi nhếch cười nhạt nhẽo. Hắn đáp: "Theo cô...thì bao nhiêu mới là đủ? Thân thể này của cô, tôi chỉ mới sử dụng được hai lần, cô cũng thất nông cạn nếu nghĩ chỉ hai lần đã vội muốn tôi tha cho cô?"

Vừa nói, một ngón tay của Giang Triết Hàn vừa mon trón trượt từ cổ cô xuống nơi ngực. Nhận ra điều bất thường, giọng hắn trầm hơn, như có vẻ không hài lòng: "Cô tưởng mặc những bộ đồ thể này thì tôi sẽ không làm gì được cô?..."

"Thật ngu xuẩn!" Hắn khinh bỉ phun ra câu ấy, rồi hai tay đã mạnh bạo ra sức xé toạt chiếc áo cô kín trên người của Trạch Lam. Sức lực của hắn rất khủng khiếp, chỉ một lần đã xé đến chiếc áo của cô rách toạt.

Trạch Lam còn không kịp hét lên, đã bị hắn ghi chặt mà cưỡng đoạt đôi môi hồng nhuận mềm mại. Một tay Giang Triết Hàn nắm chặt tóc trên đỉnh đầu của cô, một tay lại siết lấy thân người cô, áp sát hai khoảng ngực lên nhau không một khe hở.

"Ừm...không..." Trạch Lam cố lên tiếng, nhưng khi vừa mở miệng, Giang Triết Hàn lại cho chiếc lưỡi ẩm ướt của hắn tiến công vào bên trong. Mùi vị nam tính cùng hương rượu nhàn nhạt lan dần lấp đầy trong khoang miệng Trạch Lam, làm cô thờ hồng hộc hẫnh mảy mui mặt cô chịu đựng.

Bàn tay Trạch Lam cố luồn xuống bên dưới chiếc gối nằm, cầm lấy chiếc đèn pin, cô liều mạng bật nút mà rọi thẳng vào kẻ đang cuồng nhiệt hôn lấy cô.

Lập tức hai mắt Trạch Lam căng ra trắng dã, cô hoàn toàn hoảng loạn khi nhận ra kẻ giấu mặt hành hạ cô suốt những ngày qua là ai. Thân thể Trạch Lam bắt đầu vùng vẫy một cách điên loạn, nhưng Giang Triết Hàn dường như cố ý, hắn hôn cô sâu hơn, cuồng dại hơn lúc ban đầu. Bàn tay lại dần mon trón vào phần bụng nhẵn mịn, gỡ lấy nút khoá chiếc quần jean bên dưới.

Hắn buông cánh môi của Trạch Lam ra, ngẩng cao thân người như thể để cho tầm nhìn của cô được rõ hơn. Giang Triết Hàn ngay từ đầu khi cô cho tay xuống chiếc gối, hắn đã đoán được cô đang tính làm gì. Hơn nữa, trước đó việc cô muốn Quân Nhu tìm cho cô một chiếc đèn pin cũng đã được Dư quân gia báo cáo lại.

Giang Triết Hàn hẳn nếu thực sự muốn tiếp tục giấu mặt, thì khi Trạch Lam cho tay xuống gối hắn đã dễ dàng có thể bắt lấy. Nhưng ở đây...là hắn hoàn toàn cố ý muốn cho cô làm vậy. Hắn muốn để cô được nhìn thấy hắn rốt cuộc là ai, muốn cô biết...sự căm hận cô đến thấu da thấu cốt đang hằn sâu trong đôi mắt hắn.

"Là anh...Giang Triết Hàn, tại sao lại là anh..." giọng Trạch Lam sợ hãi gào lên. Chiếc đèn pin trong tay vẫn được cô soi thẳng vào nam nhân đang ngự bên trên, hắn cười nửa miệng, một tay ra chiều vuốt nhẹ mái tóc rối bời của cô mà gian trá nói: "Ngay từ đầu cô phải biết là tôi mới phải chứ! Cô đã quên...tôi hứng thú với cô đến cỡ nào khi chạm mặt trong phòng VIP hay sao?"

"Tên khốn..." Trạch Lam giận dữ hét lên, cô muốn vung cây đèn pin trong tay để đánh hắn nhưng lại bị hắn một lực hất mạnh, làm cây đèn pin bị văng vào một góc, ánh sáng rọi thẳng vào nơi bên hông chiếc giường, hắt lấy một chút ánh sáng le lói lên hai con người phía trên, in đôi bóng mờ nhạt hằn lên bức tường bên kia.

Giang Triết Hàn vẫn nhìn Trạch Lam với một ánh nhìn kiên định không thể xê dịch, hắn khoá chặt hai tay cô lên trên, một tay luồn ra sau tấm lưng mảnh mai của cô.

"Nếu đã trông thấy mặt của tôi, hẳn là tôi còn cần phải mạnh tay hơn nữa! Lưu Trạch Lam..mọi thứ bây giờ mới thực sự bắt đầu!" Hắn hạ sát thân người xuống, thì thầm vào tai cô những lời tàn độc. Trạch Lam còn chưa kịp phản ứng, thì chốt áo ngực của cô đã bị hắn một lúc giật đứt, chiếc áo ngực bằng ren màu trắng của cô bị hắn ném bừa xuống sàn nhà....

Khoảng ngực căng tràn đầy đặn lộ rõ giữa những mảng áo rách loang lổ, dưới ánh đèn nhàn nhạt từ chiếc đèn pin, Trạch Lam hoàn toàn nhìn rõ một con dâ thú cuồng dại đầy dâm tính đang nổi loạn bên trên....và cô là một con mồi nhỏ, thêm lần nữa bị hắn mạng nuốt vào bụng. Có lẽ, đêm nay sẽ như lời mà Giang Triết Hàn vừa cảnh báo, rằng mọi thứ bây giờ...mới thực sự bắt đầu!

Bạn đang đọc truyện *Ám Hương* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 16: Chương 15

Trạch Lam đêm nay vùng vẫy điên loạn hơn hết khi đã nhận ra kẻ ản mặt suốt hai ngày qua. Giang Triết Hàn bên trên vẫn khoá chặt hai tay cô, một tay lại tự do nhào nắn bên ngực tròn trịa, nơi nhũ hoa bị hắn nắm lấy rồi xoay đều, phút chốc đã dựng đứng vương cao.

Nhìn biểu diện lạnh lùng không chút xúc cảm của Giang Triết Hàn, Trạch Lam nhục nhã gào lên: "Tại sao anh lại làm vậy với tôi? Tôi và nhà họ Giang các người có thù oán gì với nhau? Ngay cả Phù Dung chỉ là một đứa trẻ mới hơn mười tuổi đầu cũng bị các người lôi vào cuộc? Tại sao vậy...?"

"Aaaa...." Trạch Lam bắt giác cong người kêu lên khi Giang Triết Hàn dùng răng cắn mạnh lên nhũ hoa của cô một cái, hai mắt cô đỏ hoe ngấn lệ, cô ngóc đầu mà gất gỏng: "Nếu đã hận tôi như vậy, tại sao không một đao giết chết tôi luôn đi...."

"Giết cô?" giọng Giang Triết Hàn khề cát lên, hần nhật môi cười mỉa mai mà nói: "Dù là muốn giết chết cô, thì trước hết tôi cũng phải chơi cho đã..."

"Đồ biến thái..." Trạch Lam giận dữ lớn giọng mắng thẳng vào mặt hắn. Lập tức hắn dùng một tay bóp lấy nơi cổ của cô, tuy hắn không lực đạo quá mạnh nhưng cũng đủ làm cô phải thấy khó thở, rồi ho sặc sụa.

Giang Triết Hàn ghé mặt áp sát, đưa đầu lưỡi liếm quanh vành tai của Trạch Lam, lại thì thầm: "Vậy cô có muốn biết biến thái thực sự..là như thế nào hay không?"

Dường như Trạch Lam sau hai đêm bị hắn mang ra chơi đùa, cô cũng ngầm hiểu được sau mỗi câu nói mơ hồ đó của hắn là những hành động quái gở không thể đoán trước được.

Cô căng mắt né tránh, cổ phát ra âm thanh khó khăn trong cổ họng: "Không...không muốn...dù có là gì...tôi cũng...không muốn...biết..."

Giang Triết Hàn buông lỏng nơi chiếc cổ tội nghiệp của Trạch Lam, nơi đó vừa hay hần lại một vết đỏ hồng nằm ngang, chiều dài khoảng một ngón tay trở. Hắn nâng cao thân người, đôi mắt hần nhìn cô với một sự tàn nhẫn nhất định. Hắn nói: "Đêm nay tôi sẽ vất cạn kiệt cô từ bên trong lẫn bên ngoài..."

Câu nói vừa dứt, hần đột nhiên nắm lấy thân người Trạch Lam mà kéo cô đứng dậy khỏi giường, mặc cho cô vùng vẫy kháng cự, hần vẫn mạnh bạo đẩy cô nhào về phía cửa sổ, dồn ép cô áp chặt tấm lưng vào tường, hai tay của cô bị hần nâng cao khỏi đầu.

"Anh...anh lại giờ trò điên khùng gì nữa? Giang Triết Hàn...có thôi đi không?" Trạch Lam sợ hãi gào thét trong nước mắt, cô còn chưa hiểu chuyện gì đang diễn ra thì đã thấy trên tay Giang Triết Hàn là chiếc thắt lưng bằng da. Hắn nhếch môi cười nhạt nhẽo, rồi nhanh chóng dùng thắt lưng cột chặt hai tay cô vào khung sắt cửa sổ.

Trạch Lam khề nhẫn mảy khi nơi cổ tay bị hần dùng sức siết chặt đến đỏ tấy. Giang Triết Hàn đứng đối mặt với cô, ở góc độ này, ánh sáng bên ngoài đủ soi rọi cả thân người của hắn.

Màu ánh trăng mờ nhạt phủ lên người Giang Triết Hàn một màu huyền ảo như sương như khói. Mái tóc hần rơi rớt một cách hoang dại, nơi đáy mắt hần dường là dưới bất kì ánh sáng nào đi nữa cũng không thể gột rửa được sự u ám, tối tăm tồn đọng ở chúng.

Trạch Lam sợ đến tay chân run rẩy, cô cố sức giật mạnh cánh tay nhằm muốn cho chiếc thắt lưng kia bung ra, nhưng hoàn toàn vô vọng, càng giật thì dây lưng ấy cửa vào da thịt cô càng đau.

Giang Triết Hàn đột nhiên tiến tới, thu hẹp khoảng cách với cô một cách triệt để. Mà với tình cảnh trông thấy đối phương thế này càng khiến Trạch Lam bối rối vô cùng. Cô giãy giụa, lắc đầu né tránh, nhưng hần lại một tay ghì chặt tóc của cô.

Gương mặt với từng đường nét sắc sảo của Giang Triết Hàn gần kề với cô, gần đến nỗi cả hàng lông mi đen ánh dày rậm của hần chỉ cần rung nhẹ thì cô cũng có thể thấy rõ mồn một.

Trạch Lam mím chặt cánh môi, đưa nhãn khí sợ sệt trừng trừng nhìn vào hần. Hơi thở gấp gáp của cô phả vào mặt hần, mang theo mùi hương trí mạng tuyệt đối có một không hai trên nhân gian len lỏi vào từng tế bào thần kinh nơi hần.

Hắn đưa cao tầm mắt nhìn cận kề từng chi tiết trên gương mặt thanh thoát, diễm kiều đang ướt đẫm nước mắt của Trạch Lam. Rồi không cần mở miệng nói thêm câu nào, hần đã thô bạo hôn lấy cánh môi nhỏ nhắn của cô. Một tay dùng sức bóp chặt hai bên má, khiến đôi môi đang mím lại của cô bị hờ ra một chút.

Giang Triết Hàn lần nữa đem chiếc lưỡi thuần thực xâm nhập bên trong miệng Trạch Lam, quán lấy lưỡi của cô mà mút thật mạnh. Thân người mảnh mai của cô bị một tay hần ôm chặt cứng, áp sát vào da thịt nóng hừng hực của hần cách một lớp áo somi.

Đôi chân của Trạch Lam giãy đạp lung tung, Giang Triết Hàn thấy vậy liền dừng lại, hần buông bỏ cánh môi của cô, nhưng lại dùng ánh mắt đầy ác ý mà nhìn cô, một cái nhìn của dục vọng.

"Dừng làm vậy...dừng...dừng mà!" Trạch Lam điên loạn hét lên, khi Giang Triết Hàn đột ngột dùng sức cởi lấy chiếc quần jean bó sát của cô. Mặc cho cô giãy đạp thế nào, hần vẫn thành công một cách mỹ mãn.

Trên thân người của Trạch Lam chỉ còn sót lại một chiếc áo rách tơi tả cùng một chiếc quần lót nhỏ nhắn màu trắng sữa. Cô khép chặt hai chân, nhắm mắt đầy nhục nhã không dám nhìn trực diện kẻ cầm thú.

Đầu lông mày của Giang Triết Hàn thoáng cau lại, hần ung dung ngắm nhìn thân ngọc tuyệt hảo của Trạch Lam đang run rẩy trước mắt hần. Nhiệt độ trong phòng chẳng lạnh là bao, vậy mà dưới cái nhìn lạnh lùng của Giang Triết Hàn, toàn thân Trạch Lam cô đây đang như muốn đông cứng vì từng đợt buốt lạnh chạy dọc cả sống lưng.

Một ngón tay thon dài thô ráp của hần khề chạm vào rãnh ngực quặn rũ của cô, mon trón trượt dần xuống nơi bụng phẳng lì. Trạch Lam không thể tự chủ được nhịp thở của bản thân, cô thở mỗi lúc mỗi mạnh hơn làm cho cả nơi ngực và bụng cũng kịch liệt nhấp nhô.

Bất chợt Giang Triết Hàn luồn hai ngón tay vào chiếc quần lót của cô, làm cô sợ hãi mà vội co ro thân người nhìn hần.

"Tốt hơn hết là anh giết chết tôi đi...nếu không...một ngày nào đó tôi sẽ giết chết anh, đồ cầm thú..." Trạch Lam phẫn nộ gằn giọng nói với hắn một câu. Hắn chỉ cười khẩy thành tiếng thật nhẹ, ngón tay kia đã chạm hẳn vào nơi huyết mạch, vừa ma sát nơi khe hở giữa hai cánh hoa thịt, hắn vừa khẽ nói: "Được! Tôi sẽ chờ đến ngày đó để chơi cùng với cô. Còn bây giờ, chỉ có tôi chơi cô, và cô là thứ chỉ để tôi thỏa mãn....!"

Nói xong, Giang Triết Hàn đã xé rách chiếc quần lót trên người Trạch Lam, hắn ngang nhiên nắm chặt hai bên bắp đùi của cô, dùng sức nâng lấy hai chân cô nhấc khỏi mặt đất.

"Đồ khốn...bò ra!!" Trạch Lam xấu hổ gào khóc khi bị Giang Triết Hàn bài xích ở một tư thế quá sức thô tục. Hai chân cô bị hắn dang rộng hết cỡ, khiến phần huyết mạch một lúc bị phô ra lộ liễu, đám cô non thừa thốt không đủ dày để che chắn lấy mảng da thịt non mềm hồng hào.

Giang Triết Hàn bắt chọt hạ thấp thân người, hắn ngồi hẳn xuống bên dưới người Trạch Lam, hai tay vẫn nâng đỡ cả hạ thân cô lơ lửng giữa chừng.

Trạch Lam hoảng loạn cự quây nhưng đều bị vô hiệu hoá dưới sức ép của Giang Triết Hàn. Hắn ngẩng mặt nhìn cô, rồi cười một cách gian trá, rồi nhanh chóng, hắn dùng đầu lưỡi của mình khẽ quét nhẹ theo khe hở của cánh hoa thịt bị hé mở.

Cả thân người Trạch Lam rung lên bần bật, thứ cảm giác kì lạ này cô hoàn toàn không hiểu nó là thế nào. Mặc dù cô không muốn nó xảy ra, một lòng muốn kháng cự, nhưng nhục huyết nhục thân của cô lại có vẻ phản ứng dữ dội với hành động của hắn.

Giang Triết Hàn cảm nhận được thân ngọc trong tay đang vô thức run rẩy, hắn đắc ý trong lòng, đưa mắt đầy sắc dục mà nhìn cô: "Chỗ này của cô xem ra vẫn còn hơi sung, có đúng không?"

Trạch Lam tủi nhục đến chỉ muốn ngất đi, cô khép mắt cắn chặt môi xoay mặt một bên mà bật khóc. Thấy cô cam chịu, Giang Triết Hàn lại tiếp tục: "Nơi này của cô...chỉ mới chạm nhẹ đã ẩm ướt. Cô cũng rất biết hưởng thụ..."

Vừa nói, một ngón tay của Giang Triết Hàn vừa xoa nhẹ lên hạt châu nhỏ của Trạch Lam, mạnh dần rồi nhanh dần. Cô co rút cả thân người, hai chân được hắn buông ra vô thức khép chặt. Hàm răng cắn vào cánh môi đến sắp bật máu, cô hoàn toàn không muốn mình hé miệng rên rỉ theo đúng ý của hắn.

Giang Triết Hàn đột ngột lần nữa nâng đỡ thân người cô lên, đôi chân ngọc trắng nõn của Trạch Lam bị hắn ghì ép dang rộng, đầu gối cũng muốn chạm luôn vào bức tường phía sau khiến cô khẽ kêu lên vì đau.

Không đợi Trạch Lam phản kháng, Giang Triết Hàn đã ngồi xuống áp đặt cánh môi nóng rực của hắn vào nơi huyết mạch. Đầu lưỡi của hắn tham lam tách lấy nụ hoa bị hé mở của cô mà tiến công vào bên trong. Cái thứ ẩm ướt này của hắn linh hoạt khuấy đảo mọi góc ngách nơi hang thịt của Trạch Lam, cô cong người muốn giãy giụa nhưng mọi sức lực đều gần như bị hắn hút cạn kiệt.

Cánh môi mềm mại của cô phút chốc hé mở bắt đầu phát ra từng tiếng rên rỉ nhỏ xíu mà đầy dụ hoặc, cả cổ họng một lúc cũng trở nên khô khan khó chịu.

Giang Triết Hàn ngậm chặt lấy cánh hoa hồng hào mềm mại dùng sức mút đến phát ra từng tiếng "chụt chụt" khiến người nghe phải tai đỏ mặt hồng mà xấu hổ. Trạch Lam bị hắn làm cho toàn thân mềm nhũn không còn chút sức để gắng gượng, cô thả lỏng cơ thể mặc nhiên nương nhờ vào sự nâng đỡ của đôi tay to lớn.

Giang Triết Hàn ngừng đầu quan sát từng nhất cử nhất động của Trạch Lam, nhìn cô bây giờ hai mắt lơ đãng, môi nhỏ khép hờ hững thờ hồng hộc từng cơn. Thân ngọc trắng trẻo như băng như tuyết lại ửng hồng hết cả lên, làm cho con đĩ thú bên trong hắn bị đánh thức để bắt đầu chiến đấu.

Hắn buông một chân bên phải của Trạch Lam đáp xuống nền nhà, chân còn lại vẫn bị hắn giữ chặt nâng cao hết cỡ. Tay kia của hắn chạm vào nụ hoa của mẫn cảm của cô, khẽ tách rộng cánh hoa ướt đầm kia ra rồi đưa lưỡi đâm vào một cái.

"Ừm..." toàn thân Trạch Lam cong lên gồng cứng mà hứng chịu một loạt cảm giác hoan ái xông lên tận não. Bàn chân đang chạm đất của cô dần run rẩy sắp không thể trụ nổi, dịch thủy bên dưới chảy ra ồ ạt, thậm chí Giang Triết Hàn không thể nào nuốt cạn kịp lúc mà để chúng chảy ra hai bên mép môi, vương xuống tận nơi cổ.

Hắn vẫn vô tư dùng đầu lưỡi kia ngang tàn đâm thọc vào giữa trung tâm nụ hoa của Trạch Lam, hết ra vào rồi lại liên tục lên xuống làm cô điên đảo cả thần trí. Cô tự hận chính bản thân không kiềm được mà sinh ra khoái cảm với tên cầm thú này, đầu của cô cơ hồ ngửa lên, cửa miệng gào khóc đến nghẹn ngào: "Đừng...aaa...đừng làm nữa...um..."

Giang Triết Hàn rút chiếc lưỡi khỏi huyết thịt của Trạch Lam, hắn thoáng nhìn thấy vô số giọt dịch thủy tuôn ra hoen dài ở bên chân của cô, nhiều giọt còn rơi trực tiếp xuống nền nhà, ướt loang lổ một mảng khá lớn.

Rãnh môi hắn nhếch cười một cách tàn độc, hắn đưa một ngón tay bật mạng thọc sâu vào huyết thịt của Trạch Lam, bên chân kia được hắn nâng cao hơn nữa làm cô phải điên cuồng lắc đầu mà bật khóc thành tiếng: "Không...không được đâu....aaa..."

Ngón tay của Giang Triết Hàn vẫn tàn nhẫn đâm vào bên trong, từng thanh âm nhếch nhúa được tạo ra bởi dâm thủy cùng sự ma sát, động chạm bắt đầu vang lên lớn dần. Cả bàn tay của hắn nhanh chóng ướt đầm, hắn đột ngột ghì chặt, ấn mạnh đầu ngón tay vào trong tâm huyết mà ra sức khuấy đảo.

Trạch Lam mặt mũi đỏ gay, thân nhiệt lại nóng đến sắp bốc cháy, cô thờ hờn hờn mà giãy giụa một cách yếu ớt. Khi cô đã bị hắn làm cho sắp ngất chỉ vì ngón tay đó, thì hắn lại còn dã tâm hơn, đâm loạn hơn khi kết hợp cùng chiếc lưỡi của mình, lần nữa đem huyết thịt của cô ra mà đùa giỡn.

Vừa bị đâm sâu, vừa bị liếm mút, Trạch Lam cắn bản không thể nào chịu thấu. Toàn thân cô giật nảy lên từng cơn, bao nhiêu dịch thủy cứ không ngừng trào phúng ra ngoài, chảy đầy ra nền nhà bên dưới.

Giang Triết Hàn đứng dậy, tay đưa lên cời lấy những thứ vương vãi trên cơ thể mình. Còn Trạch Lam bây giờ tâm trí đều như bị nhiễu loạn đến mức không còn biết gì nữa. Cô khép mắt thờ dờn đập vì vừa trải qua một lần cực khoái dâng cao.

Nhưng cô còn chưa được nghỉ ngơi thêm một giây một phút nào, thì cả hạ thân một lần nữa bị Giang Triết Hàn nâng lên dang rộng. Khi cô vừa mở mắt, cũng là lúc cô thấy hân tiến sát lại.

"Phốc" một cái, cơn thịt căng cứng to lớn của hân đã đâm vào cửa huyết của cô rất ngọt. Trạch Lam cơ hồ hơi vùng vẫy trong tay hân, nơi bụng nhỏ của cô cảm nhận được sự căng trương đến bí bách. Huyết thịt của cô vẫn còn ê ẩm sau hai lần xâm hại, nay lại bị nông ra như sắp rách làm cô đau đến thấu não.

Giang Triết Hàn còn không để cho cô làm quen với sự xâm nhập sâu hút của hân, thì hân đã bắt đầu loạn động. Từng nhát đem cơn thịt thúc mạnh đỉnh đến tận cùng bên trong tâm huyết.

"Aaa...um..." Trạch Lam bàng hoàng giật mình kêu lên, nước mắt trước đó đọng lại trên khoé mi của cô còn chưa kịp khô nay lại bị thấm ướt bởi những hàng lệ mặn đắng khác tiếp tục chảy ra.

Hai chân Trạch Lam hoàn toàn bị hân làm cho trở nên vô dụng, cửa huyết vẫn còn sưng tấy đau nhức bị hân tàn nhẫn đâm thọc không chút khoan nhượng. Từng thanh âm da thịt va đập nhau lấp đầy cả căn phòng, bầu không khí bị đè nặng bởi mùi dục niệm đến ngột ngạt.

Giang Triết Hàn cầm lấy hai chân thon của Trạch Lam khoá chặt ngang hông hân, hai tay hân lại bám chặt vào cặp mông căng tròn của cô, tiếp tục dùng hết sức lực mà đâm vào thật mạnh.

Trạch Lam không thể làm gì khác ngoài việc theo bản tính mà câu chặt đôi chân vòng qua nơi hông to lớn của Giang Triết Hàn. Cặp ngực đầy đà của cô bị nảy lên rồi rơi xuống theo từng cú đâm mạnh từ dưới lên trên của hân.

Hân lại không để gì bỏ phí một thứ cực phẩm, đôi môi của hân ngậm lấy một bên nhũ hoa mà ra sức liếm mút. Chơi đùa với nhũ hoa căng cứng của cô chán chê, hân lại hôn dần lên nơi cổ rồi nhanh chóng bịt kín cửa miệng của cô bằng một cái hôn tàn bạo.

"Um..." Trạch Lam khẽ kêu từng tiếng trong cổ họng khi huyết nhỏ bên dưới thì bị đâm, miệng nhỏ bên trên lại bị hôn đến đỏ chót. Từng đợt đâm vào khiến đỉnh đầu cơn thịt chọt vào tận tử cung, làm cô đau nhói mà khóc không được, kêu rên cũng không xong.

Cô điên cuồng lắc đầu van xin hân dừng lại, thực sự cô bị hân làm đến sắp ngất đi rồi. Cứ tiếp tục như vậy, cô sẽ không thể nào đủ sức chịu đựng thêm nữa.

Giang Triết Hàn rời bỏ cánh môi của Trạch Lam, hân nắm lấy hai chân cô ghì chặt về phía tường, đem cơn đã thủ bên dưới cuồng nhiệt đâm vào từng tiếng "Bộp bộp"

Trạch Lam vốn dĩ chỉ mới trải qua hai lần hoan ái điên dại, cô cắn bản không phải người có kinh nghiệm trong chuyện chăn gối. Hơn nữa, thân ngọc cô nắn cảm vô cùng, chỉ cần kích thích một chút đã liên tục nước ướt sũng.

Khi này, cô vừa mới trải qua một lần cực khoái, thì hiện tại còn bị Giang Triết Hàn mang ra đâm sâu kịch liệt, khiến cô từ thân thể đến tâm trí đều bị tê dại hoàn toàn. Hai bàn tay bị cột chặt trên cao của cô vô thức nắm lấy thanh sắt của cửa sổ, phần ngực ưỡn lên, hai bàn chân cũng như co quắp lại.

Cô khổ sở chịu đựng thứ cảm giác kì lạ chết tiệt, lại tui nhục khi hết lần này đến lần khác bị Giang Triết Hàn đưa lên bao nhiêu lần cao trào hoang dại đầy đam tính.

Dịch thủy bên trong huyết thịt của cô tuôn ra đầm dề ướt cả hạ bộ của hân, hân thích thú nhìn biểu diện vì hân mà rã rời của cô. Nơi cửa miệng hân khẽ cười đầy vô lại mà nói: "Bên trong cô đang thắt rất chặt đấy, có cảm nhận được không?"

Vừa nói, hân lại cùng lúc ấn mạnh đỉnh đầu cơn thịt dấn sâu vào tâm huyết nhạy cảm của Trạch Lam, cô gồng người cựa quậy, lại bị hân kiềm chặt, cơn thịt cứ thế nhấm thẳm mà tàn bạo đâm vào.

Trạch Lam khóc nức từng tiếng một, cũng không thể không kêu rên khi liên tục bị đâm đến sắp ngất. Những tiếng nhóp nhép bên dưới cửa huyết ướt đầm của cô dễ dàng truyền đến tai cả hai, khiến Giang Triết Hàn hưng phấn bội phần mà càng cuồng dã tiến công.

Nơi tẩm lưng cong nuột, trắng ngần của cô bị ma sát vào vách tường đến đỏ rát, toàn thân đầu đầu cũng đầy rẫy vết tích do Giang Triết Hàn để lại sau mỗi cuộc truy hoan tàn khốc.

Hân cời lấy thất lưng ở cổ tay của Trạch Lam, cả cơ thể cô mềm nhũn lập tức muốn ngã quỵ nhưng lại được hân đỡ lấy. Hai mắt Trạch Lam bây giờ đến nhìn cũng không thể nhìn rõ, mọi thứ trước mặt cô trở nên mơ hồ vô định.

Nhìn Trạch Lam nửa tỉnh nửa mê, Giang Triết Hàn nắm lấy phần hông của cô mà đẩy người cô lên cao một chút, sau đó hân lại đột ngột buông lỏng, khiến toàn bộ sức nặng cơ thể cô đều một lúc rơi vào khúc thịt nóng hôi của hân. Còn hân cùng lúc lại dùng một lực mạnh mà từ dưới đâm lên, như thể hân chỉ hận không thể dùng khúc thịt này mà đâm thủng được cô.

"Áaaa...coi như tôi cầu xin anh...urm...giết chết tôi đi...aaa...đừng...đừng làm nữa...." Trạch Lam hoảng loạn kêu khóc không ngừng, đôi tay của cô đánh tới tấp vào người Giang Triết Hàn "chan chất" từng tiếng.

Tiếng rên rĩ của cô xen lẫn tiếng khóc cứ văng vẳng bên tai Giang Triết Hàn. Hắn đột nhiên nổi thú tính, rút côn thịt khỏi người cô rồi bế thốc cô ném bừa lên giường....

"Nếu cô được tận mắt trông thấy tôi trở nên như thế nào dưới việc mà cha cô đã làm...tôi chắc chắn cô sẽ không van nài tôi giết cô, mà cô sẽ tự mình kết liễu có lẽ sẽ nhanh hơn nhiều..."

Bạn đang đọc truyện *Ám Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Chương 16: (H+++)

Thân thể Trạch Lam nhẹ tung như không khí, cô còn chẳng biết hiện giờ mình đang chìm trong một cơn ác mộng thực sự hay là giả. Cô nằm bẹp trên nệm, từng đợt hô hấp gấp gáp không ngừng nhả ra.

Giang Triết Hàn tiến tới bên cạnh, nắm lấy hai chân cô mà kéo cô về sát mép giường làm cô mệt mỏi kêu lên: "Dừng...dừng lại đi...."

Đáp lại lời cầu khẩn thống thiết của Trạch Lam chỉ là một cái nhếch môi đầy ngạo mạn của Giang Triết Hàn. Hắn nắm lấy hai chân cô nâng cao đang rộng, lại ghì ép xuống phía dưới, cánh hoa thịt một lúc lại bị hé mở. Giang Triết Hàn còn không cho cô thời gian nghỉ ngơi sau hai lần đạt đến đỉnh điểm, hắn đã ấn lấy đầu côn thịt dấn sâu vào trong huyết mạch.

Trạch Lam hai tay cầu chặt cánh tay của hắn hằn rõ từng dấu mà kêu lên: "Úm...đừng làm nữa...aaaa!"

Cô ngóc đầu gào đến khản cả cổ khi Giang Triết Hàn đích thị là một con dã thú cuồng loạn dâm tính, hắn vẫn không ngừng thọc sâu khúc thịt to dài của mình dìm vào bên trong cơ thể nhỏ nhắn của Trạch Lam.

Thân thể cô như bị chia cắt ra thành từng đoạn, thần trí bị xuân triều làm cho rời rạc chẳng còn hình dung được gì. Cô thờ hồn hển bên dưới sức nặng đang liên tục vỗ đập lấy người cô, thực sự cô bị Giang Triết Hàn bức đến sắp phát điên.

Cô dùng một chút sức lực còn sót lại hoảng loạn cào cấu lấy người hắn, hắn ghì chặt hai tay cô hằn sâu xuống tấm nệm. Hạ thân rút ra khỏi huyết mạch rồi thẳng tắp dìm vào đến sát gốc, khiến Trạch Lam đau thốn khóc chẳng thành tiếng, thứ truyền đến tai hắn chỉ là những thanh âm uất nghẹn phát ra từ cổ họng của Trạch Lam.

Giang Triết Hàn hạ thấp thân người áp sát vào cô, hai đầu nhũ hoa dựng đứng của cô bị chèn ép lên vòm ngực rần rờ của hắn. Hơi thở vẫn còn nhuốm men rượu thoang thoảng nhả ra trong không khí, lại càn rỡ rót vào tai cô những tiếng gầm gừ cuồng dại hoan ái.

Thấy Trạch Lam hai mắt nhắm nghiền, lại cắn môi khóc đến nức nở. Giang Triết Hàn đột ngột nâng cao thân người, cánh tay rắn chắc của hắn đỡ lấy hai chân cô gác lên bả vai của hắn, rồi hắn dùng toàn bộ sức lực của mình đem khúc thịt căng cứng gân guốc tiến công một cách dồn dập, bài trừ mọi tế bào dục vọng lên thân thể cô, chuẩn bị cho cuộc chạy nước rút cuối cùng trong lần giao hoan của đêm nay.

Trạch Lam bị đâm thọc đến hồn phách cũng muốn tiêu tán, thân thể cô xụi lơ không còn sức để phản kháng dù chỉ là một cái nhấc nhẹ ở đầu ngón tay. Cô nằm đó cắn răng kêu rên từng tiếng khi nam nhân kia tăng dần nhịp độ ra vào của côn thịt, bao phen ấn mạnh đến độ muốn làm bụng nhỏ của cô căng đến nứt toác.

Trong phút chốc, Giang Triết Hàn ghì chặt hạ thân vào huyết mạch của Trạch Lam. Từng đường gân lớn nhỏ ngang dọc thay nhau nổi đầy trên trán hắn, hắn rung nhẹ thân người một cái, từng dòng tinh dịch đặc quánh trắng đục trào phúng bắn thẳng vào huyết thịt của cô.

Trạch Lam dù mệt mỏi đến cỡ nào, cô vẫn đủ nhận ra nơi bên trong cơ thể mình bị một thứ nóng ẩm, cô đặc lấp đầy đến bí bách. Giang Triết Hàn vẫn chưa chịu rút côn thịt khỏi cơ thể cô, ngược lại hắn còn nhấn tâm ấn lấy khúc thịt ngoại cỡ ấy vào sâu hơn, chèn ép thứ hắn vừa bơm vào bụng Trạch Lam dồn nén đến hết mức.

Cô vùng vẫy đôi chút khi thấy bụng nhỏ bị căng trương khó chịu, cánh môi từ một sắc hồng mềm mại giờ đã chuyển sang tái nhợt khô tróc khê kêu: "Dừng...đừng ép nữa...aa..."

Bàn tay mảnh khảnh đẩy lấy lồng ngực đang ghì sát vào mình một cách yếu ớt. Giang Triết Hàn chợt cười, hắn kề vào tai cô thì thầm: "Chẳng phải cô muốn tôi nhanh chóng lấp đầy bên trong cô hay sao? Có vẻ tôi cho hơi nhiều...cô ráng mà giữ cho hết chúng!"

Nói xong, Giang Triết Hàn nâng người, rút côn thịt ra khỏi cơ thể Trạch Lam. Từng đợt tinh dịch cũng theo lực kéo đó của hắn mà trào ra khỏi cửa huyết, rơi tí tách xuống sàn nhà một khoảng trắng đục.

Hắn bỏ mặc Trạch Lam nằm đó thoi thóp như kẻ sắp chết, mặc lấy quần rồi đi vào phòng tắm. Ngay sau khi trở ra, thấy cô gái trên giường có vẻ như mệt lả đến lăn ra ngủ say. Hắn đi đến bên cạnh cô, đứng đó lặng lẽ quan sát cô gái vừa bị hắn hành hạ người không ra người, mà không ra ma.

Trạch Lam thực sự mệt mỏi đến mức chẳng còn biết xung quanh diễn ra việc gì, thân thể chỉ sót lại mảnh áo bị rách toạc, từ đầu đến chân nơi nào cũng đầy rẫy chi chít máu, máu răng của Giang Triết Hàn in lại.

Hàng mi cong ướt đầm của cô thoáng rung nhẹ, dồn ép một dòng lệ nóng hoes ra bên má thấm xuống mặt nệm. Giang Triết Hàn nhú mày, hắn vô thức mơ hồ đưa ngón tay ra lau nhẹ giọt lệ vừa tuôn của Trạch Lam. Bất chợt hắn như bừng tỉnh, người đang ở thực tại mà hắn lại chẳng khác nào một kẻ lạc trong mơ.

Hắn vội thu bàn tay của mình về, khép mắt nhắm mắt cố gắng tổng khứ hành động khó hiểu vừa rồi ra khỏi tâm trí. Hắn cắn chặt cánh môi đến sắp rách, đôi bàn tay cơ hồ siết chặt tụ hình nắm đấm đến rung lên từng cơn.

"Phải thật nhẫn tâm...phải đủ tàn nhẫn...không được mềm lòng!" giọng Giang Triết Hàn khàn đặc cất lên trong cổ họng. Hắn đưa tay vuốt lấy mái tóc rũ rượi còn thấm ướt mồ hôi mà nhìn chăm chăm vào Trạch Lam.

Hắn đi đến góc tường nhặt cây đèn pin đang sáng le lói kia lên rồi bước đến chiếc tủ kéo gần đó, mở lấy ngăn cuối cùng, cầm ra một viên thuốc vẫn còn nguyên trong vỉ.

Tiếp theo, hắn lại rót một ly nước, nhanh chóng bước đến bên cạnh Trạch Lam, mạnh bạo nắm cô ngồi trở dậy.

"Buông ra...bỏ tôi ra..." Trạch Lam hai mắt mờ đẫn không nhìn rõ được gì, cô vô thức khua tay kháng cự. Giang Triết Hàn một chân co lên trên nệm, tay giữ chặt khuôn miệng của cô mà bóp mạnh. Ngay khi cánh môi của Trạch Lam hé mở, hắn đã lập tức nhét ngay viên thuốc kia vào trong miệng cô. Mặc cho cô vùng vẫy, hắn vẫn đổ dồn ly nước trong tay vào cửa miệng của cô.

"Ừm...kh.ô.n.g.!" Trạch Lam gầy gầy kêu lên, từng giọt nước chảy dài trong cổ họng, đẩy lấy viên thuốc kia trôi xuống bao tử bên trong. Nước từ chiếc ly rơi đổ ra ngoài, ướt cả bàn tay của Giang Triết Hàn lẫn nơi cổ trở xuống của cô.

Sau khi ly nước hoàn toàn bị dốc cạn, Giang Triết Hàn mới buông Trạch Lam ra, hắn ném thẳng ly nước vào trong góc tường vỡ tan tành. Nhìn cô, hắn lại tàn độc nói: "Cô muốn mang thai...muốn sinh con để nhanh chóng rời khỏi đây? Tôi bắt cô có nằm mơ cũng không thấy được điều đó..."

Trạch Lam nằm ngả trên giường, úp mặt xuống nệm mà khóc đến cả người run rẩy. Mười ngón tay ra sức ghim chặt xuống tấm ga nệm, lặng người nghe tiếng đóng cửa lạnh lùng của Giang Triết Hàn khi rời khỏi phòng.

Bàn tay cô đánh lên nệm đến kêu lên từng tiếng "thùm thụp", cô bật khóc một cách điên dại, thân thể này đau đớn đến thế nào cũng chẳng sánh bằng nơi cõi lòng vụn vỡ của cô hiện giờ.

Nội đại não của cô chỉ toàn những âm thanh loảng xoảng va vào nhau không ngừng. Trạch Lam thực sự không biết cô phải sống ra sao, có khi ngày mai cô sẽ bị hành hạ đến mức cũng không cần thiết sống làm gì nữa.

Cô giương mắt nhìn những mảnh vỡ thủy tinh từ chiếc ly bên góc tường, nơi cõi lòng cô dâng lên một sự tuyệt vọng khôn cùng. Cô lao đến ngồi bệt xuống sàn nhà, tay nắm lấy một mảnh vỡ sắc nhọn đưa lên bên cổ tay trái.

Động tác chưa dứt khoát nhưng mảnh vỡ quá bén, chỉ quẹt nhẹ đã làm nơi cổ tay của Trạch Lam bị đứt một đường nhỏ, máu đỏ bắt đầu từ từ rỉ ra từng chút.

Bàn tay Trạch Lam thoáng run lên, cô khép mắt khóc nghẹn cả cổ họng. Nhìn lên chiếc vòng tay mà Phù Dung đã đan cho cô, tâm can cô từng đợt lại như bị bầm vằm thành vụn mảnh.

"Nếu mình chết rồi...thì Phù Dung sẽ ra sao đây? Ngộ nhớ mình chết đi, bọn người cảm thụ này sẽ tìm đến con bé...Nó chỉ mới mười hai tuổi, lại bị bệnh tim...con bé hoàn toàn không đủ khả năng chống cự lại chúng. Vì Phù Dung...mình phải tiếp tục sống. Sống...để tìm cách thoát khỏi tay nhà họ Giang các người..."

Tôn Nghị vào mỗi buổi sáng đều đứng 7h sáng sẽ cùng Giang Triết Hàn đi đến công ty. Nhưng hôm nay đã gần 8h mà một chút động tĩnh của hắn, anh ta cũng không thấy. Nhận ra có điều bất ổn, anh ta quyết định lên tận phòng của hắn để xem sao.

"Tứ thiếu...anh có trong đó không?"

Một tiếng gõ cửa, hai tiếng gõ cửa cũng không ai hồi đáp. Tôn Nghị nóng ruột, đưa tay vặn nhẹ một cái cửa đã mở. Hai mắt anh hơi nhú lại, vì thói quen đi ngủ không khóa cửa không phải là thói quen của Giang Triết Hàn.

"Tứ thiếu...anh..." Tôn Nghị bước vào trong vừa lên tiếng, đã chợt giật mình sững sờ khi trước mặt anh là một cảnh khá tồi tệ. Giang Triết Hàn ngồi gục mặt dưới sàn nhà, trên người không mặc áo, đầu tóc rũ rượi, xung quanh hắn là vô số chai rượu đã rỗng tuếch nằm ngổn ngang.

Tôn Nghị vội đi đến ngồi xuống bên cạnh hắn, khẽ lay nhẹ bả vai mà cao giọng kêu lên: "Tứ thiếu...tỉnh dậy đi...có nghe tôi nói không?"

Ngón tay Giang Triết Hàn nhích nhẹ, hàng mi nặng trĩu bắt đầu hé mở. Giương đôi mắt mờ đẫn một mắt nhìn Tôn Nghị, hắn đưa một tay ôm lấy đầu tóc rồi bụ rùi khàn giọng nói: "Sắp xếp chuyến đi qua Singapore cho tôi...tôi muốn rời khỏi đây vài ngày!"

"Nhưng...anh thế này liệu có ổn không? Cuộc kí kết lần này có cần tôi dòi lại..."

"Không cần! Tôi muốn đi ngay bây giờ!" Giang Triết Hàn cắt ngang lời Tôn Nghị, hấn đứng dậy đi vào phòng tắm đóng sầm cửa lại. Bên ngoài, Tôn Nghị đứng đó hồi lâu, đưa mắt nhìn lấy mớ hỗn độn dưới chân mà lẩm bẩm: "Rốt cuộc...trong đầu anh đang nghĩ gì đây Triết Hàn?"

***

Trạch Lam cả đêm không thể nào chợp mắt được dù chỉ một chút, sau khi suy nghĩ về chuyện muốn tìm đến cái chết để mau chóng kết thúc con ác mộng khủng khiếp này, cô bình tâm lại được đôi chút mà lê lét thân người rã rời vào phòng tắm.

Ngắm lấy cơ thể bị nhuộm mùi ô ứ của tên nam nhân cầm thú trong bồn tắm, Trạch Lam ước gì có thể dùng thuốc tẩy để tẩy sạch từ trong ra ngoài mọi dấu tích mà Giang Triết Hàn để lại.

Bây giờ, cô ngồi bần thần trên giường, giường đôi nhẵn ngọc mệt mỏi, sưng húp nhìn vô định vào khoảng không trước mắt. Dẫu có nghĩ thế nào cô cũng không hiểu, Giang Triết Hàn xưa nay vẫn luôn là một kẻ lập dị không gần gũi giới. Nhưng có vì sao hấn lại có hứng thú với cô? Lại còn dã man, tàn bạo đến như vậy?

"Cha của mình...liên quan gì đến Giang gia kia chứ?" Trạch Lam lẩm bẩm. Bất chợt cửa phòng mở ra khiến cô hơi có chút giật mình, từ phía cửa đã nghe giọng của Quân Nhu cất lên: "Thiếu phu nhân..."

Trạch Lam không đáp, sau khi Dur quân gia lui đi, Quân Nhu mới dùng thái độ coi mờ hơn mà nói với cô: "Trạch Lam, chị ổn chứ? Nhìn sắc mặt chị vẫn còn xanh xao lắm...đề tôi nói quân gia gọi bác sĩ có được không?"

Quân Nhu vừa muốn xoay đi đã bị bàn tay của Trạch Lam níu lại, nhìn Quân Nhu, cô mỉm cười thật nhẹ rồi lắc đầu hai cái.

Lúc này, Quân Nhu mới vô tình nhìn sang góc phòng, mới thấy những mảnh thủy tinh vỡ vụn nằm rải rác bên dưới sàn nhà. Trên chiếc ghế gần đó còn có cả một chiếc áo somi của nam giới bị vứt bừa vãi trên thân ghế. Cô nàng tròn mắt lấp bắp: "Đã có chuyện gì...xảy ra...sao chứ?"

Trạch Lam không muốn nhắc lại con ác mộng mang tên Giang Triết Hàn thêm một lần nào cả. Cô không nhìn Quân Nhu, lặng người khép mắt đầy mệt mỏi.

Quân Nhu thấy vậy cũng không hỏi thêm, cô nàng mau chóng đi thu dọn mớ hỗn độn bên góc phòng. Sau đó, lại giúp Trạch Lam bôi thuốc vào vết thương sau tấm lưng gầy mảnh mai.

Hai đầu lông mày Trạch Lam hơi nhíu lại khi sự đau rát từ nơi lưng vô tình truyền đến, khiến Quân Nhu dừng tay mà hỏi: "Chị có sao không Trạch Lam?"

"Không sao đâu...cứ bôi tiếp đi." Trạch Lam nhẹ giọng nói. Mười ngón tay của cô ra sức nắm lấy chiếc chăn bông trên người, cố chịu đựng những cơn đau thay phiên đến rồi đi trải đầy khắp thân thể.

Càng nghĩ đến Giang Triết Hàn, cô lại càng hận không thể một lần giết chết hấn. Cô khi không nghiễm nhiên bị hấn biến thành một con nợ khổng lồ, lại còn mang cái hư danh là Tứ thiếu phu nhân mặc sức cho hấn hành hạ, chà đạp.

Trạch Lam cố gắng mạnh mẽ để không khóc trước mặt người khác. Lúc này, bỗng dưng Quân Nhu mới lên tiếng, thái độ có phần lên lút: "Trạch Lam, tôi...có tin này nói cho chị biết..."

Nhìn cô hầu trước mặt tỏ ra vẻ kì bí cũng khiến Trạch Lam tò mò, cô hỏi: "Chuyện gì mà nhìn cô có vẻ nghiêm trọng vậy?"

"Lúc nãy khi vào đây, tôi vô tình nghe cậu Tôn...à nghe người khác nói..." Quân Nhu đưa mắt nhìn quanh rồi ghé vào tai Trạch Lam thì thầm: "Hôm nay vị thiếu gia ở đây sẽ đi công tác, sắp tới sẽ không có mặt ở Bắc Kinh..."

Nghe đến đây, hai mắt Trạch Lam hơi sáng lên một chút. Việc này đồng nghĩa cô sẽ được sống yên ổn...ít nhất là vài ngày tới. Nhưng chỉ một khoảng thời gian ngắn như vậy, cao lắm cùng ba bốn ngày thì cô làm được gì? Ở đây canh giữ rất nghiêm ngặt, cô lại bị giam giữ trong phòng không được rời đi nửa bước. Hấn rời đi bao lâu thì số phận của cô cũng không thay đổi được là bao.

Khoé môi của Trạch Lam trĩu xuống vài phần, đột nhiên Quân Nhu lại nói: "Chị...có muốn trốn khỏi đây không?"

"Trốn..." giọng Trạch Lam ngạc nhiên khẽ thốt lên, cô neho mắt nhìn Quân Nhu, cô nàng lại tiếp: "Tôi sẽ chỉ chị cách mở khoá..."

Trạch Lam đầu óc bỗng dưng thấy mơ hồ một chút, cô không nghĩ nhìn Quân Nhu rất hiền lành, lại rất ngây thơ nhưng không ngờ lại biết cách mở khoá. Cô thắc mắc: "Tại sao...cô lại giúp tôi? Chúng ta biết nhau chỉ mới hai ba ngày..."

Quân Nhu khẽ cười, nắm lấy bàn tay của Trạch Lam mà đáp: "Chị không cần nói, nhìn thân thể chị ngày qua ngày cứ vết thương mới chồng vết thương cũ thì tôi cũng đủ hiểu...chị khổ sở thế nào rồi..."

Trạch Lam thấy hốc mắt mình hơi cay cay, như thể con người ta trong những giây phút yếu lòng nhất, cố tạo ra một bức tường mỏng manh giữ cho bản thân mạnh mẽ, nhưng khi có người vô tình chạm vào nó, cũng đủ làm bức tường ấy vỡ toang. Khiến sự yếu đuối vốn muốn được giấu nhem lại bị trào ngoài ra ngoài.

Thu vội hai tuyến lệ đang sắp trực trào, Trạch Lam mang giọng buồn bã mà nói: "Nhưng...ở đây canh giữ rất nghiêm. Dù tôi có học được cách mở khoá thì đã sao chứ...trốn khỏi đây cũng là một việc quá khó."

Quân Nhu thở hắt một cái, vỗ mạnh vào bàn tay của Trạch Lam rồi tặc lưỡi khẽ đáp: "Tôi đã có quan sát sơ bộ nơi này rồi, nơi đây hành lang này hầu như là vắng lặng. Đám thủ hạ chỉ được bố trí canh giữ bên dưới sân hoặc xung quanh thôi. Chì...cứ lo ra khỏi phòng này trước đã. Buổi tối đám người làm đều về hết, thuận lợi cho việc này diễn ra dễ dàng hơn một chút!"

Phút chốc biểu diện của Trạch Lam đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác. Cô nghiêng đầu nheo mắt hỏi: "Sao...sao cô có vẻ biết khá rõ nơi này vậy Quân Nhu?"

Rãnh môi Quân Nhu chợt cười, rồi cô nâng đi vòng ra sau lưng Trạch Lam, ngón tay nhỏ nhắn khẽ bôi nốt chỗ thuốc lên vết thương còn lại của cô mà thông thả nói: "Ra vào nơi này một ngày đôi ba lần, tôi đâu có mù mà không quan sát được..."

Khi Trạch Lam còn đang ngồi đó lo nghĩ ngợi lung tung, thì Quân Nhu đã vén nhẹ mái tóc của cô lên cao mà nhìn vào nơi cổ: "Ở đây cũng có vết lằn đó...để tôi giúp chị bôi thuốc...Nào, ngồi quay mặt về phía gương."

"À...cảm ơn cô!" Trạch Lam cười nhẹ rồi nhanh chóng làm theo lời Quân Nhu, cô ngồi xoay người đối diện với chiếc gương nơi bàn trang điểm. Mái tóc dài đen ánh được Quân Nhu khéo léo búi lên gọn gàng. Bàn tay trắng trẻo mảnh khảnh của cô nâng nhẹ nhàng bôi thuốc lên nơi cổ của Trạch Lam. Quả thực sức lực của Giang Triết Hàn có phần khủng khiếp, chỉ dùng một chút lực đạo như thế mà đủ để lại trên cổ một vết đỏ hồng khá đậm nét.

Lúc này, Trạch Lam mới lên nhìn Quân Nhu qua tấm gương trước mặt. Cô không hiểu tại sao hôm nay cô thấy ở cô hầu này có gì đó rất lạ so với lúc đầu cô biết. Quân Nhu dường như không hẳn hiền lành, ngày thơ như vẻ ngoài của cô ấy. Ngược lại, cô nàng này lại rất thông minh, rất mưu mẹo thì phải.

Bất chợt, đôi mắt Trạch Lam dừng lại nơi chiếc vòng nơi cổ tay đang thoa thuốc cho cô của Quân Nhu. Nhìn sơ qua cũng đủ biết chiếc vòng này làm bằng bạch kim, kiểu dáng tuy đơn giản nhưng việc có đính viên chung quanh những viên đá quý nhỏ sáng lấp lánh cũng đủ đoán ra nó không hề rẻ tiền chút nào.

Mà với một cô gái làm công việc này như Quân Nhu...lại có thể vùng tay cho một món trang sức nặng giá như thế này?

Trạch Lam tạm gác mọi thắc mắc qua một bên, cô mỉm cười nói với Quân Nhu: "Chiếc vòng đẹp quá, dạo trước sao tôi không thấy cô đeo?"

Quân Nhu chợt dừng tay, cô đưa chiếc vòng lên mà ngắm nhìn, lộ trong đôi nhãn khí kia là một sự hài lòng khó hiểu, cô nàng tươi cười đáp: "Là bạn của tôi mới tặng...tôi hôm qua!"

"À...bạn trai sao chứ?" Trạch Lam giờ giọng trêu ghẹo. Lập tức nhận thấy hai má Quân Nhu đỏ bừng ra chiều khá ngượng ngùng. Thấy thế Trạch Lam lại cười nhẹ một cái rồi nói: "Đùa cô thôi..."

Quân Nhu nghiêng đầu nhìn Trạch Lam trong gương, thấy khí sắc trên mặt cô có vẻ đã ổn định hơn, bèn lấy hai tay vỗ nhẹ lên bờ vai nhỏ nhắn của cô mà cười bảo: "Được rồi! Lát nữa sau khi ăn sáng xong...tôi sẽ chỉ chị cách mở khoá...chỉ bằng một cây kẹp tăm. Nhưng mà...có vẻ chị cũng phải mất ít nhất một đến hai ngày để tập quen dần!"

Trạch Lam không trả lời, chỉ gật đầu đáp nhẹ. Rãnh môi nơi cô hơi nhếch lên đôi chút, hai hàng lông mày thoáng nhíu lại với nhau. Cả gương mặt lộ rõ sự lo lắng lẫn căng thẳng, cô sờ lấy chiếc vòng tay mà mình trân quý, thầm nghĩ: "Nếu thoát ra được, mình chắc chắn sẽ dẫn Phù Dung chạy thật xa khỏi cái nơi quỷ quái này....."

Bạn đang đọc truyện *Ám Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Chương 17

Biệt thự trắng, đồi Thang Sơn, phía Bắc thành phố.

Tả Đằng chậm rãi mở cửa một căn phòng, bên trong choáng ngợp bởi những đồ nội thất sa hoa, đất đỏ được bố trí một cách rất có chủ đích. Giữa chiếc ghế bành nơi cửa sổ lớn, bóng lưng trong chiếc áo sơ mi màu trắng mỏng manh, để lộ ra mảng hình xăm hắc long đầy uy lực.

Chân bước qua ngạch cửa, Tả Đằng cúi đầu nói: "Ông chủ, cô ta đã đến!"

"Vào đi..." giọng nam nhân trầm trầm cất lên. Bàn tay cầm xi gà hất nhẹ một cái làm tàn thuốc rơi lấy một ít xuống sàn nhà láng bóng.

Một cô gái với mái tóc ngắn chấm vai chậm rãi bước vào phòng, cũng kính cẩn gặp người chào lấy: "Ông chủ..."

Sau tiếng đóng cửa của Tủ Đàng, bóng dáng nam nhân kia mới đứng dậy khỏi ghế. Anh ta đi lại gần cô gái đang đứng cách mình không xa, đem ánh mắt sắc sảo nhìn cô, lạnh lùng hỏi: "Mọi việc thế nào?"

"Vẫn theo đúng ý ngài..."

Lúc này, nam nhân ấy mới cầm lấy bàn tay của cô gái trước mặt mình, ngón tay cái khẽ lướt trên chiếc vòng bạch kim đắt giá mà hỏi: "Món quà này vừa ý của cô chứ?"

Rãnh môi của cô gái khẽ mím lên một cái, cô gật đầu rồi đáp với giọng điệu có phần như làm nũng: "Rất vừa ý thưa ông chủ. Chỉ cần là của ông chủ tặng, tôi đều rất thích!"

Nam nhân kia di chuyển bàn tay lên trên cao, nâng đỡ khuôn cằm của cô gái hất nhẹ mà cười nhạt: "Đúng là...miệng lưỡi rất khéo. Không sai khi tôi giao việc này cho cô...Nhớ lấy, đừng làm tôi thất vọng, những thứ cô có sẽ không chỉ là những thứ này!"

"Tôi nhất định không làm ngài thất vọng..." cô gái nhẹ giọng đáp, đầu hơi nghiêng về phía lồng ngực nam nhân kia một chút. Nhưng anh lại như né tránh, liền lảng sang nơi khác, đi về phía cửa sổ xoay bóng lưng nam tính, mạnh mẽ về cô mà rít một hơi xì gà: "Bước đầu cứ thông thả, đợi xem màn kịch hay của chúng nó diễn ra như thế nào. Càng về sau, tôi sẽ càng siết chặt vòng tròn sinh mệnh của bọn chúng... Từng người, từng người một..."

Đã hai ngày trôi qua, Trạch Lam được Quân Nhu chỉ dẫn nhiệt tình về cách dùng một chiếc kẹp tắm để mở khoá cửa phòng. Sau khi dành hai ngày hơn để chăm chỉ luyện tập, cuối cùng ngày hôm nay cô cũng làm được một cách dễ dàng.

Không thể chậm trễ thêm nữa, đã trôi qua hai ngày, có thể nay mai Giang Triết Hàn sẽ quay về bất cứ lúc nào. Trạch Lam dự định đêm nay sẽ tìm cách trốn thoát khỏi cái nơi địa ngục này.

Sau khi Quân Nhu ra về như thường lệ vào lúc sáu giờ tối, Trạch Lam ngồi trên giường, mười ngón tay hơi run rẩy đan vào nhau một cách căng thẳng.

Ít nhất từ lúc Giang Triết Hàn rời đi, cuộc sống trong hai ngày qua của Trạch Lam yên ổn vô cùng. Những vết thương và những cơn đau trên cơ thể đã phần nào thuyên giảm đi nhiều. Thể trạng của cô hiện tại đã khá ổn, việc đi lại đã phần nào dễ dàng hơn.

Nhìn lên đồng hồ chỉ mới hơn tám giờ, Trạch Lam định bụng sẽ bắt đầu trốn đi khi trời đã về khuya một chút nhằm cho ai nấy trong dinh thự này đa số đều đã đi ngủ.

Cô ngồi co ro trên góc giường, trên tay cầm cây kẹp tắm mà không ngừng cầu nguyện trong lòng. Chỉ mong rằng thoát được tên Giang Triết Hàn..."Hoà nhờ bị bắt lại thì thế nào?...." Trạch Lam vô thức lẩm bẩm mà hai đầu lông mày cũng nhíu lại.

Phút chốc cô tự vỗ vào hai bên má mình vài cái cố trấn tĩnh bản thân: "Không cần biết thế nào....dù gì cũng phải liều để thử! Còn hơn ngồi đây chờ chết dần chết mòn."

***

"Chị vẫn không tra được thông tin gì của Trạch Lam sao hả?"

Giang Triết Mỹ vừa khuấy nhẹ thìa trong tách cà phê nóng hổi đang toả khói nghi ngút mà hỏi người đối diện. Tổ Dĩ Dĩ ngao ngán lắc đầu, vẻ mặt đầy chán nản: "Hoàn toàn không, ngay cả điện thoại của chị, cô ấy cũng không nghe...Giống như đang cố gắng trốn tránh tất cả mọi người."

Giang Triết Mỹ buông chiếc thìa, tay chống cằm mà suy nghĩ, cô lẩm bẩm: "Chắc chắn là có gì đó không ổn...Rõ ràng là vậy!"

"Em nói gì?" Tổ Dĩ Dĩ nghiêng đầu hỏi lấy, bất giác làm Giang Triết Mỹ hơi lúng túng, vội xua tay lắc đầu rồi nâng tách cà phê lên môi nhấp nhẹ một ngụm.

Ánh mắt Giang Triết Mỹ thoáng nhìn qua lớp kính trong suốt, bên ngoài dòng xe vẫn qua lại tấp nập. Hôm nay trời mưa lất phất từ chiều đến tận giờ vẫn chưa tạnh hẳn, mặt đường nhựa trải một lớp nước ẩm ướt bóng loáng. Chẳng khác gì những tấm gương khổng lồ, phản chiếu những ánh đèn đủ màu sắc từ những bảng hiệu bên trên, tạo nên một bức tranh mờ nhạt.

Quay trở về với dinh thự ở Tây thành.

Trạch Lam trong lòng hồi hộp lẫn căng thẳng khi đồng hồ đã điểm mười một giờ đêm. Người làm trên dưới trong dinh thự hầu hết đều đã ra về, theo lời Quân Nhu nói, thì thời điểm hiện tại chỉ còn những tên thủ hạ đang đứng phân bổ đều bên dưới để canh giữ.

Cô nhẹ nhàng bước xuống giường, cầm lấy điện thoại và số tiền còn lại trong túi xách nhét vào túi áo khoác. Chậm rãi đi đến bên cửa, cô nhắm mắt hít một hơi thật sâu mà thì thầm: "Bình tĩnh...nhất định phải bình tĩnh!"

Mở mắt, Trạch Lam bắt đầu đưa chiếc kẹp tắm vào lỗ khoá nơi tay cầm, cô cắn chặt môi cố ngăn không cho tay mình run rẩy để thao tác suông sẽ hơn. Nhưng cô lại sợ đến nỗi bàn tay cầm kẹp tắm loay hoay mãi cũng không mở được.

"Chết tiệt, sáng nay mình vẫn làm được kia mà...." Trạch Lam thấy lo sợ trong lòng thầm tự mắng. Bất chợt "Cạch" một cái thật nhẹ, cô thở mạnh một hơi nhẹ nhõm khi cuối cùng cũng mở được.

Giây phút bây giờ mới thực sự khiến Trạch Lam sợ hãi tột độ, cô thầm nghĩ nếu mở cửa ra mà trông thấy một tên thủ hạ nào đó thì coi như cái mạng này của cô sẽ chết thảm thiết.

"Không chết liền thì cũng chết từ từ, mặc kệ...liều vậy!" Trạch Lam tự nhủ rồi đưa tay đẩy nhẹ cánh cửa ra một chút. Đợi khoảng vài giây, cô thấy mọi thứ vẫn yên ắng không có gì xảy ra, liền đưa đầu ra đảo mắt nhìn quanh.

"Không có ai...thực sự dãy hành lang này hoàn toàn không được canh giữ như lời Quân Nhu đã nói!" Trạch Lam khẽ mừng thầm trong bụng. Trước mặt cô, không gian hơi tối một chút do phần nào các bóng đèn đã bị tắt gần hết.

Cô nín thở bước ra khỏi phòng rồi thật nhẹ khép lấy cánh cửa trở lại. Trạch Lam vừa đi lui lại vừa phải quan sát tứ phương tám hướng, hơn nữa trong bóng tối dù là mờ nhạt hay mù mịt...thì thị lực của cô kém vô cùng.

Cô cứ vừa đi vừa nhìn, đến bản thân cũng không biết là mình đang đi đâu. Mọi ngõ ngách trong cái dinh thự rộng lớn này cô vẫn chưa từng nhìn qua, cô cứ theo quán tính mà mò nằm trong bóng tối mờ mờ ảo ảo được rồi lấy chút ánh sáng leo lét mà đi mãi.

Đến khi Trạch Lam nghe thấy tiếng bước chân không rõ là phát ra từ phía nào, cô hốt hoảng đến mất bình tĩnh mà lùi đi liên tục, vô tình lại va phải chiếc bình hoa bằng sứ rất to ngay sau lưng, cô giật mình khẽ "Á" lên một cái. Ngay lập tức, một giọng nói nam trầm ngạo nhiên thốt lên: "Mày có nghe thấy gì không? Hình như là tiếng ai đó vừa kêu lên thì phải..."

"Còn không mau đi kiểm tra!" Tên đi cùng gấp gáp đáp.

Trạch Lam run đến hai chân sắp mềm nhũn ra như nước, cô thở hổn hển vội xoay người đâm đầu chạy bừa về phía trước. Tiếng bước chân ở sau lưng cô mỗi lúc mỗi to hơn, gần hơn, hết như tiếng đập nơi tim của cô đang càng lúc càng mạnh dần.

Hai mắt Trạch Lam đỏ hoe, cô sợ đến sắp phát khóc. Xung quanh vừa tối, lại vừa bị truy đuổi, thứ cảm giác kinh hoàng này lần đầu tiên trong đời cô mới trải nghiệm. Chẳng khác gì những phân đoạn trong những bộ phim kinh dị...Khi mà con mồi đang bị một đám dã thú cùng nhau săn bắt.

Bất thành linh, bàn tay đang mò mẫm trên vách tường của Trạch Lam thoáng đầy phải thứ gì đó như là cánh cửa. Đầu óc cô bây giờ không có thời gian để suy nghĩ, cô liền không ngần ngại mà chạy đại vào bên trong.

Trạch Lam chui vào trong một cái rọ bằng kẽm, vừa hay lại đủ cho cô ngồi lọt thỏm cả thân người. Cô nắm lấy mảnh vải màu đỏ nhìn như khăn trải bàn trùm lên, hai tay nắm chặt nhau mà run rẩy.

Mồ hôi trên trán bắt đầu tuôn ra, chảy dài xuống nơi cổ. Cổ họng cũng thấy khô khát làm cô nuốt nhiều lần chỉ muốn ho lên cho đỡ khó chịu. Nơi tim Trạch Lam như muốn ngừng đập khi nghe thấy tiếng bước chân đang đi đến ngay gần nơi cô ẩn nấp.

Một tên lên tiếng: "Chắc mày nghe nhầm rồi...mọi thứ vẫn ổn kia mà!"

"Lỗi tai tao dạo này chẳng lẽ có vấn đề? Tao rõ ràng nghe tiếng người kêu lên mà..." tên kia đòi co.

"Ngày mai mày xin nghỉ một buổi đi khám bác sĩ đi là vừa..."

Hai tên thủ hạ nói với nhau vài lời rồi cũng ngoảnh đầu đi ngược trở về. Trạch Lam tự nãy giờ gồng cứng cả cơ thể, bây giờ cô mới thở phào mà thả lỏng. Cô liếc lấy cánh môi hơi khô tróc, thầm nghĩ: "Nếu chui ra ngay...có khi nào bị phát hiện không? Đành trốn tạm ở đây một chút..."

Lúc này, Dư quản gia đang đi kiểm tra lại mọi thứ trên dưới trong dinh thự trước khi đi ngủ, bất chợt lại chạm mặt hai tên thủ hạ khi nãy đi ngược hướng. Ông nheo mắt hỏi lấy: "Có chuyện gì sao?"

Một tên vội lên tiếng đáp: "À không...khi nãy thằng này nó nói nghe tiếng người kêu la ở phía kia nên chúng tôi đi xem xét thôi. Không có gì đâu quản gia."

"Tiếng người?!" Đầu lông mày Dư quản gia hơi cau lại với nhau. Linh tính mách bảo ông dường như có gì đó khác lạ, ông hoài nghi tiến thẳng lên cầu thang, đi về phía phòng của Trạch Lam mà gõ cửa.

"Thiếu phu nhân, cô đã ngủ chưa?" Dư quản gia lên tiếng gọi, bên trong vẫn không có động tĩnh. Thấy vậy, ông gõ cửa thêm lần nữa rồi gọi to hơn: "Thiếu phu nhân, cô có trong đó không? Tôi có chuyện muốn hỏi...."

Vẫn không có gì đáp lại ông ngoài sự tĩnh lặng của buổi đêm thanh vắng. Nhìn lấy khe hở ngạch cửa bên dưới, đèn trong phòng vẫn sáng trưng. Trong lòng Dư quản gia có dự cảm không tốt, ông liền móc lấy chìa khóa trong túi đưa lên tính mở cửa. Nhưng chợt hai mắt ông thoáng căng ra khi cánh cửa chỉ mới vận nhẹ đã tự mở lấy.

"Cái gì...không khoá cửa?!" Dư quản gia lắp bắp, ông hốt hoảng đẩy mạnh cửa mà đi vào, liền sững sờ khi trong phòng hoàn toàn trống không.

"Thiếu phu nhân..." ông định nói gọi thật lớn, nhưng vẫn là không nhận được một sự hồi đáp nào. Dư quản gia lúc này hơi lùi lại đôi chút, chợt nơi chân truyền lên cảm giác như dẫm phải thứ gì đó. Ông liền nhìn xuống, nơi đầu lông mày nhíu nhẹ, cúi người nhặt lấy chiếc kẹp tăm mà Trạch Lam đã để lại. Dư quản gia căng mắt mà hét lên: "Người đâu...người đâu...."

Sau tiếng gọi như gào lên của Dư quản gia, lập tức hai tên thủ hạ thân cận là Liêu Tổng và Liêu Tầm đã cùng với một đám thủ hạ khác chạy lên. Liêu

Tầm ngạc nhiên hỏi lấy: "Dư quán gia...có việc gì?"

Dư quán gia siết chặt chiếc kẹp tằm trong tay, nơi trán thoáng điểm vài giọt mồ hôi đọng lại, ông gắt giọng nói: "Mau chia ra tìm cho được thiếu phu nhân, báo cáo lại ngay lập tức cho Tứ thiếu biết...Nhanh lên!"

Singapore, khách sạn T.W - thuộc tập đoàn Giang thị.

Giang Triết Hàn đang ngồi nơi ban công, thong thả ngắm nhìn cảnh đêm sầm uất của đất nước được mệnh danh là một trong tứ hổ của châu Á. Trên tay hắn là một tách cà phê Blue Mountain thượng phẩm nhất nhì của thế giới. Với hương vị dịu nhẹ, mùi thơm thanh thoát lại không quá đắng - đây là loại cà phê được hắn ưa chuộng nhất từ đó đến nay.

Ngón tay cầm tách cà phê của hắn vô thức trượt trên thân chiếc tách bằng sành láng bóng. Trong đầu hắn là hỗn độn những chuyện cũ lẫn chuyện mới. Hắn không tài nào tổng khứ được hình ảnh Trạch Lam đêm đó nằm mặt lã, dù trong cơn ngủ say cũng đau đốn đến ứa nước mắt.

Hắn không hiểu, ngay từ đầu bản thân hắn đã tự dặn lòng mình rằng phải thật tàn nhẫn. Rằng Trạch Lam là con gái của Lư Đình, rằng Lư gia và hắn không thể đội chung một trời, đứng chung một đất.

Giang Triết Hàn hắn một lòng chỉ muốn trả thù, mang hết tất cả sự đau thương thống khổ mà hắn đã gánh chịu từ hơn mười hai năm qua trút lên đầu Trạch Lam. Nhưng khi hắn tưởng hắn đã thỏa được cơn thịnh nộ trong lòng...cũng là lúc hắn nhận ra...hắn vẫn không đủ nhẫn tâm để làm một tên cầm thú thực sự.

Hàng mi rậm dày nơi hắn khẽ khép lại, lồng ngực nhô cao rồi một lần đẩy mạnh hơi thở ra khỏi người. Hắn còn đang muốn tịnh tâm thêm chút nữa thì đột nhiên cửa phòng vang lên vài tiếng gõ cửa, kèm theo là giọng của Tôn Nghị nói vào: "Tứ thiếu...xây ra chuyện rồi!"

"Nói!" Giang Triết Hàn lạnh nhạt đáp, nhẹ đưa tách cà phê ngang mũi hít một hơi.

Tôn Nghị mở cửa bước vào, tiến thẳng đến phía cửa ban công mà nghiêm trọng nói: "Lư Trạch Lam...cô ta đã bỏ trốn!"

"Bỏ trốn?!" giọng Giang Triết Hàn hơi cao một chút ra chiều ngạc nhiên, nhưng lại không hề tỏ vẻ sửng sốt. Ở hắn vẫn là một sự điềm tĩnh đến kì lạ, hắn đứng dậy khỏi ghế, xoay người hỏi lấy: "Đã cho người tìm kĩ chưa?"

"Đã và đang chia nhau tìm kiếm..."

Rảnh môi Giang Triết Hàn thoáng nhếch cười đầy kiêu ngạo, hắn đi vào trong phòng mà trầm giọng lên tiếng: "Nói bọn chúng không cần tìm nữa...chia nhau canh giữ thật gắt gao. Tôi muốn trở về...tự tay tóm cổ cô ta! Tôi sẽ chơi với cô ta một màn thật gay cấn và thú vị..."

"Vâng, thưa Tứ thiếu. Tôi sẽ sắp xếp chuyến bay ngay cho anh!" Tôn Nghị cúi đầu đáp rồi lui ra khỏi phòng. Giang Triết Hàn có hắn mộ chuyên cơ riêng dành cho mình, phục vụ trong những việc lui tới thể này một cách nhanh chóng và gọn lẹ nhất.

Đặt tách cà phê xuống bàn, Giang Triết Hàn đi đến bên tủ áo lấy ra chiếc somi đen, được thêu nổi bật hình một tia chớp bằng chỉ vàng nơi ve cổ áo.

Đứng trước tấm gương lớn, hắn tỉ mỉ cài lấy cúc áo, cân chỉnh lại cổ áo ngay ngắn. Hắn nhìn bản thân đang phản chiếu trong gương, nơi đáy mắt hắn như muốn thấu tỏ cả bầu không gian đêm tĩnh lặng. Nhìn ra lối ban công, nơi thành phố hoa lệ bên dưới chân của toà khách sạn cao năm mươi tầng vẫn còn sáng đèn rực rỡ.

Hắn khua môi cười nhạt nhẽo mà thì thầm: "Đúng thật...xa cô chỉ mới hơn hai ngày...tôi lại nhớ mỗi mùi vị trên da thịt cô đến phát điên. Lư Trạch Lam, tốt hơn hết là cô đã rời khỏi dinh thự của tôi. Còn nếu cô vẫn chưa tìm được đường ra...chỉ cần tôi có mặt, dù là cô trốn ở bất kì nơi nào...tôi cũng sẽ tìm được cô! Bởi vì, mùi hương trên người cô là thứ mà cô không thể nào che giấu được!"

Bạn đang đọc truyện *Ám Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Chương 18

Trạch Lam ngồi xếp mình lọt thỏm trong cái rọ kẽm vừa vặn, không chờa một khoảng hở để cô có thể cử động tay chân. Cô ngồi yên đến thở mạnh cũng không dám, lặng lẽ chắc cũng đã hơn bốn tiếng trôi qua. Cả thân thể cô hiện giờ đã tê cứng, đến nhấc một ngón tay lên cũng gần như khó khăn vô cùng.

Bên ngoài, tiếng bước chân của bọn thủ hạ cứ không ngừng lui tới cứ thay nhau truyền đến tai Trạch Lam, làm cô một tiếng ho cũng chẳng dám hé. Bây giờ đầu óc cô thực sự rối loạn hết cả lên, cô không biết phải hành động như thế nào. Thủ hạ của Giang Triết Hàn canh giữ rất đông, ban đầu bọn chúng còn chia nhau để tìm kiếm, nhưng chỉ một lát sau, bọn chúng liền ngưng ngay việc ấy lại mà chỉ phân nhau đứng khắp các nơi từ trong ra ngoài, từ mọi ngõ ngách, hành lang ở cái dinh thự này.

Trong đầu Trạch Lam thoáng hoảng sợ, cô thầm nghĩ: "Có khi nào Giang Triết Hàn hay tin nên đang trên đường trở về...anh ta muốn tự tay tóm được mình hay sao chứ?"

Lúc này, trên đại lộ của thành phố. Chiếc xe của Giang Triết Hàn do Tôn Nghị cầm lái đang lao đi với tốc độ chóng mặt. Phía sau, là một đoàn xe khác gồm năm chiếc gắn gao bám sát kể từ lúc hấn đáp chuyên cơ riêng xuống Bắc Kinh tại cứ điểm bí mật ở một vùng đất trống nơi Tây thành.

"Em...em lái chậm một chút được không Mỹ Mỹ...Á..trời ơi xe...xe tài kia.." giọng Tổ Dĩ Dĩ gào thét, mặt mũi trắng bệch không còn giọt máu trông đến tội. Khi bây giờ cô đang ngồi trên con xe của Giang Triết Mỹ, cô ấy đang cố gắng bám đuôi theo đoàn xe phía trước của Giang Triết Hàn, bởi thế cô ấy chạy như điên...nhưng quả thực tay lái cũng rất cừ.

"Chỉ cài dây an toàn rồi nằm đó ngủ một giấc đi...đến nơi em sẽ gọi." Giang Triết Mỹ nói thật mà như đùa, mắt thì nhìn thẳng ra chiều rất tập trung. Tổ Dĩ Dĩ méo mặt, ai đòi mà nhắm mắt ngủ được trong cái tình cảnh như vạn cân treo sợi tóc thế này.

"Mỹ Mỹ...tại sao...tại sao khi không em lại lôi chị vào cái trò quý quái gì của em đây? Em rốt cuộc đang đuổi theo ai...?" giọng Tổ Dĩ Dĩ như muốn khóc thét, hai mắt thực sự đã sợ đến ngấn nước cả rồi.

Để xem, sự việc kinh khủng này đã được bắt đầu như thế nào...

Cách đây vài tiếng, khi mà Tổ Dĩ Dĩ còn đang ngồi trong quán cà phê chậm rãi thưởng thức tách cà phê nóng hổi, thơm lừng giữa buổi đêm trời kéo mưa nhẹ. Thì bất chợt Giang Triết Mỹ đọc được tin nhắn nào đó trong điện thoại, cô ấy liền đứng dậy không nói không rằng lôi lấy Tổ Dĩ Dĩ bay thẳng ra xe rồi phóng đến ngã tư giao nhau của hai đại lộ thành phố, đỗ xe nấp vào lề đường rồi căng mắt như canh chừng ai đó chạy ngang.

Đến khi trông thấy một đoàn xe nối đuôi nhau sáu chiếc vụt qua, Giang Triết Mỹ đã ấn ga rồi tiếp tục lao đi, gao bám theo sau đoàn xe đó đến cùng.

Giang Triết Hàn ngồi trên xe, đưa mắt nhìn ra bên ngoài cửa sổ, xung quanh hiện giờ chỉ toàn là những tán cây um tùm, cao ngất chìm hẳn trong bóng đêm dày đặc.

Màn sương mỏng phủ xuống kính xe một lớp màu mờ đục nhàn nhạt, những hạt mưa phình lất phất rơi rớt, vương theo gió mà lùa vào trong mặt của hấn, mang cái lạnh của khí tiết đang dần lập đông bao trùm cả thần trí hấn.

Hấn mệt mỏi khép mắt, mơ hồ thả mình trôi theo những dòng suy nghĩ hỗn loạn đan xen trong đầu. Phút chốc, chiếc xe của Giang Triết Hàn đã về đến dinh thự. Xe vừa dừng bánh, lập tức đã có người bước đến mở cửa. Toàn bộ đèn trong dinh thự từ trong ra ngoài đều được bật sáng, để tiện cho việc quan sát, canh giữ.

Liêu Tổng cùng Liêu Tầm nhanh chóng đi ra, cúi gập người, Liêu Tổng lên tiếng: "Tứ thiếu, chúng tôi sơ suất...Xin thứ lỗi!"

Giang Triết Hàn sắc diện hơi hoá đen đôi chút, hấn không để tâm đến lời nói hay sự hiện diện của bất cứ ai, một mạch bước thẳng vào bên trong dinh thự.

Đôi giày tây đen bóng sang trọng nện xuống nền nhà vang lên từng tiếng "cộp cộp". Diện trên người một cây đen từ đầu đến chân với áo somi, quần tây âu cùng mái tóc được vuốt gọn ra sau. Giang Triết Hàn vừa chậm rãi sải từng bước chân vững chắc vừa xoắn nhẹ hai ống tay áo.

Nhìn hấn bây giờ chẳng khác gì hiện thân của một thứ quỷ dị đáng sợ. Từ ánh mắt, sắc diện đến dáng vẻ của hấn, tất cả đều nhuộm màu hắc ám u tối. Hấn dừng lại nơi lối cầu thang dẫn lên lầu một, đưa mắt nhìn quanh rồi lại nhìn lên lối đi trước mặt.

Đưa tay cởi đi hai cúc áo nơi cổ, tạo sự lỏng lẻo thoải mái một chút cho bản thân. Hấn bắt đầu đặt bước chân mình lên những bậc thang, từ từ tiến thẳng lên trên.

Giang Triết Hàn đứng lại ngay trước cửa phòng của Trạch Lam, hấn không bước vào mà chỉ khép mắt hít thật sâu. Đầu lông mày hấn hơi nhíu nhẹ, hấn chợt cười mà nói: "Tối bây giờ tôi mới biết...hoá ra mùi hương từ cơ thể cô có thể lưu trữ lâu hơn mức tôi nghĩ. Để xem...tôi nên bắt đầu từ đâu mới phải đây!"

Thanh âm trầm trầm của Giang Triết Hàn nhả ra rất nhẹ, vậy mà lại mang sự áp đảo tuyệt đối. Hấn nhìn qua lối hành lang bên tay trái, nơi đuôi lông mày một bên hơi nhếch nhẹ. Hướng đi bắt đầu thay đổi, hấn thong thả bước dọc trên lối hành lang vừa dài vừa rộng.

Nhịp thở nơi hấn vẫn ở một mức độ khá mạnh, khi mà hấn liên tục hít vào những hơi rất sâu, lấp đầy cả khoang ngực vạm vỡ, chủ đích chỉ là để tìm kiếm mùi hương từ con mồi hấn đang săn đuổi. Ở Giang Triết Hàn, hấn luôn thấy thích thú lẫn tò mò khi mà khứu giác của mình thực sự quá nhạy cảm với thứ mùi hương mị hoặc này của cô con gái lớn nhà họ Lưu.

Trạch Lam bây giờ vẫn ngồi im như tượng ở một góc, cô nhìn qua khe cửa bên dưới, khi nãy lúc cô trốn chạy mọi thứ vẫn còn tối mù, sau khi phát hiện cô đã không còn trong phòng, tất cả các bóng đèn đều được bật sáng.

Duy chỉ nơi cô đang nấp là không, cô hé mắt nhìn quanh, nhận ra căn phòng cô đang trốn có vẻ như là một nhà kho, chỉ toàn chứa những thứ cũ kĩ dường như không còn dùng đến.

Trạch Lam thoáng nhìn lên chiếc vòng tay mà côi lòng hơi đau nhói, hàng mi cong khẽ lay động, cô buồn lòng ứa nước mắt thầm nghĩ: "Nếu chị không thoát ra được...Chị không biết liệu có thể còn cơ hội nào khác để gặp được em hay không đây Phù Dung."

Nhưng mọi dòng suy nghĩ cùng cảm xúc trong cô đột nhiên đứt đoạn, khi mà cô nghe thấy tiếng giày vọng xuống nền nhà đang từ to dần, gần hơn rồi gần hơn nữa.

Trong khi tiếng bước chân của những tên thủ hạ khoảng ba mươi phút đó lại đều không còn, khi bọn chúng đã đứng yên vị trí mà thận trọng quan sát. Thì bây giờ, tiếng giày kia mỗi lúc vang lên mỗi lớn khiến tim Trạch Lam đập đến sắp vỡ tung vì sợ.

"Có phải là anh ta không?" Trạch Lam căng mắt mà nói trong đầu. Cô nhắm tịt mắt cố gắng cầu nguyện mọi chuyện sẽ không thêm tồi tệ. Cảm giác bây giờ ngột ngạt đến mức dù cô có đủ đường khí để thở cũng khiến cô mặt mũi sắp tái nhợt vì sắp không thể thở nổi nữa.

Tiếng giày dừng lại một cách rất dứt khoát, Trạch Lam mở mắt lên hé nhẹ tấm khăn mà nhìn. Nơi khe cửa phía dưới, cô dễ dàng nhận ra là bóng của một đôi chân ai đó đang đứng ngay trước cửa.

Từng đoạn thân kinh nơi cô như sắp đứt đến nơi, bao nhiêu lần nuốt bọt nuốt xuống cổ họng cũng chẳng cuốn trôi được nỗi khiếp sợ trong lòng cô hiện giờ.

Giang Triết Hàn đứng ngay trước cửa phòng kho, hần đưa mắt nhìn quanh, phía trước vẫn còn rất nhiều căn phòng khác, dãy hành lang vẫn còn khá dài nhưng hần lại chọn nơi này làm điểm dừng chân.

Rãnh môi hần nhếch cười một cách ngạo mạn, hần đắc ý thì thầm: "Quả nhiên, xem ra cô vẫn chưa ra khỏi được nơi này... Vậy thì, tôi phải tự tay lôi cô ra khỏi nơi cô đang ẩn nấp!"

Nói xong, Giang Triết Hàn đã đưa chân đạp tung cánh cửa, khiến Trạch Lam đang trốn trong góc giật mình, đưa bàn tay lên che lấy cửa miệng để không phát ra âm thanh nào.

Cô khiếp đảm đến hai hàng nước mắt cũng mặc nhiên chảy ra tự lúc nào không hay, cả thân người không kiềm được bắt đầu run lên bần bật. Hai cánh môi khô tróc cũng mấp máy dao động, cảm giác bây giờ... mới thực sự là bị dồn đến đường cùng, không lối trốn chạy.

Giang Triết Hàn ung dung bước vào, bên trong phòng kho không gian bị bao trùm bởi một mảng tối mờ nhạt, ánh đèn bên ngoài hắt vào cũng không đủ soi sáng là bao.

Đèn bên trong phòng lại hỏng, căn phòng đã lâu không sử dụng nên bốc lên một mùi ẩm mốc, cũ kỹ đến khó chịu. Hần thoáng neho mảy, đôi nhãn khí như muốn loé sáng, lộ rõ sự không thích thú đảo quanh một lần.

Giang Triết Hàn khẽ khép mắt, thả lỏng đầu óc cảm thụ mùi hương mà Trạch Lam để lại. Trong phút chốc hần mở mắt ra, và như nhận biết được điều gì đó, hần lại cười lạnh lẽo mà nói: "Có vẻ tôi cũng quá xem thường cô rồi Lưu Trạch Lam, đến cả khoá cửa đó mà cô cũng mở được thì cô quả nhiên không tầm thường chút nào...Hoặc giả...là kẻ nào đó đã chỉ dạy cho cô trong những ngày tôi đi vắng cũng nên? Thật muốn diện kiến cao nhân..."

Bầu không khí nặng nề đột ngột bị hoá loãng bởi một tiếng cười thâm trầm mà lạnh gáy. Hệt như quý dữ, nhả ra những thứ âm thanh đáng sợ vô cùng.

Giang Triết Hàn mặt mũi không chút biến động, mũi giày nhọn đang hướng thẳng bỗng dung đổi chiều sang trái. Trạch Lam ngồi trong rọ kềm nín thở lắng nghe từng bước chân đang dần tiến về phía mình. Cô khóc đến hai mắt cũng nhoe đi nhiều, bàn tay ra sức bóp chặt miệng mình đến đỏ ửng.

Giang Triết Hàn mắt nhìn đắm đắm vào cái thứ đang được phủ một mảnh vải đỏ, hần cười tự mãn mà phun ra một câu rất hàm ý: "Chào mừng cô trở lại với Giang gia..."

Câu nói vừa chấm dứt, Trạch Lam chỉ kịp nghe < Xoạt > một tiếng, mảnh vải đỏ che đầy trên rọ kềm đã bị ai đó kéo lấy. Cô căng mắt hốt hoảng khi nhận ra, kẻ vừa kéo mảnh khăn đó là ai.

"Ngồi trong này suốt mấy tiếng, ắt hẳn cô đã rất khó chịu...có đúng không?" Giang Triết Hàn khẽ nói, rãnh môi nở nụ cười tàn khốc với Trạch Lam. Nhìn cô co ro hoảng sợ dưới mắt hần, hần lại thấy thích thú không nhịn được mà cười tiếp lần nữa.

Trạch Lam sợ đến muốn đông cứng cả cơ thể, cô không thể mở miệng nói được gì, nước mắt từng đợt cứ rơi rớt lộp độp lên đôi bàn tay đang run rẩy của cô.

Giang Triết Hàn đột nhiên nghiêm mặt, đôi nhãn khí chột ánh lên tia tàn nhẫn lạnh lẽo nhìn trừng trừng vào Trạch Lam. Hần đưa tay vào trong chiếc rọ, nắm lấy hai cánh tay của cô mà dùng sức lôi cô ra khỏi đó.

"Bỏ ra...bỏ tôi ra!" Trạch Lam vùng vẫy gào khóc trong tay hần. Dưới sức mạnh của hần, cơ thể nhỏ nhắn của cô dễ dàng bị hần đem ra khỏi rọ kềm. Hần nhanh chóng siết chặt hai cánh tay cô đến đau nhức, cay nghiệt mà nói với cô: "Lần sau có trốn, trước hết hãy tự mình nghĩ cách làm thế nào để tẩy sạch cái mùi hương chết tiệt kia trên cơ thể của cô. Có thể, hoạ may cô còn có thể kéo dài thời gian để chơi đùa với tôi thêm một lúc."

"Đừng nhiều lời, bị cầm thú các người bắt lại...tôi cũng định sẵn bản thân sẽ chết thê thảm như thế nào rồi." Trạch Lam đưa ánh mắt ương ngạnh nhìn trực diện vào Giang Triết Hàn.

Trái lại với sự tức giận đáng có, hần lại cười rất nhạt nhẽo, bàn tay đưa lên ra vẻ như muốn lau khô gương mặt ướt đầm của Trạch Lam, cô ra sức né tránh cử chỉ giả tạo đó của hần nhưng bất thành.

Trong một lúc, hần bóp chặt khuôn cằm của Trạch Lam mà gần giọng: "Cô yên tâm, tôi đã nói tôi sẽ không để cô phải chết dễ dàng đến vậy kia mà!"

"Anh...anh muốn làm gì...Buông tôi ra!" Trạch Lam hét lên khi bất chợt bị Giang Triết Hàn đem vác hẳn lên vai. Cơ thể của cô gọn nhẹ, đối với đáng dấp cường tráng, cao to như hẳn thì cô chả khác gì một bao gạo nhẹ bằng như không.

Giang Triết Hàn nhanh chóng bước ra khỏi cái nơi tối tăm ấy, ngang nhiên vác lấy Trạch Lam đi thẳng về phía phòng. Mặc cho cô la hét, cùng vậy, hẳn vẫn giữ chặt cô trên bả vai vững chắc. Bầu không khí trong dinh thự hiện giờ càng trở nên đáng sợ, dưới cơn mưa lâm râm hoài không tạnh, sương đêm phủ xuống mỗi lúc mỗi dày. Hoà chung với tiếng gào thét thống khổ của Trạch Lam, thực sự đẩy nỗi kinh hoàng này lên đến tột cùng không gì sánh được.

Tồn Nghi bây giờ đợi sau khi bóng lưng của Giang Triết Hàn khuất dạng, anh ta mới xoay qua căn dặn đám thủ hạ lui khỏi khu vực hành lang. Ngay cả bản thân anh cũng không dám tưởng tượng, vị Tứ thiếu đáng kính kia sẽ làm gì để trừng trị kẻ vừa to gan dám bỏ trốn khỏi tay hẳn.

Bạn đang đọc truyện *Ám Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Chương 19: (H++)

Warning: nội dung thô bạo, cần nhắc kĩ trước khi đọc.

"Nè, em bám theo đám người đó đến cái nơi hẻo lánh đáng sợ như vậy, ngộ nhờ..." Tổ Di Di khẽ giọng trách móc, xung quanh nơi chiếc xe cô và Giang Triết Mỹ đang ngồi hoàn toàn vắng teo không một bóng người, một ngôi nhà lại càng không.

Thứ duy nhất phát ra ánh sáng giữa màn đêm dày đặc ở đây chính là căn dinh thự to đùng cách họ không xa. Giang Triết Mỹ ngồi quan sát một cách thận trọng, cô nhỏ giọng lên tiếng: "Em theo dõi anh hai của em..."

"Anh hai?!" Tổ Di Di ngạc nhiên thốt lên, cô không nghĩ cô em đồng nghiệp của mình lại có ông anh gia thế đến vậy? Nheo mắt hoài nghi lẫn tò mò, cô hỏi: "Anh hai của em là ai? Nhìn có vẻ rất có địa vị..."

"Là Tứ thiếu - Giang Triết Hàn." Giang Triết Mỹ bình thản đáp, mắt vẫn nhìn ra phía cửa sổ. Tổ Di Di mím môi gật gật: "Tứ thiếu..Giang Triết Hàn...ừm!"

"Hả?! Cái gì?" giọng Tổ Di Di đột ngột thét lên, khiến Giang Triết Mỹ hốt hoảng liền xoay qua đưa tay bịt kín cái miệng trời ơi kia lại: "Suytttt! Chỉ làm ồn đi...bị phát hiện là công cốc đấy!"

Tổ Di Di gật đầu hai cái, nơi miệng được buông bỏ, cô lại nín thở tay của Giang Triết Mỹ mà hỏi tiếp: "Mỹ Mỹ...em...em là em ruột của Giang Triết Hàn..Vậy tên thật của em không phải là Chu Mỹ Mỹ...?"

"Đương nhiên!" Giang Triết Mỹ nhướn mắt, biểu diện vẫn hết sức điềm tĩnh. Cô lại tiếp: "Tên thật của em là Giang Triết Mỹ."

Tổ Di Di hai mắt căng ra, miệng cũng muốn ngoác rộng thêm vài phân. Cô lắp bắp: "Em là em gái của Tứ thiếu...Vậy...vậy có gì em lại đi mướn nhà rồi đi làm vậy hả?"

"Chuyện đó...kể ra dài dòng lắm. Đợi hôm nào rảnh, em sẽ nói cho chị nghe. Còn bây giờ...lo mà phụ em quan sát xem có động tĩnh gì lạ không đã!" Giang Triết Mỹ thì thầm, đưa ngón tay hướng về phía dinh thự của Giang Triết Hàn.

Tổ Di Di lại tiếp tục thắc mắc, cô nhiu mày hỏi: "Mỹ Mỹ, chẳng lẽ em nghi ngờ anh hai của em liên quan đến việc Trạch Lam mất tích?"

Giang Triết Mỹ mím môi nhìn người bên cạnh rồi khép mắt gật đầu, cô hít một hơi thật sâu rồi nói: "Chị chắc không quên cái hôm ở phòng VIP chứ..."

Tổ Di Di gật gù, Giang Triết Mỹ tiếp lời: "Hôm đó chị không thấy làm lạ, tại sao anh hai em từ xưa đến giờ vẫn bị gán mác lập dị khi không bao giờ gần phụ nữ hay sao? Vậy thì...em cũng thắc mắc, lí do gì anh hai em lại đi hứng thủ với Trạch Lam. Sau việc đó, không lâu thì chị ấy lại biến mất dạng. Mà chị cũng biết đó, Tứ thiếu kia là người thế nào, quyền lực ra sao...Những việc bất người thế này nghĩ anh ấy làm cũng không có gì là lạ."

Nghe Giang Triết Mỹ nói một tràng, phần nào cái não ngây ngô của Tổ Di Di cũng được khai sáng một chút. Cô thì thầm: "Vậy bây giờ chúng ta cứ ngồi ở đây?"

"Trước mắt cứ tạm như vậy đã, để xem tình hình thế nào!" Giang Triết Mỹ đáp. Cô tiếp tục chăm chú nhìn không rời mắt vào nơi dinh thự trước mặt, nơi mà đến cô cũng không biết Giang Triết Hàn - anh hai của cô lại chọn một nơi hẻo lánh thế này để sinh sống.

Nói về việc dò la thông tin của cô, trước đó cô đã có mua chuộc một tên thủ hạ của Giang Triết Hàn, bảo tên đó phải báo lại nhất cử nhất động của hẳn qua cho cô biết, nhờ vậy mà khi cô đang ngồi nhâm nhi cà phê, tên thủ hạ đó nhả vào điện thoại cô một dòng: "Tứ thiếu đột ngột trở về Bắc Kinh."

Thế là Giang Triết Mỹ cô quyết định phải theo dõi Giang Triết Hàn đến cùng, để biết được rốt cuộc hẳn đang mờ ám làm chuyện gì. Sau vài lần đến thăm

Phù Dung ở bệnh viện, nhìn con bé vẫn ngây ngô nghĩ chị gái mình đi làm xa, làm ở một công ty tốt mà lòng cô cũng phần nào thấy chua xót.

Từ một đồng nghiệp không hơn không kém, lại chẳng mấy thân thiết. Thì bây giờ, đối với Trạch Lam, cô cảm thấy có một sự gắn bó đột ngột này nở rất bất ngờ. Mà khi có liên quan đến Giang Triết Hàn, thì cô lại càng muốn sợi dây liên kết giữa cô và Trạch Lam càng được thu ngắn lại.

Bên trong dinh thự...

"Buông ra, tên khốn nhà anh...mang tôi về đây làm gì hả? Muốn chém muốn giết thì làm lẹ đi...Đừng đem những trò tồi bại ấy ra nữa!" giọng Trạch Lam gào lên, cô liên tục dùng hai tay đánh mạnh vào lưng Giang Triết Hàn nhưng không ăn nhằm gì đến hắn.

Hắn ném cô ngã nhào ra giường, đánh mặt lên giọng: "Có phải do cô ta chỉ cô mở khoá hay không?"

"Anh nói cái gì...tôi không hiểu!" Trạch Lam run giọng, vừa muốn quay mặt né tránh liền bị Giang Triết Hàn lao đến, nhanh chóng ghì chặt khuôn cằm cô mà kéo trở lại: "Đừng giả ngốc với tôi, tôi không đủ kiên nhẫn để chơi cái trò này với cô. Nói đi, là do Quân Nhu, do cô ta dạy cô cách mở khoá phòng? Do cô ta tiếp tay cô trốn đi có đúng không?"

Trạch Lam hơi vùng vẩy trong tay hắn, cô nhấn mặt gắt gỏng: "Anh đừng nói bừa, không có ai giúp tôi hết!"

"Còn chối cãi!" Giang Triết Hàn nhíu mày nghiêng răng, hắn ghì chặt hai tay Trạch Lam xuống nệm mà lớn tiếng: "Cô có biết mỗi một ổ khoá trong dinh thự này đều được thiết kế rất đặc biệt. Nếu là những kẻ mở khoá thông thường sẽ khó có thể mở được chúng. Người mở được chúng phải là người nắm rất rõ những thủ thuật tinh vi...Mà kẻ đó, không thể nào là cô. Nhưng cô lại học hỏi được chỉ trong thời gian ngắn như vậy, kể ra cô cũng rất có khiếu!"

Trạch Lam hai mắt hơi căng ra đôi chút, từng lời của Giang Triết Hàn truyền đến tai cô nghe qua thực sự quá mơ hồ. Trong mắt cô, Quân Nhu là một cô gái tuy có chút kì lạ, nhưng cũng không đến nỗi là một cao nhân thâm tàng bất lộ. Cho dù là đến khi cô ấy dạy cô cách mở khoá, cô cũng đơn thuần nghĩ ai mà không có tài lẻ. Nhưng với việc mà Giang Triết Hàn vừa nói, làm cô lại thấy có khi nào...Quân Nhu thực sự không đơn giản như cô nghĩ.

"Còn không nói!..." Giang Triết Hàn đột ngột gắt lên làm Trạch Lam giật mình. Nhưng bất chợt, hắn lại cười, mà nụ cười của hắn vừa lạnh, lại vừa ảm đạm gian ý khó đoán. Mỗi lần trông thấy hắn cười như vậy đều khiến Trạch Lam có phần lo sợ.

Hắn lớn tiếng gọi lấy: "Người đầu!..."

Lập tức, chỉ một lát sau đã có ba bốn tên cùng nhau chạy lên, mở cửa phòng rồi cúi đầu đáp: "Tứ thiếu, ngài gọi chúng tôi?"

Giang Triết Hàn vẫn ngự trên người Trạch Lam, hắn đưa mắt thâm sâu nhìn cô, miệng lại nói: "Lời cô Ngô Quân Nhu về đây cho tôi."

"Vâng, thưa Tứ thiếu!"

< Rầm > một cái, tiếng cửa lạnh lẽo đóng lại. Trạch Lam hoảng loạn cựa quậy mà kêu lên: "Không, đừng...Quân Nhu cô ấy không liên quan đến. Đừng làm hại cô ấy, tôi xin anh! Mọi việc là do một mình tôi, là do tôi thôi."

"Đúng, là do một mình cô!" giọng Giang Triết Hàn trầm khàn cất lên. Rãnh môi bạc lạnh nơi hắn nhếch nhẹ đầy ý niệm. Trạch Lam tự biết hắn đang muốn làm gì với cô, nhưng hắn quả thực nhanh đến nỗi cô còn chẳng kịp phản ứng, đôi môi cô đã bị hắn mạnh bạo hôn lấy.

Hai bàn tay bị hắn ghì chặt hẳn sâu xuống tấm nệm bên dưới đến độ ửng, cô khẽ nhíu mặt, vừa thấy khó thở lại vừa thấy cơ thể nóng rang khó chịu. Cô tự thấy nhục nhã thay cho chính bản thân, khi mà càng lúc cái cơ thể này càng sắp không nghe lời cô nữa rồi. Đường như nó phản ứng rất mạnh với từng cử chỉ của tên nam nhân kia tạo ra.

Trạch Lam co gối gầy gù, lại bị hai chân Giang Triết Hàn kiềm chặt. Cô cơ hồ ngửa đầu lên cao, hắn vẫn dán chặt môi cô, bắt lưỡi cô phải quán lấy lưỡi hắn mà chơi đùa trong khoang miệng ẩm ướt. Từng đợt nước bọt của cô cũng bị hắn tham lam nuốt cạn, khiến nơi cổ họng cũng dần trở nên khô rát chỉ muốn ho lên vài cái.

Đột nhiên, Giang Triết Hàn nhíu mày một cái, nơi lồng ngực đẩy lên một con đau nhói đến tức tởm, lan truyền nhanh chóng lên đến tận đại não làm hắn phải buông bỏ Trạch Lam mà đứng xuống đất.

Trạch Lam vừa hoảng lại không tránh khỏi ngạc nhiên, nhìn Giang Triết Hàn bây giờ có vẻ rất đau đớn. Hắn thở dốc từng cơn, trên trán hắn thật nhanh đã tuôn mồ hôi ướt đẫm khiến mái tóc vốn đang gọn gàng cũng bị rối nhẹ mà xoã xuống vài sợi trước mặt.

Nhưng bỗng dưng Trạch Lam căng cả thần kinh khi cô trông thấy sắc diện đáng sợ của Giang Triết Hàn. Hắn ngẩng mặt nhìn cô, lồng ngực hắn cũng kịch liệt lên xuống theo những lần thở dốc đang dồn dập không ngừng.

Cả nơi trán cũng dần nổi lên những đường gân ngang dọc trông rất kinh khủng. Đôi mắt của hắn bình thường vốn đã đem lại cảm giác rất ngang tàn, lãnh khốc. Bây giờ nó lại càng thêm đáng sợ hơn gấp vạn lần khi nó lại long lên những lần gân máu đỏ chỉ chít bao quanh đôi đồng tử đen tuyền.

Mái tóc ánh nâu nhàn nhạt của hắn bắt đầu rối bời, rũ rượi khi bị hắn dùng tay điên cuồng vò lấy. Giang Triết Hàn ôm ngực quỳ khuỵ xuống sàn nhà mà nhả ra những âm thanh gầm gừ nghe rất lạnh gáy.

Trạch Lam vô thức lui về sau trên chiếc giường, nơi tim mỗi lúc mỗi đập dồn dập vì các dây thần kinh nơi đại não đang căng ra hết cỡ. Cô không hiểu Giang Triết Hàn đang từ một nam nhân khoẻ mạnh với thân thể tráng kiện, sức lực lại rất áp đảo người khác. Trong phút chốc, hắn lại như một kẻ bệnh

nặng không thể gắng gượng. Nhưng trái lại với những kẻ thực sự mang một căn bệnh nặng, thì biểu hiện của Giang Triết Hàn không hề nhọt nhọt, ngược lại còn kinh khủng, âm đậm gấp vạn lần.

Đến khi Giang Triết Hàn gượng lấy thân người đứng lên, hần đưa đôi nhãn khí kinh khiếp kia nhìn đăm đăm vào Trạch Lam, như thể chỉ muốn đem cô mà ăn tươi nuốt sống.

Mùi hương trên cơ thể cô lúc này đột ngột trở nên mãnh liệt hơn với khứu giác của hần một cách kì lạ. Ngay lúc này, hần tự ngầm hiểu ra, thực sự không sai khi mùi hương trên da thịt Trạch Lam chính là thứ mà hần cần để giải đi độc được bên trong cơ thể mình.

Ngay lập tức, Giang Triết Hàn đã lao đến phía Trạch Lam, bộ dạng chẳng khác nào một con dã thú đang đói khát muốn vồ lấy con mồi. Cô hoảng sợ thụt lùi đến ngã nhào xuống nền nhà.

"Tránh...tránh xa tôi ra!" Trạch Lam run rẩy, cô lồm cồm ngồi dậy nhìn lấy Giang Triết Hàn. Không đợi hần di chuyển, cô đã co chân chạy ngay về phía cửa phòng. Nhưng hần nhanh hơn cô, bàn tay to lớn cùng sức lực khủng khiếp của hần đã nắm lấy cổ áo cô mà kéo ngược trở lại.

Giang Triết Hàn giờ phút này hoàn toàn bị độc được khống chế, hần ra tay thực sự rất tàn bạo. Lực kéo của hần đẩy thân thể Trạch Lam ngã nhào vào chiếc bàn gần đó. Nơi bụng của cô đập vào cạnh bàn khiến cô đau đến không thở được.

Trạch Lam còn chưa kịp gượng người dậy, Giang Triết Hàn đã đi đến lật ngửa cô trở lên. Cô vùng vẫy bên dưới sức ép của hần, mọi đồ vật có trên bàn đồng loạt đều bị hất văng xuống nền nhà đổ vỡ tứ tung.

"Đồ khốn! Anh bị điên sao chứ?" Trạch Lam gào lên khi Giang Triết Hàn mạnh tay xé rách cả chiếc áo khoác jean cô đang mặc. Điều này càng làm cô hoảng sợ, chiếc áo chất liệu khá dày và cứng, vậy mà chỉ với tay không, hần đã nhanh chóng làm cho nó rách thành từng mảnh lớn.

Chiếc điện thoại bên trong túi áo của cô cũng bị rơi ra ngoài, chạm xuống đất rồi cũng hư hỏng nứt toát.

Giang Triết Hàn giật mạnh, dàn cúc áo somi của Trạch Lam một lúc đều bị bung ra văng "lộp cộp" khắp nơi trong phòng. Hần nhìn cô, đôi nhãn khí hiện rõ một sự phần nộ tột cùng mà nói: "Đêm hôm nay, cô hãy tự nhìn xem...cha của cô đã biến tôi thành một "công trình nghiên cứu" như thế nào?"

"Anh...anh nói cái quái gì vậy? Bỏ ra..." Trạch Lam thất kinh thét lên, cánh môi hé mở lập tức bị Giang Triết Hàn ngang tàn đoạt lấy. Mọi hành động của hần hiện giờ quả thực rất thô bạo, nụ hôn của hần cần quét hút cạn toàn bộ đường khí nơi cô, khiến cô suýt chút cũng muốn chết ngạt.

Giang Triết Hàn điên cuồng thương thức dư vị trên từng tế bào nơi đầu lưỡi của Trạch Lam. Quả nhiên, hần đoán không lầm. Cảm giác khi hần bị phát được, chỉ cần ngửi được mùi hương toát ra từ cơ thể Trạch Lam cũng đủ làm hần vui bởi chút ít sự đau đớn từ khắp cơ thể. Đến khi nếm được mùi vị cơ thể cô một cách trực tiếp, càng làm dấy lên một sự ham muốn đến tột đỉnh.

Cảm giác mà Trạch Lam mang lại cho hần hiện giờ là tuyệt đối hoàn hảo không một chút sai lệch. Hần mang thân thể nhỏ nhắn của cô ném lên giường, chẳng đợi cô có cơ hội ngóc đầu dậy, hần đã rất nhanh mà choàng người chế ngự.

Dùng sức lực nơi đôi tay rắn chắc mà côi lấy chiếc quần jean Trạch Lam đang mặc. Mọi sự kháng cự nơi cô đều trở nên vô dụng dưới sự đàn áp của hần.

Từng mảng da thịt trắng nõn nà của Trạch Lam dần dần bị phơi bày rõ mồn một dưới ánh đèn sáng rực trong phòng. Bộ nội y màu tím che chắn những vị trí gọi cảm chết người không thể nào thỏa mãn được đôi nhãn dục của Giang Triết Hàn.

Hần một lực đã lột sạch những gì còn sót lại trên cơ thể cô, cặp ngực căng tròn được giải phóng khỏi sự gò bó chật chội, hai chân bị hần chèn ngang thân người vào mà tách rộng hai bên không thể khép lại.

Đám cỏ non thừa thốt hiện ngay trước mắt hần, Trạch Lam toàn thân nổi đầy gai ốc khi thấy ớn lạnh dưới ánh nhìn dâm loạn của Giang Triết Hàn. Hần hạ thấp thân người lần nữa đem đôi môi nóng rực như lửa đốt chế ngự cánh môi của cô. Một tay giữ chặt hai tay cô lên cao, một tay lại nhanh chóng cời bỏ thất lưng, khoá quần kéo xuống, cơn thịnh to lớn của hần được vương cao đầy hùng dũng.

Trạch Lam căng mắt giẫy đạp khi cảm nhận được đỉnh đầu cơn thịnh kia ma sát vào cửa huyệt của mình. Cổ họng chỉ toàn phát ra tiếng "Ừm...ừm" vô nghĩa khi bị hần đem môi khoá kín bằng cái hôn tàn bạo.

Giang Triết Hàn đột ngột rời bỏ môi nhỏ của Trạch Lam, hần nâng cao thân người, cả diện dung hoàn hảo kia của hần đỏ gay gắt, chiếc áo somi của hần cũng bị ướt đầm mồ hôi.

Hần thở dốc từng cơn, cô ý nâng lấy hạ thân của mình lên cho Trạch Lam tận mắt trông thấy cái thứ mà chính bản thân hần cũng phải kinh tởm trong những lúc thế này. Đó chính là cơn thịnh của hần, bình thường kích cỡ đã có phần hơn người. Thì khi bị phát được, độc tố bên trong kích thích nó tăng lên vài phần, nhưng trái lại là kèm theo một sự đau nhức, căng trương đến thấu tận xương tủy.

"Không...đừng...." Trạch Lam thất kinh gào thét khi dưới ánh đèn sáng choang trong phòng, cô hoàn toàn nhìn rõ dị vật quái quỷ kia đáng sợ đến nhường nào. Cảm giác đau đớn mà trước đó Giang Triết Hàn gây ra cho cô cả đời này của cô, có lẽ cô cũng không quên được. Mà với sự to lớn, gân guốc thể kia, chắc chắn thân thể nhỏ bé này của cô sẽ bị hần làm nhàu nát thực sự.

Nhìn Trạch Lam điên loạn vùng vẫy, dung mạo diễm kiều thấm đẫm nước mắt của cô được hần thu gọn vào trong đôi nhãn khí tối tăm, đáng sợ. Hần nhếch môi cười nhạt mà cả giọng nói cũng trở nên khó khăn: "Thấy rồi chứ? Đây chính là thứ mà cha của cô đã ban cho tôi."

"Không...Anh ăn nói bừa bãi. Đồ cầm thú như anh đừng đem tội lỗi đổ lên đầu người khác nữa..." Trạch Lam phấn uất gào lên, cô ngóc đầu mắng thẳng vào mặt Giang Triết Hàn dù đầu óc đang hoảng loạn.

Hắn một tay nâng cao một bên chân của Trạch Lam lên trên, lại tàn độc nhả ra một câu: "Tôi sẽ cho cô nếm trái...thứ mà cha cô đã kì công nghiên cứu và để lại...trên người của tôi!"

Vừa nói xong, Giang Triết Hàn đã không khoan nhượng ấn lấy côn thịt ngoại cỡ kinh khủng kia vào cửa huyết của Trạch Lam. Hai cánh hoa thịt đang khép hờ thành linh bị tách rộng, lại không hề có sự ẩm ướt nào đọng lại nơi đây khiến cái đau được tăng lên bội phần.

"Aaa....không...không được! Đau....um!" Trạch Lam gồng cứng thân người, tấm lưng mảnh mai thoáng cong lên, đầu cũng ngửa hẳn ra sau mà cất giọng gào đến khản cả cổ.

Nơi huyết mạch của Trạch Lam bị côn thịt nông ra đến đau rất tốt cùng, cô cảm tưởng như chỉ cần Giang Triết Hàn luận động một cái, nơi huyết thịt mẫn cảm đó của cô sẽ bị căng ra đến rách toạt.

"Đừng mà...tôi không thể chịu được đâu..." cửa miệng Trạch Lam cắn răng mà khóc nức nở. Cô nhắm mắt bật khóc đến toàn thân run lên theo từng tiếng nấc nghẹn.

Giang Triết Hàn thì hoàn toàn không để tâm trí hẳn vào những lời van nài của Trạch Lam. Thứ hắn cảm nhận được bây giờ chỉ có một - đó là sự dễ chịu lẫn thỏa mãn nhất định về thể xác lẫn tinh thần khi đem côn thịt đau nhức kia nằm sâu bên trong cơ thể Trạch Lam.

Hắn nhìn cô gái đang nằm dưới thân thể cao lớn của mình, không nói thêm lời nào liền bắt đầu rút lấy côn thịt rồi một lúc đâm vào thật mạnh. Trạch Lam đau đến gào thét lên hệt như bị ai đó dùng dao đâm vào cơ thể, sự đau đớn đã man, tàn bạo này cô không thể nào gắng gượng được.

Mặc cho cô vùng vẫy, côn thịt của Giang Triết Hàn chẳng khác gì một con quái vật ngang tàn đâm chọc đến tận cùng bên trong cơ thể cô. Nơi huyết mạch của Trạch Lam mỗi lúc mỗi bị ma sát mạnh hơn, sự chật hẹp bên trong cô lại bị dồn nén, căng ra đến bí bách làm thần kinh cô từng khúc đang sắp đứt đoạn.

Dịch thủy cũng dần dần tuôn ra đầm dề, tạo ra những thanh âm ái muội đầy dâm tiện. Nhưng dẫu là được bôi trơn hơn cả lúc ban đầu, huyết thịt của Trạch Lam vẫn bị sưng tấy, đỏ ửng khi tiếp nhận sự ma sát của một thứ quá cỡ.

Tần suất rút ra cắm vào của Giang Triết Hàn tăng dần một cách đột biến, cả thần trí của hắn dường như đều bị tiêu tán theo từng đợt khoái cảm hoàn hảo mà cơ thể Trạch Lam mang lại. Mùi hương trên cơ thể cô hiện giờ dù hắn không cần đưa mũi hít lấy, chúng vẫn tự do lướt qua khứu giác của hắn mà xộc lên tận não.

Rõ ràng, trên da thịt lẫn bên trong cơ thể Trạch Lam có một thứ gì đó rất kì lạ. Thứ gì lại có thể khiến độc tính chết tiệt ác ôn này bị ức chế và bài trừ triệt để đến như thế.

Hắn hạ thấp thân người, đem cánh môi nóng như than hồng đang cháy rực áp lên nơi nhũ hoa dựng cao của Trạch Lam mà càn rỡ liếm mát. Đầu lưỡi ẩm ướt lướt trên da thịt non mềm như sữa, lại mang mùi hương đầy mị hoặc của cô, chậm rãi từng chút như thể đang thưởng thức một món ngon thượng hạng.

Hắn hôn dần lên nơi xương quai xanh tinh tế của Trạch Lam, dục tính bên trong cơ thể hắn bị độc được phát tán đẩy cao đỉnh điểm. Hắn điên loạn, ngang tàn dùng răng cắn mạnh lên bả vai của cô đến hẳn lên từng dấu răng nông sâu, làm cô đau nhói mà kêu khóc không ngừng: "Ừm...đừng lại...không được...aaa..."

Giang Triết Hàn chẳng màng Trạch Lam khóc đến lã cả người, hắn cũng không để ý rằng hiện giờ sắc diện của cô đã trắng bệch, nhợt nhạt như người sắp chết. Cô hoàn toàn kiệt sức, không thể kêu rên, cũng không thể khóc lóc hay nài ni thêm nữa.

Cô nằm bên dưới Giang Triết Hàn, toàn thân rã rời ra như vụn mảnh không chút phản ứng mà bị côn thịt kia bao phen rút ra đâm vào đến đau thốn chẳng khóc ra tiếng.

Từng âm thanh đầy dục tính vang đầy trong bốn bức tường, dưới ánh đèn bên trên rơi xuống, trong đôi nhãn khí yếu ớt của Trạch Lam là một con dã thú tàn bạo, ngông cuồng vẫn không hề thương xót mà đem mọi tế bào dục vọng cuồng loạn phát tiết lên trên người cô.

Đột nhiên, đầu lông mày Trạch Lam cau chặt, cô dù không còn sức lực cũng phải giật giật cả thân người khi một con đau đến xé da xé thịt từ bên dưới truyền đến.

Trạch Lam hoảng loạn kêu khóc, bàn tay cấu chặt lên ngực Giang Triết Hàn đến bật máu: "Đừng...đừng làm nữa...aaa...đau quá...rách mất...um..."

Nơi huyết mạch của Trạch Lam thực sự đã bị tổn thương trầm trọng, khi chịu đựng sự xâm nhập tàn bạo quá lâu cùng với sự căng trương đến hết cỡ, cộng thêm lực ra vào quá mạnh của Giang Triết Hàn đã khiến niêm mạc bên trong bị xé rách.

Máu từ cửa huyết bắt đầu tuôn ra, thấm đẫm một khoảng đồ rực nhức mắt ngay dưới tấm nệm ngay móng Trạch Lam. Cô điên cuồng gào lên vài tiếng, rồi đột nhiên mọi thứ trước mặt cô dần dần mờ nhạt, thần trí cũng mơ hồ vô định không thể hình dung được điều gì đang diễn ra.

Bàn tay cấu chặt lấy ngực của Giang Triết Hàn chậm chậm buông lỏng rồi rơi hẳn ra nệm. Hàng mi ướt đẫm nặng dần rồi cũng khép hoàn toàn. Trạch

Lam không thể tiếp nhận cái đau đớn từ thể xác lẫn tinh thần một cách kinh hoàng mà Giang Triết Hàn gây ra. Sức lực của cô, mọi thứ nơi cô đều bị hấn rút cạn không hề bỏ sót.

Trạch Lam ngất đi tại chỗ trong cuộc truy hoan tàn khốc, vậy mà Giang Triết Hàn vẫn không hề dừng lại. Là do hấn không thể tự chủ được bản thân, khi độc được vẫn còn hoành hành chạy dọc khắp thân thể.

Hấn thậm chí còn không nhận ra Trạch Lam đã hoàn toàn ngất lịm, hơi thở hấn hỗn hển nhả ra, từng tiếng gào gừ đầy thú tính vang lớn trong bầu không khí lạnh lẽo. Côn thịt của hấn vẫn vô tư ra vào huyết mạch đang tuôn máu của Trạch Lam, cả hạ thân của hấn cũng bị nhuốm đầy những mảng máu đỏ.

Mãi đến khi toàn thân Giang Triết Hàn vô thức gồng cứng, cửa miệng dòn lấy một hơi thở mạnh thả ra bên ngoài, côn thịt cực đại bên dưới từng đợt trào phúng những dòng tinh dịch nóng hôi vào trong huyết mạch của Trạch Lam.

Hấn khép mắt thờ dốt, mọi cảm giác đau đớn đã hoàn toàn bị giải trừ khỏi cơ thể. Thần trí hấn cũng dần ổn định, tỉnh táo trở lại. Những đường gân nổi trên trán cùng những sợi gân máu nơi đôi mắt hấn cũng lặng dần đi.

Giang Triết Hàn rút côn thịt đã lấy lại kích cỡ vốn có của mình ra khỏi cơ thể Trạch Lam, kéo theo một lượng tinh dịch đặc quánh trào ra khỏi cửa huyết, hoà lẫn với máu đỏ tạo nên một thứ hỗn hợp kinh tởm vô cùng.

Hấn mở nhẹ hàng mi, tầm nhìn trước đôi nhãn khí lạnh khốc của hấn đang dần rõ rệt. Đầu lông mày nơi hấn thoáng nhíu lại khi thấy Trạch Lam nằm yên bất động bên dưới hấn.

Vô tình, ánh nhìn lại rơi ngay vào hạ thân của cô, hấn thoáng căng mắt khi thấy bên dưới cơ thể cô là một mảng máu đỏ tươi tanh tưởi. Cùng với đó, cả hạ bộ của hấn cũng bị nhuốm một màu nhức nhối khó chịu.

Giang Triết Hàn mệt mỏi loạng choạng bước xuống giường, thực sự lần hoan ái này dường như cũng khiến hấn muốn kiệt sức. Thứ độc được ác ôn kia hành hạ, mòn rút sức lực của hấn vào mỗi lần bộc phát. Ngay cả khi đã được bài trừ, vậy mà vẫn không tránh khỏi sự rã rời từ cơ thể đến tinh thần.

Giang Triết Hàn nhanh chân lê bước vào phòng tắm gội rửa sạch sẽ cơ thể dính đầy máu. Quần lấy chiếc khăn tắm to dùng ngang hông rồi bước ra ngoài. Hấn đi đến bên cạnh Trạch Lam, đưa tay giờ lấy tấm chăn bông cuộn thân người của cô lại ở bên trong.

Cổ họng hấn một lúc thấy khô rang khó chịu, dường như đến cả một nam nhân tráng kiện như hấn cũng không thể đối chọi được với sự tàn khốc mà độc được kia để lại. Hấn choáng váng đầu óc, cố lê bước đến phía cửa mà gọi thật to: "Tôn Nghị...Tôn..Nghị..."

Lập tức, Tôn Nghị đã từ bên dưới nhanh chóng có mặt, anh mở cửa, còn chưa kịp bước vào thì đã thấy Giang Triết Hàn đứng ngay trước mắt, sắc diện tồi tệ khiến anh cũng lo lắng: "Tứ thiếu, anh sao thế kia? Có phải..lại phát được rồi không?"

Ngay lúc này, Tôn Nghị vừa muốn đưa tay vào trong áo để lấy thuốc tiêm cho Giang Triết Hàn thì bị hấn ngăn lại. Còn không đợi anh thắc mắc, hấn đã đưa ánh nhìn đờ đẫn sang phía Trạch Lam đang nằm trên giường ở sau lưng hấn mà thấp giọng nói: "Đem...cô ta đến bệnh viện...Nhanh... lên!"

"Tứ thiếu...anh sao vậy? Tỉnh dậy đi..." Tôn Nghị hốt hoảng gào lên khi đột nhiên Giang Triết Hàn một lúc ngã khụy vào người anh. Nhìn qua Trạch Lam, anh còn khiếp đảm hơn khi nhận thấy trên tấm chăn bông là một mảng máu đỏ loang ra rất rộng.

"Chết tiệt...! Dư quân gia...Người đâu...mau lên đây!" Tôn Nghị vừa đỡ lấy Giang Triết Hàn vừa hét lên. Bầu không khí trong dinh thự hiện tại bị xáo trộn hẳn đi khi ai nấy đều lần lượt đưa mắt nhìn nhau không hiểu chuyện gì đang diễn ra.

Lúc này, Giang Triết Mỹ không thể nào đợi thêm được nữa, cô nôn nóng mở toang cửa xe mà băng thẳng sang dinh thự. Bốn tên thủ hạ đang gác ngay cổng vừa nhìn thấy cô, nhận ra là ai liền cúi gập người kính cẩn chào lấy.

Giang Triết Mỹ không thêm để tâm, cô xông vào mặc kệ sự can ngăn của đám thủ hạ: "Tránh ra!"

"Tiểu thư, lệnh của Tứ thiếu tuyệt đối không thể để cô bước vào nửa bước! Chúng tôi chỉ chấp lệnh..."

"Tôi không cần biết, ngày hôm nay tôi nhất định phải vào bên trong đó. Tránh ra!!!" Giang Triết Mỹ tức giận lớn giọng.

Bất chợt, trong lúc giằng co, cô tiện tay rút một khẩu súng của một trong bốn tên thủ hạ mà đưa ra nhắm thẳng vào một tên, trầm giọng lên tiếng: "Không tránh sang một bên, tôi bắn nát sọ mấy người! Tránh ra mau!"

Phía xa, Tổ Di Di ị ạch chạy đến, cảnh tượng kinh khủng trước mắt làm cô tá hỏa mà hét lên: "Mỹ Mỹ, em làm gì vậy? Em điên sao chứ?"

Lúc bấy giờ, khi mọi chuyện vẫn còn chưa biết sẽ ra sao, thì phía bên trong dinh thự đã truyền ra những âm thanh hỗn loạn vô cùng. Đám thủ hạ bên ngoài chợt mất cảnh giác nhìn vào trong, nhân ngay cơ hội, Giang Triết Mỹ đã lao đi như điên vào bên trong dinh thự.

Mặc cho Tổ Di Di đang gào thét tên của cô, cô vẫn căm căm đầu kiên quyết dấn thân vào "sào huyệt bí mật" mà anh hai của cô đã thầm che giấu suốt bao nhiêu lâu nay.

Khi vừa đi đến đại sảnh, hai mắt Giang Triết Mỹ chợt căng trắng đã khi nhìn thấy Tôn Nghị đang khấn trương bước xuống từ cầu thang với tốc độ rất nhanh. Trên tay anh ta lại là một người đang được quấn trong chiếc chăn bông dính đầy máu đỏ ghê sợ.

Giang Triết Mỹ hoảng đến rơi cả khẩu súng trong tay khi nhận ra người trong chăn là ai, cô vô thức hét lên: "Trạch Lam!!"

"Tiểu thư?! Tại sao cô lại ở đây?" Tôn Nghị khựng lại, đánh mặt súng sốt mà lẩm bẩm. Giang Triết Mỹ lao đến trước mặt anh, bàn tay run rẩy sờ lấy điện dung trắng bệch của Trạch Lam mà hai hốc mắt cũng đỏ hoe: "Trạch Lam, chị sao thế này? Mở mắt ra... mở mắt ra đi. Tôn Nghị, anh nói cho tôi biết rốt cuộc chuyện quái quỷ gì đang xảy ra đây hả?"

Bạn đang đọc truyện *Ám Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Chương 20

Coco đang đẩy quyền này với tốc độ ổn định nhất có thể. Nên mỗi ngày nếu được CoCo chắc chắn sẽ cố gắng up 2 chương cho mọi người cùng nhai. Nói chứ càng nhiều lượt vote cho chương thì động lực CoCo càng lớn...) hự hự

[...]

"Trả lời tôi đi? Rốt cuộc anh và anh hai của tôi đang cùng nhau làm nên cái chuyện khủng khiếp gì thế này hả?" Giang Triết Mỹ tức giận quát lên, hai tay siết lấy cổ áo của Tôn Nghị mà ra sức lay mạnh.

Tổ Dĩ Dĩ đứng cạnh cố ngăn cản: "Mỹ Mỹ, em bình tĩnh đi. Để anh ta nói cái đã... Buông tay ra!"

Giang Triết Mỹ bị Tổ Dĩ Dĩ gỡ lấy tay khỏi người Tôn Nghị. Anh ngay từ đầu đến cuối không hề phản bác lại mỗi câu mỗi chữ chửi mắng của Giang Triết Mỹ. Nơi đáy mắt chẳng lạnh cũng không nóng của anh nhuộm lên một màu tối tăm mờ nhạt.

Ngay tư giây phút trông thấy Trạch Lam trong tình trạng kinh hoàng thế kia, bế cô trên tay mà máu từ người cô thấm dính vào cả tay anh qua lớp chăn bông dày cộm.

Giây phút đó, cõi lòng Tôn Nghị không ngăn được hồi hận mà tự khiển trách bản thân. Chính anh là người trực tiếp lời Trạch Lam - một cô gái mà anh không quen không biết sa vào cái bẫy chết tiệt này.

Đến cả anh cũng không hề nghĩ, rằng Giang Triết Hàn lại ra tay nặng đến vậy. Mặc dù biết giữa Giang gia và Lư gia có một mối thâm thù đại hận không thể rửa trôi, nhưng căn bản Tôn Nghị anh cũng không tưởng tận ngọn ngành đầu đuôi câu chuyện là thế nào.

Chỉ biết rằng, người năm xưa ra tay bắt cóc nhị thiếu gia của Giang gia không ai khác chính là Lư Đình. Ông ta là một nhà nghiên cứu, một tiến sĩ chuyên bào chế, phát minh những dược phẩm dùng trong nền y học.

Vậy mà không rõ vì lý do gì, Lư Đình lại nhắm vào Giang gia, ra tay mờ mịt bị kịch khi tiêm vào người Giang Triết Hàn một loại độc dược mà ông đã tự mình bào chế. Thứ độc dược này ngấm sâu vào trong máu, vĩnh viễn không thể giải được trừ khi bào chế ra một loại kháng thể khác làm tiêu hủy độc tố bên trong máu huyết.

Chẳng thể lường trước được, thân thể Giang Triết Hàn đều bất chợt phát được bất cứ lúc nào. Những năm đầu là một tấn bi kịch khủng hoảng đối với nhị thiếu của Giang gia khi chưa tìm được loại thuốc nào có thể áp chế độc tính.

Giang Triết Hàn phải thường xuyên bị nhốt vào trong một căn phòng, trói chặt cả tay chân vào giường nằm đó cắn răng chịu đựng những cơn đau đến muốn vỡ xương nát tuỷ hành hạ gần hàng giờ đồng hồ.

Mãi đến khi Đàm Quảng Chung - một nhà dược sĩ nức tiếng lúc ấy và đồng thời cũng là bạn thân của Giang Cầm, điều chế ra được một loại kháng thể có thể làm ức chế được độc tính bên trong người Giang Triết Hàn vào những khi bộc phát. Nhưng vẫn chỉ là tạm thời, kháng thể ấy không đủ khả năng làm tiêu tán được thứ độc dược ác ôn kia.

Khi Đàm Quảng Chung sắp qua đời, ông đã mang công thức bào chế kháng thể giao lại cho con trai mình là Đàm Chiêu. Anh ta hiện giờ cũng nối nghiệp cha mình là một nhà dược sĩ - tiến sĩ có tiếng ngay thời điểm hiện tại.

Bản thân Tôn Nghị làm việc cho Giang gia từ năm mười chín tuổi và hoàn toàn phục tùng riêng cho một mình Giang Triết Hàn vào một năm sau đó.

Những điều anh biết được chỉ có bấy nhiêu qua lời kể của Giang Cầm, cũng tận mắt chứng kiến bao nhiêu lần Giang Triết Hàn phải vật vờ đến gần như chết đi sống lại với những lúc chưa tìm được kháng thể đặc biệt.

Và một điều nữa mà anh không được rõ, đó chính là cô gái có tên La Bội Kỳ - người mà Giang Triết Hàn luôn luôn xem trọng nhất chỉ sau mẹ của hắn. Tôn Nghị không biết vì sao La Bội Kỳ lại từ từ, càng không biết vì sao Giang Triết Hàn mang bài vị của cô ấy về tận dinh thự để thờ cúng.

Vào đúng ngày mười tám tháng mười hằng năm, Giang Triết Hàn lại một thân một mình đến nghĩa trang, nơi phần mộ của La Bội Kỳ được chôn cất. Mỗi lần đến viếng mộ, là mỗi lần tâm trạng Giang Triết Hàn tồi tệ cùng cực. Trong cuộc đời hắn, có lẽ chỉ duy nhất hai ngày là thực sự mang lại cho hắn cảm

giác vừa bị thương lại vừa thống hận - đó là ngày giỗ của Trịnh Y Dao - mẹ của hắn và ngày giỗ của La Bội Kỳ.

Tôn Nghị ngồi một mình xuống ghế bên ngoài sân sau bệnh viện, đôi mắt lộ rõ sự thất thần lẫn hoang mang tột độ. Giang Triết Mỹ kiên nhẫn, cô lại lớn giọng mà nói: "Anh bị câm sao chứ? Tại sao lại không trả lời tôi?"

"Em đừng làm loạn nữa Mỹ Mỹ, ở đây là bệnh viện..." Tổ Di Di khẽ nài nỉ mà mặt mũi khổ sở. Đến cả cô cũng còn thấy hoảng sợ khi nhìn thấy tình trạng của Trạch Lam khi nãy. Nhưng vốn bản tính bình tĩnh, cô có thể kiềm được cơn nóng giận đang dâng lên trong lòng. Chứ nếu không, cô đã cùng Giang Triết Mỹ nhào tới mà cầu xé Tôn Nghị thành trăm mảnh mất rồi.

"Cô cũng thật là nhanh trí, xong chuyện đã lập tức rời khỏi đó!" Tá Đẳng ngồi trong xe, đưa mắt nhìn qua căn hộ phía xa, nơi đó hiện tại đang bị bủa vây bởi một đám người mặc âu phục màu đen, xem chừng như ra vẻ sẵn lòng chủ nhân ngôi nhà.

Nhưng chủ nhân ngôi nhà ấy là một cô gái chẳng tầm thường chút nào, tự đoán trước được bản thân sẽ gặp rắc rối nên đã âm thầm rời đi từ sớm.

Ngồi bên cạnh Tá Đẳng, Quân Nhu đắc ý cười nửa miệng, lại không quên ngắm nhìn chiếc vòng bạch kim đang đeo trên tay mà cười nhạt: "Không lạnh trí, thì làm sao có được sự tín nhiệm của Cẩm Quy."

"Này!" giọng Tá Đẳng trầm xuống, đưa nhãn khí lẫn chút không hài lòng nhìn sang cô gái cạnh mình mà nói: "Lá gan của cô là to đến mức nào, đến cả tên thật của ông chủ mà cô cũng dám gọi thẳng ra như thế!"

"Sợ gì chứ?" Quân Nhu cao giọng tự mãn, cô liếc nhìn Tá Đẳng lại cười rất thích thú mà đáp: "Bây giờ, chỉ có tôi và anh. Việc gì tôi cứ phải gọi 'ông chủ này, ông chủ nọ' hay là...Dylan kia chứ! Tôi vẫn là thích cái tên thật của anh ta hơn!"

Tá Đẳng thoáng quan sát biểu diện của một cô gái như đang ôm một giấc mộng đẹp trong lòng, hắn cười khẩy giờ giọng châm chọc: "Có vẻ...cô rất thích ông chủ!"

Quân Nhu nghe đến đây, trong lòng dâng lên một chút nôn nao. Cô mím môi cười rất hàm ý: "Còn hơn cả thích nữa kia! Đối với tôi, Cẩm Quy không chỉ là ân nhân mà còn là người thân duy nhất của tôi trên đời này. Nếu không có anh ấy nắm đó ra tay giúp tôi, thì tôi bây giờ...có lẽ đến còn sống hay không cũng không biết!"

Bốn năm trước, thành phố Los Angeles, California - Hộp đêm The King.

"Mẹ nó! Tụi bây bắt con nhỏ đó lại cho tao!"

Tiếng một người đàn ông người Anh hét lên đầy giận dữ, những tiếng bước chân cùng tiếng truy hô đuổi bắt rong ruổi trong dãy hành lang nơi hộp đêm bậc nhất thành phố.

Cô gái với bộ dạng lấm lem trong bộ quần áo chẳng may ngăn cản cấm đầu chạy đến tóc tai rơi ra rối bù như ổ quạ. Cô trượt đại móc trộm túi áo của gã người Anh kia, lấy đi chiếc ví của ông ta, bị phát hiện ra nên bây giờ đang bị truy đuổi gắt gao, nghẹt thở.

Người bên trong hộp đêm rất đông, cô khó khăn chen chúc mà tìm đường trốn chạy. Nhưng cái hộp đêm này quá rộng, đến lối ra ở đâu cô cũng không biết. Mà dù có tìm được lối ra, chắc gì đám vệ sĩ to con kia sẽ để cô đi một cách dễ dàng.

Nghĩ vậy, cô liền rẽ lối sang một hành lang khác. Nơi đây khá vắng vẻ, trông như là một nơi không dành để đám dân chơi kia tụ tập mà là dùng trong việc khác.

"Mặc kệ, trốn trước đã!" Cô gái lấm bầm rồi mở đại cánh cửa một căn phòng gần đó mà chui vào. Bất chợt, cô ớn lạnh toàn thân khi cảm nhận một thanh kiếm sắc lẹm, lạnh như đá kề vào sau gáy.

Chất giọng trầm trầm cất lên ngay sau lưng cô, rất nhẹ nhàng nhưng đầy uy quyền: "Tá Đẳng, bỏ xuống đi. Chỉ là một con nhóc, không nhất thiết phải căng thẳng đến vậy!"

"Vâng, thưa ông chủ!" Tá Đẳng thu lấy thanh kiếm về. Rồi mạnh tay nắm lấy cổ áo của cô gái kia mà kéo lên, hung dữ hỏi: "Cô là ai? Có biết chỗ này là đâu không mà dám vào? Chán sống sao chứ?"

"Tôi...tôi không biết...xin...xin lỗi!" cô gái nhỏ trong tay thanh niên người Nhật sợ đến run rẩy, hai bàn tay để trước ngực ra sức nắm vào nhau như cầu xin ai đó tha mạng.

Lúc này, kẻ đang ngồi nơi ghế lớn ở giữa căn phòng, chân bắt chéo rất ngạo nghễ, trên tay còn cầm một ly rượu vang sắc vàng óng ánh. Bàn tay khẽ xoay xoay ly rượu, anh ta ôn tồn hỏi: "Cũng là người Trung Quốc sao chứ? Nhìn bộ dạng này của cô, ắt hẳn là một tên vô gia cư không hơn không kém. Có đúng không?"

Cô gái liền gật gật, miệng gượng cười: "Đúng đúng, tôi chỉ là một kẻ vô gia cư thôi. Van xin ông tha mạng...để tôi đi đi."

"Vậy...một kẻ vô gia cư như cô vào đây để làm gì?" Nam nhân kia lại trầm giọng hỏi lấy, rãnh môi lạnh lẽo hé mở nhấp một ngụm rượu, ở anh ta tồn tại một sự lãnh đạm, như thờ ơ, nhưng lại rất cuốn hút, rất ngạo mạn.

Mái tóc màu đỏ rượu vang nổi bật trên làn da khá trắng, những lọn tóc không nằm vào nếp theo một khuôn khổ nào mà tự do đan xen nhau, tạo nên

sự ngông cuồng, hoang đại nhất định.

"Ông chủ đang hỏi cô, trả lời đi!" Tá Đẳng danh mặt quát lên, làm cô gái trong tay hắn bị giật mình. Cô vội co ro thân người, cúi mặt đáp: "Tôi...tôi lên vào đây để...ăn cấp!"

Một giọng cười giòn giã đột nhiên cất lên, khuấy động bầu không khí ngột ngạt bị loãng đi vài phần. Nơi đáy mắt nam nhân kia ánh lên một sự ngạc nhiên, anh nói: "Lần đầu tiên mới có một kẻ dám vào hộp đêm của tôi để ăn cấp! Cô nghĩ...cô có mấy cái mạng để rời khỏi đây hả cô bé?"

"Không, không! Tôi chỉ là trộm lấy ví của một người khách...tôi không hề trộm đồ của ông." cô gái hốt hoảng, hai tay chấp lấy váy liên tục, lại không ngừng khóc lóc thảm thương.

Lúc này, phía bên ngoài dãy hành lang là những âm thanh ồn ào truyền tới. Tá Đẳng nhìn lấy kẻ mà hắn tôn kính gọi là ông chủ, rồi buông cô gái trong tay ra, tiến đến mở cửa.

Bên ngoài, một đám người gồm sáu bảy tên đàn ông người Anh cao to lực lưỡng đang đứng đó, loay hoay như tìm kiếm ai đó. Vừa thấy họ, Tá Đẳng đã hô lên: "Đang tìm người sao chứ?"

Một tên tướng tá cao to, mặt mũi khá dữ tợn đi đến rồi nói: "Đúng, chúng tôi đang tìm một con nhỏ chừng mười tám, mười chín tuổi ăn mặc luộm thuộm. Nó móc túi ăn cắp ví tiền rồi chạy mất..."

"Có phải là con nhỏ này?" Tá Đẳng nắm lấy cổ áo của cô gái bên trong mà lôi ra ngoài không thương tiếc. Mặc cho cô ta vùng vẫy, hắn vẫn dễ dàng giữ chặt được cô.

"Đừng mà...van xin anh đừng giao tôi cho bọn chúng. Tôi...tôi sẽ trả lại ví tiền...Làm ơn tha cho tôi đi." giọng cô gái kêu khóc thảm thiết, cả gương mặt bị lấm lem cát đất thoảng trôi đi phần nào khi những hàng nước mắt mặn đắng cứ không ngừng tuôn ra ướt đầm cả khuôn mặt nhỏ nhắn.

Cả bọn người Tây kia liền xông tới, tóm lấy cô gái mà lôi kéo về, lại hung hăng chửi mắng xối xả. Tá Đẳng thực sự không hề có ý giúp đỡ, hắn vừa tính xoay lưng trở vào trong phòng thì bất chợt chạm phải ai đó từ bên trong bước ra.

"Ông chủ!" Tá Đẳng vội vã cúi người. Nam nhân trong bộ âu phục màu xám tro toát lên một vẻ cao quý, thâm sâu khó lường bước đến gần đám người đang hết sức hỗn loạn kia mà điềm tĩnh nói: "Đủ rồi!"

"Mày là ai mà dám lên tiếng xen vào, mày có tin..." tên người Tây đang giữ cổ áo của cô gái kia vừa mới lớn giọng muốn chửi bới, quay mặt nhìn lấy nam nhân đứng trước mặt, lập tức trong lòng không khỏi run sợ mà vội cười trừ: "A! Ra là quý ngài Dylan đây sao...Con bé này móc trộm ví của tôi trong hộp đêm của ngài, đáng để trừng trị."

"Đúng vậy! Dám cả gan gây rối ở hộp đêm của tôi thực sự là rất đáng để trừng trị..." giọng nói thâm trầm nhã nhặn. Ánh mắt nâu nhạt hết như một thứ gì đó lạnh lẽo đến rợn người thoảng nheo lại, anh lại tiếp: "Nhưng vẫn là để chính tay tôi ra tay thì hay hơn...Tôi nói như vậy, không biết có đúng không?"

Đám người kia bây giờ mới sợ hãi đưa mắt nhìn nhau, hai ba tên liên tục nuốt nước bọt cố gắng bình tĩnh. Đây cô gái trong tay té nhào ra trước, một tên vội cúi cúi đầu mà nói: "Phải phải, hộp đêm là của ngài, kẻ nào gây rối trong địa bàn làm ăn của ngài thì ngài tự tay xử lý là tốt nhất...Chúng tôi...đi trước! Chào ngài!"

Sau khi đám người dữ tợn ấy rời đi, cô gái đang ngồi bệt dưới sàn vẫn còn khóc lóc không ngừng. Lúc này, thanh âm trầm ồm dễ nghe kia lần nữa truyền đến tai cô: "Cô tên là gì?"

"Đừng có khóc nữa, ông chủ đang hỏi cô đó!" Tá Đẳng khó chịu lên tiếng. Cô gái nhỏ cố gắng kiềm lại những cơn nấc nghẹn trong cổ họng, từ từ ngẩng mặt lên mà đáp: "Tôi...tên Ngô Quân Như!"

"Bao nhiêu tuổi?" Nam nhân kia vẫn lạnh lùng hỏi. Cô lại đáp: "Mười...mười tám tuổi."

Cánh môi tinh tế của ai đó thoảng cong nhẹ, nam nhân ấy như có giọng nửa như khen ngợi, nửa như trêu chọc: "Mười tám tuổi đầu đã muốn ra giang hồ làm ăn hay sao? Cô cũng có gan không nhỏ khi chọn hộp đêm của tôi để hành sự..."

"Không phải..." cô gái bên dưới nghe đến đây liền trở lại trạng thái hoảng loạn, cô méo mào nắm lấy ống quần của nam nhân trước mặt mà khóc lóc.

Bất chợt, anh ta nghiêm mặt, ngồi xuống đối diện với cô mà nở nụ cười rất uyển: "Có muốn về làm việc cho tôi?"

"Làm việc....cho ông? Chẳng phải...chẳng phải khi này ông nói sẽ đem tôi đi trừng trị còn gì...tại sao...?"

"Quả thực tôi rất muốn xử trí kẻ to gan dám giờ thói trộm cắp ở hộp đêm của tôi. Nhưng nhận ra, cô cũng có tố chất để trở thành một vai phản diện...Làm việc cho tôi, cô sẽ không lo về cái ăn cái mặc nữa. Thế nào?" nam nhân ấy thâm trầm cất giọng, từng lời từng chữ tuy buông ra nhẹ nhàng nhưng lại ẩn đầy ý niệm khó đoán.

Cô gái nhỏ kia phút chốc ngăn ngor, hình ảnh nam nhân với mái tóc đỏ rực cùng đôi đồng tử nâu nhạt, biểu diện sắc sảo lại vừa lạnh vừa ấm khắc đậm vào đáy mắt lẫn tâm trí của cô.

Cô vô thức mỉm cười gật đầu, vui vẻ nói: "Tôi sẽ làm việc cho ngài...Ông chủ!"

Hàng lông mày cứng đờ của nam nhân kia thoáng nhích lên một cái, anh phì cười tỏ vẻ khen ngợi: "Đúng là lanh lợi..."

Anh đứng dậy, nghiêng đầu nhìn cô gái vẫn còn ngồi bên dưới chân mình mà khẽ nói: "Tôi là Dylan, từ nay trở đi cố mà làm tốt mọi việc tôi giao. Cô chắc chắn sẽ không chịu thiệt đâu, Ngô Quân Nhu!"

"Ngay từ giây phút đó, tôi thực sự đã bị người đàn ông này cuốn hút, đến khi nhận ra được...thì mọi thứ đã quá muộn. Tôi không thể nào thoát ra được đôi mắt nâu lạnh lẽo đó nữa!" Quân Nhu nhẹ giọng nói, ánh mắt thoáng nét buồn bã, chiếc vòng bạch kim vẫn được cô nâng niu bằng những ngón tay thon dài, trắng trẻo.

Quân Nhu buột miệng thở dài, nơi tâm mi hơi dao động một chút, cô lại nói: "Người duy nhất chiếm giữ được cõi lòng lạnh lẽo đó của Cẩm Quy...chỉ có ba từ La Bội Kỳ! Là một người đã chết không hơn không kém đã mười năm qua!"

Tả Đằng nhú mày, biểu diện lộ rõ lộ khí mà trừng mắt nhìn người bên cạnh, hần gằn giọng: "Quân Nhu, đừng nói là tôi không cảnh cáo cô. Nếu cô để những lời nói vừa rồi truyền đến tai ông chủ. Cô tự biết hậu quả ra sao chứ hả?"

Quân Nhu thấy lòng dạ nặng trĩu, hết như bị nhấn chìm xuống tận cùng của đáy đại dương tối tăm, lạnh lẽo. Nhưng dù vậy, cảm giác này cũng chẳng sánh gì với sự lạnh nhạt của Giang Cẩm Quy dành cho cô suốt bốn năm qua. Đối với anh, Ngô Quân Nhu cô chỉ là một tên thủ hạ phục tùng mọi mệnh lệnh từ ông chủ của mình. Anh hoàn toàn không để cô ở trong lòng dù chỉ một chút.

Tả Đằng nhìn cô, hần căn bản không hề để tâm đến những chuyện yêu đương lãng mạn của các đôi nam nữ trên đời. Hần được Giang Cẩm Quy thu nhận về làm việc khi hần vừa hai mươi tuổi. Từ một tên mất cả gia đình vì tai nạn giao thông, hần chẳng ngờ một ngày lại được huấn luyện để trở thành một tay sát thủ máu lạnh phục tùng riêng cho ông chủ của mình - Giang Cẩm Quy hay còn có một cái tên khác nữa đó là Dylan.

Hần thở dài một hơi, nhặt môi nói với Quân Nhu một câu: "Tôi nghĩ còn nhiều việc ông chủ muốn giao cho cô. Đi thôi..."

Sau câu nói ấy, chiếc xe hộp màu trắng bạc sang trọng đã nhanh chóng lăn bánh rồi rời khỏi, tiến thẳng về phía đồi Thang Sơn phía Bắc thành phố. Nơi có một người họ gọi là "ông chủ" đang đợi về ra một màn kịch đầy thú vị.

Bạn đang đọc truyện *Ám Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Chương 21

Nơi hàng mi dày rậm khẽ lay động, mi tâm dần chậm mở, vô tình lại bị thứ ánh sáng trong phòng làm chói mắt. Giang Triết Hàn đưa tay lên che chắn, tâm trí hần hơi nhần lại khó chịu kêu lên vài tiếng.

"Tứ thiếu...ngài tỉnh rồi! Hay quá!" Dư quân gia đứng gần đó mừng rỡ reo lên. Ông đi đến nhanh chóng đỡ lấy nam nhân kia chậm rãi ngồi dậy, lấy một chiếc gối kê ở sau lưng cho hần dựa vào đấy.

"Có chuyện gì sao chứ?" giọng Giang Triết Hàn khàn khản cất lên, trông sắc diện vẫn còn khá mệt mỏi. Hần hít thở hơi mạnh, khiến nơi ngực lên xuống không ngừng.

Dư quân gia đứng cạnh, khép nép đáp: "Tứ thiếu, ngài bị ngất, đã hơn bốn tiếng trôi qua rồi."

"Bị ngất?!" Hai đầu lông mày của Giang Triết Hàn thoáng nhíu chặt. Hần mơ hồ cố gắng gọi nhớ lại đôi chút. Trong trí óc hần, thứ đọng lại sau cùng đó chính là hình ảnh Trạch Lam hạ thân dính đầy máu, nằm bất động trên giường.

Hần thấy có chút bất an trong lòng, liền ngẩng mặt hỏi: "Cô ta thế nào?"

Dư quân gia đang rót một ly nước ấm cho hần, đem đến tay hần rồi nói: "Ý ngài là tứ thiếu phu nhân..."

Câu nói của Dư quân gia tới đây liền bị nhần khí lạnh lùng của Giang Triết Hàn nhìn lấy, như thể đang cảnh cáo một điều gì đó. Ông hơi giật mình, liền cúi đầu nói tiếp: "Cô ấy được đưa vào bệnh viện, mọi chuyện đã ổn thừa tứ thiếu!"

"Được rồi! Lui ra ngoài!" Giang Triết Hàn khép mắt mệt mỏi buông ra một câu. Dư quân gia vừa mở cửa, lại gặp Đàm Chiêu đi vào. Vừa thấy nét mặt khó coi của Giang Triết Hàn, Đàm Chiêu anh ta đã lên tiếng: "Làm gì mà mặt mũi biến sắc thế kia hà tứ thiếu của tôi?"

Giang Triết Hàn mở mắt, còn không nhìn người đang chậm rãi tiến vào mà thờ ơ nói: "Tôi không có tâm trạng để đùa!"

Đàm Chiêu đưa tay nói lỏng chiếc caravat trên cổ áo, anh ngồi xuống ghế sofa đối diện với Giang Triết Hàn mà đáp: "Tại sao lần này anh làm vậy?"

"Tôi làm gì?" Giang Triết Hàn ung dung trả lời, hai tay đan xen nhau để trước bụng.

Đàm Chiêu khẽ tháo lấy mắt kính, dùng vạt áo vest lau lau nhẹ mà hỏi: "Anh đừng giấu nữa Triết Hàn. Tôn Nghị đã nói hết cho tôi việc anh đang làm...Anh...bị mất trí sao chứ?"

Giang Triết Hàn vẫn một thái độ hời hợt, hần buột miệng thờ dài một lần, noi đuôi lông mày hơi nhích nhẹ mà bình thản nói: "Đàm tiên sinh, có phải anh là được sĩ riêng cho tôi lâu quá nên bây giờ lại còn muốn quản luôn hành động của tôi?"

"Tôi không dám!" Đàm Chiêu nhếch môi cười nhẹ. Đem cặp kính đeo lại trên gương mặt trắng trẻo chẳng thua một cô gái nào. Đôi mắt với dáng hình hơi hẹp dài, đuôi mắt lại rất sắc sảo luôn tạo cho người khác một cái nhìn rất không mấy thoải mái, khi mà như thể đôi nhãn khí ấy có thể nhìn thấu được họ đang muốn gì.

Dù là một được học mức tiếng, năm nay vừa hay ba mươi lăm tuổi. Nhưng ở Đàm Chiêu luôn tạo cho người ta một cái nhìn rất khác về anh. Tóc được nhuộm màu vàng nhạt như màu nắng chiều, lại được tia layer rất nhiều, vuốt một chút gel mềm cho chúng tự do đan xen nhau.

Hình tượng của Đàm Chiêu tuy nam tính, nhưng lại không quá mạnh mẽ và phong trần. Đàm Chiêu đích thị là một chàng được học thư sinh, thanh lịch, nho nhã vô cùng.

Lúc này, Đàm Chiêu mới nghiêm túc mà nói với Giang Triết Hàn: "Có điều này tôi nghĩ cần nói cho anh biết..."

"Việc gì mà anh lại giờ giọng nghiêm trọng với tôi? Tốt hơn hết đừng đùa với tôi trong lúc này, nếu không muốn tôi đá anh ra khỏi đây." Giang Triết Hàn lạnh nhạt nói, trông biểu diện không chút nào gọi là đùa cợt.

Đàm Chiêu nhướn mày, cao giọng nói: "Quả thực lần này...có gì đó rất kì lạ! Tôi đã tiến hành kiểm tra cho anh, phát hiện bên trong cơ thể anh như vừa tiếp nhận thêm một loại kháng thể mới. Mà loại kháng thể này không hề giống với loại tôi đang bảo chế cho anh. Nó rất mạnh...Và tôi nghĩ lí do lần này anh bị bất tỉnh cũng chính vì nó."

Giang Triết Hàn hơi căng mắt ngạc nhiên, lại không ngăn được hứng thú mà cơ hồ hoài nghi: "Kháng thể mới?!"

"Phải!" Đàm Chiêu gật đầu, anh đứng dậy đi đến gần phía Giang Triết Hàn, hai tay theo thói quen để trong túi quần mà giữ một thái độ vô cùng nghiêm chỉnh nói với hắn: "Loại kháng thể này tạm thời tôi không thể đoán được nó là gì vì không thể giám định. Nhưng chúng rất quả thực rất mạnh...Thể trạng của anh lúc đó, chẳng khác nào một kẻ dùng thuốc quá liều nên mới bị tác dụng phụ. Cũng rất có thể do là lần đầu tiếp nhận kháng thể ấy vào người, nhất thời giữa nó và thứ độc được trong người anh không đồng hoá được nên mới dẫn đến tình trạng khá tồi tệ...."

Nghe đến đây, hai mắt Giang Triết Hàn thoáng nheo lại đầy nghi vấn, một số suy nghĩ điên rồ thoát ần thoát hiện quấy nhiễu nơi đại não hắn khó chịu vô cùng. Đột nhiên, hắn không nhìn Đàm Chiêu mà thấp giọng lên tiếng: "Đàm Chiêu...Tôi có việc muốn anh làm giúp tôi!"

"Cứ nói! Nếu trong khả năng của tôi nhất định sẽ không chối từ!"

Giang Triết Hàn ngẩng mặt nhìn Đàm Chiêu, nơi đáy mắt hắn như ngọn ngang những thứ hỗn độn không rõ là gì, rãnh môi hé mở rồi buông giọng: "Giúp tôi kiểm tra xem, bên trong cơ thể cô ta rốt cuộc là chứa thứ gì!"

***

"Tại sao anh lại làm vậy, con bé là con anh kia mà. Anh bị điên rồi sao?"

"Bây giờ, anh bắt nó sống suốt đời với cái loại thuốc điên rồ mà anh đã tiêm vào người nó hay sao chứ? Anh thực sự mất trí rồi..."

"Trạch Lam, con sao thế kia? Mở mắt ra nhìn mẹ đi, đừng làm mẹ sợ..."

"Mẹ...mẹ ơi!"

"Trạch Lam...cậu tỉnh dậy đi, có nghe mình nói gì không hả?" Tổ Dĩ Dĩ ngồi bên giường bệnh khẽ vỗ nhẹ vào bên má của Trạch Lam mà lo lắng gọi không ngừng.

Suốt hơn bốn tiếng trôi qua, Trạch Lam nửa mê nửa tỉnh chẳng rõ ràng. Cô liên tục nói trong cơn mê sảng với một tinh thần rất hoảng loạn. Bây giờ, lại lần nữa cô cất giọng kêu khóc gọi "mẹ" thống thiết.

Bất chợt, Trạch Lam thình lình mở trừng mắt, cả người tuôn mồ hôi ướt đầm cả bộ quần áo của bệnh viện. Cô nằm đó thờ hồn hển, hệt như vừa trải qua một cơn ác mộng rất kinh khủng.

Tổ Dĩ Dĩ mừng rỡ, vội nhàoàng người reo lên: "Cậu tỉnh rồi...tốt quá! Để mình đi gọi bác sĩ."

Nói rồi Tổ Dĩ Dĩ đã mở cửa nhanh chân chạy đi, bên ngoài vẫn là một đám thù hạ của Giang Triết Hàn đang canh giữ nghiêm ngặt. Trạch Lam hai mắt căng ra không chớp, nơi khoé mí phút chốc ướt đầm một cách vô thức.

Cánh môi cô run run, nơi đáy mắt đen tuyền hiện rõ một sự hoảng sợ tột cùng. Cô khép mắt, dồn lấy hai hàng nước mặn đắng, chát chúa lẫn dài hai bên mắt. Nơi cổ họng cô nuốt mọi phần uất xuống tận lồng ngực, cô nhủ mày khẽ cử động cơ thể, liền phải co rúm cả người. Tâm trí cau có, đến cửa miệng cũng phải không chịu được phải mở ra kêu lên một tiếng.

Nơi hạ thân truyền lên cảm giác đau đớn như xẻ thịt, đau đến từng đường gân lớn nhỏ cũng thay nhau hằn lên trán vàng trán đang lấm mồ hôi đọng lại của cô.

Trạch Lam mệt mỏi nằm ngã lại xuống giường, cô nhắm chặt mắt cắn môi mà bật khóc. Cảm giác nhức nhối, dờ dẩn một lúc trải dài cả thân thể lẫn tâm trí mỏng manh của cô. Hai bàn tay ra sức nắm chặt lấy tấm ga giường đến run lên bần bật.

Phút chốc, Trạch Lam hít thở thật đều, cố gắng giữ tâm trạng bình tĩnh mà thu lại dòng nước mắt mặn đắng. Cô mở mắt, nhìn xa xăm lên trần nhà trắng tinh. Cô nhìn ra phía cửa, qua ô kính hình chữ nhật dựng đứng ở giữa, cô dễ dàng thấy được vài tên thủ hạ trong bộ âu phục màu đen. Trong lòng tự hiểu, cô vẫn bị xem như một tên tù tội. Dù là trong bệnh viện, cô vẫn bị canh giữ rất gắt gao.

Lúc này, bất chợt Trạch Lam nhìn lên logo được thêu nổi bật bên ngực trái của chiếc áo mình đang mặc. Cô thoáng tròn mắt kinh ngạc khẽ thốt: "Bệnh viện nhân dân Bắc Kinh...."

Trong lòng Trạch Lam có chút hồi hộp, lại lẫn chút mừng rỡ khi nhận ra bệnh viện này cũng là nơi Phù Dung đang nằm. Cô vô thức nhoẻn cười mà lẩm bẩm "Phù Dung...chị đang ở rất gần em...Tốt quá...thật tốt quá rồi. Chị nhất định sẽ nhân cơ hội này để dẫn em đi khỏi cái nơi quỷ quái này..."

Đột nhiên, cửa phòng mở ra, Trạch Lam vội vàng giả vờ nằm ra giường trở lại bộ dạng mệt mỏi, dờ dẩn. Tổ Dì Dì cùng viện trưởng Dương bước vào, nhìn thấy cô, lập tức cơ mặt của Dương Hoàn hơi lệch đi đôi chút. Ông liền gượng cười mà nói: "Cô Lưu, tỉnh rồi sao."

Trạch Lam cố nén cơn phẫn nộ trong lòng khi nhìn thấy kẻ đã tiếp tay trong việc đẩy chị em cô vào bước đường thảm hại thế này. Cô không trả lời, đôi mắt ra chiều như thất thần không thể tập trung vào một điểm.

Tổ Dì Dì lo lắng bước đến bên cạnh, cô lay nhẹ cánh tay Trạch Lam mà hỏi: "Trạch Lam, nhìn mình đi...Cậu thấy sao rồi? Có phải còn không ổn ở đâu không?"

Trạch Lam nhìn thấy cô bạn thân của mình, thực sự trong lòng vừa bất ngờ vừa khó hiểu, chỉ muốn oà khóc một cách thoải mái, gục vào vai bạn mình để trút mọi cơn phiền muộn. Nhưng tình cảnh bây giờ, cô hoàn toàn không nên làm vậy.

Trạch Lam vẫn im lặng không nói lời nào, ánh mắt dờ dẩn nhìn lấy Tổ Dì Dì mà biểu hiện không chút cảm xúc. Tổ Dì Dì sững sốt, hai mắt cô đỏ hoe mà lo sợ: "Trạch Lam, cậu nhận ra mình không? Mình là Dì Dì...Tổ Dì Dì!"

Đáp lại sự sốt sắng lẫn hoang mang của cô bạn mình, Trạch Lam duy nhất một biểu hiện lạnh nhạt, như kiểu ngờ ngác không hiểu chuyện gì. Thấy vậy, Tổ Dì Dì mới chạy lại lay mạnh cánh tay của Dương Hoàn mà réo gọi: "Bác sĩ... Trạch Lam cô ấy làm sao thế kia?"

Dương Hoàn cơ hồ hơi nhủ mảy, ông đi đến gần bên giường Trạch Lam, chăm chú nhìn cô mà hỏi: "Cô Lưu, trả lời tôi, cô bây giờ đang nghĩ gì?"

Trạch Lam mặt đối mặt với Dương Hoàn, cô còn chưa kịp mở miệng đáp lại thì bên ngoài, Giang Triết Mỹ đột ngột mở cửa đi vào. Vừa nhìn thấy Trạch Lam đã tỉnh dậy, cô ấy liền mừng đến nhảy cẫng lên mà lao đến.

"Trạch Lam, chị tỉnh rồi!" Giang Triết Mỹ mừng mừng rỡ nắm bàn tay mảnh mai của cô gái trước mặt mà không ngừng thốt lên.

Lúc này, trong đầu Trạch Lam còn đang thắc mắc có vì sao lại có sự xuất hiện của Chu Mỹ Mỹ. Hơn nữa, vì sao cả Tổ Dì Dì cũng biết chuyện mà tìm đến bệnh viện.

Tuy nhiều điều hoài nghi như vậy, nhưng Trạch Lam đành phải giả ngây mà tiếp tục trưng ra bộ mặt vô cảm. Giang Triết Mỹ nheo mắt nhìn cô, thấy có điều bất thường liền xoay qua nắm tay Dương Hoàn mà hỏi: "Viện trưởng Dương, Trạch Lam cô ấy ổn rồi chứ. Sao tôi có cảm giác cô ấy vẫn còn chưa tỉnh táo cho lắm!"

Dương Hoàn hai tay để trong túi áo blouse, nghiêm nghị đáp: "Giang tiểu thư, tình hình hiện tại có thể là bị sang chấn tâm lý. Điều này chúng tôi cần tiến hành làm một loạt kiểm tra và thử nghiệm với phản xạ thần kinh của cô ấy rồi mới kết luận chính xác!"

Khi Giang Triết Mỹ còn đang bỡ ngỡ chưa kịp mở miệng nói gì, thì Trạch Lam căng mắt mà kêu lên: "Giang tiểu thư?!"

"Trạch Lam...có phải chị..." Giang Triết Mỹ tưởng rằng cô gái kia lấy lại được chút ít minh mẫn nên vội nimb cười tiến đến gần. Lập tức, Trạch Lam giật dừ gào lên, vung tay xua đuổi: "Tránh ra đi...đừng đến gần tôi. Giang gia các người toàn là lũ bất nhân, tôi không muốn liên quan đến bất cứ ai trong Giang gia các người. Cút...cút đi!"

Cổ họng Trạch Lam gào đến muốn khản đi, hai hốc mắt mau chóng trào những dòng lệ nóng ảm. Cô thực sự sợ hãi từ tận trong thâm tâm, từ sâu trong tiềm thức của cô chỉ cần nhắc đến hai từ "Giang gia" liền làm cô cảm thấy kinh khiếp vô cùng.

"Trạch Lam, cậu bình tĩnh đi. Mỹ Mỹ cô ấy..." Tổ Dì Dì vuốt nhẹ bả vai của Trạch Lam cố trấn an. Nhưng cô lại úp mặt vào gối mà khóc nghẹn, ra chiều hoảng loạn.

Thấy vậy, Dương Hoàn mới vội lên tiếng: "Tinh thần cô Lưu bị kích động nhiều sẽ không tốt. Trước mắt cứ lẹm lảnh mặt đi đã. Chúng ta nên làm theo ý của cô ấy..."

Giang Triết Mỹ đau lòng, đưa ánh mắt xót xa nhìn Trạch Lam. Cô cố ngăn mình không khóc mà nhìn sang Tổ Dì Dì khẽ gật đầu, sau đó cùng Dương

Hoãn lui ra ngoài.

Bên trong phòng, Tổ Dĩ Dĩ ôm lấy Trạch Lam mà không ngừng nói: "Ồn rồi, tất cả ồn rồi. Không sao nữa hết! Cậu bình tĩnh đi, có mình ở đây!"

Trạch Lam gục mặt vào ngực Tổ Dĩ Dĩ, quả thực toàn thân cô đang vô thức run lên từng cơn. Con ác mộng mang tên Giang gia như đã cắm rễ tận sâu trong tâm thức cô, rồi lại dần sinh sôi lan rộng. Cô lại càng không thể ngờ, Chu Mỹ Mỹ - cô đồng nghiệp của mình bấy lâu cũng là một nhân vật trong Giang gia.

"Tại sao...Giang gia mấy người cứ đeo bám tôi mãi không buông!" Trạch Lam thâm nghĩ trong đầu mà càng phẫn uất. Cô nương nhờ vào sự an ủi, vỗ về của Tổ Dĩ Dĩ, tìm kiếm cho bản thân một điểm tựa an toàn cuối cùng.

"Cô ấy ồn chứ?" Tôn Nghị hơi lo lắng hỏi khi vừa nhìn thấy Giang Triết Mỹ từ trong phòng bệnh đi ra. Nhưng bất chợt, cô nổi nóng lao đến nắm lấy cổ áo anh ta mà giận dữ nói: "Tự mà xem hậu quả mấy người đã gây ra đi. Bấy giờ Trạch Lam tỉnh chẳng tỉnh mà mê cũng chẳng mê, cô ấy gần như muốn điên loạn chỉ vì cái trò hèn hạ của mấy người....Đến cả tôi, nhìn thấy tôi, biết tôi là người của Giang gia...cô ấy cũng kinh sợ chẳng khác gì kinh sợ mấy người!"

Tôn Nghị hơi căng mặt nhìn Giang Triết Mỹ, yết hầu anh mặc nhiên trượt xuống. Đôi nhãn khí lộ lên sự bất an chậm rãi khép lại rồi thờ dài đầy khó xử.

Anh hất tay Giang Triết Mỹ ra khỏi người mình, tì một tay vào tường mà ôm mặt một hồi nói: "Tiểu thư nên về dinh thự đi. Chuyện ở đây không cần tiểu thư lo làm gì."

"Anh..." Giang Triết Mỹ tức tối khề nói, ngón tay chỉ vào mặt Tôn Nghị thoáng bỏ xuống. Cô bức dọc nhìn sang nơi khác mà thờ hắc một cái: "Tốt nhất là anh nên cầu cho Trạch Lam cô ấy không sao. Nếu cô ấy có chuyện gì, tôi sẽ liều mạng với anh. Con về Triết Hàn...tôi sẽ tự mình tìm anh ta hỏi cho ra chuyện!"

Tôn Nghị đưa ánh mắt âm thầm nhìn theo bóng lưng của cô gái kia đang xa dần. Anh một lần nữa không ngăn được mà thờ dài đầy nặng nề. Anh đưa mắt nhìn về phía cửa phòng bệnh của Trạch Lam, rồi lấy điện thoại gọi vào số của Giang Triết Hàn.

"Tứ thiếu, cô ta đã tỉnh..."

Bên kia, giọng Giang Triết Hàn như thường lệ trầm ổn cất lên: "Vậy thì tốt!"

Khi người bên kia như muốn tắt máy, chợt Tôn Nghị xen vào, giọng thấp xuống đầy áp úng: "Nhưng..."

Giang Triết Hàn liền biết có chuyện, hần hỏi: "Có vấn đề gì?"

Tôn Nghị hạ giọng đáp: "Luu Trạch Lam, có vẻ thần trí không được tỉnh táo. Có lẽ do quá hoảng sợ..."

Bên kia đầu dây, là một sự im lặng đáng sợ kéo dài chừng vài giây, chỉ có mỗi tiếng thở nhả ra truyền đến màng nhĩ Tôn Nghị. Anh vội lên tiếng: "Tứ thiếu, anh..."

"Vẫn canh giữ cô ta thật kỹ cho tôi. Tôi không tin cô ta thực sự dễ dàng chịu thua như vậy!" Giang Triết Hàn lạnh lùng xen ngang vào, ngay sau đó là những tiếng "Tút tut" liên tục vang lên.

Ném chiếc điện thoại lên bàn, Giang Triết Hàn một hồi ngã lưng ra chiếc ghế nằm ở hồ bơi trên sân thượng. Nâng ly rượu lên tay nhẹ nhàng trượt ngón tay quanh thân ly, dòng rượu sắc đỏ sóng sánh trong ly thoáng bị dao động.

Nhãn khí tối tăm của Giang Triết Hàn ẩn lên chút ý niệm, hần nhếch môi nhạt nhẽo nhấp một ngụm rượu thượng hạng vào miệng. Có trời cũng không biết được, rốt cuộc hần đang toan tính điều gì trong cái bộ não khác người kia.

Bạn đang đọc truyện *Ám Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Chương 22

8h sáng, sân golf Mission Hills Haiku, đảo Hải Nam.

Giang Cẩm Quý trên người mặc một chiếc áo thun lạnh cổ tròn màu trắng đơn giản, phom dáng khá rộng rãi thoải mái kết hợp với quần short cùng tông màu dài chạm gối. Chân đi đôi Nike Air More Uptempo trong phiên bản "all - white" tuyệt phẩm, tổng thể trên vóc dáng cao lớn của Giang Cẩm Quý toát ra một vẻ cao quý hơn người.

Bàn tay mềm như vải lại rất vừa mắt với những ngón tay thon dài tỉ lệ rất chuẩn đang giữ lấy cây gậy golf, chậm rãi cân nhắc xác định đường lăn cho quả bóng tròn đang được đặt trên tee.

"Bốc" một cái, thanh âm giòn tai vang lên. Giang Cẩn Quý cho ra một cú đánh driver mạnh mẽ và chuẩn xác vô cùng. Quả bóng bay tít lên cao, đi xa một khoảng gần 500 yard, lăn vài vòng trên nền và lọt ngay đúng vào lỗ. Cú hole in one thần thánh lần này có vẻ khiến Giang Cẩn Quý rất hài lòng, rãnh môi cười nhẹ một cái.

Tả Đằng lên tiếng nói vào: "Quả nhiên ông chủ vẫn cao tay như vậy. Cú hole in one này đã là cú thứ mười. Có đúng không?"

"Trí nhớ của cậu cũng khá tốt nhì!" Giang Cẩn Quý cười lơ đãng. Anh đi vào trong khu vực nghỉ, tháo lấy băng vải trên trán ném lên bàn. Ngã lưng ngồi xuống ghế, thoải mái cầm chai nước suối uống một hơi.

Tả Đằng đứng cạnh, nhướn mày buột miệng nói: "Mười cú chuẩn xác như thế kia, không thể nào xem là may mắn được!"

Giang Cẩn Quý đưa mắt nhìn tên thủ hạ thân cận, anh cười khẩy mà đùa: "Chẳng phải cậu cũng có một lần hole in one hay sao? Vậy ra đó là do cậu may mắn. Còn tôi thì không?"

"Tôi không có ý nói vậy!" Tả Đằng cúi đầu. Giang Cẩn Quý thở ra một hơi thật mạnh rồi thấp giọng nói: "Đùa với cậu một chút, đừng lúc nào cũng tỏ vẻ căng thẳng như vậy! Dù cậu là ai, là người thế nào thì đôi khi cũng cần phải thư giãn! Thả lỏng đi..."

Tả Đằng không đáp, chỉ lặng lẽ cười nhẹ. Lúc này, Quân Nhu từ xa đi đến, cô mặc một bộ đồ thể thao khá bắt mắt với áo thun cổ bẻ màu be, kết hợp cùng chiếc váy ngắn trên gối. Mái tóc được cột gọn gàng, đội nón lưỡi trai năng động.

Tâm tình của Giang Cẩn Quý hôm nay khá tốt, anh buột miệng tỏ vẻ khen ngợi: "Bộ đồ đó xem ra rất hợp với cô, đẹp lắm!"

Quân Nhu bất chợt nhận được lời khen từ người mà cô luôn đặt trọn tâm niệm mình vào đó, hai má hơi ửng nhẹ, cô mỉm cười vội gật đầu: "Cảm ơn ông chủ đã có lời khen, cũng là do ngài có mắt chọn. Tôi rất thích bộ đồ này..."

Giang Cẩn Quý không nói, chỉ khẽ nhướn mắt. Anh nhìn xa xăm ra khoảng sân rộng lớn trước mặt, đuổi mắt hơi nheo lại. Mái tóc với ánh đỏ rực rỡ nổi bật hơi lay động trong cơn gió sớm, ngón tay đặt nơi mặt bàn khẽ nhịp nhịp một cách rất có chủ đích. Rãnh môi thoáng cong nhẹ, tạo nụ cười hàm ý khó đoán.

Lúc này, Quân Nhu đã đi ra phía trước, tay cầm gậy golf chuẩn bị cho cú đánh của mình. Theo làm việc cho Giang Cẩn Quý đã vài năm, cô từ một con bé vô gia cư được anh huấn luyện đào tạo thành một kẻ chuyên đi mở khoá. Dù là ổ khoá dạng nào, cấu tạo phức tạp ra sao, Quân Nhu cô dễ dàng mở được chúng với những vật dụng đơn giản, chẳng khác nào đang chơi với những món đồ chơi của con nít.

Hơn nữa, cô cũng được Tả Đằng dạy cho những đường quyền cơ bản để phòng thủ. Tuy không gọi là thượng đẳng được như hần, nhưng đối với một cô gái như Quân Nhu thì bấy nhiêu cũng đã đủ xài.

"Chết tiệt... lại thất bại!" Quân Nhu khẽ tặc lưỡi trách móc, môi nhỏ hơi cong lên tỏ vẻ không hài lòng khi cú đánh kia hoàn toàn chẳng đâu vào đâu. Việc gì Giang Cẩn Quý dạy cho cô, cô cũng đều học và làm theo rất tốt. Duy chỉ có việc đánh golf này là cô cứ thấy khó khăn vô cùng.

"Lại sai kỹ thuật, bảo sao lần nào cũng thất bại." giọng Giang Cẩn Quý cất lên từ phía sau. Quân Nhu hơi giật mình, cô quay mặt thì đã thấy anh đang tiến đến gần cô hơn.

Tim của cô bên trong lồng ngực dần dần loạn nhịp, cô cố ngăn không cho hơi thở của mình bị ảnh hưởng. Hai bàn tay ra sức siết chặt cây gậy, cô cúi mặt không dám nhìn thẳng vào đôi nhãn khí nâu nhạt lạnh lẽo kia.

Giang Cẩn Quý bước đến ngay sau lưng Quân Nhu, hai bàn tay to lớn của anh thoáng vòng ra trước rồi áp nhẹ lên tay cô, khẽ nói bên tai: "Cầm gậy golf trước tiên phải thật tự nhiên, không quá lỏng cũng không quá chặt. Có thể mới dễ điều khiển được lực đạo nhà ra..."

Quân Nhu phút chốc chỉ muốn ngắt đi, tấm lưng mảnh mai của cô bây giờ đang bị vòm ngực rắn rỏi của Giang Cẩn Quý áp sát. Bàn tay mang theo hơi ấm mạnh mẽ bao phủ cả con người cô, hơi thở nam tính lại càng rõ thả nhẹ bên tai làm cô mặt mũi cũng đỏ gay như say nắng.

Cô vội gạt gạt đầu mà lúng túng đáp: "Là do tôi không đủ bản lĩnh để học hỏi... làm ông chủ thất vọng rồi!"

"Không sao!" giọng Giang Cẩn Quý ôn tồn, trầm lặng vang lên. Cánh tay anh bắt đầu di chuyển lựa chọn hướng đi cho đường đánh của mình. Phút chốc, thân người trắng kiện kia của anh hơi khom về trước, làm Quân Nhu thỉnh thoảng không biết thế nào, chỉ vô thức buông mình theo từng hành động của anh.

Giang Cẩn Quý cúi đầu, hai gương mặt trong một lúc được áp vào nhau. Cối lòng Quân Nhu như bị vỗ tung thành vạn mảnh vụn. Cô chớp chớp mắt, cổ nuốt nước bọt để trấn tĩnh.

"Cô chỉ cần hoàn thành tốt những việc tôi giao là được. Những việc giải trí này... không tốt cũng không vấn đề gì." Giang Cẩn Quý nhàn nhã nói, cùng lúc nâng cao cánh tay, thêm lần nữa anh chỉ dẫn Quân Nhu tạo ra một cú đánh driver đẹp mắt.

Anh bật cười, giọng điệu có chút trêu ghẹo: "Không thể ghi được cú hole in one, nhưng cũng khá lắm rồi. Chỉ một chút nữa thôi là vào lỗ... Thong thả tập luyện đi."

Giang Cẩn Quý vỗ nhẹ lên bờ vai nhỏ nhắn của Quân Nhu vài cái rồi xoay người trở về vị trí nghỉ. Tả Đằng tự nãy giờ đứng đó quan sát từng biểu hiện trên diện dung đỏ ửng của Quân Nhu mà hần thoáng lắc đầu ngán ngấm.

"Càng lúc lún càng sâu!" Hắn lẩm bẩm trong miệng khi bây giờ hắn chợt thấy nơi khoé môi Quân Nhu nhoẻn cười, biểu diện lộ rõ nét hạnh phúc bất tận. Quả thực, cô không thể nào bước chân ra khỏi màu mắt nâu cuốn hút kia nữa.

***

Đã bốn ngày trôi qua, Trạch Lam chỉ quanh quẩn trong căn phòng rộng ba mươi mét vuông ở bệnh viện, nửa bước chân ra khỏi cửa cũng không hề có. Nhưng nói gì đến ra khỏi phòng, vết thương nơi hạ thân của cô khiến cô một bước thôi cũng đã phải nhăn mặt kêu đau.

Những ngày qua, may nhờ có Tô Dĩ Dĩ bên cạnh chăm sóc cho cô. Sau giờ làm việc, cô ấy đều đến đây, giúp việc đi lại của cô đỡ được chút khó khăn.

Trong bốn ngày này, Trạch Lam vẫn giữ một trạng thái vô cảm. Cô không nói chuyện với bất kì ai, kể cả là Tô Dĩ Dĩ. Dương Hoàn đã kiểm tra cho cô, hoàn toàn không phát hiện thần kinh cô có vấn đề. Nên bệnh viện đã bước đầu xác định, Trạch Lam cô bị ảnh hưởng tâm lý, dẫn đến việc khép kín, không muốn giao tiếp với thế giới bên ngoài.

Tuy bị giam lỏng ở đây, nhưng Trạch Lam vẫn thấy nhẹ nhõm hơn hẳn khi bị giam ở Giang gia. Ít ra, những ngày này cô không gặp mặt tên Giang Triết Hàn cầm thú. Hắn cũng không có động thái nào gọi là đã động đến cô, như thể hắn đang tạm thời gác cô sang một bên.

"Vây cũng tốt, yên ổn được ngày nào hay ngày đó!" Trạch Lam lẩm bẩm, bây giờ đã là hơn mười giờ đêm. Tô Dĩ Dĩ cũng vừa ra về được chừng mười lăm phút, bên trong phòng hiện tại chỉ còn lại một mình cô.

Sau những ngày nằm viện, Trạch Lam cũng đã thận trọng quan sát tình hình. Thủ hạ của Giang Triết Hàn chỉ được phân chia canh giữ ở trước khu vực bên ngoài phòng bệnh của cô. Cô cũng biết được, nơi cửa sổ nhỏ phía trên trong nhà vệ sinh vừa đủ kích cỡ cho thân người nhỏ gọn của cô chui qua.

Bên ngoài ngay sát vách tường của nhà vệ sinh là những đường ống nước rất to được nối dài nhau đến sát mặt đất. Lầu cô đang ở hiện tại là lầu hai, đây B. Còn Phù Dung lại nằm ở lầu ba đây C, để qua được bên đó cô phải thông qua một cầu nối giữa hai đây.

Trạch Lam chậm rãi bước xuống giường, nơi vết thương vẫn còn hơi đau rất nhưng vẫn là ổn hơn rất nhiều so với những ngày trước. Cô vẫn có thể đi được, mặc dù hơi chậm một chút.

Cô cầm chiếc ghế nệm đơn nhỏ gọn mang vào phòng vệ sinh, đặt nó lên trên két nước, rồi chậm rãi leo lên thân bồn cầu. Trạch Lam dừng lại một chút vì nơi hạ thân vẫn không tránh khỏi đau đớn khi cử động quá mạnh.

Cô hít thở thật đều, rồi cẩn thận leo đứng lên ghế, đưa tay cấu chặt vào ngạnh cửa sổ phía trên. Trạch Lam hít một hơi thật sâu, cố gắng dùng mọi sức lực dồn vào cánh tay mà nhấc lấy thân người mình lên.

Một lần không được, hai lần vẫn không được, đến lần thứ ba vẫn chẳng thành công. Hai cánh tay cô mỏi nhừ, cô đứng đó thở hồng hộc, cả người đã bắt đầu tuôn đổ mồ hôi nhễ nhại.

"Chết tiệt mà...đau quá!" Trạch Lam khẽ lấy tay ôm lấy nơi bụng nhỏ. Chợt cô cảm nhận nơi quần bị ẩm ướt khó chịu, cô hoài nghi đưa tay xuống sờ nhẹ một cái rồi đưa lên quan sát. Liên lập tức hơi căng mắt khi thấy nơi ngón tay bị dính máu.

"A..." Trạch Lam khẽ kêu lên thật nhỏ khi vết thương đột ngột trở đau bất thường. Lúc này, cô mới nhận ra, do cô đưa chân leo lên quá cao cùng với cử động quá mạnh khiến nơi vết thương bị động nên rỉ máu.

Những giọt mồ hôi trên trán Trạch Lam tuôn dài lăn trên gương mặt nhợt nhạt. Cô thở thật đều cố gắng lấy lại bình tĩnh, đầu lông mày khẽ nhíu mà lẩm bẩm: "Hôm nay không trốn được...Chắc chắn sau này sẽ còn thâm hơn bây giờ! Vì Phù Dung...mình nhất định phải làm được!"

Nói đến đây, trong đáy mắt ngấn nước của Trạch Lam loé lên một sự kiên quyết đến cùng. Cô đứng thẳng người, liếm nhẹ cánh môi hơi khô tróc rồi bắt đầu lại mọi chuyện.

Cô lần nữa đem cánh tay mình nâng lên, ra sức bám chặt vào ngạnh cửa. Lấy mọi sức lực gượng kéo thân người lên cao, quả nhiên lần này khá hơn rất nhiều khi thân người của cô đã nhấc khỏi chiếc ghế.

"Được...được rồi!" Trạch Lam mừng rỡ thầm nghĩ. Đến khi vừa muốn trèo lên tiếp thì bất chợt chiếc ghế bên dưới chân cô bị lung lay rồi ngã sang một bên.

Trạch Lam hốt hoảng, vội buông lấy thân người đưa chân níu lại. Nếu chiếc ghế rơi xuống, tạo ra tiếng động sẽ truyền đến tai đám thủ hạ đứng bên ngoài.

Cô nhăn mặt thở khó khăn khi vừa ra sức gượng lấy thân người lại cố giữ cho chiếc ghế không rớt. Trạch Lam thở nhẹ nhõm, cô khéo léo cẩn thận dùng bàn chân đẩy chiếc ghế yên vị trở lại.

Cô đứng xuống ghế, mệt mỏi đưa tay lau bớt đi gương mặt thấm đẫm mồ hôi. Cỏ hòng một lúc cũng muốn khô khốc khó chịu, cô nhíu mày đưa mắt nhìn qua khung cửa sổ.

Bóng trăng đêm nay khá tròn, nhưng lại bị mây mờ kéo giăng che phủ nên lúc ẩn lúc hiện. Trạch Lam buồn lòng, bầu trời tươi đẹp lúc trước của cô thực sự đã bị một tay Giang Triết Hàn bóp nát chẳng còn gì.

Nghĩ đến đây, trong lòng Trạch Lam càng thêm phần uất, càng phần uất bao nhiêu thì sự quyết tâm của cô lại càng nhiều bấy nhiêu.

"Anh muốn chơi thì tự chơi một mình, chị em tôi không rảnh mà chơi cùng với anh!" Trạch Lam thăm chửi. Rồi cô tiếp tục kế hoạch bỏ trốn còn đang dang dở của mình. Cánh tay thêm một lần cố gắng chịu lực nâng lấy chân nhấc khỏi ghế. Đường như sau vài lần thất bại, cô đã dần quen nên lần này chỉ một phát đã nâng được cơ thể lên khá cao.

Lồng ngực Trạch Lam đang khua trống mừng rỡ, nhưng cũng không tránh khỏi căng thẳng tột độ. Cô mím môi, hít một hơi rồi cố sức thêm lần cuối, một nửa thân người của cô đã hoàn toàn nằm chắn ngang khung cửa sổ.

"Bây giờ...chỉ cần đưa chân ra ngoài trước!" Trạch Lam vạch sẵn trong đầu những hành động kế tiếp. Nhưng quả thực nơi hạ thân đang rất đau, lại phải giơ cao một bên chân lên khiến cô phải cắn chặt răng mà cố gắng không kêu lên tiếng nào.

Hai tay Trạch Lam bám vào đường ống nước bên ngoài, giơ cao chân phải luồn qua khung cửa. Cô đau đến cắn môi ứa nước mắt, mồ hôi tuôn ra đầm đìa chảy dài xuống nơi cổ.

Cô thở dốc từng cơn, đưa mắt quan sát quang cảnh bên dưới. Hiện tại khuôn viên phía sau khá vắng, hoàn toàn là không có bóng người. Cũng may, có lẽ trời cũng muốn cô trốn khỏi tay tên cầm thú kia nên mới tạo cơ hội này cho cô.

Trạch Lam liếm môi một lần, cố giữ bình tĩnh mà chậm chậm rút luôn chân còn lại qua cửa sổ. Đến khi cơ thể cô đã hoàn toàn ở bên ngoài, cô mới dám thở phào nhẹ nhõm.

Hai tay hai chân cô sức bám chặt trên thân ống nước, từ từ tuột xuống thật chậm. Đến khi chân chạm đất, Trạch Lam cũng một lúc ngã khuỵ ra trước.

Khí sắc trên mặt cô mỗi lúc mỗi tồi tệ, vết thương bên dưới chảy máu mỗi lúc nhiều hơn. Nếu ai không biết nhìn vào sẽ cứ tưởng Trạch Lam cô hư hỏng không nên thân đến cả để "bà dì" lộ hết ra thế kia.

Trạch Lam ôm bụng mà dùng năm ngón tay cấu chặt, cô đưa mắt nhìn lên trên nơi cô vừa cực công trốn khỏi mà không khỏi rùng mình. Cô gắng gượng đứng dậy, bây giờ mới thực sự bắt đầu hành trình bỏ trốn đầy cam go của hai chị em nhà họ Lưu.

***

"Tứ thiếu! Đã tìm kiếm rất kỹ nhưng không tìm ra được Ngô Quân Nhu. Căn hộ cô ta ở là thuê ngắn hạn, chủ căn hộ cũng không biết cô ta đã đi đâu." Tôn Nghị báo cáo cho Giang Triết Hàn về việc tìm kẻ đáng nghi - người đã mở được ổ khoá đặc biệt của hắn.

Hai mắt Giang Triết Hàn hơi tối lại, hần ngực trên ghế lớn nơi phòng khách. Một chân bắt chéo khẽ nhip, một tay đưa lên tì lên cằm mà cơ hồ nghi vấn: "Quả nhiên cô ta không phải người đơn giản. Đoán trước tôi muốn tóm cổ nên tự mình rời khỏi...Mọi thông tin về cô ta...thực sự không tra được gì?"

Tôn Nghị cúi đầu, nghiêm giọng đáp: "Hoàn toàn không! Cứ như thể cô ta từ trên trời rơi xuống. Ngoài cái tên Ngô Quân Nhu thì mọi thứ về cô ta đều là con số không."

"Rốt cuộc là kẻ nào đứng sau chuyện này..." Giang Triết Hàn nhíu mày suy nghĩ. Chiếc nhẫn bằng vàng được chạm trổ hình tượng một đầu rồng khá to, giữa miệng rồng còn được khảm một viên kim cương sáng bóng nổi bật, hần khẽ dùng ngón cái sờ nhẹ lên chiếc nhẫn ở ngón trỏ mà đầu óc không ngừng đặt ra nghi vấn.

Lúc này, bên ngoài sân lớn, chiếc xe của Giang Triết Mỹ lao bật mạng vào đám thù hạ đang gác cổng, khiến chúng đành bất đắc dĩ phải để cho cô vào trong.

Nghe thấy ồn ào, Giang Triết Hàn đủ biết là ai đến gây chuyện. Hắn đứng dậy khỏi ghế, chỉnh trang lại cổ áo mà thờ ơ nói với Tôn Nghị: "Tôi giao lại cho cậu, nếu nó vẫn không chịu đi, cứ lôi thẳng cổ nó ra ngoài cho tôi!"

"Vâng, thưa tứ thiếu!"

"Triết Hàn, anh đâu rồi...mau ra đây nói chuyện với em!" giọng Giang Triết Mỹ từ ngoài cửa lớn vang lên ồn ào cả một khu đại sảnh.

"Tiểu thư!" Tôn Nghị cúi gập người lên tiếng.

Giang Triết Mỹ nhíu mày nhìn anh, cô hậm hực nói: "Không cần chào gì cả. Tôi chỉ muốn tìm tứ thiếu của mấy người...Tránh ra!"

Vừa nói, cô vừa đưa tay muốn đẩy Tôn Nghị sang một bên, nhưng anh lại bắt lấy cổ tay của cô mà giữ chặt, nghiêm mặt nói: "Tiểu thư đừng phí sức, cô đã đến đây ba lần rồi, tứ thiếu thực sự không muốn gặp cô. Mong tiểu thư đi cho!"

"Anh im đi, anh lấy đâu ra cái quyền này với tôi. Tôi đi hay không, không đến lượt anh quyết định." Giang Triết Mỹ tức giận quát thẳng vào mặt nam nhân đang giữ chặt tay mình. Cô cố sức gỡ tay mình ra khỏi bàn tay to lớn kia, nhưng hoàn toàn vô dụng, lực đạo anh ta quá mạnh.

Tôn Nghị nhướng nhẹ hàng lông mày, anh lạnh nhạt nói: "Tôi là người được tứ thiếu giao quyền lôi tiểu thư ra khỏi đây nếu cô còn tiếp tục bướng bỉnh!"

"Anh..." Giang Triết Mỹ trừng mắt, nơi cổ họng đang ngậm một cục tức không thể nuốt trôi. Tuy vậy, cô vẫn còn cố gân cổ hét lên: "Triết Hàn, anh là

con rùa rụt cổ. Tại sao không dám ra nói chuyện với em...đồ chết bầm!"

Những lời mắng mỏ, trách móc của Giang Triết Mỹ thoáng làm cho đám gia nhân cùng thủ hạ nghe thấy cũng phải có chút lo sợ. Người dám dùng những lời lẽ đó nói với Giang Triết Hàn có lẽ trên đời chỉ có mỗi mình cô tiểu thư khó chiều kia.

Tôn Nghị khép mắt thở hắt một cái, anh thấp giọng mà nói: "Tiểu thư, đắc tội rồi!"

"Anh...anh nói gì..nè, anh làm gì hả. Buông tôi ra!" Giang Triết Mỹ hoảng loạn gào lên khi đột ngột bị Tôn Nghị vác lên vai mà đi thẳng về phía cửa chính. Cô gái trên vai anh như một con mèo đang xù lông, hết cào cào rồi thậm chí cắn luôn vào vai anh vài cái, anh chỉ lắc đầu mà tiếp tục mang cô ra tận sân.

"Tiểu thư, mời cô đi cho!" Tôn Nghị đặt cô xuống, lạnh nhạt nói. Giang Triết Mỹ tức đến thở chẳng ra hơi, cô đưa mắt nhìn quanh một đám thủ hạ đang bao quanh lấy mình. Biết chẳng thể đâu lại, cô giận run người mà hét lên: "Được, anh không chịu nói cho em biết thì em đi tìm bố để hỏi..."

Nói xong, Giang Triết Mỹ đã ngồi vào xe rồi rời khỏi dinh thự trước sự ngăn ngấm của hầu hết những ai có mặt. Lúc này, khi Tôn Nghị vừa đi vào đại sảnh, đã nhận được cuộc gọi từ Liêu Tổng, hắn đang ở bệnh viện để trông chừng Trạch Lam, mới sáng sớm hắn đã gọi đến, ắt hẳn có chuyện.

"Cậu Tôn, có chuyện không hay rồi!" giọng Liêu Tổng gấp rút cất lên. Tôn Nghị nhú mày đáp: "Nói mau...."

"Chị em họ Lưu...đã trốn mất rồi!"

"Cái gì? Trốn mất, cả lũ các người ở đó rốt cuộc là canh giữ cái kiểu gì vậy hả?" Tôn Nghị tức giận quát lớn, sau đó anh cúp máy, liền tính đi lên lầu báo cho Giang Triết Hàn biết tình hình.

Nhưng có vẻ dường như hắn cũng đã hay tin, khi bây giờ hắn đang từ trên cầu thang bước xuống, vừa đi vừa cài cúc áo somi trên người. Tuy vậy, nét mặt vẫn hết sức điềm tĩnh không có gì gọi là phần nộ hay sững sốt.

"Tứ thiếu.."

"Không cần nói, Dương Hoàn đã báo cho tôi biết." Giang Triết Hàn lạnh nhạt xen ngang. Hắn đi ra phía xe, một tên thủ hạ đã mở sẵn cửa cho hắn ngồi vào trong.

Tôn Nghị vẫn như mọi khi là người cầm lái cho hắn, nhìn lên gương chiếu hậu trước mặt, anh hỏi: "Tứ thiếu, vậy còn tiểu thư. Cô ấy nói sẽ tìm lão gia để hỏi chuyện. Anh có muốn tôi..."

"Đừng lo!" giọng Giang Triết Hàn trầm ổn cất lên, hắn ngả lưng ra sau, dáng ngồi rất thoải mái mà tiếp: "Tôi biết Mỹ Mỹ sẽ có chừng mực mà lựa chọn điều gì nên hỏi và điều gì là không nên. Nó cũng đã lớn, có những chuyện cũng không thể giấu mãi được."

Tôn Nghị thấy thế cũng không nói thêm, chỉ gật đầu rồi ấn ga lao đi đến bệnh viện. Trong đầu Giang Triết Hàn hiện tại, quả thực là có chút không vui khi hết lần này đến lần khác Trạch Lam lại cả gan dám trốn khỏi tay hắn. Lần này, lại còn dẫn luôn cả cô em gái của mình mà rời đi.

Hắn nhìn xa xăm ra quang cảnh vắng lặng, những rừng cây hai bên đường luôn tạo nên một không gian u ám, nặng nề tột cùng bất kể là ngày hay đêm. Mầu nắng nhạt nhòa xuyên qua từng tán cây, phá vỡ hơi sương của trận mưa đêm qua còn đọng lại.

Giang Triết Hàn một tay lại sờ lấy chiếc nhẫn rồng đất giá trị xảo, nhân khí ánh lên một luồng nộ khí âm đậm, hắn khẽ nói: "Tốt hơn hết, chị em cô nên trốn cho kĩ... Vì bây giờ, tâm trạng tôi thực sự là không tốt chút nào!"

Bạn đang đọc truyện *Ám Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Chương 23

"Trạch Lam, cậu thấy sao rồi? Tỉnh dậy đi." Tổ Dĩ Dĩ ngồi bên giường, khẽ gọi lấy cô gái đang nằm mê mang từ suốt đêm qua đến giờ.

Nhớ lại buổi tối hôm qua, quả thực đầu óc Tổ Dĩ Dĩ vẫn còn mơ hồ khó hiểu lẫn bâng hoàng.

11 giờ 30 phút đêm hôm trước.

Tổ Dĩ Dĩ sau khi từ bệnh viện trở về, cô tắm rửa, thay một bộ quần áo thoải mái chuẩn bị cho giấc ngủ sau một ngày loay hoay ngoài đường.

Bên ngoài, trời đổ mưa như trút nước, những lần sấm chớp thay nhau nổi lên không ngừng làm cô có phần rùng mình. Ngôi nhà nhỏ vốn vẹn hơn ba mươi mét vuông này là do cô thuê, Tổ Dĩ Dĩ hiện tại sống một mình trên thành phố, hàng tháng đều tiết kiệm tiền rồi gửi về quê cho gia đình ở tỉnh Phúc Kiến.

Khi Tổ Dĩ Dĩ vừa xoay lưng muốn trèo lên giường ngả lưng, thì đột nhiên một loạt âm thanh đập cửa vang lên, mỗi lúc mỗi dồn dập làm cô giật mình đến

suýt ngất.

"Giờ này còn ai tìm mình nữa chứ?!" Tổ Di Di sợ hãi, cô nuốt nước bọt chậm chậm đi sát về phía cửa, im lặng đứng đó không lên tiếng.

Bây giờ, bất chợt một giọng nói vang lên từ bên ngoài. Mà âm thanh này lại thân quen vô cùng.

"Di Di, cậu có trong đó không. Mở cửa đi, là mình Trạch Lam đây!"

"Trạch Lam!" Tổ Di Di sững sờ thốt lên, ngay lập tức cô vội vàng mở cửa ngay, đập vào mắt cô là hình ảnh thê thảm của hai chị em Trạch Lam.

Phù Dung thì người ngom ướn nhẹp, trên người dù được che chắn bằng một chiếc áo khoác nhưng cũng không khá là bao khi trận mưa quá lớn. Còn Trạch Lam thì tối tẹt hơn, mặt mũi trắng bệch, hạ thân bên dưới là một màu đỏ ghê rợn vô cùng.

"Cậu làm sao thế? Chẳng phải hai chị em cậu đang ở bệnh... Trạch Lam... tỉnh dậy đi!" Tổ Di Di còn chưa hết ngạc nhiên thì lại phải chuyển qua thất kinh khi Trạch Lam đột ngột ngã khụy xuống.

Cô cùng Phù Dung đỡ lấy Trạch Lam vào trong, lấy hai bộ đồ để hai chị em họ thay ra, không sẽ cảm lạnh cả lũ mất.

Tổ Di Di chăm sóc vết thương cho cô bạn của mình mà hai hàng nước mắt cứ nức nức tuôn mãi không ngừng. Nơi hạ thân của Trạch Lam chảy máu rất nhiều, vết thương bị động nghiêm trọng khiến tình trạng chẳng khác gì với ngày đầu xảy ra chuyện.

"Chuyện quái quỷ gì đã diễn ra với cậu thế này hả?" Tổ Di Di cắn môi khóc nức khi thấy toàn thân Trạch Lam đâu đâu cũng có vết thương. Từ cổ cho đến chân, từng tấc da thịt trắng nõn của cô ấy cũng đầy rẫy những vết bầm tím hay dấu tay ngang dọc.

Thậm tệ hơn, nơi ngực cùng xương quai xanh và bả vai là những dấu răng hiện lên rất rõ. Trong đầu Tổ Di Di hoàn toàn có thể biết được Trạch Lam đã phải hứng chịu những việc kinh khủng như thế nào, tội bại ra sao.

Chiếc quần của bệnh viện bị thấm máu một mảng rất lớn, Trạch Lam lại phải vượt một đoạn đường khá xa từ bệnh viện đến đây. Trên đường đi, cô còn phải chống lấy Phù Dung vì con bé bị tim, không thể vận động quá nhiều.

Tổ Di Di khóc bật thành tiếng, cô thực sự không dám tưởng tượng cái tình cảnh kinh khủng đó của hai chị em cô đã diễn ra tới tột mức nào. Sau khi xử lý vết thương cho Trạch Lam, nó cũng đã thôi không chảy máu nữa, Tổ Di Di mới thay đồ cho cô ấy.

Quay sang nhìn Phù Dung, con bé mặc bộ đồ của Tổ Di Di có phần quá khổ với nó. Ngồi trên ghế sofa đơn cạnh bên, con bé trằm trằm nhìn chị của nó không rời một khắc.

Trong đôi nhãn khí nhỏ bé đó của Phù Dung, vẫn còn hiện lên những tia hoảng loạn chưa thể nào dập tắt được. Cách đây hơn một tiếng, khi con bé còn đang ngủ trong bệnh viện, đột nhiên Trạch Lam lại đến tìm nó, làm nó vui mừng khôn xiết.

Nhưng giây phút vui mừng đó chẳng được bao lâu, Trạch Lam lại kéo nó dậy, nói với nó những lời khó hiểu rồi dắt nó nhanh chân rời khỏi bệnh viện.

Trải qua vô vàn khó khăn khi mà Trạch Lam phải vừa canh đám thủ hạ của Giang Triết Hàn, lại vừa bị vết thương hành hạ đến suýt ngất. Ra được đến cổng bệnh viện, hai chị em cô thiếu chút nữa là bị bảo vệ bắt lại vì trông thấy trên người hai chị em vẫn còn mặc đồ của bệnh viện, hơn nữa hạ thân của Trạch Lam còn dính đầy máu.

Vật vờ suốt một đoạn đường dài, trời lại chẳng thương xót mà trút xuống một cơn mưa tầm tã. Nhưng chỉ ít, cũng chưa đầy chị em cô đến đường cùng khi cho hai chị em cô đến được nhà của Tổ Di Di.

"Phù Dung, tạm thời em đi ngủ đi. Trạch Lam có chị chăm sóc, không sao đâu!" Tổ Di Di chạnh lòng nói. Phù Dung lắc đầu, con bé không đáp nhưng cũng đủ biết nó rất lo cho Trạch Lam.

Tổ Di Di không thể khuyên bảo, cô đành cùng Phù Dung ngồi đó cả đêm để trông nom cho Trạch Lam. Bây giờ đã là hơn bảy giờ sáng, Trạch Lam vẫn còn sốt đến mê mang không biết gì.

Tổ Di Di hết thay nước ấm, vắt khăn lau người, chườm túi nước cho Trạch Lam, phần nào giúp thân nhiệt của cô ấy hạ xuống đôi chút.

Cô cầm chậu nước nóng đã bị nguội đứng lên khỏi giường, quay qua đã thấy Phù Dung ngủ gục luôn trên ghế. Tổ Di Di cười nhẹ lắc đầu: "Con bé này....thiệt tình!"

Tổ Di Di nhẹ nhàng bế Phù Dung đem đến bên chiếc ghế sofa dài gần đó, cẩn thận đặt con bé nằm xuống, kéo chăn bông đắp lại cho nó rồi đi thay một chậu nước nóng khác mang ra.

Cô ngồi cạnh Trạch Lam gần như suốt đêm, thỉnh thoảng trong cơn mê man, cô ấy lại kêu khóc những câu mơ hồ khó hiểu. Tổ Di Di buồn lòng thở dài, đưa tay vén đi vài sợi tóc dính trên trán Trạch Lam mà nghẹn ngào thì thầm: "Cậu mau tỉnh lại, nói cho mình biết...Rốt cuộc là đang xảy ra chuyện gì đi Trạch Lam."

***

"Tứ thiếu, thực lòng tôi không biết gì cả. Hai chị em cô ấy đã lên đi tự khi nào tôi không hề biết...Ngài tha cho tôi đi!" Dương Hoàn quý sụp dưới chân Giang Triết Hàn, liên tục dập đầu xin hán tha tội.

Bên trong phòng làm việc riêng của viện trưởng, chỉ có mỗi âm thanh van nài lúc to lúc nhỏ của Dương Hoàn đôi lúc lại lọt ra ngoài.

Giang Triết Hàn ngồi nơi ghế sofa, chân bắt chéo rất thoải mái. Hán ngã lưng ra sau, đáng vẻ trong áo somi đen với quần Tây âu cùng màu vẫn tôn lên được sự cao quý, quyền lực tuyệt đối.

Hán nhạt môi cười lạnh, thấp giọng nói: "Chị em bọn họ nằm ở bệnh viện của ông. Nay bọn họ trốn khỏi một cách dễ dàng như vậy...Tôi không nghĩ là tôi đủ nhân từ để bỏ qua cho ông!"

Dương Hoàn nghe đến đây, toan thân run rẩy hết như chịu phải một con rét lạnh thấu da thấu cốt. Trên trán ông tuôn ra những giọt mồ hôi ướt đầm, chảy dài xuống hai bên mặt mà lan vào tận cổ.

"Tứ thiếu, tôi đã tận sức làm theo mọi lời mà ngài nói trước đó. Lần này chỉ là sơ suất..." Dương Hoàn tiếp tục van xin.

Đầu lông mày của Giang Triết Hàn thoáng nhích lên một cái, rãnh môi bạc mỏng vô tình cong nhẹ, hán đưa một ngón tay lên kề vào miệng mà khẽ "Suýt" một tiếng, biểu diện quý dị đáng sợ tột cùng.

"Trong từ điển của Giang Triết Hàn tôi...không thể tồn tại hai từ "sơ suất" kia được!" hán trầm giọng thì thầm, rồi thật nhanh, hán đã lấy ra một khẩu súng có gài nòng giảm thanh nhắm thẳng về phía Dương Hoàn.

Ông ta còn chưa kịp hét lên, liền cảm nhận một lực xoẹt ngang bên tóc. Tiếp theo, ông sững người khi nhận ra một bên lỗ tai mình bị viên đạn kia làm cho rách toạt, máu nhanh chóng tuôn ra xối xả, rơi tí tách xuống tấm thảm lót nền màu xám nhạt bên dưới.

"Nếu muốn một viên khác ngay trán, thì ông cứ việc la lớn lên. Tôi không tiếc đạn đâu!" Giang Triết Hàn tàn nhẫn cười nửa miệng. Hán đưa súng về tay Tôn Nghị, đứng dậy khỏi ghế đánh giọng nói với người đàn ông đang ôm tai lăn lộn dưới sàn.

"Cái ghế viện trưởng của ông đến lúc nhượng được rồi!" hán thấp giọng nói, ngữ khí lạnh lẽo tàn khốc không chút nhân từ. Cửa mở ra, hàng chục đôi mắt từ nhân viên, y tá cho đến bệnh nhân hay thân nhân nhìn đầm đăm vào phòng liền hốt hoảng tránh đi nơi khác.

Giang Triết Hàn bước ra, trên người tồn đọng một mảnh sát khí u ám ghê rợn. Nơi con người hán như có những tia tối tăm quý dị bao phủ, len lỏi từ trong đôi nhãn khí sắc lạnh, thâm sâu như u cốc.

Vừa đi, hán vừa lạnh lùng nói: "Làm tương tự như vậy với tất cả những ai phụ trách việc canh giữ chị em họ Lưu cho tôi."

Tôn Nghị hơi nhíu mày, anh to gan hỏi: "Kể cả Liêu Tống?"

"Tôi không muốn lặp lại lần thứ hai! Cậu không nghe rõ câu nói của tôi sao?" Giang Triết Hàn dừng bước, tuy ánh mắt không nhìn trực diện vào Tôn Nghị nhưng vẫn đủ biết, hiện tại đôi nhãn khí sắc lãnh đó đáng sợ đến mức nào.

Tôn Nghị cúi đầu, thấp giọng đáp: "Tôi rõ thừa tứ thiếu!"

Giang Triết Hàn ngồi vào xe, hán cơ hồ tựa đầu ra sau mà khép mắt. Trong lòng bàn tay to lớn của hán đang giữ một thứ, là một chiếc vòng được đan bằng dây cối màu nâu nhạt. Hán đưa nó lên ngang tầm mắt, thoải mái đóng đưa qua lại.

Cửa miệng hán lạnh nhạt cười một cái, nơi đáy mắt thu gọn hình ảnh chiếc vòng đơn giản không cầu kì, không kiểu cách. Ánh nắng vàng vọt bên ngoài chiếu xuyên qua cửa kính, vung về phủ lên diện dung mỹ mạo của hán một mảnh hừng nhẹ.

Tia nắng yếu chiều gọt đẻo từng đường nét trên gương mặt hán càng thêm sắc bén, lạnh lùng đến tàn nhẫn, hán khẽ nói: "Hôm nay là ngày nghỉ, cô bạn Tô Di Di kia...lại không đến bệnh viện để chăm sóc bạn của mình sao chứ?"

Tôn Nghị ngồi ở vô lăng, nghe thấy câu nói hàm ý của Giang Triết Hàn liền ngẫm hiểu ra. Anh trầm giọng trả lời: "Tôi biết phải làm sao mà tứ thiếu!"

"Vậy bây giờ...anh muốn đi đâu?" Tôn Nghị nhìn lên gương chiếu hậu trước mặt. Giang Triết Hàn vẫn còn ngắm nhìn chiếc vòng dây cối trên tay mà nhếch môi đáp: "Đến bar Thiên Tân, tôi muốn uống vài ly!"

***

"Bố! Con có chuyện muốn hỏi..." giọng Giang Triết Mỹ kêu lên khi vừa mới từ ngoài sân lớn đi vào đại sảnh. Lúc này, một cô người làm lâu năm tên Tuyên mới đi đến nhỏ tiếng nói: "Tiểu thư, hôm nay lão gia tâm trạng không tốt. Cô đừng nói gì làm ông ấy nổi giận, sẽ không tốt cho bệnh tình của ông ấy đâu!"

"Tâm trạng không tốt?" Giang Triết Mỹ hơi ngạc nhiên lại lo lắng, cô liền nhanh chân đi thẳng lên cầu thang. Tiến đến phòng của Giang Cầm đưa tay gõ cửa: "Bố, là con Mỹ Mỹ!"

"Vào đi."

"Bố!" giọng Giang Triết Mỹ thấp xuống khi thấy Giang Cầm quả thực sắc diện tột tệ hơn thường lệ. Ông ngồi ngã lưng trên ghế bành, hai mắt khép lại nhìn như đang ngủ.

Giang Triết Mỹ bước đến bên cạnh, cô lên tiếng hỏi: "Bố, bố không khoẻ sao? Con nghe chị Tuyên bảo tâm trạng bố không tốt, có chuyện gì sao ạ?"

Giang Cầm chậm rãi mở mắt, ông nhìn đứa con gái của mình rồi không ngăn được buồn phiền trong lòng mà thở dài một hơi. Đôi mắt già nua nhìn lơ đãng vào khoảng không trước mặt, ông nói: "Cũng là chuyện của anh hai con thôi."

"Anh hai... Triết Hàn anh ấy sao hả bố?" Giang Triết Mỹ tròn mắt, tính tò mò trong con người cô lại bắt đầu được khơi dậy. Nhưng cũng không kém nỗi lo sợ khi sự việc kinh khủng tột tệ mà Giang Triết Hàn vừa gây ra, cô không hề muốn để cho người bố già này biết được. Nếu không ông sẽ đau lòng đến sinh thêm bệnh mất....

Giang Cầm với tay nắm lấy chiếc máy tính bảng bên cạnh, bật lên một trang mạng nào đó rồi đưa về phía con gái mình, ông đáp: "Con tự xem đi."

Giang Triết Mỹ neho mắt khó hiểu, cô cầm lấy máy tính bảng từ tay bố mình. Cẩn thận nhìn cận kề vào màn hình, nơi đang hiện lên một trang mạng, nói đúng hơn đây là một trang group dành riêng cho ai đó.

Đến khi một dòng chữ to tướng đập vào mắt cô mới làm cô căng mặt mà sững sờ.

"Phát hiện động trời: Tử thi của Giang gia qua lại bí mật với một người phụ nữ. Mọi quan hệ rắc rối liên quan đến cả viện trưởng Dương Hoàn, khiến ông bị mất một tai vì một lí do chẳng rõ là gì?"

"Không...không thể nào!" Giang Triết Mỹ run run giọng lắp bắp. Cô không nghĩ tin tức này lại lan nhanh đến vậy. Trang group này chính xác là trang được lập ra để bàn tán riêng về đời tư của Giang Triết Hàn.

Nơi này còn bắt sóng thông tin nhanh gấp mấy lần giới báo chí truyền thông trong nước khi đa phần thành viên toàn là nữ giới - những cô gái ái mộ, thần tượng nam thần họ Giang hoặc là...cái con người được gọi bằng cụm từ "kì quan nhân loại" nhưng cách sống lập dị luôn khiến đồng đảo người khác phải tò mò muốn tìm hiểu.

"Bố! Chuyện này có khi chỉ là tin vịt. Làm sao lại liên quan cả viện trưởng Dương kia chứ!" Giang Triết Mỹ gượng cười. Giang Cầm thở dài một hơi, ông nhún mày nói: "Anh hai của con thực sự nổi điên vì cô gái lạ mặt đó. Một nguồn tin cho ta hay...cô ta đã trốn khỏi bệnh viện nên mới khiến Triết Hàn giận dữ mà ra tay với viện trưởng Dương!"

Lời nói vừa rồi của Giang Cầm truyền đến tai Giang Triết Mỹ rõ từng câu từng chữ. Cô choáng váng đầu óc mà vô thức lẩm bẩm: "Trốn...trốn đi!"

"Mỹ Mỹ, con hôm nay đến tìm ta là có việc...."

"Bố, con không nói với bố nữa. Con có việc phải đi, hẹn bố hôm khác con sẽ nói sau! Tạm biệt bố!" Giang Triết Mỹ đứng dậy, lao nhanh khỏi phòng, chạy một mạch xuống xe rồi ấn ga rồi khỏi dinh thự.

Cô lấy điện thoại, gọi vào dãy số của Tổ Di Di. Tiếng chuông điện thoại bên kia đổ lên từng hồi mà ruột gan cô muốn sôi hết cả lên.

"Alo!" giọng Tổ Di Di bên kia trả lời. Lập tức, Giang Triết Mỹ gấp gấp nói ngay: "Di Di, chị có ở bệnh viện không? Trạch Lam...hình như chị ấy trốn đi rồi!"

Tổ Di Di đột nhiên biến sắc, cô đưa mắt nhìn sang hai chị em còn đang ngủ say trong nhà mình mà cố tỏ ra bình tĩnh: "Em nói sao chứ? Hôm nay chị có việc riêng nên không đến bệnh viện được. Em có nghe nhầm ở đâu không? Trạch Lam...cô ấy làm sao trốn đi được?"

Giang Triết Mỹ nóng lòng, cô gắt giọng nói tiếp: "Không đâu, em nghe từ chính miệng của bố em nói vậy. Dường như là thật đó chị, anh hai của em đã nổi điên mà làm rách cả tai của viện trưởng vì để Trạch Lam trốn mất...Không thể nào là giả đâu!"

"Rách...rách tai!" trong đầu Tổ Di Di hệt như bị vang lên một tiếng nổ lớn như trời giáng. Cô thấy cõi lòng như rung chuyển vì một thứ cảm giác sợ hãi chạy dọc khắp thân thể. Cô nhắm mắt hít một hơi thật sâu, giả vờ sững sờ: "Mỹ Mỹ, nếu có thể thì em đến bệnh viện xem tình hình ra sao. Chị...hiện giờ chị đang ở rất xa không thể về ngay được. Chị sẽ cố trở về nhanh nhất, có gì báo ngay cho chị."

"Em biết rồi...Em đến bệnh viện trước, em gọi chị sau!"

Tổ Di Di cúp máy, cô ném điện thoại lên bàn. Thất thần ngồi mạnh xuống ghế, bàn tay đưa lên day nhẹ tâm trí và cái cho thần kinh giãn ra đôi chút.

Trạch Lam vẫn sốt mê mang chưa có dấu hiệu tỉnh lại, Phù Dung cũng ngủ rất say. Tổ Di Di nhìn lên trần nhà, cô không nghĩ tên Giang Triết Hàn kia lại ra tay tàn nhẫn và man rợ đến vậy. Bây giờ, hắn đang truy tìm gắt gao hai chị em Trạch Lam. Mà bản thân cô lại vô tình là người chứa chấp hai người bọn họ.

Tổ Di Di không ngăn được kinh sợ mà hai tay run rẩy, cô nhìn Trạch Lam, đi đến ngồi cạnh bên giường, nhẹ nhàng vuốt tóc của cô ấy mà cười đầy khổ sở: "Giả sử nếu như đến cả mình cũng không giúp cậu...thì hai chị em cậu sẽ ra sao đây? Bị Giang Triết Hàn bắt giữ trở lại, chắc chắn cậu sẽ sống chẳng khác địa ngục. Mặc dù mình không rõ nguyên nhân mọi chuyện là do đâu, nhưng nhìn những vết tích hằn để lại trên cơ thể cậu...Mình cũng đủ biết cậu đã thống khổ thế nào rồi."

"Ông trời sắp đặt hai chúng ta là bạn của nhau từ thời phở thông, cho đến khi trở thành đồng nghiệp. Minh tin...ông trời cũng có lí do mới an bày như vậy. Cậu tin tưởng mình nên mới tìm đến mình trong tình cảnh cấp bách, bởi thế...minh nhất định sẽ không để lòng tin của cậu đặt sai chỗ đâu Trạch Lam!"

Bạn đang đọc truyện *Ám Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Chương 24

Bar Thiên Tân - phòng VIP 02.

"Tứ thiếu, đây là dòng rượu thượng hạng mà chúng tôi mới nhập về. Mời ngài nếm thử..." tên quản lí thấp giọng hạ người nói với nam nhân đang ngồi chễm chệ nơi ghế sofa kiểu dáng hoàng gia sang trọng.

Từng dòng rượu thượng phẩm sóng sánh được rót vào ly thủy tinh, len lỏi qua vài viên đá sắc nhọn trong suốt như pha lê. Giang Triết Hàn nâng lấy ly rượu, đưa ngang mũi mà hít nhẹ. Biểu diện rất cảm thụ, tia mắt ánh lên sự hài lòng, hần bạc môi cười nhạt: "Tequila Ley 925, quả nhiên không hổ danh xứng tầm thế giới! Rất tốt!"

Tên quản lí thờ phào nhẹ nhõm khi thấy được sự hài lòng của nam nhân trước mặt, anh ta vội cúi đầu cười nịnh: "Đúng là Tứ thiếu có khác, quả thực hơn người. Chỉ người nhẹ đã biết là loại rượu nào...Thật nể phục!"

Giang Triết Hàn không để tâm, nhãn khí của hần đang bận nhìn xuyên qua làn rượu nhàn nhạt trước mắt, dưới ánh đèn vàng trong phòng, càng làm cho thứ chất lỏng này thêm bắt mắt.

Tôn Nghị đứng gần đó liền lên tiếng: "Được rồi, lui ra ngoài!"

Sau khi tên quản lí kia bị đuổi đi, bên trong phòng chỉ còn lại hai người. Giang Triết Hàn mới bắt đầu cất giọng: "Mọi việc đến đâu rồi?"

Tôn Nghị nghiêm chỉnh đáp: "Đã cho người bám sát toàn bộ khu vực mà Tổ Dĩ Dĩ đang ở. Nhất cử nhất động của cô ta sẽ đều được báo lại, anh yên tâm!"

Bàn tay có đeo chiếc nhẫn rồng quý giá khẽ xoay đảo ly rượu, Giang Triết Hàn đưa lên nhấp nhẹ một ngụm rồi nói: "Đừng bứt dây động rừng..."

"Tứ thiếu, chẳng phải anh rất muốn bắt Lư Trạch Lam về ngay sao? Bây giờ anh lại..."

"Vốn dĩ ban đầu tôi dự tính là vậy!" Giang Triết Hàn xen ngang, đầu lông mày hần thoáng cau lại. Hần đặt ly rượu lên bàn, ngạo nghễ ngã lưng ra ghế, tay lại nhịp nhịp trên đùi mà cười rất lạnh lẽo: "Dù gì Đàm Chiêu hiện giờ cũng không có mặt ở Bắc Kinh. Việc nghiên cứu xem bên trong cô ta có thứ gì tạm thời gác qua một bên...Tuy nhiên, tôi lại có hứng muốn chơi một trò rất thú vị với cô ta!"

Tôn Nghị hơi mơ hồ, anh ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh mà thắc mắc: "Tứ thiếu, ý anh là..."

Giang Triết Hàn đưa mắt nhìn lấy tên thủ hạ của mình, đôi mắt sắc lạnh của hần lộ lên một tia gian trá, hần nhếch môi nói: "Tôi muốn chơi trò đuổi bắt với cô ta một chút. Thành thạo tìm một tí cảm giác giải trí...cũng không quá tệ. Đặc biệt, khi đó là Lư Trạch Lam, thì mọi thứ càng thêm hấp dẫn bội phần!"

Hần nở nụ cười rất vừa ý, tâm tình khá tốt nên thuận tay rót một ly rượu nữa, đưa về phía Tôn Nghị mà nhưong mày thông thả nói: "Cạn ly, uống mừng cho một cuộc chơi mới được mở ra!"

Tôn Nghị kính cẩn cúi đầu nhận lấy ly rượu từ tay ông chủ của mình, anh chậm rãi nâng ly rượu lên, lén nhìn qua thứ chất lỏng cùng những viên đá chen nhau trước tầm mắt mà quan sát biểu diện của Giang Triết Hàn.

Từng giọt rượu ấm nóng, cay cay nhẹ trôi xuống thực quản, men rượu thượng hạng dần dần tán ra trong lồng ngực rồi lan rộng khắp cơ thể. Thực sự từ sâu trong thâm tâm Tôn Nghị, ngay từ giây phút bước đến bệnh viện, nhìn thấy phòng bệnh mà Trạch Lam nằm đã trống không thì tâm can anh có phần nhẹ nhõm đôi chút.

Như thế, anh rất mong Trạch Lam có thể trốn khỏi tay của Giang Triết Hàn, trốn khỏi cái bẫy điện rò mà ngay từ chính tay anh đã lôi cô vào. Nhưng mọi chuyện lại chẳng như anh mong muốn. Khi mà Giang Triết Hàn là một kẻ rất tinh ý và thủ đoạn, chỉ một cái tên Tổ Dĩ Dĩ thôi, chỉ một động thái khác của cô ấy cũng đủ cho bộ não của Giang Triết Hàn suy đoán ra nhiều thứ.

Tôn Nghị bản thân là thủ hạ thân cận nhất của hần, đương nhiên trái lệnh là điều không thể. Bây giờ, trong lòng anh ngoài cảm giác khó xử ra, thì mọi thứ đều như làm đầu óc anh dần trở nên xáo rối.

***

"Phù Dung, ăn cháo đi, cả ngày hôm nay em không ăn gì rồi!" Tổ Di Di cầm bát cháo nóng hổi vừa mới múc ra đem đến cho cô bé đang ngồi co ro trên ghế.

Phù Dung giương mắt nhìn cô, lại ngây ngây lắc đầu. Con bé chỉ mãi lo nhìn đăm đăm lấy Trạch Lam từ suốt cả ngày nay. Bây giờ đã là xế chiều, vậy mà nó vẫn chẳng chịu nhét gì vào bụng.

Tổ Di Di đặt bát cháo lên bàn kính, cô ngồi xuống trước mặt Phù Dung, bàn tay nhẹ nhàng xoa lấy hai đầu gối gầy gầy của con bé mà ôn tồn nói: "Chị biết em rất lo cho Trạch Lam, nhưng nếu em không tự lo cho bản thân mình trước, đến cả em cũng sinh bệnh thì em lấy gì chăm sóc cho chị của em đây?"

Phù Dung như để tâm đến những lời mà mình vừa nghe, con bé nhìn Tổ Di Di với một sự bối rối, thơ dại của độ tuổi non nớt. Cô lại áp tay lên bên má của con bé mà mỉm cười khuyên rằng: "Ngoan! Nghe lời chị ăn hết bát cháo này đi. Rồi còn phụ chị chăm sóc Trạch Lam..."

Nói rồi Tổ Di Di lần nữa đưa bát cháo về phía Phù Dung, con bé mím môi một cái rồi cầm lấy. Nó vâng lời, nhanh chóng đặt tô cháo xuống bàn kính trước mặt rồi chậm rãi ăn một cách ngon lành.

Tổ Di Di vui mừng trong lòng, cô đứng dậy đi đến bên cạnh Trạch Lam. Dù đã được uống thuốc hạ sốt, thân nhiệt cũng đã giảm đáng kể nhưng đến tận bây giờ mà cô ấy vẫn không hề tỉnh dậy.

Tổ Di Di đi vào trong phòng tắm, mang ra một chậu nước ấm cùng hai cái khăn vải. Dự tính sẽ lau người cho Trạch Lam rồi thay quần áo cho cô ấy.

Khi vừa cởi đi vài cái cúc áo trên người Trạch Lam, thì Tổ Di Di hơi giật mình vì bàn tay ai đó đột ngột nắm lấy cánh tay của cô. Cô nhìn sang thì thấy Trạch Lam đã mở mắt, cô ấy còn không quên cười một cái thật nhẹ mà thêu thảo lên tiếng: "Đề tự mình làm được..."

"Trạch Lam, cậu tỉnh rồi!" Tổ Di Di mừng rỡ reo lên, cô ôm chầm lấy cô bạn của mình mà hai mắt cũng ngấn nước.

Trạch Lam tuy tỉnh thần và cơ thể đều còn rất mệt mỏi, nhưng cô vẫn cố gắng đáp lại bằng một tiếng cười vụn vặt trong miệng: "Ngủ lâu như vậy, không dậy cũng không được!"

"Tốt quá...thực là tốt quá!" Tổ Di Di vỗ nhẹ lên lưng Trạch Lam mà khẽ nói. Phù Dung từ bên kia cũng chạy đến, dang đôi tay nhỏ bé ôm lấy cả hai cô gái kia mà hạnh phúc ra mặt: "Chị tỉnh rồi...Phù Dung rất muốn được nghe giọng của chị."

"Con bé này! Ngủ một chút thôi mà nhớ em chết đi được!" Trạch Lam xoa đầu Phù Dung, không quên cười đùa với nó một câu. Cô ôm con bé vào lòng, âu yếm vuốt ve cơ thể gầy guộc của nó mà khoe mắt cũng dần nóng rát. Đã một thời gian rồi, cô không được thoải mái ôm ấp đứa em mình yêu thương nhất. Cô nhớ Phù Dung, cô thực sự rất nhớ con bé.

"Đây, ăn đi rồi uống thuốc. Cậu cũng hạ sốt nhiều rồi, nên mình cũng yên tâm mà đêm nay được ngủ ngon giấc!" Tổ Di Di hơi có ý trêu đùa.

Trạch Lam cầm bát cháo trên tay, rảnh môi cười gượng khẽ nói: "Xin lỗi cậu Di Di, đã làm phiền cậu quá rồi!"

Tổ Di Di nghe vậy, đang rót một ly nước ấm liền quay qua tắc lưỡi một cái, cô trách: "Dư thừa! Phiền cái gì mà phiền. Ai bảo cậu là bạn của mình làm gì, cho nên...việc này mình không hề thấy phiền chút nào."

Trạch Lam lại cười, cô nhất thời chỉ mới tỉnh dậy sau một giấc ngủ khá dài, nên cũng không biết nói gì cho phải. Hơn nữa, bây giờ tâm tình của cô thực sự rất hỗn loạn. Sau tất cả những việc vừa trải qua, cô còn không tin mình và Phù Dung lại còn cơ hội thoải mái ngồi đây mà dùng một bát cháo thật nóng hổi, thơm lừng.

Tổ Di Di ngồi xuống bên ghế, cô nghiêng đầu nhìn cô bạn của mình mà không ngăn được hiếu kỳ, bèn hỏi: "Cậu...có tính giải thích mọi chuyện với mình hay không hả?"

"Giải thích!?" Trạch Lam ngẩng mặt nhìn Tổ Di Di, ánh mắt có hơi trĩu xuống, rất nặng nề.

Tổ Di Di thở dài một hơi, cô lại tiếp: "Về tất cả. Về việc vì sao cậu lại liên quan đến Giang Triết Hàn, còn bị anh ta làm ra nông nỗi này. Và cả việc...cậu giả ngây trong bệnh viện. Sau đó lại đột ngột đến gõ cửa nhà mình vào đêm hôm như vậy. Là bạn của cậu, mình không thể ngăn bản thân rằng không được tò mò. Mình thực sự rất lo cho hai chị em cậu đấy Trạch Lam!"

Trạch Lam ngưng khuấy đảo bát cháo trên tay, cô hơi cúi mặt mà cánh môi mỏng cũng thoáng mím lại với nhau, yểu hờn nơi cô trượt dài một lần. Cô ngẩng mặt nghiêm túc đáp: "Được rồi, mình sẽ nói..về tất cả mọi chuyện."

***

Giang Triết Mỹ ngồi trong xe đang đỗ ở một bãi đậu của một toà chung cư, cô thực sự muốn phát hỏa khi cả ngày hôm nay cô không nghe ngóng được thông tin gì của chị em Trạch Lam.

Tổ Di Di lại không thể về kịp, hiện giờ cô ấy còn đang ở tận tỉnh Cam Túc để thăm một người bà con nào đó. Giang Triết Mỹ loay hoay ở bệnh viện, cũng không thể tìm gặp Dương Hoàn để hỏi chuyện khi ông ta đã phải nghỉ phép bắt buộc vì vết thương ngay bên tai phải.

Cô ngồi trong xe hồi lâu, nhìn lên đồng hồ đã hơn 7 giờ tối. Nơi bụng đã truyền lên từng tiếng kêu réo vì đói meo từ trưa đến tận bây giờ. Cả ngày hôm

nay, Giang Triết Mỹ đã dành thời gian cho việc suy nghĩ và tìm kiếm tin tức của chị em Trạch Lam. Nhưng đáp lại sự hăng hái, nỗ lực của cô vẫn chỉ là công cốc.

Cô chán nản gục đầu lên vô lăng, khẽ than thở: "Một thật! Chỉ cầu mong...chị em bọn họ sẽ không sao...."

Nói đến đây, cái bụng nhỏ nhắn của Giang Triết Mỹ đã réo "Ôt" một cái, cô nhăn mặt ngồi ngả lưng ra ghế mà khổ sở nói: "Trạch Lam...xin lỗi chị. Mặc dù em rất lo cho chị, nhưng mà...cái bao tử này của em sắp không chịu được nữa rồi. Em phải ăn để lại sức mới có thể tiếp tục suy nghĩ được..."

Than thở xong, Giang Triết Mỹ mở cửa xe rồi bước vào trong toà chung cư. Nơi này cô thuê một căn hộ cũng khá khang trang, rộng rãi để sống một mình. Gần công ty, an ninh lại cũng rất ổn cho nên dù đã thuê được hơn bốn năm, cô vẫn chưa từng có ý định muốn rời đi.

Ở một mình vẫn là thoải mái nhất, mà khi còn đang độc thân chẳng thuộc về ai càng làm điều này như trở thành một ý tưởng không quá tồi tệ.

Giang Triết Mỹ bấm thang máy lên tầng hai, cô chậm rãi đi về căn hộ số 208 của mình thì chợt khựng lại khi thấy trước cửa căn hộ của cô là một con gấu bông rất to, nhìn từ xa thôi cũng đủ biết kích cỡ của nó còn to hơn cả người của cô.

Giang Triết Mỹ nhanh chân chạy đến, cô nhú mày nhìn chăm chăm con gấu to tướng đang ngồi trước cửa nhà mà lẩm bẩm: "Ai...ai đó bỏ quên sao?"

Câu hỏi một cách ngỡ ngàng được cô buông ra, trong một lúc cô chớp chớp mắt rồi nhìn quanh. Cô lại tự nói: "Nhưng...làm gì có ai bỏ quên một con gấu to đùng thế này được?"

Nói đến đây, Giang Triết Mỹ mới nhìn gần vào con gấu bông trước mặt, chợt ngạc nhiên khi thấy ở giữa hai cánh tay to lớn của nó có ôm một hộp quà to hơn hai bàn tay của cô đập lại.

Cô tròn mắt cầm lấy nó, đưa lên tai lắc nhẹ, bên trong phát ra những tiếng "sột soạt" như những viên xốp nhỏ va vào nhau. Giang Triết Mỹ lần nữa đảo mắt nhìn quanh, vẫn là một không gian vắng lặng. Cô nhướn mày lẩm bẩm: "Đế trước nhà của mình...chắc là của mình rồi còn gì."

Nói đến đây, Giang Triết Mỹ mở cửa rồi lôi lấy con gấu to tướng kia vào trong. Cô ném túi xách lên ghế sofa, đặt móng mình xuống đó rồi hồi hộp đoán mò xem thứ bên trong hộp quà màu xanh dương kia là gì.

"Mặc kệ là ai tặng....mở quà trước cái đã!" Giang Triết Mỹ vuốt xoa hai lòng bàn tay với nhau rồi chậm rãi mở lấy nắp hộp.

"A...có phải không đây!" cửa miệng nhỏ nhắn của cô khẽ reo lên đầy thích thú, hai con mắt sáng rỡ lộ rõ tia hạnh phúc. Cô cầm chai nước hoa DKNY Golden Delicious trên tay mà không khỏi hết lên sung sướng.

Giang Triết Mỹ là một cô nàng có đam mê với những thương hiệu nước hoa nổi tiếng thế giới. Trong bộ sưu tập của cô ở trong phòng, là cả một tủ kính trưng bày hàng trăm chai nước hoa từ các thương hiệu xa xỉ bậc nhất.

Và chai DKNY Golden Delicious này là một trong những chai nước hoa cô đã săn lùng từ lâu mà chưa mua được. Với thân chai được đính đầy những loại đá quý đắt giá nhất của nhân loại, cấu thành từ vàng trắng, một trăm tám mươi ba viên hoàng ngọc, gần ba ngàn viên kim cương trắng cùng với hàng loạt đá quý khác như ngọc lam Paraiba, ngọc sapphire Cabochon, ngọc ruby, bốn viên kim cương hình hoa hồng và một viên kim cương nhám Canary màu vàng được khảm trên nắp chai.

DKNY Golden Delicious thực sự xứng danh là chai nước hoa đắt nhất thế giới, lại là phiên bản giới hạn cực hiếm. Bất kì cô gái nào cũng hằng ước ao có được nó, hoặc chỉ ít là được ngắm tận mắt hàng thật trước mặt là như thế nào. Giang Triết Mỹ cô có niềm mơ ước chưa từng dám ước được cầm nó trong tay thế này. Cảm giác thực sự rất thoải mái!

Bất chợt, nụ cười trên môi Giang Triết Mỹ khựng lại, cô bắt đầu cắn môi suy nghĩ không ngừng. Cô cầm chai nước hoa mà đi tới đi lui trong nhà, nghĩ mãi cuối cùng chỉ có hai người mới đủ khả năng để chỉ mạnh tay cho những món hàng xa xỉ như vậy với cô.

Đó là hai ông anh đáng kính của Giang Triết Mỹ cô đây. Vì với đám bạn của cô hiện tại, mặc dù bọn họ cũng không ít lần tặng nước hoa cho cô nhưng cũng chỉ là tặng trong những dịp sinh nhật hay lễ lộc. Còn đằng này, chẳng là ngày gì cả mà khi không lại tặng hẳn món quà đắt giá thế kia. Không phải hai người anh của cô thì còn ai vào đây...

Giang Triết Mỹ cắn móng tay, tự lẩm bẩm "Nhưng với tình hình căng thẳng của anh hai hiện giờ, không thể nào anh ấy có tâm trạng đi tặng quà cho mình. Như vậy thì chỉ có thể là...anh cả!"

Cùng lúc này, phía bên dưới toà chung cư, ở phía cổng vào có một chiếc Rolls - Royce bóng loáng, sang trọng đang đỗ ngay bên ngoài. Tá Đẳng quay trở lại xe, ngồi vào nơi vô lăng khẽ nói: "Đâu đã vào đó thưa ông chủ. Tiểu thư đã lời quà vào trong nhà..."

Giang Cẩm Quỳnh ngồi tựa lưng ra ghế, tay ti lên cằm mắt hướng ra phía toà chung cư cười hài lòng: "Chắc chắn nó rất thích..."

"Ông chủ nói không sai, khi này tôi còn nghe được tiếng gào thét rất là...bất tai của tiểu thư!" Tá Đẳng cười nhẹ mà nói. Lúc này, Quân Nhu ngồi cạnh bên mới lên tiếng xen vào: "Ông chủ, không ngờ ngài rất thương yêu em gái của mình..."

"Tôi chỉ có đứa em này thôi, không thương nó thì tôi thương ai được kia chứ!" Giang Cẩm Quỳnh nhàn nhã đáp. Anh ngồi ngay ngắn trở lại, rồi phát tay nói: "Đến hộp đêm Nóng bỏng, cùng tôi uống vài ly!"

***

"Vây ý cậu là...giữa Giang gia, à không nói đúng hơn là Giang Triết Hàn và cha của cậu có một chuyện bí mật tồi tệ gì đó đã xảy ra hay sao? Nên...anh ta mới hận cậu đến vậy, đem cậu ra để trả thù?" Tổ Di Di vẫn chưa hết bàng hoàng khi được nghe tường tận mọi chuyện từ miệng của bạn mình.

Trạch Lam nhú mày, đưa tay lên khẽ "suyt" một tiếng, cô nhỏ giọng nói: "Cậu nói nhỏ thôi, đừng để Phù Dung nghe thấy!"

Tổ Di Di lè lưỡi nhún vai, cô đưa mắt nhìn lên trên căn gác xếp mà lú lú: "Xin lỗi, mình quên mất con bé đang ngủ trên đó!"

Trạch Lam tay cầm ly sữa tươi, không ngừng chà chà quanh thân ly mà đầu óc nặng trĩu những mối lo ngại. Vết thương nơi hạ thân của cô vẫn còn rất đau, cô không thể di chuyển được nhiều. Đồng nghĩa, cô cần có thời gian để tĩnh dưỡng, đợi vết thương lành hẳn rồi mới tính đến việc bỏ trốn sang một nơi xa hơn.

Cô thở dài một lần, mắt nhìn vô định mà nói: "Bởi thế lí do vì sao khi mình tỉnh dậy ở bệnh viện, mình buộc phải giả ngây và lạnh nhạt với cậu, bây giờ cậu cũng biết rồi đó."

Tổ Di Di mỉm cười, cô xoa xoa bả vai nhỏ nhắn gầy gầy của Trạch Lam mà an ủi: "Minh hiểu mà, hôm nay Dương Hoàn bị mất một bên tai cũng là đáng đời. So với những gì ông ta làm với cậu và Phù Dung, thì một lỗ tai thôi cũng đã quá hời cho ông ta còn gì."

Nghe Tổ Di Di nói đến đây, trong lòng Trạch Lam không giấu được một mối lo sợ dâng cao đến muốn nghẹt thở. Thứ cảm giác kinh khủng mang tính áp đảo này quả thực chỉ có mỗi cái tên Giang Triết Hàn mới đủ khả năng đem lại cho cô.

Cô nắm chặt tay của Tổ Di Di, run giọng khẽ nói: "Đợi sau khi mình khoẻ hẳn, mình sẽ dẫn Phù Dung rời khỏi đây. Mình thực sự không muốn liên lụy đến cậu..."

"Điện sao chứ? Tình cảnh thế này cậu còn muốn dắt con bé đi đâu được nữa? Mình không sợ bị liên lụy, cậu có hiểu không?" Tổ Di Di đánh giọng trách mắng.

Mặc dù thực sự cô rất muốn tìm hiểu xem rốt cuộc mối thâm thù đại hận kia của cha cô và Giang Triết Hàn là gì. Nhưng với tình cảnh hiện tại không cho phép cô có thời gian để làm vậy. Một là thoát khỏi hẳn, hai là phải chịu sự dày dũa, dằn vò khôn nặn từ một tên cầm thú. Hơn nữa, cô càng không thể vì sự tò mò, hiếu kì của bản thân mà để Phù Dung bị nguy hiểm.

Trạch Lam buồn lòng, rãnh môi tỉnh tể thoáng trĩu xuống một cách nặng nề, cô nói: "Đối với Giang Triết Hàn, để thoát khỏi tay anh ta...mình chỉ còn cách đi thật xa. Tốt nhất là rời khỏi thành phố này..."

"Nếu thực sự cậu muốn đi...thì cậu sẽ đi đâu kia chứ?" Tổ Di Di ứa nước mắt nghẹn ngào nói, cô quả nhiên không kiềm được mà sắp khóc.

Trạch Lam mím môi, cô ngẩng mặt hít một hơi vào lồng ngực, đẩy mắt cố gắng tạo ra sự mạnh mẽ mà gượng cười trả lời: "Có thể là sẽ đi đến một tỉnh lẻ nào đó. Như Giang Tây hay Hồ Nam chẳng hạn, nói chung...chỉ cần cách xa Bắc Kinh phồn hoa này là được. Bắc Kinh tuy diễm lệ, nhưng lại mang đến cho mình quá nhiều thứ đáng sợ không muốn gọi nhớ."

Tổ Di Di thấy vậy, cũng hiểu cho tâm trạng của Trạch Lam hiện giờ. Sau tất cả những việc cô ấy đã phải hứng chịu và trải qua trong một khoảng thời gian ngắn. Thì điều tốt nhất...có lẽ rời xa nơi này càng xa càng tốt.

"Tùy cậu thôi...nhưng trước mắt cậu cứ nghỉ ngơi cho khoẻ đã. Nếu cần đi gấp thì mình vẫn giúp được cậu." Tổ Di Di nhẹ nhàng nói.

Trạch Lam lại lên tiếng từ chối: "Mình không muốn làm phiền cậu thêm nữa đâu Di Di. Đợi sau khi mình khoẻ lại, mình sẽ kiếm việc nào đó để có tiền rồi dùng số tiền đó để dẫn Phù Dung rời khỏi đây."

"Kiếm việc? Trạch Lam à, tình hình hiện giờ của cậu kiếm việc không phải là quá nguy hiểm sao?" Tổ Di Di lo lắng mà tay chân luống cuống cả lên.

Đổi lại, Trạch Lam vẫn một thái độ điềm tĩnh. Dường như sau bao nhiêu chuyện kinh khủng xảy đến trút lên thân người nhỏ bé của cô, cô của hiện tại ngoài sợ Phù Dung gặp chuyện ra, có lẽ bản thân cô dù có chết cũng không là chuyện to tát hay đáng sợ là mấy.

Cô quay sang nhìn Tổ Di Di, cánh môi nở nụ cười rất hào khí mà đáp: "Yên tâm! Mình nhất định cẩn thận, mình sẽ tìm một công việc cách xa nơi này một chút. Nếu có nơi ngủ lại cũng tốt, mình ít ra vào nhà cậu có lẽ sẽ tốt hơn..."

Tổ Di Di nhìn nụ cười trên môi Trạch Lam, dấu biết là mọi cảm xúc trên gương mặt tú lệ, diễm kiều kia hoàn toàn là giả tạo, như thể cô ấy đang tự đeo lên cho mình một chiếc mặt nạ. Che giấu đau thương của mình hoàn hảo đến từng đường từng nét.

Nhưng cô cũng thừa hiểu bản tính của Trạch Lam, cùng nhau ngồi chung một bàn từ thời phổ thông đến tận khi ra trường, rồi cùng nhau làm chung một công ty. Tổ Di Di căn bản biết con người của bạn mình là tuýp cứng đầu khó trị. Thực sự mà nói, một khi mà Trạch Lam đã lên ý định gì cho bản thân thì có trời sập xuống...hoạ may mới có thể thay đổi được quyết định của cô ấy.

Lúc này, phía trên căn gác xếp nhỏ, Phù Dung tự nãy giờ ngồi ngay ô cửa kính sát trên vách, thong thả ngắm nhìn bầu trời đêm đầy sao với bóng trăng tròn như một cái bánh nướng ngon lành đang treo lủng lẳng.

Con bé vô tư, thực sự chưa nhận thức được những chuyện kinh khủng gì đã xảy ra với Trạch Lam. Cuộc đối thoại giữa chị mình và Tổ Di Di, con bé

không được phép nghe mà bị "đuôi" lên trên này.

Phía bên kia là một toà chung cư nằm đối diện với căn hộ của Tổ Di Di. Bên trên sân thượng, một tên thanh niên trong bộ hắc phục đang rất bí hiểm khi thận trọng dùng ống nhòm quan sát ai đó từ phía xa.

Sau khi nhìn thấy một cô bé đang thong thả ngồi ngắm cảnh đêm bên khung cửa sổ, rãnh môi tên đó khẽ nhếch lên một cái rất lạnh. Hắn cầm điện thoại, gọi đi cho ai đó mà nói với ngữ điệu rất hài lòng: "Cậu Tôn, quả nhiên suy đoán của tớ thiếu hoàn toàn chính xác. Chị em họ Lưu...đang trốn ở nhà của Tổ Di Di!"

Bạn đang đọc truyện *Ám Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Chương 25

Hộp đêm Nóng bỏng - 9 giờ tối.

"Nào! Cạn ly một cái!" Giang Cẩn Quỳnh nâng ly rượu vang lên ngang tầm mắt, anh nở nụ cười thật nhẹ mà nói. Tá Đẳng cùng Quân Nhu cũng thận trọng nâng ly, tiếng miêng ly thủy tinh va nhẹ vào nhau. Hai người đàn ông kia đều một lần uống cạn, còn Quân Nhu - cô chỉ nhấp môi mà thôi.

Giang Cẩn Quỳnh ngồi bên cạnh cô gái thủ hạ độc nhất của mình, anh nghiêng đầu nheo mắt mà trêu ghẹo: "Quân Nhu, cô là không nể mặt tôi hay sao? Có gì chỉ nhấp môi như thế?"

Quân Nhu nghe thấy, liền vội cúi mặt mà bối rối đáp: "Tôi không dám thưa ông chủ. Tôi...tôi sẽ uống cạn!"

"Tôi đùa thôi!" bàn tay đẹp đẽ của Giang Cẩn Quỳnh khẽ đặt lên bàn tay của Quân Nhu mà cản lại. Anh phì cười nói tiếp: "Cô lúc nào cũng căng thẳng khi ở bên cạnh tôi như vậy sao chứ? Thoải mái đi, đêm hôm nay cứ tạm gác quan hệ chủ tớ sang một bên. Cô và Tá Đẳng hãy cùng tôi uống với nhau như những người chiến hữu!"

"Cảm ơn ông chủ đã có lòng!" Tá Đẳng cúi đầu mà nói. Quân Nhu thấy vậy cũng vội làm theo, giọng nhỏ xiu: "Cảm...cảm ơn ông chủ!"

Trong cõi lòng cô gái như Quân Nhu, quả thực mỗi lần bên cạnh Giang Cẩn Quỳnh dù là khi làm việc hay giải trí, tiêu khiển cũng đều khiến cô thấy hộp vò cùng.

Người ta thường nói phụ nữ thường dễ bị bại lộ ra một bộ mặt muốn được cưng chiều nhất là khi ở cạnh người mà cô ta yêu. Và Quân Nhu cô chính là dẫn chứng thực tế nhất của câu nói đó.

Sức hút của Giang Cẩn Quỳnh cùng sự cao quý, mạnh mẽ lại quá đối nam tính, lạnh lùng của anh toả ra luôn là một thứ mị hoặc ẩn mình có sức công phá rất lớn đối với Quân Nhu. Mà có lẽ không chỉ mỗi mình cô, khi mà đa phần cô gái nào trông thấy anh từ ánh mắt đầu tiên, cũng muốn được sà ngay vào lòng người đàn ông quyền lực này.

Lúc này, bất chợt điện thoại của Giang Cẩn Quỳnh rung lên. Anh mở ra xem thì nhận được tin nhắn gửi từ QQ của Giang Triết Mỹ.

Khoé môi anh vô thức mỉm cười rất ôn nhu, mà nụ cười này lại vô tình rơi ngay vào tầm mắt của Quân Nhu. Cô nhú mày nhìn anh với vẻ mặt mơ hồ, khó hiểu. Lòng lại thầm cảm thán: "Ra đây chính là nét dịu dàng không hề để lộ của anh ta hay sao chứ?"

Làm việc cho Giang Cẩn Quỳnh đã mấy năm, đây là lần đầu tiên cô mới được diện kiến nụ cười ôn hoà cùng ánh mắt nhã nhặn đó của anh. Cô bây giờ, lại tham lam hơn khi ước rằng...biểu diện đó của anh sẽ dành cho cô dù chỉ là một giây thôi cũng được.

Giang Cẩn Quỳnh thoải mái ngồi đó bấm điện thoại. Trong hộp hội thoại, Giang Triết Mỹ với nickname được anh đặt cho là "Mỹ nhỏ đáng yêu" gửi tin: "Anh cả! Có phải món quà trước cửa là của anh có đúng không?"

"Thông minh nhỉ! Có thích không?" Giang Cẩn Quỳnh vui vẻ hỏi.

Mỹ nhỏ đáng yêu lại tiếp: "Thích chứ! Em thích đến phát điên đây này! Cảm ơn anh!"

"Cảm ơn làm gì chứ! Cũng đã lâu rồi anh không tặng quà cho em. Lần này xem như đền lại tặng một lần. Một chai DKNY Golden Delicious thôi liệu có đủ không?" Giang Cẩn Quỳnh vừa bấm vừa cười rất thích thú, còn không quên kèm theo một cái icon mặt cười rất ngộ nghĩnh.

Lúc này, đột nhiên Mỹ nhỏ đáng yêu bên kia lại gõ: "Anh cả, lâu rồi em không được thấy mặt anh. Em gọi video call cho anh nha...được không?"

Giang Cẩn Quỳnh im lặng, anh ngồi đó một lúc mà không hề hồi âm lại cho em gái. Đối với Giang Triết Mỹ, từ nhỏ đến lớn trong mắt cô, anh luôn là một người anh cả hết sức chuẩn mực, vừa tri thức lại vừa hiền như bột.

Hiện tại, thân phận của Giang Cẩn Quỳnh đã hoàn toàn đổi khác. Kể từ mười hai năm trước, thì người anh cả đó của cô đã bị đẩy lùi vào một góc tối tăm, mãi mãi cũng không thể nào trở lại được nữa.

Giang Cẩn Quỳnh mãi đắn đo suy nghĩ, còn chưa kịp trả lời thì bên kia, Giang Triết Mỹ đã gọi đến cho anh. Anh khép mắt mà khẽ trách: "Cái con nhỏ này, lúc nào cũng vậy....Tự hỏi rồi tự hành động chẳng cần đợi người khác có đồng ý hay không!"

"Ông chủ, có chuyện gì sao?" Quân Nhu hơi lo lắng nên hỏi vào. Giang Cẩn Quỳnh chỉ lắc đầu, anh ngồi ngả lưng ra ghế rồi ấn nhận cuộc gọi.

"Anh cả!!!" Giang Triết Mỹ bên kia cười hớn hở, nghe giọng rất là vui mừng. Giang Cẩn Quỳnh bên này cũng cười đáp lại, còn không quên đưa tay lên vẫy chào. Anh nói: "Con nhỏ này, anh còn chưa nói được hay không em đã tự ý gọi..."

"Nhưng anh cũng bắt máy còn gì..." Giang Triết Mỹ cười hà hà. Bỗng nhiên cô hơi nhú mày, hai mắt tròn tròn đầy ngạc nhiên mà hỏi: "Chà! Anh cả...lâu rồi không thấy anh, hôm nay trông anh rất lạ nha! Tóc của anh...anh bắt đầu thích nhuộm tóc từ lúc nào thế hả? Lại còn chọn màu nổi thế kia!"

Giang Cẩn Quỳnh thờ dãi, anh đưa ngón tay ve vẩy sợi tóc trước mặt mà cười đùa: "Ai rồi cũng phải đến lúc thay đổi, chẳng lẽ em bắt ông anh này của em suốt đời phải gò bó trong hình ảnh người anh thời trung học kia hay sao?"

"Không có! Em đâu có nói vậy...Nhưng mà, màu tóc này rất hợp với anh. Trông anh sắc sảo hơn nhiều!" Giang Triết Mỹ nằm đong đưa hai chân trên giường, thích thú vô cùng.

Khi cô còn đang phân vân không biết có nên tâm sự đôi điều với anh cả về chuyện của Giang Triết Mỹ hay không thì vô tình, một nửa thân người của Quân Nhu lọt vào khung hình điện thoại.

Giang Triết Mỹ trở mặt, rồi rãnh môi cười ranh mãnh, cô trêu: "A...em biết rồi nha. Anh cả, anh đang hẹn hò sao? Giới thiệu cho em biết mặt chị dâu đi..."

Lúc này, Giang Cẩn Quỳnh không hề có ý gì khác, anh ngồi tránh xa Quân Nhu ra một tí, quay điện thoại sang hướng khác mà cười bảo: "Đừng nói vậy, anh của em vẫn còn độc thân. Và lại, không có cô gái nào vừa ý anh...nên vẫn ế!"

Nói rồi Giang Cẩn Quỳnh cười lên rất sảng khoái, anh vô tư ngồi đó cười đùa với cô em gái của mình mà không hề để ý rằng, cô gái ngồi cạnh anh không xa đang đau lòng vô cùng.

Những lời nói đùa cợt của Giang Cẩn Quỳnh truyền đến tai Quân Nhu, làm nơi đại não cô khó chịu đến hai đầu lông mày cũng cau lại. Những thanh âm vụn vặt như hàng trăm chiếc ly thủy tinh bị đập vỡ liên tục vang lên trong đầu, cô ngồi quay mặt về một phía, cầm lấy ly rượu mà ực cạn một hơi.

Hơi men cay nồng trượt dài xuống cổ họng, vị chát của rượu dần dần ngấm vào nỗi đau đang được hình thành trong lồng ngực, đau buốt tột cùng.

Ngay sau đó, Quân Nhu như mất tự chủ, cô tự ý rót lấy vài ly rượu nữa mà thay phiên uống cạn chúng. Vốn là người có tư lượng kém cỏi, thần trí của cô dễ dàng bị hơi men làm cho say sẩm.

Không gian trước mặt cô bắt đầu xoay chuyển, ánh đèn vàng trong phòng như bị nhoe đi nhiều phần. Tá Đẳng bực dọc, hấn đưa tay lên giật lấy ly rượu trên tay Quân Nhu khi cô có ý muốn uống thêm ly nữa.

Nhìn cô, hấn khẽ cảnh cáo: "Tốt hơn hết cô nên biết chừng mực. Nhân lúc ông chủ còn không trông thấy...cô dừng lại là vừa!"

Quân Nhu hai mắt đỏ đẫm, trước mặt cô là tận bốn tên thanh niên người Nhật tóc xám y hệt nhau từ đầu đến chân. Cô cười khò, xua tay mà nói: "Anh đúng là thứ nhiều chuyện...mặc kệ tôi! Trả ly rượu cho đây..."

"Chuyện gì?" giọng Giang Cẩn Quỳnh đột ngột cất lên, liền khiến hai người kia hơi giật mình. Tá Đẳng vội đáp: "Không có gì đâu ông chủ. Tôi và Quân Nhu nói chuyện vui nên cô ta uống hơi nhiều..."

Nhân khí của nam nhân tóc đỏ hơi co lại, một tia hoài nghi nhanh chóng vụt qua rồi tắt đi. Anh cười nhạt mà nói: "Khi này cạ ly với tôi thì cô không muốn. Bây giờ lại đi cạ ly với Tá Đẳng sao chứ! Tình cảm hai người...có phải đã hơi khăng khít rồi không?"

Tá Đẳng nghe vậy, hấn cũng không mấy bận lòng chỉ cười cho qua chuyện. Còn Quân Nhu, câu nói đó của anh một lúc chẳng khác gì con dao ghim thẳng vào nơi tim đỏ của cô rồi tàn nhẫn xé toạt nó ra thành vạn mảnh.

Cô mệt mỏi đứng dậy, cúi mặt mà nói: "Tôi thấy không khỏe...Xin phép ông chủ, tôi đi vệ sinh một chút."

Bóng dáng Quân Nhu chậm rãi rời khỏi phòng, cô đi đến nhà vệ sinh, chui vào một buồng riêng mà ngồi đó ôm mặt khóc nghẹn. Hai bàn tay nhỏ bé mau chóng bị ướt đầm, tiếng khóc vang ra bên ngoài, làm cho ai đang có mặt trong đây lúc này cũng đều phải đưa mắt tò mò nhìn lấy, sau cánh cửa kia, là cô gái nào đau khổ như vậy.

Lúc này, Giang Cẩn Quỳnh bên trong phòng mới nói: "Dạo gần đây tôi thấy Quân Nhu có gì đó rất lạ...có phải đã có gặp chuyện gì không? Cậu và cô ta hay đi chung với nhau, có biết được điều gì bất thường hay không?"

Tá Đẳng chỉ lắc đầu rồi đáp: "Tôi không biết thưa ông chủ. Nhưng căn bản, tâm tính của phụ nữ từ lâu đã luôn là thứ phức tạp nhất trên đời. Tôi thực sự không đủ khả năng và bản lĩnh để khai phá cái vấn đề đau đầu đó!"

Nghe đến đây, Giang Cẩn Quỳnh cười giòn giã, anh nâng ly rượu nhấp một ngụm mà thích thú nói: "Cậu đúng là...Nói làm sao chứ! Cậu cũng đã ba mươi rồi, không tính nghĩ đến việc qua lại với một cô gái sao?"

Tả Đằng ngã lưng ra ghế, khuôn mặt tinh xảo đến từng đường nét hơi hất cao, hần nhếch môi cười mà nói: "Một tên sát thủ như tôi, tôi không dám nghĩ đến việc qua lại hay tạo một mối quan hệ lâu dài với bất kì ai. Ngoài quan hệ chủ tớ giữa tôi và ông chủ ra, thì không còn mối quan hệ nào khác..."

Rảnh môi ai đó thoáng cong nhẹ, cánh môi bạc mỏng gọi tình chạm vào miệng ly thủy tinh lạnh lạnh, đem dòng rượu sóng sánh bên trong chảy vào trong cơ thể.

Giang Cẩn Quỳnh chậm rãi thưởng thức mùi vị tuyệt mỹ trên đầu lưỡi của loại rượu ngon đắt giá. Bất chợt, Tả Đằng lên tiếng hỏi: "Ông chủ, chuyện đối phó với Giang Triết Hàn, ngài dự tính tiếp theo sẽ làm gì?"

"Không cần gấp!" bàn tay Giang Cẩn Quỳnh đưa lên phát nhẹ, anh cầm ly rượu, thông thả lắc nhẹ vài cái, làm nơi ly truyền đến vài âm thanh vụn vặt của hai ba viên đá còn ở trong đó. Anh hé môi thì thầm: "Tạm thời cứ theo dõi hành động của hắn ta cho tôi. Tôi đang đợi thời cơ đến...rồi mới nhúng tay vào cuộc chơi thú vị này! Tôi phải đợi hắn lún sâu vào Lưu Trạch Lam đến không thể rút ra được...tới lúc đó, tôi sẽ kéo cô ta về bên cạnh mình rồi tự tay...huỷ nát tất cả!"

"Tôi biết phải làm sao thưa ông chủ!"

"Được rồi! Cạn một ly nữa!" Giang Cẩn Quỳnh đưa ly cao hơn tầm mắt, sáng khoái cười nói rất hứng thú. Bên ngoài, phía dưới hộp đêm là sàn nhảy với hàng trăm con người đang cùng nhau hoà mình với những âm thanh xập xình vang lên muốn chất tại.

Trên sân biểu diễn, là bốn năm cô gái được dân tình ở đây gán cho cụm từ "quý cô hoàn hảo" đang khoe đường cong cơ thể triệt để trong những bộ cánh thiếu vải.

Quân Nhu bước ra khỏi nhà vệ sinh, cô đứng dựa lưng nhìn xuống đám đông đang reo hò sung sướng bên dưới. Một bầu không khí đầy phóng đảng, phong tình rộ lên khiến cô khó chịu, nhức mắt vô cùng.

Cô nhìn những "quý cô hoàn hảo" đang uốn éo như một con rắn quấn lấy thanh cột mà lòng không khỏi gọi nhớ một số hình ảnh không đáng có. Những cô gái leo lên giường của Giang Cẩn Quỳnh từ bao lâu nay là nhiều vô số kể. Anh là một người đàn ông có nhu cầu rất cao trong chuyện chăn gối, lại đòi hỏi liên tục.

Cứ cách vài ngày, thì Quân Nhu lại trông thấy một cô gái bước vào phòng của anh. Có khi một lúc tận hai, ba cô cùng nhau phục vụ cho bữa tiệc hoan ái thịnh soạn trên chiếc giường sang trọng quý tộc châu Âu.

Quân Nhu đưa tay vuốt nhẹ khuôn mặt của mình, cô cố gắng tổng những suy nghĩ không đâu kia ra khỏi đầu. Cô bây giờ, thực sự chỉ muốn được uống cho say rồi ngủ một giấc thật sâu, để cái não này của cô được nghỉ ngơi đôi chút. Bấy nhiêu thôi là cũng đủ mệt mỏi lắm rồi....

***

Sau một ngày nghỉ ngơi, bệnh tình của Trạch Lam đã thuyên giảm hẳn. Ngoại trừ vết thương bên dưới còn đau rát, thì tất cả đều rất ổn.

Trạch Lam ngồi trên ghế sofa, ngón tay sờ quanh nơi cổ tay bên kia mà không ngăn được luyến tiếc, cô thở dài buồn bã: "Đến cả chiếc vòng con bé tặng mình cũng làm mất..."

"Cậu ở nhà một mình với Phù Dung ổn không?" Tổ Dĩ Dĩ lo lắng hỏi, bây giờ cô phải đi làm đến tận 6 giờ tối mới có mặt ở nhà. Nhìn Trạch Lam đi lại khó khăn, cô không thể không lo được.

Trạch Lam mỉm cười, cô gật đầu: "Ồn mà, cậu đi làm đi coi chừng trễ giờ lại bị phó tổng hắc ám quở mắng!"

Tổ Dĩ Dĩ phì cười, lão phó tổng họ Trần đó quả nhiên chẳng ai ưa nổi cả. Cũng vì lão ta mà Trạch Lam mới bị đuổi việc...

"Được rồi! Mình đi đây...có gì gọi cho mình." Tổ Dĩ Dĩ vừa nói vừa đi đến phía cửa. Rồi nhu chợt nhớ ra điều gì đó, cô vội vàng quay trở vào đi lại phía tủ kéo, mở ngăn thứ hai lấy ra một chiếc di động mà đem đến nhét vào tay Trạch Lam, cô bảo: "Suýt chút thì quên mất. Đây...cậu cầm điện thoại này dùng tạm đi. Bên trong mình cũng đã có gắn một thẻ sim rồi, là số cũ trước đây mình đã dùng."

Trạch Lam hơi ngạc nhiên, rồi lại chuyển qua xúc động. Cô cười rất dịu dàng, nhìn cô bạn của mình mà nói: "Cảm ơn cậu Dĩ Dĩ..."

"Lại nói mấy lời dư thừa rồi. Thôi...mình đi làm. Tôi về nói chuyện sau, bye nhé!"

Nói rồi Tổ Dĩ Dĩ đi khỏi, tiếng cửa đóng lại, Trạch Lam ngồi đó một lúc rồi gọi lấy Phù Dung, con bé từ trên gác xép nhanh chân chạy xuống, hớn hờ nói: "Chị gọi em..."

"Phù Dung, em chưa ăn sáng đúng không? Để chị xuống bếp mức súp cho em. Ngồi đây đi..."

Trạch Lam vừa muốn đứng lên khỏi ghế đã vội cau mày khi hạ thân truyền lên cảm giác đau rát. Thấy thế, Phù Dung vội chạy đến đỡ lấy cô, còn không quên nói vào: "Người ngồi đây là chị mới phải. Để Phù Dung tự làm được..."

"Nè, súp rất nóng, em làm được không?" Trạch Lam nhú mồm lo lắng. Phù Dung vừa đi vào bếp vừa nói trở ra: "Phù Dung không phải con nít ba tuổi, chị đừng lo."

Bật bếp ga, hâm lại nồi súp gà mà Tổ Dĩ Dĩ đã nấu. Phù Dung thuận thực mức lấy từng giá súp nóng hổi ra hai cái bát sành đang để trên khay gỗ.

Mức xong, Phù Dung cẩn thận từng chút mang ra ngoài, nhìn thấy con bé tay bê cái khay bên trên có hai bát nước sôi bốc khói nghi ngút, Trạch Lam không nhịn được lại nói: "Từ từ thôi, cẩn thận một chút..."

Khay gỗ được đặt lên bàn kính, Phù Dung thờ phào cười rạng rỡ: "Xong rồi, chị...ăn thôi!"

Nói xong, Phù Dung đã ngồi xuống bên cạnh Trạch Lam, cúi mặt húp xì súp bát súp nóng hổi, thơm mức mũi được chế biến qua bàn tay khéo léo của Tổ Dĩ Dĩ.

Nhìn con bé vô tư ăn ngon lành, lòng dạ Trạch Lam lại thấy chua xót. Cô vuốt tóc Phù Dung, nhân khi nuốm một mảng u buồn nhìn con bé mà gượng cười. Cô thầm nói trong đầu: "Không biết giây phút được ngồi đây thoải mái thưởng thức một bát súp hay một bát cháo...liệu sẽ thêm được bao nhiêu lâu?"

Dòng suy nghĩ đến đây, Trạch Lam không giấu được tâm tư nặng trĩu mà thờ dài. Cô cố gắng dẹp mọi thứ không đâu sang một bên mà cùng với Phù Dung vui vẻ dùng bữa sáng.

Lúc này, khi con gió sớm bên ngoài khẽ lùa vào khe cửa sổ. Vô tình lại lướt nhẹ qua tấm rèm màu kem nhạt làm chúng phất nhẹ lên một cái. Vừa hay Trạch Lam lại đưa mắt nhìn sang, đột nhiên chiếc thìa trên tay cô rơi xuống một cái, va vào thành bát kêu lên một tiếng giòn tan.

"Chị...chị không khỏe sao?" Phù Dung nghiêng đầu thắc mắc.

Trạch Lam sắc diện tái nhợt như không còn giọt máu, cả thân người vô thức run rẩy. Cả trán cũng mau chóng bị tuôn ra vài giọt mồ hôi trượt dài xuống cổ áo.

Cô hoảng đến nỗi như quên cả cái đau đớn từ vết thương bên dưới, cô đứng dậy ôm lấy Phù Dung mang nấp vào một góc nhà. Mặc cho cái nhìn khó hiểu của con bé, cô vẫn không có tâm trạng để giải thích cho nó hiểu.

Thứ Trạch Lam vừa vô tình trông thấy bên ngoài cửa sổ, phía bên kia đối diện với nhà của Tổ Dĩ Dĩ không gì khác chính là một tên đàn ông mặc một bộ âu phục màu đen. Hắn đứng đó nhìn chằm chằm về phía cô, khiến cô bất giác sợ hãi vô cùng.

Hình ảnh đầy sát khí của một đám thù hạ của Giang Triết Hàn dường như đã in đậm trong tiềm thức của Trạch Lam. Cô không biết, liệu kẻ cô vừa nhìn thấy có thực sự là một trong số hàng trăm tên thù hạ của hắn hay không?

Nghĩ đến đây, Trạch Lam quay sang vuốt mặt Phù Dung mà nói: "Em đứng yên ở đây...Đừng chạy đi đâu. Đợi chị một chút!"

Nói rồi Trạch Lam đã chậm rãi lê từng bước chân khó khăn đi đến bên cửa sổ. Thân thể đau rất làm cô toát mồ hôi ướt đầm dù chỉ là đi một khoảng rất ngắn.

Cô ngồi xuống bên dưới khung cửa sổ, yểu hờn mặc nhiên trượt đi vài cái. Cô cố trấn tĩnh mà đưa tay vén nhẹ một góc rèm cửa lên, đưa mắt lên quan sát.

Trạch Lam hai mắt căng tròn, thần kinh có phần giãn ra đôi chút khi bên ngoài, phía bên kia hoàn toàn không có ai. Thực sự không hề có kẻ nào mặc âu phục như lúc vừa rồi cô đã thấy.

Trạch Lam thờ phào, cô lẩm bầm: "Chẳng lẽ mình hoa mắt? Có phải...do mình ám ảnh quá nên bị ảo giác không?"

Cô mệt mỏi, ngồi bệt luôn xuống nền nhà mà vuốt ngực thở hổn hển. Cô chỉ sợ nếu bọn chúng phát hiện, thì không chỉ mỗi mình cô gặp chuyện. Mà còn liên lụy đến Tổ Dĩ Dĩ nữa...hơn cả là Phù Dung, con bé còn quá nhỏ để hứng chịu những sự việc khủng hoảng này.

"Chị ơi!" giọng Phù Dung cất lên nhỏ xíu ngay trước mặt. Trạch Lam kéo lấy tay con bé, ôm nó vào lòng mà không ngừng vuốt ve rồi hôn lên tóc nó: "Không sao! Không có gì hết...."

Lúc này, nơi cao ốc Giang thị. Tầng năm mươi - văn phòng Tổng giám đốc.

"Tứ thiếu, cà phê của ngài!" giọng một nam nhân viên cất lên. Đặt tách cà phê nóng lên mặt bàn, anh ta nhanh chóng lui ra ngoài.

Lưng ghế màu nâu thẫm xoay lại, Giang Triết Hàn đặt chiếc vòng dây cối lên bàn. Tay nâng tách cà phê lên mà chậm rãi thưởng thức, trong lòng tồn tại một chút tâm tình khá tốt. Hắn nhướn mắt thì thầm: "Luu Trạch Lam, tôi sẽ cho cô biết thế nào là sống trong sợ hãi. Tôi sẽ khiến cô đến cả trong giấc ngủ cũng không tìm được cảm giác bình yên!"

Bạn đang đọc truyện *Ám Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Chương 26

"Uhm...ngài nhẹ nhàng chút đi...aaa..!"

"Dylan! Aaa..sâu..sâu quá.....!"

Tiếng rên rĩ đầy dâm mị cùng những thanh âm da thịt va vào nhau ngập ngụa khắp một gian phòng rộng lớn, sa hoa. Tiếng động phát ra từ cuộc truy hoan mãnh liệt bên trong vang tận ra khỏi phòng, truyền đến tai Quân Nhu đang đứng gần đó. Khiến cô chỉ muốn một dao đi vào cắt cổ hai con đàn bà dâm tiện bên trong.

Đêm hôm qua, sau khi ở hộp đêm Nóng bỏng uống một màn hả hê. Giang Cẩn Quý lại dẫn theo hai "quý cô hoàn hảo" trở về dinh thự, ba người bọn họ cùng nhau đắm chìm trong một mảnh dục vọng cuồng nhiệt.

Đến tận bây giờ, trời đã sáng mà cuộc truy hoan dâm loạn bên trong vẫn còn diễn ra. Cả đêm qua, Quân Nhu gần như không thể nào chợp mắt được giây phút nào. Khi mà ba con người trong phòng không ngừng nổi lên thú tính, cứ làm rồi nghỉ, nghỉ rồi lại làm. Quân Nhu cô mặc dù đêm qua uống rất nhiều, đến nỗi khi rời khỏi Nóng bỏng thì cô còn phải nhờ vào sự nương đỡ của Tá Đẳng mới có thể đi được.

Ba người bọn họ thác loạn kéo dài cả một buổi đêm, đến tận sáng hôm sau vẫn chưa chịu chấm dứt. Quân Nhu đứng ti người lên lan can, gục đầu nhắm mắt mà chịu đựng những tiếng rên rĩ đầy ái muội kia truyền đến tai.

"Hai con diêm chết tiệt, có cần rên to như vậy không? Sợ người khác không biết các người đang làm tình à?" bàn tay Quân Nhu siết chặt thanh lan can, nghiêng rãnh mà chửi mắng trong miệng.

Tá Đẳng từ xa đi đến, hần cười nửa vờ nhìn cô gái đang húp phải một nỗi dâm chưa tận nào mà châm chọc: "Nếu đổi lại là cô, tôi nghĩ cô còn rên lớn hơn bọn họ!"

Quân Nhu giật mình, cô hết như một con mèo bị dẫm phải đuôi liền lập tức xù lông phát cáu: "Anh thôi đi có được không? Cái miệng thói của anh chẳng bao giờ nói được lời nào tốt đẹp!"

"Phải! Tôi không bao giờ nói được những lời tốt đẹp!" Tá Đẳng ti một tay lên lan can, nghiêng đầu đưa nhãn khí sắc sảo lại lần chút gian tà nhìn Quân Nhu mà nói: "Cái miệng này của tôi, chỉ dùng để nói những lời thật lòng thôi...Không như cô! Miệng và lòng của cô...hoàn toàn trái ngược!"

"Anh....!" Quân Nhu tức đến mặt mũi đỏ gay, cô còn đang định đưa tay vung nắm đấm về phía Tá Đẳng thì cửa phòng mở ra, cô liền vội thu tay về mà đứng ngay ngắn trở lại.

Hai "quý cô hoàn hảo" bên trong phòng bước ra, trang phục trên người họ còn chưa được chỉnh tề. Cặp mông đầy đà dong đưa qua lại theo từng bước đi đầy uy mị.

Quân Nhu dùng ánh nhìn rộ tia căm giận hướng theo bóng lưng hai cô ả kia đang dần khuất về phía cầu thang. Cô thở mạnh từng cơn cố kiềm lại cơn phần nộ đang dâng cao trong lòng.

Lúc này, tiếng Giang Cẩn Quý bên trong đột ngột cất lên: "Bảo người làm pha cho tôi tách cà phê!"

Anh không chỉ định là ai pha, cho nên Quân Nhu đã liền chủ động đi thẳng xuống bếp, tự tay pha cho anh một tách Fazenda Santa Ines thượng hạng.

Tá Đẳng chỉ biết lắc đầu chịu thua, hần buộc miệng than thở: "Đúng là phụ nữ! Thật phiền phức..."

"Cộc cộc" hai tiếng gõ cửa vang lên. Trong phòng đã truyền đến hai từ: "Vào đi!"

Quân Nhu mở cửa bước vào, trên tay cô là một tách cà phê nóng sừng sừng còn toả hương nức mũi. Cô nhỏ giọng nói: "Ông chủ, cà phê của ngài!"

Lúc này, Giang Cẩn Quý vừa mới tắm xong, việc tẩy rửa cơ thể sau mỗi cuộc hoan ái kia là điều cần thiết đối với anh. Trên người khoác mỗi chiếc áo choàng tắm màu đen bằng satin láng mịn dài đến đầu gối. Mái tóc đỏ rượu vẫn còn bị thấm ướt chưa khô, rơi xoã không theo quy tắc nào. Ẩn trong dáng vẻ cao quý của Giang Cẩn Quý là một sự ngồng cuồng, hoang dã khó có thể lột tả.

Khoảng ngực rắn tựa như đồng thoáng lộ ra nơi vạt chéo của cổ áo. Anh bước đến ngồi xuống ghế bành, thoải mái bắt chéo một chân, nhóm một thanh xì gà trên tay mà nói: "Hôm nay cô đích thân pha cà phê cho tôi sao?"

Quân Nhu không đáp, chỉ gật đầu một cái. Cô chậm rãi mang tách cà phê đặt xuống chiếc bàn cạnh bên Giang Cẩn Quý. Hai gò má hơi đỏ ửng khi thấy bốn cô người làm đang cùng nhau dọn dẹp bãi chiến tích truy lạc vừa mới kết thúc.

Thấy cô thủ hạ đứng cạnh im lặng như tượng, Giang Cẩn Quý mới nhú mày lên giọng: "Còn có việc gì sao?"

"À...thưa...không, không có!" Quân Nhu hơi bối rối. Cô thực sự không hiểu được bản thân mình đang nghĩ gì trong đầu. Cảnh tượng trần trụi về ba con người kia cùng nhau thác loạn trên giường cứ mặc nhiên hiện lên trong tâm trí cô, khiến tâm tình của cô hỗn loạn vô cùng.

Cô nhìn sang Giang Cẩn Quý, anh bây giờ hiện đang rất thản nhiên thờ ơ tách cà phê mà cô đã pha, lại còn nhấp nhấp vị ngon từ thanh xỉ gà đất tiền. Trong phút chốc, Quân Nhu như bị mê hoặc bởi dáng vẻ lạnh lùng đó của anh, cô vô thức hỏi: "Ngài có vẻ rất hài lòng với hai cô gái đó!"

Giang Cẩn Quý hơi nhích nhẹ hàng lông mày, rít một hơi xì gà rồi thờ ơ một cái. Làn khói trắng mờ nhạt che phủ phần nào từng góc cạnh cương nghị đầy nam tính trên gương mặt anh, anh cười khẩy mà đáp: "Quả thực, khá hài lòng. Hai cô gái đó phục vụ rất tốt..."

Nghe đến đây, hai bàn tay của Quân Nhu siết lại đến run rẩy. Yết hầu cô trượt xuống, tâm trí khẽ lay động không ngừng, cô bạo gan mà tiếp lời: "Ngài...đối với phụ nữ luôn có một nhu cầu rất cao, có đúng không?"

Lời nói kì lạ của Quân Nhu hôm nay thoáng làm Giang Cẩn Quý mờ hồ khó hiểu. Anh ngẩng mặt đưa đôi mắt thâm sâu, đầy khí lạnh mà nhìn cô, rành ròi hé mở cất giọng trầm thấp: "Có vấn đề gì sao Quân Nhu? Cô toàn nói những lời úp mở với tôi, rốt cuộc là có ý gì?"

Biểu diện cùng ngữ khí có phần không vui của Giang Cẩn Quý thoáng khiến Quân Nhu rợn người. Cô nhìn sang nơi khác, hít một hơi thật sâu lấy hết can đảm mà bộc phát: "Vậy trong mắt ngài, Ngõ Quân Nhu tôi có bao giờ là một người phụ nữ hay không?"

"Có!" Giang Cẩn Quý dứt khoát đáp, lập tức hai mắt Quân Nhu căng ra, cõi lòng bị đập mạnh như sóng đánh. Cô căng thẳng nhìn người đàn ông trước mặt, anh đáp lại cô bằng một ánh mắt vẫn lạnh lẽo như u cốc mà nói: "Nhưng cô khác với những loại phụ nữ kia...Cô là thù hạp tôi, còn họ chỉ là công cụ để tôi giải tỏa! Cô...hiểu chứ?"

Giọng nói của Giang Cẩn Quý trầm mặc vô cùng, đuôi lông mày một bên của anh cũng cùng lúc nhếch lên một cái đầy ám chỉ. Anh là một cánh đàn ông từng trải, chuyện phụ nữ đàn bà anh đã bước qua quá nhiều. Nhìn cử điệu của Quân Nhu lúc này, anh phần lớn đoán ra được ý của cô là gì.

Nhưng quả thực, anh chưa từng một lần để tâm đến Quân Nhu. Mặc dù cô cũng đẹp, cũng gọi cảm muôn phần. Nhưng đối với Giang Cẩn Quý, thù hạp là thù hạp, tình nhân là tình nhân. Hai thứ đó, trong tư tưởng của anh không được phép đứng chung.

Nói xong, Giang Cẩn Quý đã đứng dậy khỏi ghế mà chậm rãi đi về phía trước. Đột nhiên, một vòng tay mảnh khảnh siết lấy thân người anh, ra sức ghi trở lại.

Quân Nhu lúc này thực sự điên rồi, tâm trí cô bị ngổn ngang những suy nghĩ không thể nào tự chủ được. Tình cảm trong tim cô đã dồn nén suốt mấy năm qua, con tim nhỏ này của cô cũng phải đến lúc chật chội mà bị vỡ tung. Cái ôm này Quân Nhu cô đã thèm muốn từ lâu...đủ đây là do cô chủ động.

Biểu diện Giang Cẩn Quý vẫn một vẻ lãnh đạm không hề thay đổi, anh bình thản nói: "Có phải cô còn chưa tỉnh rượu hẳn đúng không?"

Sau câu nói đó, vòng tay dán trên eo của Giang Cẩn Quý càng thêm thu hẹp. Quân Nhu ứa nước mắt, cô cắn môi run giọng lên tiếng: "Cẩn Quý...em đã bên cạnh suốt hơn bốn năm. Lẽ nào một lần động lòng với em, anh cũng không có hay sao?"

"Không!" Giang Cẩn Quý phũ phàng đáp trả, đôi nhãn khí mập mờ tối tăm không điểm dừng ánh lên một tia khó chịu. Quân Nhu hết như bị một đám làm tim cô nứt toát, vỡ nát. Thứ lắng đọng trên khoé mi cô nặng dần rồi mặc nhiên rơi xuống.

Vòng tay cô nói lỏng, lập tức Giang Cẩn Quý lạnh lùng tàn nhẫn mà muốn bước đi. Nhưng Quân Nhu lại ngoan cố, cô chạy theo bước chân của người đàn ông trước mặt, nhanh chóng vòng ra phía trước, liều mình dùng hai cánh tay câu cứng cổ của Giang Cẩn Quý rồi áp đôi môi mỏng của mình lên môi anh.

Phút chốc, bốn cô người làm e ngại nhưng tuyệt nhiên lại không dám nhìn ngó. Bèn mau chóng cùng nhau thu dọn rồi rời khỏi phòng.

Cánh môi mềm như hoa đào của Quân Nhu vụng về hôn lấy bờ môi bạc tình, lạnh lẽo. Nhưng cô chợt thấy tâm can mình đau đến rã rời, khi người đàn ông kia không hề có một động thái nào phản ứng lại với hành động của cô.

Cô mở mắt, cánh môi vẫn tham luyến đặt trên môi anh. Ở cự li gần thế này, mà cô lại thấy xa đến vạn dặm. Giang Cẩn Quý cả diện dung vẫn lạnh lùng, không hề biểu lộ một chút xúc cảm.

Anh không thích thú, không cảm thụ cũng không rung động. Nụ hôn của Quân Nhu chẳng khác nào vừa hôn lấy một bức tượng không hồn không kém.

Cả khoảng trời xanh biếc trong lòng Quân Nhu thoáng chốc sụp đổ. Cô tuyệt vọng rồi bỏ cánh môi mà mình từ lâu tham luyến. Cô khép mắt, dồn lấy hàng lệ đáng rơi là chà lên gương mặt diêm kiều. Thứ cô tham luyến nhất, cũng lại là thứ làm cô tan lòng nát dạ nhất.

Giang Cẩn Quý thậm chí còn không thèm đưa mắt nhìn Quân Nhu một lần. Anh vẫn ung dung bước đến bên giường, ngã lưng ra chiếc gối phía sau mà cầm một quyển sách lên, thản nhiên như không có chuyện gì.

"Lần sau có uống thì cũng nên có chừng mực, tửu lượng kém coi sẽ dễ làm đầu óc cô không được tỉnh táo. Đi tìm chút gì giải rượu đi." Giang Cẩn Quý nhạt môi nói băng quơ.

Quân Nhu vừa xấu hổ, lại vừa thất vọng. Cô không đáp, hàm răng cố cắn chặt không để bật ra tiếng khóc. Cô xoay lưng, ôm lấy một cõi lòng vụn vỡ mà bước ra khỏi phòng.

Quân Nhu đi như kẻ thất thần lang thang trên dọc hành lang. Đến một lúc nào đó, khi cả thần trí cùng đôi chân này đã quá mệt mỏi, cô ngồi gục xuống mà ôm mặt bật khóc nức nở.

"Kết quả tồi tệ thế này...ngay từ đầu mình nên tự nhận biết. Từ này về sau...mình phải đối mặt với Cẩn Quỷ ra sao đây?"

Hơn bốn năm qua, cô hầu như thắng được tất cả. Cô là một trợ thủ đắc lực, là một kẻ mở được mọi ổ khoá trên cõi đời này. Nhưng suy cho cùng, cô vẫn thua bản thân mình. Trái tim của người đàn ông cô yêu, là ổ khoá duy nhất...cô không thể nào mở được!

***

"Nè, hôm nay trông cậu khoẻ rồi nhĩ?" Tổ Di Di vui vẻ nhìn Trạch Lam, vừa làm đồ ăn lại vừa cười nói.

Trải qua thêm một ngày, bệnh tình của Trạch Lam đã khỏi. Tuy nhiên

vết thương bên dưới vẫn chưa hoàn toàn bình phục. Mọi sinh hoạt vẫn khá bất tiện.

Bê trên tay một cái khay có ba tô mì nóng hổi, Tổ Di Di đặt xuống bàn. Cô ngồi xuống đối diện với Trạch Lam, cạnh bên cô ấy là Phù Dung.

"Mình đỡ nhiều lắm rồi, cảm ơn cậu đã cho chị em mình ăn bám!" Trạch Lam nhỏ nhẹ nói.

Tổ Di Di bật cười, cô vừa gấp một đũa mì cho vào miệng, vừa nhai vừa nói: "Thực sự...nếu được mình muốn hai chị em cậu ăn bám mình dài dài. Nhà đông người vui hơn hẳn!"

Trạch Lam cười nhẹ, cô nghiêng đầu nhìn cô bạn của mình mà nét mặt hơi lo lắng: "Dạo gần đây, Mỹ Mỹ còn hỏi về chuyện của mình không?"

Nghe nhắc đến cái tên Mỹ Mỹ, một lần nữa Tổ Di Di phải gác đũa mà ngán ngẫm: "Mỹ Mỹ cứ bám theo mình như âm hồn bất tán chẳng bằng. Mình khó khăn, khổ sở cỡ nào để đánh lạc hướng em ấy thôi không đến nhà mình...Mệt chết được!"

"Xin lỗi, là tại chị em mình!" Trạch Lam thấp giọng nói. Tổ Di Di lại phì cười, tay cầm đũa trở lại mà bĩu môi: "Cậu còn nói xin lỗi nữa, mình sẽ giận, thực sự giận đấy!"

Ba con người ngồi quây quần bên nhau trong buổi đêm vẫn còn đượm hơi nước lạnh lẽo sau một trận mưa rào vào chiều nay. Sau khi dùng bữa tối, Phù Dung lên gác xếp tranh thủ đánh một giấc.

Bên dưới, Trạch Lam ngồi trên ghế sofa với Tổ Di Di trò chuyện một chút. Trạch Lam vừa nhìn thần thờ vào góc nhà vừa khẽ nói: "Có lẽ...nay mai mình phải rời khỏi đây. Cứ tiếp tục nán lại, trốn ở nhà cậu...sớm muộn tên Giang Triết Hân cũng tìm ra được."

Tổ Di Di miệng đang ngậm thanh kẹo mút vị bạc hà the the mát lạnh, cô ngồi xếp bằng trên ghế mà đáp: "Với tình hình của cậu hiện giờ, đi lại một chút thôi cũng đã khó. Cậu làm sao đi xa mà muốn rời khỏi đây?"

Trạch Lam lúc này mới hơi buồn lòng, cô mệt mỏi thấp giọng nói: "Không được cũng phải làm cho được. Mình có linh cảm...lúc nào cũng bị cặp mắt của bọn người Giang gia theo dõi."

"Thôi mà..." Tổ Di Di vỗ vai an ủi, bất chợt cô nhớ ra điều gì đó, liền đứng lên một cái làm Trạch Lam cũng giật mình.

"Cậu sao vậy? Kiến cán mông cậu sao chứ?" Trạch Lam buồn cười trêu ghẹo. Tổ Di Di miệng ngậm chặt que kẹo, cái mỏ nhọn hoắt nói trong họng: "Mình...có việc này...có thể vừa giúp cậu có tiền để làm lộ phí rồi khỏi Bắc Kinh lại vừa có nơi trú ẩn cách xa nơi này."

"Thật sao?" Trạch Lam mừng vui ra mặt, cô ném luôn tờ báo xuống đất. Tổ Di Di lại đáp: "Chờ...chờ một chút!"

Nói xong, Tổ Di Di đã chạy đi vào nhà tắm, lục trong chiếc áo khoác lúc chiều cô vừa mới ném vào sọt, chuẩn bị đem đi giặt. Một lát sau, cô trở ra, trên tay cầm một tấm danh thiếp màu đen đưa về phía Trạch Lam mà nói: "Cậu thử liên lạc với chị Miu xem sao..."

"Chị Miu?" hai đầu lông mày Trạch Lam nhíu lại khó hiểu. Cô cầm cái danh thiếp nhìn thật kỹ, trên nền đen có in nổi bật dòng chữ hộp đêm Nóng bỏng.

Lập tức, khí sắc của Trạch Lam hơi hoá đen đôi chút. Cô lườm Tổ Di Di với ánh mắt sắc lẹm mà lạnh giọng nói: "Tổ Di Di, tốt hơn hết cậu nên giải thích cho rõ xem ý của cậu là gì mà cậu lại đưa cái tấm danh thiếp này rồi bảo mình liên lạc?"

Tổ Di Di cười hà hà, thái độ đùa cợt, ngồi xuống cạnh bên Trạch Lam, cô vả vào vai bạn mình một cái "bóp" mà hát cảm báo: "Có tin mình đánh cậu thông nào luôn không? Cậu mới là đang nghĩ gì trong đầu đó...Mình xấu xa, tệ hại đến vậy sao?"

Trạch Lam cong môi, cô neho neho mắt tỏ vẻ nguy hiểm mà hăm dọa: "Vậy...nói đi. Công việc mà cậu bảo mình liên lạc với chị Miu gì đó là gì?"

"Là nhân viên chạy bàn!" Tổ Di Di mệt mỏi thở dài. Trạch Lam hai mắt tròn xoe, cô lấp bấp: "Nhân viên...chạy bàn? Ở cái nơi ăn chơi này á...cũng không ổn! Không được đâu!"

"Nè! Cậu làm ơn nghe mình nói hết đã được không?" Tổ Di Di nắm lấy tay của Trạch Lam kéo ngược trở lại khi cô ấy muốn bỏ chạy.

Tổ Di Dì lấy que kẹo trong miệng ra, nghiêm túc nói: "Chị Miu là bạn khá thân với mình. Con người chị ta rất tốt không như những bà chủ hay ông chủ lớn nào mà ngược đãi, hay bắt ép người khác đâu. Hộp đêm của chị ta tuy đúng...đúng là một nơi ăn chơi bậc nhất ở phía Đông thành. Nhưng mà cũng chia ra hai mảng riêng biệt."

"Hai mảng riêng biệt?" Trạch Lam tò mò, bắt đầu có vẻ hiếu kì với những gì mình đang và sắp nghe.

Tổ Di Dì gật đầu, vừa nhấp chân vừa nói: "Hộp đêm của chị Miu đang thiếu nhân viên chạy bàn. Công việc này hoàn toàn là dăng hoàng, mình đã từng cùng vài người bạn lui tới hộp đêm của chị ta rồi. Ở đó nhân viên chạy bàn chỉ là bung rượu, bung thức uống cho khách. Nếu được yêu cầu thì rót rượu thôi, ngoài ra không có gì khác nữa cả! Công việc chèo kéo khách, câu dẫn khách...đã có dàn "quý cô hoàn hảo" lo rồi không đến lượt nhân viên chạy bàn như cậu rở đến đâu!"

Trạch Lam nhướn mắt, vô thức lăm bằm lặp lại: "Quý cô hoàn hảo...Nghe sao mà...cường điệu quá vậy!"

"Còn nữa! Chỗ của chị Miu có lo nơi ăn ở cho nhân viên. Hộp đêm của chị ấy cách khá xa khu vực Tây thành này. Cậu yên tâm đi, mình đảm bảo chị ấy rất dăng hoàng! Nếu không tin, cậu có thể tự gặp mặt để xác nhận rồi xem có làm hay không cũng đâu có mất mát gì!" Tổ Di Dì huyền thuyên một tràng dài.

Trạch Lam ngồi cấn cấn cánh môi của mình, trong đời cô, cô chưa từng nghĩ có một ngày nào đó cô sẽ lui tới làm việc ở những nơi ăn chơi thác loạn, phức tạp đó.

Nhưng nhìn lại bản thân cô hiện giờ, cô đã trải qua những gì rồi chứ. Cái thân hèn mọn này của cô có còn gì để mất nữa đâu mà sợ. Hơn nữa, việc quan trọng là phải kiếm được tiền để đưa Phù Dung mau chóng rời khỏi. Công việc này, tuy cô không thích, không muốn làm nhưng cô cũng phải thử.

"Thà như vậy còn hơn ngồi đây chờ chết..." bàn tay Trạch Lam nắm lại, ánh mắt lộ lên tia quật cường. Cô nhìn Tổ Di Dì, mạnh dạn nói: "Được! Ngày mai mình sẽ đi gặp chị Miu...Mình sẽ dẫn Phù Dung theo, mình không thể để con bé ở đây một mình được."

Tổ Di Dì hơi nhui mày, cô lo lắng hỏi: "Trạch Lam, cậu thực sự không còn người thân hay họ hàng gì nữa sao chứ? Nếu có thì cậu gửi con bé..."

"Không!" Trạch Lam hơi chua xót đáp, cô thở dài một tiếng rồi tiếp: "Họ hàng thì có chứ...nhưng có cũng như không thôi. Kể từ lúc gia đình mình tán nghiệp đến giờ, thì chị em mình còn thua một người dưng!"

"Trạch Lam!" Tổ Di Dì nghẹn ngào, thấy vậy Trạch Lam gượng cười mà nói: "Nhưng mà suy nghĩ kĩ...tốt hơn hết mình nên làm liền việc đó ngay trong đêm nay, càng sớm càng tốt! Càng kéo dài bao lâu thì khả năng Giang Triết Hàn tìm đến càng cao. Chị em mình trước mắt... phải rời khỏi Tây thành!"

Bạn đang đọc truyện *Ám Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Chương 27

Tổ Di Dì nghe thấy liên sừng sốt đến suốt làm rơi luôn que kẹo trong miệng. Cô khẽ thốt lên: "Bây giờ á? Cậu chắc chứ? Từ đây ngồi xe buýt đến đó cũng hơn một tiếng..."

"Chắc chứ! Đi ban đêm thế này sẽ khó bị phát hiện hơn. Tien thể nếu thấy được thì mình...làm luôn công việc đó trong tối nay! Mau chóng kiếm đủ tiền để rời khỏi Bắc Kinh." Trạch Lam gật đầu, kiên quyết đến cùng.

Nói xong, cô đã đi thẳng lên gác xép, nơi Phù Dung còn đang ngáy ngủ. Cô khẽ gọi: "Phù Dung, dậy đi..."

"Chị..." Phù Dung còn say ke mắt nhắm mắt mở, con bé ngồi dậy đưa tay dụi mắt. Trạch Lam cười với nó, vuốt gọn lại đầu tóc cho nó. Thay cho con bé một bộ đồ khác ấm hơn. Cầm lấy áo khoác mặc lên người Phù Dung rồi dắt nó xuống nhà.

"Trạch Lam, mình đã gọi cho chị Miu...Chị ấy sẽ giúp hai chị em cậu, đêm nay cậu đến đó ngủ lại ở hộp đêm luôn đi. Chị Miu hứa...cho cậu làm việc tính công theo ngày. Làm ngày nào trả ngày đó!" Tổ Di Dì đứng ngay gần cửa bếp, tay cầm điện thoại vui vẻ nói. Nhưng trong nhãn khí vẫn nhuộm chút u buồn lẫn lo lắng.

Trạch Lam trong lòng tạm gọi là yên tâm đôi chút, cô cảm động tình bạn mà mình đã có được với Tổ Di Dì. Cô đi đến ôm lấy cô bạn thân, vỗ về lên tấm lưng của cô ấy mà nói: "Cảm ơn cậu Dì Dì, đến nơi mình sẽ gọi cho cậu..."

Buông Tổ Di Dì ra, Trạch Lam nắm lấy tay Phù Dung rồi đi đến cửa. Hai chị em cô mặc áo khoác có nón, đội thêm một cái nón lưỡi trai và che mặt bằng một cái khẩu trang. Hai chị em cô kín bưng từ đầu đến chân, khi vừa tỉnh mở cửa thì Tổ Di Dì đi đến, nhét ngay vào túi áo của Trạch Lam số tiền hai trăm Nhân dân tệ mà nói: "Cầm đỡ đi, để dành đi xe với xài vặt!"

"Không được đâu..." Trạch Lam muốn từ chối, liền bị Tổ Di Dì cấu gáy, như thể vừa giận vừa lo mà mắng: "Đừng cứng đầu nữa! Cầm đi...Trong người cậu còn bao nhiêu tiền đâu chứ. Ngộ nhớ...ngộ nhớ Phù Dung đói bụng thì lấy đâu tiền mà mua đồ ăn cho nó!"

Nói đến đây, Tổ Dì Dì mới đưa tay quệt lên khoé mi đang dần ướt đẫm, cô kéo hai chị em Trạch Lam vào trong rồi tiến sát cửa mà nói: "Đề mình ra bắt xe, khi nào xe đến thì hai chị em cậu hãy ra!"

Trạch Lam đứng trong góc tường, lén đưa mắt nhìn bóng lưng nhỏ nhắn trong bộ đồ ngủ màu nâu nhạt của Tổ Dì Dì mà cô cắn môi ứa nước mắt. Cô thực sự nợ cô bạn này quá nhiều...

Một lát sau độ chừng mười phút, đã có một chuyến xe buýt chạy chờ tới. Chuyến xe buýt này đi một tuyến thẳng từ Tây thành sang Đông thành mà không cần chuyển trạm. Tổ Dì Dì chạy vào, nói với Trạch Lam vài lời: "Xe đến rồi, nhớ...cẩn thận! Đến nơi gọi ngay cho mình!"

Trạch Lam gật đầu, cô cùng Phù Dung cúi mặt đi ra khỏi cửa, nhanh chân leo lên xe buýt, lựa dãy ghế sau cùng mà ngồi xuống. Cửa xe đóng lại, Tổ Dì Dì đứng bên trong, lén vén nhẹ rèm cửa sổ lên mà luyến tiếc nhìn theo bóng xe đang dần xa.

Cô không chịu được, đành bật khóc thành tiếng: "Hai chị em cậu...nhất định phải an toàn! Nhất định...."

Trạch Lam ôm Phù Dung ngồi trong lòng, từ lúc bước lên xe hầu như bao nhiêu cặp mắt cứ nhìn về phía hai chị em cô bởi vì đáng vẻ lén lút lút, trộm kín mít giữa đêm hôm thế này.

Trên chuyến xe buýt tối nay, ngoài bác tài và cô soát vé thì chỉ có hai chị em Trạch Lam cùng ba người khách khác ngồi phía trên. Trạch Lam cúi mặt khẽ thì thầm vào tai cô bé đang ngồi trong lòng mình: "Phù Dung, em ngủ một chút đi. Đến nơi chị sẽ gọi...Nào, gác đầu lên đùi chị."

Phù Dung gật gù, con bé liền nằm ngả lưng ra dãy ghế trống bên cạnh, đầu để lên đôi chân êm ái như gối của Trạch Lam. Mà khép mắt thoải mái. Trạch Lam ngồi đưa mắt nhìn qua ô cửa kính đã hơi mờ đục, những ánh đèn sặc sỡ bên ngoài của Tây thành hoa lệ đang dần lướt qua cô mỗi lúc mỗi nhanh dần, rồi xa dần...rời khuất hẳn.

Trong đầu Trạch Lam vô thức ẩn hiện những mảng ký ức tươi đẹp nhất của vài năm về trước. Khi mà cuộc sống của cô và Phù Dung vẫn còn rất yên ổn, cô đi làm, con bé thì học hành rất chăm chỉ. Tuy sau đó, cũng gặp một số trục trặc nhưng tính ra mọi thứ vẫn rất yên bình.

Đùng một cái, chớp mắt hết như đã bước qua một thế giới khác. Cái thế giới tươi đẹp của chị em cô một lúc bị đổ nát bởi bàn tay của Giang Triết Hàn. Thay vào đó chỉ còn sót lại là những mảng vỡ vụn vặt cùng những nỗi đau không thể nào bôi xóa được.

Lòng ngực Trạch Lam có hơi lên xuống mạnh mẽ, khi cảm giác rung mình mỗi lần nhớ đến tên cầm thú họ Giang kia. Những việc hắn gây ra cho cô, quá thực còn hơn cả một cơn ác mộng.

Lúc này, bất chợt chiếc xe buýt dừng bánh ngay một trạm ở giao lộ An Liên. Chỉ cần đi qua giao lộ này, thêm một đoạn ngắn nữa là ra khỏi Tây thành. Ngồi xe cũng đã hơn bốn mươi phút, Trạch Lam bắt đầu thấy lưng mình mỏi nhừ. Nhất là hai chân, vì không dám cử động để Phù Dung có thể yên giấc, khiến chúng bị tê cứng không thể nhúc nhích trong đôi lát.

Cửa xe mở ra, một người đàn ông bước lên. Trên người mặc một bộ quần áo phong bình thường. Nhưng Trạch Lam không hiểu vì sao cô lại thấy khá lo sợ, cứ như thể bây giờ cô nhìn bất kì người đàn ông nào đột ngột xuất hiện trước mặt cô thì cũng đều nghĩ ngay đến người của Giang Triết Hàn.

"Chắc mình đa nghi thôi...ở đây gần ra khỏi Tây thành, không lí nào..." Trạch Lam nom nớp nghĩ ngợi, dù đã cố trấn an, cô vẫn không tránh khỏi lo sợ.

Cô đưa tay kéo thấp chiếc nón trên đầu mình hơn nữa, mặt cúi xuống lén quan sát nhất cử nhất động của người đàn ông ngồi phía trước. Đến khi cô thấy hắn ta ngủ gục, cô mới thấy nhẹ người đôi chút.

Đồng hồ trên xe buýt điểm 9 giờ 30 phút tối. Sau gần một tiếng bốn mươi phút rờn rã ngồi trên xe thì cuối cùng cũng đến được nơi cần đến.

Trạch Lam dắt Phù Dung bước xuống xe, trước mặt cô là một bảng hiệu rất to với dòng chữ hộp đêm Nóng bỏng được thấp sáng bằng những ánh đèn chạy màu bất mắt.

Lòng có chút hồi hộp, cô nhìn quanh một lần nữa rồi hít một hơi lấy hết can đảm đi vào trong.

Khi vừa đến cửa, thì hai chị em cô bị đám vệ sĩ chặn lại. Một tên lên tiếng hỏi: "Nè cô gái, vào mấy nơi này mà còn dắt theo một đứa nhóc, tính làm gì trong này? Muốn vào giờ trò mớicúi như mấy bọn kia đúng không?"

Trạch Lam hơi ngẩng mặt, cô lắc đầu mà vội đáp: "Không..không phải. Tôi có hẹn với chị Miu...đến để xin việc."

"Xin việc...?!" tên vệ sĩ khác lại bật cười, hắn nhìn dọc từ trên xuống dưới thân người trong bộ đồ rộng thùng thình của Trạch Lam mà dè bĩu: "Cô em, Nóng bỏng này là nơi thể nào lẽ nào cô em không biết...Muốn có một chân vào làm thì ít nhất...Không được sắc cũng được đáng chứ!"

Vừa nói, bàn tay của tên đó vừa đưa ra sờ nhẹ vào cánh tay của Trạch Lam một cái. Cô sợ hãi, kéo Phù Dung lui về sau một chút. Lúc này, khi bọn bảo vệ còn đang phá lên cười trêu chọc, thì một giọng nói từ trong cất lên, là thanh âm rất trong trẻo của nữ giới.

"Mấy người làm việc hay trêu gái, hả? Có muốn tôi cắt lương hết không?" người phụ nữ hơn ba mươi tuổi, trên người diện một bộ đầm body ngắn trên đầu gối, ôm sát đường cong cơ thể. Phần ngực được khoét khá sâu, để lộ ra mảng hình xăm hình hoa hồng màu đỏ nổi bật ngay giữa xương ức.

Mái tóc xoắn lộn nhuộm màu nâu Tây thời thượng được buông hồ hững bên vai, đeo một cặp khuyên tai tròn khá to màu bạc. gương mặt được tô điểm

rất kĩ càng tạo nên một hình tượng phụ nữ quyến rũ uy mị vô cùng.

Bàn tay cô ta cầm điều thuốc chỉ vào đám vệ sĩ mà gắt gỏng, bất chợt Trạch Lam hơi ngẩng mặt, cô nhìn dáng vẻ toát nét quyền uy cùng sự cuốn hút kia, cô đoán chắc đây có thể là người cô cần tìm.

Nghĩ vậy, Trạch Lam liền tiến gần hơn mà nhỏ giọng hỏi: "Chị...có phải là chị Miu?"

"Cô là..." người phụ nữ kia nhú mày hoài nghi, cô ta nghĩ ngợi gì đó rồi thốt lên: "Cô là người mà Dĩ Dĩ đã giới thiệu khi nãy...Cái gì Lam...có đúng không?"

"Phải ạ! Tôi là Lulu Trạch Lam..."

"Được rồi, được rồi. Vào đây, theo tôi lên phòng!"

Trạch Lam nắm chặt bàn tay nhỏ bé của Phù Dung mà theo chân người phụ nữ nóng bỏng trước mặt, tiến sâu vào bên trong nơi ăn chơi của những kẻ lăm tiền nhiều của.

Ánh đèn xanh, đồ liên tục chớp tắt, lướt qua mắt làm cô có phần không quen nên hơi choáng. Cộng thêm thứ âm thanh chất tai đang phát ra bởi dàn âm thanh cực khủng, còn cả đám người đang cùng nhau uốn éo, bay nhảy điên cuồng theo từng nhịp nhạc đập mạnh liên hồi thực sự khiến Trạch Lam chỉ muốn co chân chạy khỏi đây.

Người phụ nữ kia dẫn hai chị em cô đi vào một khu vực yên ắng hơn nhiều, nhìn cảnh vật bày trí nơi này khá đơn giản phần nào đoán được đây là khu vực làm việc riêng lẻ của bà chủ.

Cửa phòng mở ra, người phụ nữ kia nhẹ nhàng nở một nụ cười, biểu diện hoàn toàn khác hẳn với lúc ban đầu Trạch Lam trông thấy.

"Vào đi..."

Trạch Lam cúi đầu rồi chậm rãi dẫn Phù Dung đi vào bên trong. Căn phòng rất rộng, được trang trí theo phong cách hiện đại rất sang trọng và nhã nhặn vô cùng khi kết hợp hai mảng màu sắc là trắng và xanh ngọc. Nhìn nơi này và khu vực bên ngoài chẳng khác gì là hai thế giới hoàn toàn tách biệt nhau.

Người phụ nữ kia ngồi xuống ghế nơi bàn làm việc, ôn tồn nói: "Cô Lulu, mời ngồi."

Trạch Lam gật đầu, cô để Phù Dung ngồi ở dãy ghế sofa ngay góc phòng, không quên vuốt má con bé mà cười nói: "Ngoan! Ngồi đây đợi chị một chút!"

Phù Dung vui vẻ gật gù, Trạch Lam sau đó mới tiến đến ngồi xuống chiếc ghế đối diện với bà chủ của Nóng bỏng. Cô ta để hai tay lên bàn, cánh môi đỏ chót khẽ mỉm cười mà nói: "Tôi là Phùng Ái Ninh, ai ở đây cũng gọi tôi là Miu tỷ!"

"Chào...chào chị Miu. Lí do tôi đến đây...chắc chị cũng biết rồi. Tôi thực sự biết ơn chị vì đồng ý giúp chị em tôi. Thành thật cảm ơn chị!" Trạch Lam nhỏ giọng mà nói, hai bàn tay đan xen nhau, tâm trạng hơi căng thẳng.

Buông ra một tiếng thở dài, Phùng Ái Ninh mới đáp: "Cô có thể tháo nón và khẩu trang ra được không? Thân là bà chủ lí nào đến mặt nhân viên của mình cũng không được biết!"

Trạch Lam hơi lo lắng, cô chần chừ đôi chút nhưng rồi cũng đưa tay kéo chiếc nón trùm xuống, rồi tháo bỏ nón lưỡi trai, chiếc khẩu trang cũng được cô gỡ ra. Mái tóc dài một lúc được bung xoã, cô ngẩng mặt, một dung nhan khuynh diễm mộc mạc nguyên thủy nhất phút chốc hiện ra.

Phùng Ái Ninh ánh mắt lộ lên tia hài lòng, cô bật cười mà trêu ghẹo: "Xinh đẹp thế kia mà sao phải che chắn kĩ đến vậy? Còn nữa...con bé kia, thực sự là em gái của cô sao?"

Trạch Lam nhìn Phù Dung, con bé đang ngồi đơng đưa chân rất vô tư. Cô gật đầu mà đáp: "Con bé tên Lulu Phù Dung, là em ruột của tôi."

Nói đến đây, Trạch Lam cắn môi đắn đo, cô ngồi thẳng người mà nói với giọng ngại ngùng: "Chị Miu...Tôi nghe Dĩ Dĩ nói chỗ chị có nơi cho nhân viên ở lại. Vậy...chị có thể nào...cho cả Phù Dung ở lại hay không?"

"Việc này..." Phùng Ái Ninh chong càm suy nghĩ, cô nhìn Phù Dung mà không khỏi tặc lưỡi. Nhưng nhìn sang Trạch Lam, một gương mặt thanh tú trắng như ngọc, đẹp như tranh của cô ấy đang nhìn mình với một sự thành khẩn, Phùng Ái Ninh không khỏi mềm lòng. Cô khép mắt một cái rồi đáp: "Được được! Dù gì...tôi cũng đã hứa với Dĩ Dĩ sẽ giúp chị em cô. Về việc này...tôi sẽ khấu trừ một ít vào tiền lương của cô vì có thêm Phù Dung ở lại. Cô có đồng ý không?"

Trạch Lam mừng rỡ, khoé môi của cô bây giờ mới cười được một cách tự nhiên nhất, cô nói: "Được, được chứ!"

"Tôi đùa thôi..." Phùng Ái Ninh che miệng cười sảng khoái. Trạch Lam trong nhất thời hơi mơ hồ nên tròn mắt nhìn người phụ nữ trước mặt. Lúc này, Phùng Ái Ninh mở ngăn kéo, đưa tay tìm kiếm gì đó, lại vừa nói: "Nếu Dĩ Dĩ đã mở lời gửi gắm hai chị em cô, thì lí nào tôi lại làm vậy! Cô là bạn thân của Dĩ Dĩ, tôi cũng là bạn của cô ấy. Cứ coi như hai chúng ta cũng có duyên rồi chứ! Đã là có duyên thì tại sao phải còn toan tính làm gì..."

Nói xong, trên tay Phùng Ái Ninh đã cầm một tờ giấy đưa về phía Trạch Lam mà tiếp: "Tuy là vậy, nhưng cô vẫn phải theo đúng quy trình mà điền thông tin vào giấy này giúp tôi. Cô là người được ưu tiên làm tính lương theo ngày duy nhất ở đây...đừng cho người khác biết...Không thì tôi lại khó xử lắm!"

Vừa nói, Phùng Ái Ninh vừa đưa ngón tay lên môi ra vẻ mờ ám. Trạch Lam trong lòng khua trống mùng rờ đến sắp khóc. Cô không nghĩ đến lúc cứ tưởng là bị dồn đến đường cùng, cô vẫn còn gặp được người tốt thế này.

Nghĩ đến đây, Trạch Lam nở nụ cười rất ôn nhu mà nói: "Cảm ơn chị, chị Miu...Tôi sẽ cố gắng làm việc!"

"Gọi tôi là Miu tỷ...tôi thích hơn!" Phùng Ái Ninh ngã lưng ra ghế, biểu diện cũng tươi không kém. Trạch Lam vừa xinh đẹp, lại vừa hiền lại rất biết điều...thực sự làm Phùng Ái Ninh cô rất hài lòng.

Lúc này, chiếc xe buýt vừa rồi dừng chân tại một trạm cách hộp đêm Nóng bỏng không xa. Người đàn ông trong bộ áo phông quần kaki bước xuống rồi đưa mắt nhìn quanh, hần băng qua bên kia đường, nơi có một chiếc Audi đang đỗ ngay đó.

Ngồi vào trong xe, hần thư thái nói: "Anh có nghĩ tôi hợp với mấy bộ đồ này không hả Liêu Tổng?"

Liêu Tổng ngồi nơi vô lăng, trên lỗ tai bên phải vẫn còn phải băng một miếng gạc trắng khá to khi cách đây vài ngày, anh ta bị Giang Triết Hàn dùng súng bắn rách toạt nó ra làm hai mảnh vì tội không trông chừng chị em họ Lưu cẩn thận.

Nhìn thẳng em trai của mình lạ mắt với bộ đồ bình dị, anh ta nhếch môi cười đáp: "Thế...mày có muốn thôi không mặc âu phục nữa không? Để tao nói với tứ thiếu một tiếng."

Liêu Tầm liếc mắt, hần buộc miệng than thở: "Lại nữa! Anh thực sự không có khiếu hài hước gì cả anh trai à. Tôi chán anh thật!"

"Đừng nói nhảm nữa! Cô ta đi đến đâu rồi?" Liêu Tổng bắt đầu ăn ga cho xe lăn bánh. Trong ngữ khí khi nhắc đến Trạch Lam của anh ta có phần bức dọc, khó chịu.

Liêu Tầm ngã lưng ra ghế, thoải mái nói: "Cô ta vào hộp đêm Nóng bỏng của Miu tỷ...chắc chuẩn bị chuyển sang làm "quý cô hoàn hảo" rồi!"

Vừa nói, Liêu Tổng vừa há to miệng mà cười hả hê. Trái lại với bản tính có phần hóm hỉnh và điên cuồng không đâu của hần, thì Liêu Tầm hoàn toàn đối nghịch. Anh ta trầm mặc, không thích vòng vo hay khua môi múa mép quá nhiều lời. Hơn nữa là, Liêu Tầm là người không thích bị chịu thiệt. Anh ta bị rách một tai vì Trạch Lam, thực sự điều này làm anh ta vừa mất mặt vừa tức giận vô cùng.

Lần phụ trách theo dõi chị em cô, Liêu Tổng anh nhất định không cho phép bản thân để xảy ra sơ suất thêm lần nào nữa. Nếu không, e rằng đến cái mạng cũng không còn dưới tay Giang Triết Hàn.

Bạn đang đọc truyện *Ám Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Chương 28

Dinh thự Tây thành - khu đất riêng Giang gia.

"Cô phần của Thái thị...có bán hay không?" Giang Triết Hàn tay cầm một cao dao găm sắc nhọn ngồi trước mặt một người đàn ông chừng gần bốn mươi. Mỗi lần nhả ra một câu, hần lại khắc lên thân thể người đàn ông đó một vết cắt rất sâu.

Máu tanh vương vãi khắp nơi trong căn phòng lạnh lẽo như ngục thất với bốn bề là những bức tường được lát bê tông màu xám đậm, lại rất trống trải trong một không gian rộng gần bảy mươi mét vuông. Ngoài một chiếc ghế bành đặt ở giữa phòng, thì những thứ còn lại chỉ toàn là gông xiềng, xích thép cùng dao, gậy được treo đầy một góc.

Giữa một đám thù hạ bệ cùng một âu phục tông màu đen kịt, Giang Triết Hàn vẫn nổi bật với sự cao quý, ngạo mạn và biểu diện tàn nhẫn của hần khi ra tay với đối thù.

Tên đang bị hần tra tấn là Tổng tài của Thái thị - Thái Vạn Niên. Ông ta cách đây vài ngày, đã dùng một số mưu mẹo nhỏ mà hạ bệ doanh số cùng lượng khách của Giang thị. Không may cho ông ta, tổng tài của Giang thị là Giang Triết Hàn - một kẻ mưu mô, xảo trá và thủ đoạn còn nhiều gấp trăm lần tuổi đời của hần.

Bây giờ, Thái Vạn Niên bị hành hạ đến muốn chết đi sống lại, toàn thân của ông, bộ tây âu màu xanh coban đã bị cứa rách gần như sắp nát. Cũng đồng nghĩa, cơ thể ông cũng không khá hơn bộ đồ kia là bao.

Giang Triết Hàn nhếch môi cười tàn độc, nhãn khí tăm tối không chút lưu tình một đao ghim thẳng vào đùi trái của Thái Vạn Niên, sau đó còn man rợ hơn khi hần cố tình xoay mũi dao, xoay sâu vào vết thương khiến nó sâu dần, rộng dần.

Máu tuôn ra ướt đầm, dính luôn vào đế giày của Giang Triết Hàn. Hần khép mắt cảm nhận từng âm thanh gào rống điên dại từ Thái Vạn Niên truyền đến tai. Diện dung hết như quỷ dữ, âm đậm kinh sợ vô cùng.

"Bán cổ phần...hoặc là bán cái mạng của ông." giọng Giang Triết Hàn trầm thấp nhả nhẹ. Thái Vạn Niên mặt mũi trắng bệch, ông nằm thoi thóp dưới nền gạch đầy máu, tay đưa ra nắm lấy ống quần của nam nhân trước mặt mà thều thào: "Bán...tôi bán! Làm ơn...tha mạng!"

"Vẫn còn đủ tỉnh táo để biết đâu là đường đi khôn ngoan!" Giang Triết Hàn càn rỡ cười rất dã tâm. Hắn ném con dao xuống nền gạch, đứng dậy phất tay mà lạnh lùng căn dặn: "Đừng để ông ta chết...tôi còn cần chữ kí của ông ta để hoàn tất giấy tờ chuyển nhượng!"

Cửa phòng mở ra, Giang Triết Hàn chậm rãi vừa đi vừa dùng một cái khăn vải lau đi bàn tay nhuộm đầy máu tanh. Nơi đế giày của hắn, đi đến đâu lại lưu vết máu ở đó, khiến cả một dãy hành lang khác hoá lên khung cảnh kinh dị tột cùng.

Giang Triết Hàn một tay cời lấy chiếc áo vest bị vương mùi máu tanh tươi, đưa về tay Tôn Nghị lại vừa hỏi: "Anh em họ Liêu theo dõi cô ta đến đâu rồi?"

Tôn Nghị đang tỉnh mở miệng đáp, thì từ dưới cầu thang, Liêu Tổng và Liêu Tầm đã đi lên rồi nhanh chân tiến đến trước mặt Giang Triết Hàn. Cúi đầu một cái, Liêu Tổng nói: "Tứ thiếu, chị em bọn họ hiện giờ đang ở hộp đêm Nóng bỏng của Miu ty."

"Hộp đêm Nóng bỏng?!" giọng Giang Triết Hàn hơi cao một chút, gương mặt lộ chút ngạc nhiên lẫn hứng thú. Hắn nhặt môi cười lạnh: "Cô ta nghĩ gì mà lại chui đầu vào đó?"

Liêu Tầm lúc này vội chen ngang vào, nói với giọng cười đùa: "Chắc là muốn làm "quý cô hoàn hảo" rồi thừa tứ thiếu!"

Sau câu nói đó, Liêu Tổng đã nhú mày đánh mặt mà thúc khuỷu tay vào bụng thẳng em của mình. Liêu Tầm hiểu ý vội đứng ngay ngắn, nụ cười trên môi liền bị dập tắt.

Một bên lông mày của Giang Triết Hàn thoáng nhích nhẹ một cái, đôi nhãn khí lộ lên tia thích thú, hắn lại nói: "Xem ra, tôi cũng nên đến Nóng bỏng thử một lần...thể nào gọi là "quý cô hoàn hảo"?"

***

Chiếc xe buýt dừng ở trạm, Tô Dị Dị bước xuống với một tâm trạng phấn khởi. Nụ cười hào sảng túc trực trên cánh môi nhỏ nhắn của cô, đã một thời gian rồi tâm tình của cô chưa tốt đến vậy.

Tối hôm qua, từ lúc chị em Trạch Lam rời đi thì tâm trạng Tô Dị Dị cô đây chẳng khác nào ngồi trên đồng lửa. Nhưng cuối cùng sự lo lắng của cô cũng bị băng thừa khi Trạch Lam đã gọi lại cho cô, báo với cô tình hình chị em họ rất ổn.

Bởi thế hôm nay, Tô Dị Dị luôn trong một trạng thái tràn đầy sức sống. Cô cầm ly cà phê trên tay, vui vẻ đi vào trong thang máy. Đôi môi chum chím lại ngậm lấy ống hút, hút một hơi thật dài. Từng dòng cà phê sữa lạnh lạnh trôi vào cổ họng hoà với hương vị đắng đắng và béo nhẹ, cảm giác quả thực không tệ!

Cửa thang máy mở ra, Tô Dị Dị vừa bước khỏi đó, rẽ lối đi vào văn phòng làm việc của mình thì đã bị một ai đó nắm lấy cánh tay mà lôi vào một góc.

"Cái...cái gì vậy chứ?" giọng Tô Dị Dị hơi cau gắt vì ly cà phê trên tay suýt tí thì bị đổ ra ngoài. Cô nhú mày nhìn lên thì đã thấy Giang Triết Mỹ, cô ngạc nhiên lên tiếng: "Mỹ Mỹ...em làm gì vậy hả? Suýt chút thì áo chị bị dính cà phê rồi..."

Giang Triết Mỹ đưa mắt nhìn quanh, ra vẻ lén lút, cô hỏi: "Chị, dạo gần đây thực sự chị không có thông tin gì của Trạch Lam sao chứ?"

Tô Dị Dị hơi lảng ánh mắt sang phía khác, cô giả vờ cúi mặt chỉnh lại cái nơ trên cổ áo mà đáp: "Chị quả thực không biết..."

"Chị không biết Trạch Lam ở đâu...Vậy...chị không thấy lo lắng sao? Trạch Lam là bạn thân của chị mà!" Giang Triết Mỹ tiếp tục nói thêm. Tô Dị Dị bây giờ mới ngẩng mặt, hạ thấp giọng buông một tiếng thờ dài, cô nói: "Chị cần cô ấy thoát khỏi tay của anh hai em, thì không cần biết cô ấy ở đâu...chị cũng yên tâm rồi. Nếu so với chịu cái cảnh thống khổ hơn cả địa ngục ở trong tay Giang Triết Hàn, thì lang thang đầu đường xó chợ...thực sự vẫn tốt hơn nhiều!"

Câu nói của Tô Dị Dị như kiêu tát vào mặt Giang Triết Mỹ một cái thật mạnh. Bản thân là em gái của Giang Triết Hàn, thì việc anh hai mình đi làm một việc tồi bại như vậy...đưa em gái như cô cũng phải tự thấy xấu hổ thay.

Bàn tay đang nắm lấy Tô Dị Dị chợt buông ra, Giang Triết Mỹ cố gượng cười, ánh mắt không nhìn thẳng người đối diện mà nói: "Em hiểu mà...Xin lỗi, đã làm phiền chị mấy ngày qua!"

Bóng lưng của Giang Triết Mỹ chậm chậm xa dần, Tô Dị Dị lúc này mới dựa lưng vào tường mà vuốt ngực thờ hồn hển. Cô lắc đầu than vãn: "Cuối cùng...cũng qua được ải của cô em gái này rồi. Căng thẳng chết được...Nhưng mà, có vẻ câu nói vừa rồi mình có phần quá đáng! Dù gì Mỹ Mỹ cũng là em của Giang Triết Hàn, mình nói về anh của cô ấy như vậy ngay trước mặt...thực sự là hơi không đúng!"

Giang Triết Mỹ buồn bã, thất thểu đi về chỗ ngồi. Đặt mạnh túi xách xuống bàn, khiến nam đồng nghiệp cạnh bên giật mình mà quay qua trêu ghẹo: "Mỹ Mỹ, em làm sao thế kia? Sáng sớm ra đã mặt mũi ử dột rồi. Sao...tan ca đi uống vài chai không?"

Giang Triết Mỹ khi sắc như mang cả một bầu ảm đạm, u ám. Cô quay sang mà liếc lấy tên nam đồng nghiệp kia: "Nếu anh đưa cái đầu anh cho tôi đập vài chai lên đó...thì may ra tâm trạng tôi sẽ tốt hơn nhiều! Anh muốn không?"

Nam đồng nghiệp ấy lần đầu tiên mới trông thấy biểu diện đỏ của Giang Triết Mỹ, trông như chẳng có chút nào là nói đùa bèn vội yên vị ngay ngắn, nửa lời cũng không dám hó hé.

Giang Triết Mỹ ngồi xuống ghế, bàn tay để trên bàn nhíp nhíp vô thức. Trong đầu cô ngoài việc của chị em Trạch Lam ra thì vẫn còn một số khúc mắc không thể hiểu rõ.

"Tại sao anh hai lại làm chuyện đó chứ? Rốt cuộc... Trạch Lam đất tội gì với anh ấy? Hồi nãy mà cũng không ai nói cho mình biết là sao?" Giang Triết Mỹ trầm nghĩ rồi tự nói diên mà hét lên một cái. Khiến toàn bộ văn phòng bị một phen thất kinh mà dồn mọi ánh mắt về phía cô nhân viên đang nằm dài lên bàn làm việc, bộ dạng chán chường, thảm hại vô cùng.

***

Đồi Thang Sơn, phía Bắc thành phố.

"Việc làm ăn bên đó thế nào?"

"Gửi bảng doanh thu qua cho tôi. Ok! Vậy đi."

Giang Cẩn Quỳnh cúp máy, anh ngồi ở khuôn viên phía sau dinh thự mà nói chuyện với một tên thủ hạ được anh giao phó trông coi hộp đêm bên California. Nhìn biểu diện thoải mái của anh, cũng đủ biết được mọi việc vẫn đâu vào đó.

Lúc này, Tá Đẳng từ phía sau đi đến lên tiếng: "Ông chủ, tôi có tin này cho ngài biết. Chắc hẳn ngài sẽ rất hứng thú..."

Giang Cẩn Quỳnh hít một hơi xì gà, nghiêng đầu nhướn mắt tò vò tò mò, Tá Đẳng tiếp lời: "Chị em Luru Trạch Lam hiện giờ đang ở hộp đêm Nóng bỏng."

Nghe đến đây, hai đầu lông mày của Giang Cẩn Quỳnh thoáng cau lại đôi chút. Điều xì gà cháy rực được kẹp giữa hai ngón tay của anh toả ra làn khói mờ nhạt tản qua diện dung ngạo mạn, anh nhếch môi cười một cái, ngữ khí có chút thích thú: "Hộp đêm Nóng bỏng! Lần này... mới đúng thực sự là nóng bỏng."

Nghĩ ngợi một lúc, anh lại lên tiếng: "Tá Đẳng..."

"Ông chủ cứ căn dặn..."

"Sắp xếp mọi việc cho tôi, đêm nay... tôi sẽ đến Nóng bỏng để chơi một màn thú vị!" Giang Cẩn Quỳnh vừa nói, đuôi mắt sắc lạnh lại khẽ nhướn nhẹ đầy ẩn ý.

"Tôi sẽ làm theo ý ngài!"

Tâm tình của Giang Cẩn Quỳnh tốt đến lạ thường, nhân khí rộ lên một chút cao hứng bất chợt được sinh sôi. Nhưng anh lại nghĩ đến một người, đôi chân bắt chéo đang đưa một cái, anh hỏi: "Quân Nhu... cô ta đâu rồi?"

Tá Đẳng cúi đầu, trầm ổn đáp: "Tôi cũng không rõ thưa ông chủ."

Trong đầu Giang Cẩn Quỳnh thoáng qua một chút suy tư, nhưng rồi cũng nhanh chóng bị cái đầu lạnh đó của anh làm cho tan rã. Kể từ ngày hôm qua, sau khi Quân Nhu hành động một cách đường đột với anh về cái hôn vụng về đó. Thì cô ấy trốn biệt mất tăm không thấy mặt mũi, đến cả khi anh có việc muốn giao phó, cô ấy cũng nhất quyết không lộ mặt mà chỉ nhờ Tá Đẳng chuyển lời.

Giang Cẩn Quỳnh đứng dậy, một tay cầm xì gà một tay lại cho vào túi quần, thông thả sải bước trở vào trong dinh thự. Theo sau vẫn là Tá Đẳng, khi hai người bọn họ vừa đi đến lối cầu thang lầu một, thì bất chợt chạm mặt Quân Nhu đi ngược trở xuống.

Vừa thấy anh, Quân Nhu đã xấu hổ mà cúi gầm mặt không dám ngẩng lên. Cô chỉ khẽ gật đầu mà nói: "Ông chủ!" rồi vội vàng nhanh chân lướt qua người đàn ông cao quý kia.

Ngay khi bóng dáng thướt tha của Quân Nhu nhẹ lướt qua mình, Giang Cẩn Quỳnh mới lạnh nhạt nói: "Chuyện hôm đó cô đừng để trong lòng làm gì. Tôi không để trong lòng thì cô cũng nên như vậy!"

Bước chân Quân Nhu bất chợt khựng lại, hai bàn tay siết chặt đến sắp run rẩy. Cô khép mắt cố hít thở thật đều, cố giữ mình thật tỉnh táo để đối mặt. Cô nói: "Cảm ơn ông chủ đã quan tâm! Tôi không hề để trong lòng!"

"Được vậy thì tốt! Tôi chẳng qua xem như cô vô tình vấp ngã và phải tôi... còn cô thì cứ xem như va vào một pho tượng. Cứ thế cho qua!" Giang Cẩn Quỳnh vô tư nói tới, nhưng lần trong cái vô tư đó của anh lại là sự tàn nhẫn, phũ phàng đến đau lòng.

Quân Nhu thực sự ứa nước mắt, cô âm ức, cô uất giận mà quay phắt lại, hùng hổ tiến đến phía Giang Cẩn Quỳnh, vung tay đập vào vai anh một cái lại gào lên: "Ngài đúng là quá đáng!"

Giang Cẩn Quỳnh căng mắt nhìn theo bóng dáng vừa xoay lưng chạy khỏi trước tầm mắt anh. Anh nhú mày, đưa điều xì gà lên rít một hơi thật sâu rồi hỏi: "Tôi quá đáng lắm sao?"

Tả Đằng đứng cạnh, nửa buồn cười lại nửa kính sợ khi lần đầu tiên hắn thấy có người dám cả gan đánh ông chủ, lại còn mắng thẳng vào mặt. Hắn cúi đầu đáp: "Tôi không dám phán xét thừa ông chủ!"

Giang Cẩn Quý nhướn mày một cái đầy kiêu căng, anh lắc đầu: "Đúng là phụ nữ! Vương vào chỉ càng thêm rắc rối...Bảo sao tôi chỉ thích tình một đêm!"

***

9 giờ tối - hộp đêm Nóng bỏng, khu vực Đông thành.

Trạch Lam trong bộ đồng phục áo sơ mi trắng bên trong, khoác ngoài là áo gile ngắn màu đỏ thẫm cùng chân váy ôm dài đến đầu gối màu đen, chân mang giày cao gót 7 cm mũi nhọn.

Bàn tay bê lấy khay gỗ tròn, bên trên là những ly cocktail mát lạnh được pha chế theo những công thức rất riêng mang nhiều hương vị khác nhau, lại được bày trí rất bắt mắt. Trạch Lam bước vào một phòng VIP, nhẹ nhàng đặt từng ly thức uống xuống mặt bàn kính sang trọng.

Đêm hôm qua sau khi đến tìm Phùng Ái Ninh, cô không những được lo cho một chỗ ngủ chu đáo với một chiếc giường hai tầng, chung phòng với bốn cô nhân viên khác. Còn được cho nghỉ ngơi, hôm nay mới chính thức làm việc.

Phùng Ái Ninh rất tốt, cô ấy còn mua cho chị em cô vài ba bộ đồ mới dùng để thay mặc hàng ngày, hơn nữa lại còn mua cho Phù Dung vài quyển truyện tranh mà con bé thích nhằm cho nó có thứ để giết thời gian trong lúc Trạch Lam đi làm.

Trạch Lam rất biết điều, ban ngày cô rảnh rỗi thì lại đi dọn dẹp phòng ở cho mấy chị em làm ở hộp đêm. Phùng Ái Ninh đối xử rất tử tế với chị em cô, cô lại không muốn thấy khó xử nên giúp được cô ấy việc gì thì giúp.

Công việc ở đây tuy Trạch Lam cô chỉ mới làm quen được vài tiếng, nhưng xem ra cũng không có gì trở ngại khó khăn ngoại trừ...việc bắt mình phải mang đôi giày kia để đi đứng liên tục, khiến bàn chân cô bị sưng đỏ và mỏi nhừ.

Trạch Lam từ xưa đến giờ rất không thích giày cao gót, nhưng cô vẫn không vì một chút việc nhỏ như vậy mà vội chán nản. Cô làm việc rất chăm, lại quan sát tỉ mỉ không để khách phiền hà hay khiếu nại điều gì. Đôi lúc Trạch Lam đứng ở một góc, từ trên lầu hai này nhìn xuống phía sàn nhảy bên dưới, cô lại buồn cười khi nghĩ: "Lẽ nào bản thân lại hợp với công việc ở đây đến vậy!" Hợp đến nỗi, chỉ mới nhận việc được một vài tiếng, mà xem chừng cô làm còn dẫu vào đó hơn cả những nhân viên cũ.

Lúc này, phía bên đối diện của lầu hai, Phùng Ái Ninh đứng từ người lên lan can, tay cầm điều thuốc mà rít nhẹ. Thứ khói mờ phủ qua dung nhan được tô điểm kĩ lưỡng, khắc họa lên đường nét của một người phụ nữ quyền thế, lại có phần sa đoạ vào những thói ăn chơi xa xỉ của bọn lăm tiền nhiều của.

Cô nhìn Trạch Lam đang bê khay nước đi tới đi lui bên hướng đối diện, miệng mỉm cười rất hài lòng. Cô gái đứng cạnh bên Phùng Ái Ninh, là Avi - một trong những "quý cô hoàn hảo" đắt giá ở Nóng bỏng.

Avi sở hữu nước da trắng như tuyết, thân hình lại vô cùng bốc lửa với số đo ba vòng gần như là tuyệt đối hoàn hảo theo đúng cái danh mà mình được gán mác. Xét về dung mạo, thì ngũ quan chỉ ở độ tương đối chứ không hề sắc sảo hay đào hoa ngọc diện. Nhờ có son phấn, phần nào giúp đường nét tầm thường đó của Avi được nổi bật.

Cùng nhìn theo hướng mắt của bà chủ mình, Avi chợt nói: "Miu tỷ, chẳng phải chị đã nói tạm thời không cần tuyển thêm nhân viên chạy bàn kia mà..Sao tự dung chị lại cho cô ta vào làm ngay như vậy, sắp xếp cho cô ta phục vụ riêng ở khu vực VIP, hơn nữa, còn cho cả cô em gái của cô ta ở lại."

Phùng Ái Ninh cười nhẹ, bình thản mà đáp, tiếng nói phần nào bị át đi bởi những âm thanh đập đến liên tục từ sàn nhảy bên dưới.

"Tổ Di Di đã một lần giúp tôi trong lúc tôi gặp khó khăn. Con người Miu tỷ tôi như thế nào...nhân viên lâu năm như cô chắc cũng không khó để biết mà đúng không Avi!"

Avi nhìn Phùng Ái Ninh, buông ra một tiếng cười thật nhỏ mà nói: "Tôi biết chứ, Miu tỷ chị đây luôn là người có nghĩa khí trong giới làm ăn lẫn giang hồ kia mà. Thứ chị ghét nhất và đại kỵ nhất...đó chính là mắc nợ người khác!"

"Không sai! Tôi thực sự ghét phải mang cái cùm từ mắc nợ đó trên người!" Phùng Ái Ninh cười nhạt. Cô quay sang nhìn Avi mà tiếp: "Bởi thế khi Tổ Di Di mở lời muốn tôi giúp chị em Trạch Lam, tôi càng không thể chối từ!"

Avi khoác một tay lên eo Phùng Ái Ninh, mái đầu với làn tóc xoắn dài màu vàng nhạt cơ hồ tựa vào hõm vai của người bên cạnh. Ngón tay thon thon của cô khẽ đưa lên động chạm vào khuôn cằm gọn gàng kia một cái mà nũng nịu: "Đúng là...Miu tỷ cứ như vậy, bảo sao Avi không yêu cho được. Có đúng không?"

"Miệng lưỡi!" Phùng Ái Ninh bật cười, cánh môi đỏ rượi buông bỏ điều thuốc, quay sang hôn lấy cánh môi mềm mại bên cạnh. Avi bất chợt đẩy nhẹ vào vai cô một cái, lại giờ giọng hăm dọa: "Nè, em nói cho chị biết. Sau khi Trạch Lam kiếm đủ tiền để rời khỏi Bắc Kinh, chị phải lập tức đuổi cô ta ngay..."

Phùng Ái Ninh nhú mày, rãnh môi cong nhẹ tạo nụ cười gian ý mà trêu ghẹo: "Sao chứ? Sợ tôi sẽ ham của lạ kia à? Lại nổi máu ghen rồi nhì?"

"Chứ gì nữa!" Avi cao giọng, mặt hơi nhìn sang nơi khác tỏ vẻ giận dữ mà nói: "Cô ta xinh đẹp thế kia, chỉ trong một bộ đồng phục đơn giản như vậy cũng không che được cái vẻ đẹp đáng ghen tị trên con người cô ta. Em không lo xa mới lạ đấy!"

Phùng Ái Ninh lại cười, bàn tay xoa xoa tấm lưng cong nuốt nà, da thịt mát lạnh nhẩn mẫn của Avi thoáng làm cô hứng thú, cô càn rỡ nói nhẹ bên tai Avi vài lời đầy dụ hoặc: "Vậy phải xem...kinh nghiệm của em đến đâu rồi mới được!"

Bạn đang đọc truyện *Ám Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Chương 29

"Trạch Lam, chị mang vào phòng VIP số 3 một Negroni và hai Pisco Sour giúp em!" tiếng một cô nhân viên gọi to lên vì sức ép của tiếng nhạc xập xình chất tại.

Trạch Lam nhướn mắt gật đầu, cầm lấy quyển sổ tay nhỏ trong túi áo khoác gile mà ghi vào đó những thức uống khách vừa mới order. Cô đi xuống quầy bar, xé lấy mảnh giấy trên sổ cắm vào chốt ghim mà nói: "Một Negroni, hai Pisco Sour!"

"Có ngay!" nam nhân viên quầy bar vui vẻ đáp. Trạch Lam trong lúc đợi ba ly cocktail kia được pha chế, cô tranh thủ đứng nép vào một góc khuất người, dùng bàn tay đầm bốp đôi chân mỏi nhừ và có phần đau nhức.

Cô tháo bỏ đôi giày chết tiệt kia ra khỏi chân, liền thở phào nhẹ nhõm hết như được giải thoát khỏi một cái khuôn khổ chật chội. Nhìn xuống bàn chân trắng trẻo bây giờ đã bị đỏ tấy và có một số vị trí bị phỏng rộp tróc da, đau rất vô cùng.

"Phải ráng lên, tầm ba bốn ngày là đủ tiền để mua vé xe và làm lộ phí trang trải đôi chút!" Trạch Lam nhỏ giọng thì thầm với chính mình. Rảnh mỗi buồn bã cố gắng gượng cười, biểu diện giữ một nét vui tươi, hiểu khách thật tự nhiên.

"Phòng VIP số 3, nhận hàng!"

"Tới liền!" Trạch Lam vội vã mang lệ đôi giày vào rồi nhanh chân bước đến quầy bar, cẩn thận đặt ba ly cocktail lên khay rồi trở lại lên tầng hai.

Cửa phòng mở ra, cô chậm rãi đặt ba ly thức uống lên bàn rồi cúi đầu tươi cười một cái, sau đó mới xoay lưng rời khỏi. Khi Trạch Lam vừa bước ra khỏi cửa, lướt ngang hai cô gái đang đứng ở lan can bên ngoài, một cô lên tiếng: "Nè! Là tứ thiếu...nam thân Giang thị!"

Câu nói ấy vô tình lọt đến tai của Trạch Lam, thoáng chút muốn làm đại náo cô vỗ tung vì từng dây thần kinh phút chốc bị kéo căng hết mức. Một sự kinh hãi từ tận sâu trong người như bị dội ngược trở lên, khiến cả người cô vô thức run rẩy đến làm rơi cả chiếc khay trên tay xuống sàn.

Vài ba ánh mắt bất ngờ nhìn về phía Trạch Lam, cô vội ngồi xuống nhặt lấy chiếc khay lại liên tục cúi đầu mà nói: "Xin lỗi!"

Lòng ngực của Trạch Lam đập mạnh đến sắp nứt ra, cô thờ hồn hển, đưa nhãn khí hoảng loạn đảo quanh khắp một không gian rộng lớn bị chìm trong biển người thác loạn cùng những ánh đèn huyền ảo hay tiếng nhạc chất tại được bật ra liên tục.

Ngay khi giây phút trong đầu cô cả kinh đến sắp đứng không vững thì cô gái kia lại lần nữa lên tiếng: "Ảnh chụp chẳng rõ nét gì cả. Cô gái giấu mặt được tứ thiếu đề mắt đến là ai kia chứ?"

"Nhưng mà chuyện lần này thực sự kì lạ. Từ đó đến giờ, mình còn có lần nghĩ tứ thiếu này...không cương lên nổi, nên mới xa lánh phụ nữ. Không ngờ..." cô gái đứng cạnh tiếp lời cho cuộc đối thoại càng thêm phần kịch tính.

Trạch Lam căng mắt nhìn chăm chăm vào hai cô gái ấy, đến giờ cô đứng tựa lưng vào tường mà đưa tay trấn lên lồng ngực đang kịch liệt nhấp nhô. Hai cô gái kia vừa cầm điện thoại xem một số thông tin gì đó lại vừa bàn luận sôi nổi.

"Vậy mà...làm mình cứ tưởng anh ta đang có mặt ở đây!" Trạch Lam nhú mồm thở dốc. Phút chốc cô lấy lại tinh thần, bình tĩnh mà tiếp tục công việc.

Phía bên lan can đối diện, một người đàn ông đứng từ người ra trước, tay cầm ly rượu óng ánh sắc vàng nhẹ nhàng xoay đảo, thứ chất lỏng đẹp đẽ kia khẽ dao động lên gần miệng ly. Anh ta lại nhếch môi cười hứng thú: "Cô ta đẹp hơn trong ảnh rất nhiều nhỉ?"

Tả Đằng đứng bên cạnh, đưa ly rượu trong tay nhấp nhẹ một ngụm rồi đáp: "Tâm tình ngài hôm nay rất tốt, có nên nhân cơ hội đôi khẩu vị hay không ông chủ?"

Giang Cận Quý đứng thẳng người trở lại, dáng dấp cao ráo, lịch lãm trong bộ âu phục đồ thẫm thực sự luôn khiến mọi cặp mắt của phái nữ nơi này đổ dồn về phía anh. Ngón tay kia khẽ miết nhẹ thân ly, cánh môi lạnh lẽo khẽ hé mở đón lấy một ít men rượu thượng hạng.

Đôi mắt như ánh lên tia sáng xanh (*) hoàn hảo, môi mỏng nhếch cười, anh thích thú buông giọng: "Gọi cô ta vào phòng cho tôi."

(Tia sáng xanh ở đây ngụ ý là một ánh mắt hài lòng tuyệt đối. Cụm từ đồng nghĩa tương tự: "Lọt vào mắt xanh...")

Lúc này, sau khi Giang Cẩn Quý trở lại vào phòng, Tả Đằng mới lui đi làm theo mệnh lệnh. Khi vừa đi đến chân cầu thang bên dưới tầng một, hắn vô tình va phải vào vai của ai đó trong số một toán người rất đông đang đi ngược hướng.

Tả Đằng ngẩng mặt, trong nháy mắt thoáng loé lên tia kinh ngạc nhưng rồi nhanh chóng được hắn điềm tĩnh dập tắt. Giang Triết Hàn nhìn hắn, biểu hiện lạnh lùng cùng sự uy quyền bất trị thực sự còn hơn cả Giang Cẩn Quý. Sự áp đảo trong đôi mắt Giang Triết Hàn như mang tính tuyệt đối không thể chống lại. Sự cao quý này, sự cả kinh hắn gây ra cho người đối diện quả nhiên xứng với cái danh sát thần hắc đạo mà người ta đã từng gán ghép.

Đầu lông mày của Giang Triết Hàn thoáng nhíu lại khi trông thấy kẻ va phải hắn mang một tư thái cùng dáng vẻ không tầm thường chút nào. Mái tóc màu xám lạ mắt cùng bộ yukata trên người Tả Đằng, kèm theo là một diện dung đậm chất sát khí của Tả Đằng làm hắn phải cơ hồ hoài nghi.

Bỗng dưng, Tả Đằng vội cúi đầu, ra chiều rất chân thành mà nói: "Xin lỗi! Tôi vô ý."

Một bên đuôi mắt sắc lạnh của Giang Triết Hàn thoáng nhếch nhẹ, hắn tạm thời còn chuyện quan trọng và thú vị gấp trăm lần nếu đi đôi co với một tên tiểu tử. Giang Triết Hàn không đáp một lời, hắn ngẩng cao đầu mà lạnh lùng lướt qua Tả Đằng, theo sau là Tôn Nghị cùng một đám thủ hạ.

Tả Đằng một lúc sau mới ngoảnh mặt nhìn lại, bóng dáng của Giang Triết Hàn đã hoàn toàn mất dạng. Hắn cười nhạt nhẽo, biểu hiện có phần tối tăm đôi chút. Trong lòng vẫn sót lại một ít ngạc nhiên, hắn biết Giang Triết Hàn chỉ qua những hình ảnh mà Giang Cẩn Quý đưa ra. Nhưng hắn thật không ngờ, đến khi một lần đối diện đứng trước tên tứ thiếu kia, lại mang cho hắn thứ cảm giác nặng nề chẳng khác gì với khi đứng trước mặt ông chủ của hắn.

Lúc này, khi Trạch Lam còn đang bận tay dọn dẹp bàn tiệc bên trong căn phòng khách vừa rời khỏi thì Avi đã lên tiếng: "Trạch Lam, để đó đi cho đứa khác dọn. Cô vào phục vụ phòng VIP số 1 giúp tôi..."

Trạch Lam còn hơi do dự, bản tính của cô làm việc là đâu phải vào đó. Việc nào trước thì làm cho xong rồi mới tính đến việc khác, đằng này cả bàn tiệc hỗn độn kia còn chưa dọn tới đâu thì đằng kia lại gọi cô làm việc khác.

Trạch Lam còn chưa kịp mở miệng nói gì thì có vẻ Avi mất hết kiên nhẫn, cô ta lớn giọng gắt gỏng: "Còn không mau đi, khách mà khiếu nại thì cô chết chắc đó! Nhanh lên..."

"Tôi biết rồi..Tôi đi ngay! Hai cô dọn giúp tôi..." Trạch Lam gật đầu, quay sang nói với hai nhân viên đang dọn bàn cùng mình rồi nhanh chân rời khỏi. Cô được giao mang một chai Russo – Baltique đắt giá, xa xỉ giá trị lên tới hàng triệu đô la vào căn phòng mình được chỉ định.

Vừa bê cái khay giá trị trước mặt, cô lại vừa thầm nghĩ: "Nếu mà lỡ tay làm rơi nó một cái, đền mười cái mạng chắc cũng không đủ! Đúng là những kẻ lăm lăm tiền nhiều của mà...một chai rượu thôi lại tiêu tốn đến vậy!"

Cánh cửa phòng được mở ra, lập tức Trạch Lam có phần sững sờ khi bên trong phòng tối mờ mịt vì đa phần các bóng đèn đều bị tắt gần hết. Thứ thấp sáng duy nhất cho căn phòng rộng lớn này chỉ có mỗi hai ngọn đèn vàng ở hai bên vách tường. Nhưng chúng cách xa nhau, nên cũng chẳng thể soi rọi được là bao.

"Cái...cái quái gì thế này?" Trạch Lam thầm lo lắng, thị lực của cô trong điều kiện thiếu sáng lúc nào cũng trở nên khá tệ. Cô thực sự đang rất lo sợ, khi mà nghĩ nếu lỡ không thấy đường mà vấp phải gì đó, đánh rơi chai rượu này xuống sàn vỡ tan tành...thì cô xác định chắc chắn sẽ không được yên ổn mà rời khỏi đây.

"Còn không mau mang rượu vào!" một giọng nói nam giới khàn khàn đột ngột cất lên, khẩu khí chẳng khác gì ra lệnh cho người khác làm Trạch Lam giật mình. Cô bước vào không gian mờ nhạt phía trước, trong lòng tự dung lại có một mối bất an lạ thường đang dần dần dâng lên.

Cô cẩn thận quan sát thật kỹ dưới chân mình, hai mắt cố sức mở to hết cỡ để soi cho rõ lối đi của mình có bị chướng ngại vật nào cản trở hay không. Đến khi mở được đến bên chiếc bàn kính, Trạch Lam mới thầm thở phào trong lòng.

Cô đặt chai rượu cùng vài chiếc ly ra mặt bàn, sau đó mới nhẹ nhàng lên tiếng: "Quý khách có muốn rót rượu luôn không ạ?"

Trước tầm mắt của Trạch Lam hiện giờ, là một bóng hình người đàn ông cao lớn đang ngồi chễm chệ, chéo chân nơi ghế sofa. Ở Nóng bỏng có một quy định rất lạ - đó là nhân viên phục vụ trong phòng không được phép nhìn thẳng trực diện vào mặt của khách, trừ khi người khách đó yêu cầu.

Bởi thế Trạch Lam ngay từ lúc bước vào phòng, cô vẫn luôn cúi mặt nhìn xuống. Cô một chân quỳ xuống sàn, một chân lại không chạm gót chân xuống mà nâng đỡ chịu lực. Lúc này, người đàn ông ngồi ngay trước mặt cô mới cất giọng, thanh âm trầm trầm lại ngắn gọn vô cùng: "Rót rượu!"

"Dạ vâng!" Trạch Lam khẽ đáp, rồi cầm lấy chai rượu triệu đô đã được ướp lạnh sẵn, một cách cẩn thận nhất, chậm rãi đổ lấy thứ chất lỏng xa xỉ kia chảy vào trong từng chiếc ly được đặt trên bàn.

Do ánh sáng hạn hẹp, Trạch Lam vô tình làm tràn một ít rượu ra ngoài khi rót đến ly thứ năm. Cô lật đặt bỏ chai rượu xuống, rút lấy mảnh khăn đang vắt ngang lưng áo vội vàng lau lấy.

"Xin lỗi! Tôi sợ quá! Thành thật xin lỗi quý khách!" Trạch Lam thấp giọng mà nói. Bây giờ, khi cô vừa lau khô thứ mình đã làm đổ, cô cúi đầu lần nữa rồi tính đứng dậy để trở ra ngoài. Thì bất chợt, người đàn ông ẩn mặt trong bóng tối kia lại lên tiếng, lần này âm sắc có phần uỷ mị lại lẫn chút ý niệm khó đoán: "Đưa rượu cho tôi!"

Hai mắt Trạch Lam hơi tròn ra đột chút, cô nhìn lên trên bàn kính mà lấy làm ngạc nhiên, rượu đã rót sẵn ra ly thể kia, có gì bọn người kia lại không một ai động đến, như thể đang đợi một kẻ nào đó nâng ly trước thì họ mới dám làm theo.

Tất cả những con người hiện diện trong căn phòng này, Trạch Lam không thể nhìn rõ bất kì gương mặt của ai cả. Ánh sáng leo lét nhàn nhạt chẳng thể giúp ích gì cho tầm nhìn của cô lúc này. Chỉ biết rằng, một điều Trạch Lam cô đang chắc chắn trong đầu - đó chính là kẻ đang ra lệnh cho cô hiện giờ thân phận ắt hẳn cao quý hơn rất nhiều người.

Dù không thể ngẩng mặt để nhìn trực diện, thứ Trạch Lam trông thấy trước mắt chỉ là một dáng hình của đôi chân thẳng tắp gọn gàng trong chiếc quần tây âu màu đỏ thẫm đang bắt chéo đầy ngạo nghễ. Cô vẫn cảm nhận được một bầu không khí ngột ngạt đang dần lấp đầy trong gian phòng rộng lớn.

Thứ cảm giác bất an không yên này, thực sự làm Trạch Lam cô gợi nhớ đến những lần sống trong bóng tối nơi dinh thự của Giang Triết Hàn. Tuy ngăn ngùi, nhưng lại khắc vào trong tâm trí cô một nỗi ám ảnh bất diệt không thể nào rũ bỏ.

Hai mắt cô chớp nhẹ vài cái, cổ họng một lúc như bị khô rang khó chịu. Cô cố ngăn mình không được sợ hãi, bình tĩnh cầm lấy ly rượu mà đưa về phía trước, khẽ nhỏ giọng: "Mời quý khách!"

"Ngẩng mặt lên!" giọng nói kia lại lần nữa truyền đến tai Trạch Lam. Bây giờ, cô mới biết tình cảnh này càng lúc càng bất lợi hơn cho bản thân là như thế nào. Cô có thể cảm nhận được, dường như người đàn ông kia hoàn toàn đang nhắm vào cô. Hết rót rượu, lại tới đưa rượu, giờ thì còn bắt cô ngẩng mặt.

Nhưng Trạch Lam không thể làm gì khác, cô là nhân viên chạy bàn, họ là những người khách bước vào Nóng bỏng thì chẳng khác gì là thượng đế. Thứ duy nhất cô làm được đó chỉ là phải làm đúng ý của các vị thượng đế này nếu không muốn bị khiển trách.

Nghĩ đến đây, Trạch Lam hít một hơi thật sâu, cô từ từ nâng cao khuôn cằm nhỏ nhắn, rãnh môi hồng nhuận như hoa đào thoáng cong nhẹ tạo nụ cười nhã nhặn mà nói: "Quý khách cần gì nữa ạ?"

Trong nhàn khí lãnh khốc của Giang Cẩm Quý lại điểm xuyến lên một chút hứng thú, giữa một không gian u tối mờ nhạt, vậy mà dung mạo tú lệ kia của Trạch Lam lại chẳng khác gì một viên ngọc quý đang phát quang rực rỡ.

Không son phấn đậm nét, không tô điểm kĩ càng. Chỉ là một gương mặt thanh tú với từng đường nét sắc sảo tuyệt mỹ. Trong bóng tối, ánh mắt Giang Cẩm Quý lộ lên vệt sáng hài lòng, rãnh môi anh cười gian trá mà nói: "Đây mới đúng thực sự là quý cô hoàn hảo!"

Ngay giây phút Trạch Lam nghe thấy câu nói mơ hồ khó hiểu đó, cô liền nhú mày tỏ vẻ không vui khi bị gán vào cụm từ chẳng mấy đáng hoàng, đẹp đẽ kia. Cô thờ ơ một hơi, chỉ muốn đặt ly rượu trên tay xuống bàn thật mạnh mà đứng phăng dậy đi khỏi đây.

Nhưng cô lại tự nề phục chính mình khi hiện tại, Trạch Lam cô đây không biết lấy từ đâu ra một sự nhẫn nhịn, chịu đựng đến khó tin. Với bản tính có phần nóng nảy của mình, quả thực cô không nghĩ bản thân lại làm được điều...bất đắc dĩ này!

Mép môi Trạch Lam hơi giật nhẹ vì từng đợt kiềm nén cơn giận đang dồn lên tận cổ họng, gây ứ nghẹn đến sắp không thể nổi. Cô gượng ép cánh môi mình phải nở ra một nụ cười như đoá hoa rạng rỡ khoe sắc trước mặt người khác, cô lần nữa hạ thấp giọng mà nói: "Rượu của quý khách đây ạ!"

Đột nhiên, nơi bàn tay đang cầm ly rượu của Trạch Lam truyền đến một cảm giác ấm nóng lạ thường. Hơn nữa động tác lại chẳng khác gì đang mon men trượt trên làn da nhẵn mịn, mềm mại của cô. Như thể đang cảm thụ, lại như đang muốn được khám phá một điều gì thú vị.

Trạch Lam cả kinh, liền giật mình muốn rút tay về thì bất chợt toàn thân người nhẹ bẫng của cô bị một lực nắm lấy rồi kéo cô ngã nhào về trước, kèm theo đó là một thanh âm khiêu khích càn rỡ rót vào bên tai đầy gian ý, lại đượm mùi dục niệm thấp hèn: "Cô nghĩ thế nào nếu như tôi muốn bao cô làm quý cô hoàn hảo...độc nhất của riêng một mình tôi? Hửm!"

Bạn đang đọc truyện *Ám Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Chương 30

"Cô nghĩ thế nào nếu như tôi muốn bao cô làm quý cô hoàn hảo...độc nhất của riêng một mình tôi?"

Thanh âm nhẹ tựa như gió lướt qua vành tai Trạch Lam nhưng lại nóng rực với hơi thở trầm thấp nhả ra từng đợt. Cô căng mắt, vội đưa tay đẩy đại về phía trước, cô căn bản không thể nhìn rõ được mình đã chạm vào ngực hay vai của người đàn ông ấy. Chỉ biết rằng, cái cơ thể kia vô cùng trắng kiện.

"Quý khách xin tự trọng, tôi chỉ phục vụ thức uống!" giọng Trạch Lam hơi run nhẹ, tuy đã cố sức giữ bình tĩnh nhưng vẫn không thể giấu được sự sợ hãi đang được hình thành.

Đôi tay vừa đẩy về trước, ngay lập tức nơi eo nhỏ của Trạch Lam lại truyền đến một sự mon men nhẹ nhàng rồi thỉnh thoảng siết thật chặt. Bao nhiêu sự chống cự của cô lúc này hoàn toàn bị người đàn ông kia làm cho vô hiệu hoá. Sức lực áp đảo này thực sự rất giống một người, đúng hơn là chẳng khác gì với tên cầm thú Giang Triết Hàn.

Trạch Lam cơ hồ gẫy giữa, lại không ngừng thốt lên: "Quý khách...Ngài vui lòng bỏ tôi ra. Nếu không tôi sẽ không khách sáo!"

Giang Cẩn Quý thoáng nhướn mắt, anh ngang ngược thu hẹp vòng tay của mình lại, khiến cả cơ thể nhỏ nhắn thon gọn của Trạch Lam một lúc bị nép sát vào người anh. Một tay đưa lên nắm lấy khuôn cằm tinh xảo, Giang Cẩn Quý nở nụ cười vô lại mà khê thì thầm: "Vậy tôi cũng muốn xem bản lĩnh của cô thực sự là đến đâu!"

Trạch Lam cảm thấy nhột nhột toàn thân khi thứ hơi thở như ngâm lửa kia cứ phả nhẹ vào vành tai của cô. Cô liều mạng, với tay cầm lấy ly rượu trên bàn toang muốn đánh thẳng vào đầu người đàn ông vô sỉ kia.

Nhưng cô lại không nghĩ người đàn ông này ngoài sức lực hơn người kia, thì lại còn thêm cả thân thủ nhanh nhẹn vô cùng. Nơi cổ tay của cô phút chốc bị một tay Giang Cẩn Quý chụp lấy rồi giữ chặt, chiếc ly trong tay cô cũng bị anh hất văng xuống sàn vỡ tan tành.

Trạch Lam kinh hãi, cô bắt lực vùng vẫy trong vòng tay người đàn ông giấu mặt. Còn Giang Cẩn Quý, cô gái trong tay anh càng cử động mạnh bao nhiêu thì chỉ càng làm lòng dạ anh bị nổi lên một cơn hứng tình đang bị đánh động.

Cặp móng căng tròn của Trạch Lam được ôm sát sau lớp chân váy kia đang được đặt gọn trên đùi Giang Cẩn Quý. Cơ thể nhỏ nhắn lại phảng phất mùi hương tự nhiên rất mị hoặc của cô làm tâm trí anh hơi mơ hồ một lúc.

"Bỏ ra, tên khốn này!" Trạch Lam giận dữ gào lên, chẳng còn nề nang gì hạng người đê tiện này mà bắt đầu mắng chửi xối xả. Thành linh cô chợt nhận ra, xung quanh cô hiện giờ vang lên một vài tiếng cười đầy thích thú.

Người đàn ông đang giữ chặt lấy cô lại tái hiện một sự im lặng đến lạnh người. Trạch Lam điên cuồng giẫy đạp tứ tung, đến cả một chiếc giày cao gót cũng bị văng ra khỏi chân mà bay vào một góc.

Bỗng dưng sự kinh sợ trong lòng Trạch Lam bị đẩy cao đến đỉnh điểm khi cô cảm nhận được bàn tay nào đó đã bắt đầu di chuyển. Những ngón tay mang theo thứ xúc cảm ấm nóng, hạ tiện trượt trên đôi chân thon gọn trắng ngần của cô.

Lại từng chút từng chút di chuyển lên cao hơn, bạo gan luồn vào trong chân váy của cô mà mon trón cặp đùi mềm mại. Giang Cẩn Quý thực sự đang rất thú tình, anh như thể vớt được một bảo vật quý hiếm và giờ thì đang chậm rãi hưởng thụ.

Từng tấc da thịt trơn nhẵn, láng mịn của Trạch Lam mang đến cảm giác rất tốt. Thân thể nữ nhân trong tay anh vẫn đang cố sức kháng cự đến cùng.

"Đừng! Đồ hạ tiện, lưu manh...khốn nạn!" Trạch Lam há to miệng mà kêu gào không ngừng, nhưng Giang Cẩn Quý vẫn mặc nhiên làm chuyện mà anh muốn làm. Bàn tay tự tiện sờ soạng lên da thịt non mềm của cô dưới lớp váy đồng phục.

Cô hoảng loạn tột độ, thứ cảm giác kinh khủng này lại lần nữa tìm đến cuộc đời của cô. Trạch Lam ứa nước mắt, cô liều mạng nhào người về trước, áp mặt ngay nơi cổ của Giang Cẩn Quý mà dùng răng cắn thật mạnh.

Lập tức một mùi máu tanh mặn khiếp đảm lấp đầy trong khoang miệng của Trạch Lam. Cô điên tiết cắn chặt không buông, đến khi bàn tay chết tiệt kia không còn dấu hiệu càn quấy, cô mới chịu nhả ra.

Nhưng Trạch Lam cũng thoáng sợ hãi khi rõ ràng cô cắn rất mạnh, máu cũng tuôn ra không ít vậy mà người đàn ông này vẫn không hề có bất cứ phản ứng nào là đau dù chỉ một chút.

Giang Cẩn Quý nhũn mảy nhìn chăm chăm vào Trạch Lam, dưới thứ ánh sáng mờ nhạt không rõ, cô vẫn cảm nhận được một cơn nộ khí bỗng chốc được hình thành. Tâm mi cô thoáng dao động, cảm tưởng như cơn thịnh nộ của người kia còn u tối hơn cả cái màn đêm mờ nhạt đang vung về bao lấy không gian hiện tại.

"Là do ngài bất lịch sự, đừng trách tôi. Tôi lặp lại lần nữa, bỏ cái tay bẩn thỉu của ngài ra khỏi người tôi!" Trạch Lam phần uất giận giọng, nhưng người đàn ông kia lại chợt buông ra một tiếng cười lạnh lẽo lại càng rở vô cùng.

Giang Cẩn Quý vẫn không có ý định nhả miếng thịt ngon thượng hạng ra khỏi miệng, đôi tay rắn chắc của anh vẫn còn giữ chặt thân người của Trạch Lam. Cười nhẹ một cái, anh lại nói: "Một ngàn đô...tôi bao cô làm quý cô hoàn hảo cho buổi tối đêm nay!"

"Chát" một tiếng thật giòn, thứ âm thanh bất chợt phát ra một cách rất dứt khoát phút chốc khiến cả tập thể người đang ngồi trong phòng phải nhấc mông khỏi ghế, đồng loạt đứng dậy như thể muốn mang Trạch Lam đi phanh thây vì dám cả gan tát vào mặt người đàn ông này.

"Có hứng quá thì tìm quý cô hoàn hảo mà chơi, tôi đây chỉ là nhân viên chạy bàn, không phải quý cô hoàn hảo...và càng không cùng quý khách đây chơi mấy cái trò hạ tiện này!" Trạch Lam giận đến mặt mũi cũng nóng gay khó chịu, bàn tay vừa tát mạnh vào ai đó cũng thoáng đỏ tấy và run rẩy.

Dù cô cố tỏ ra quật cường, cố phản kháng lại mọi lời nói và hành động của người đàn ông lưu manh kia. Nhưng cô căn bản không thể ngăn mình không sợ hãi lẫn kinh sợ. Người đàn ông này dù chỉ là im lặng...nhưng cũng đủ tàn ra một mảng sát khí áp đảo đối phương đến cùng cực.

Giang Cẩn Quý nhếch môi cười nhạt, nơi đầu lưỡi khê liếm nhẹ bên phía môi vừa bị Trạch Lam tát đến đỏ rát. Ngay khi đám thù hạ có động cơ nhúc nhích, anh lập tức lên giọng ngăn cản: "Chuyện của tôi, không cần bất cứ ai nhúng tay vào! Lui hết ra ngoài!"

"Lui...lui hết ra ngoài?!" Trạch Lam vô thức lặp lại câu nói đó của Giang Cẩn Quý. Trong đầu cô như có hàng vạn con ong đang bay vo ve, những âm thanh vang lên lúc to lúc nhỏ khiến cô phải cau mày nhăn mặt.

Cô nhìn theo từng bóng lưng đang từng người từng người bước ra khỏi phòng VIP mà tim cô cũng theo đó muốn chết lặng. Trạch Lam vùng vẫy, điên cuồng gào lên: "Bỏ tôi ra, đồ khốn...."

Bàn tay nhỏ gầy gầy của Trạch Lam vùng lên đánh vào người Giang Cận Quỷ "thùm thụp" từng tiếng. Thực sự thần kinh của cô bây giờ như bị người đàn ông này kéo ra sắp đứt. Ám ảnh kinh hoàng đối với Giang Triết Hàn còn chưa kịp nguôi thì lại sắp phải chịu thêm một tấn bi kịch khác đang sắp được tạo ra.

Giang Cận Quỷ thích thú nhìn nữ nhân kia đang hoảng loạn như một con mèo nhỏ lạc đường. Dường như sự phản kháng nơi Trạch Lam càng làm cho tâm trạng anh thêm phần hưng phấn. Cái tát kia của cô, thực sự chẳng khác nào một hồi chuông chính thức khởi động một con dục tính khao khát đang cuộn trào trong người Giang Cận Quỷ.

Càng khó chinh phục bao nhiêu, anh lại càng thấy kịch tính bấy nhiêu.

Khuôn miệng đang ra sức gào thét một cách bất lực của Trạch Lam phút chốc bị bàn tay to lớn nắm chặt. Những âm thanh cô tận dụng sức lực gào đến muốn khản cả cổ cũng trở nên vô dụng khi phần lớn đều bị tiếng nhạc át lấy.

Giang Cận Quỷ chợt cười, ngón tay cái thoảng trượt qua cánh môi mềm mại như hoa của Trạch Lam mà thì thầm đầy ẩn dụ: "Miệng của cô, còn dính máu của tôi đây. Tốt nhất nên biết điều một chút, ít ra tôi sẽ nhẹ nhàng!"

"Cái...cái gì!" Trạch Lam lắp bắp, một giọt rồi hai ba giọt mồ hôi mặc nhiên lăn dài trên trán cô trượt xuống nơi cổ. Cô tức giận, hất mặt ra khỏi bàn tay vô lại kia mà đánh đá lên giọng: "Nếu ngài không nhắc...tôi cũng quên mất, phải nhờ bỏ thứ máu dơ bẩn này ra khỏi miệng càng sớm càng tốt!"

"Phụt" một cái, Trạch Lam nói xong liền hành động không chần chừ, một lần phun lấy một ngụm nước bọt vẫn còn đọng lại thứ mùi vị tanh tưởi kinh khủng ra khỏi miệng mình.

Cô thỉnh linh đứng dậy, nhưng cũng chợt thấy mừng thầm khi người đàn ông kia lại thôi không giữ chặt lấy cơ thể cô. Trạch Lam lập tức lùi ra xa, cô lập tức không thể đợi thêm mà xoay người nhân cơ hội này để rời khỏi phòng.

Nhưng Giang Cận Quỷ bây giờ mới đến lúc hành động, anh đứng dậy khỏi ghế, nhanh chóng nắm lấy cánh tay Trạch Lam mà kéo ngược trở lại. Một lần nữa, thân thể nhỏ bé của cô bị gói gọn trong lồng ngực của anh.

Trạch Lam giãy giụa hết như một con cá bị mắc vào lưới, bất chợt Giang Cận Quỷ lại ghé vào tai cô mà vô si khê nói: "Thời gian kiên nhẫn của tôi...đã hết!"

Hai mắt Trạch Lam căng ra kinh hãi, cô sợ đến hai khoé mi cũng bắt đầu nặng nề ướt đẫm. Cô cố sức đẩy lấy thân người to lớn kia ra khỏi mình nhưng bất lực. Bàn tay Giang Cận Quỷ đưa lên giựt phăng dần khuy áo gile của cô, tiếp đến lại tìm đến áo somi mà từng chút, từng chút bứt bung từng cái khuy một. Như thể Giang Cận Quỷ đang nài hứng xem cô như một thứ tiêu khiển đầy thú vị.

"Đừng...đừng làm vậy! Ai đó...ai đó giúp tôi với. Miu tỷ...chị đâu rồi! Không...buông ra!" Trạch Lam gào khóc thảm hại, ba chiếc khuy áo somi của cô đã bị người đàn ông kia giựt đến bung ra văng xuống sàn.

Thứ nhạc ồn ào chết tiệt ngoài kia hoàn toàn áp đảo mọi hiện cảnh đang diễn ra bên trong căn phòng này. Trạch Lam sợ hãi đến mức còn không dám nhìn vào kẻ biến thái đang giờ trò đùa bại kia mặt mũi ra sao, ánh đèn mờ nhạt phủ lên thân người đàn ông đó một mảng mù mịt mờ hồ khó chịu.

Cô điên cuồng vùng vẫy trong tay Giang Cận Quỷ, đôi môi lạnh như thứ chất lỏng xa xỉ hàng triệu đô kia đột ngột áp lên nơi cổ của Trạch Lam, nhẹ nhàng liếm mát như đang thưởng thức từng hương vị trên da thịt mềm mại, trắng mịn.

Cả dung mạo thanh thuần của cô bây giờ ướt đẫm, mọi lời kêu gào của cô hiện tại đều trở nên vô dụng. Âm thanh chất chứa, ánh đèn huyền ảo, hơi thở đã thủ càn rỡ tàn bạo nhẹ nhàng bên tai. Tất cả hợp lại với nhau tạo nên một khung cảnh kinh khủng đối với Trạch Lam, cơn ác mộng của cô...lại lần nữa được thêu lên rõ rệt gấp trăm lần ngay trước mắt.

Lúc này, Phùng Ái Ninh vừa mới tiếp chuyện với một vị khách quý xong, cô đi ngược hướng trở lên tầng hai muốn tìm gặp Trạch Lam, thì bất chợt thấy một đám nhân viên chạy bàn đứng tùm lại ở một góc, đang to nhỏ xì xầm với nhau điều gì đó.

Cô nhíu mày bước đến, nghiêm giọng nói lớn: "Từ lúc nào mà ở đây lại có cái quy tắc làm việc không ra gì thế kia?"

Một cô nhân viên chợt cúi đầu, gương mặt thoảng nét lo lắng rõ rệt. Phùng Ái Ninh là một người trải chuyện giang hồ, nhất cử nhất động của kẻ khác cô đều có thể nắm bắt rất kỹ. Nhường mày nghi vấn, cô hỏi: "Có chuyện gì?"

Cô nhân viên đứng trước mặt Phùng Ái Ninh bây giờ mới dám lên tiếng, giọng hơi run sợ: "Miu...Miu tỷ... có chuyện không hay rồi. Trạch Lam cô ấy...cô ấy bị..."

Nghe nhắc đến tên của Trạch Lam, lập tức khí sắc của Phùng Ái Ninh biến đổi: "Nói mau..."

"Lúc nãy Trạch Lam bị gọi vào phòng VIP số 1...đã hơn nửa tiếng rồi mà vẫn chưa trở ra!"

"Phòng VIP số 1...đó không phải là phòng của Dylan sao chứ? Chết tiệt mà..." Phùng Ái Ninh lầm bầm, trên trán lộ ra vài vạch căng thẳng tột độ. Cô nhanh chân quay ngược trở lên tầng hai, tiến về phía phòng VIP số 1, trong lòng thực sự không khỏi bất an khi cô cũng biết...kẻ tên Dylan kia là người

thế nào.

Chợt đôi chân Phùng Ái Ninh khựng lại khi trông thấy bên ngoài phòng VIP ấy là một đám người rất đông trong bộ âu phục màu đen. Họ tập trung đứng lại với nhau thành hai hàng ngang, hết như đang canh giữ rất nghiêm ngặt.

"Mở cửa cho tôi!" Phùng Ái Ninh đành giọng lên tiếng. Tả Đằng đang từ người vào lan can, dáng vẻ rất thư thả mà thờ ơ cười cợt đáp lại: "Miu tỷ, hôm nay chị cũng có hứng muốn chơi cùng ông chủ của tôi sao chứ?"

Phùng Ái Ninh nghiêng răng, tuy cô cũng là người có chỗ đứng trong hắc đạo, nhưng căn bản thế lực của kẻ bên trong quá lớn so với sức của cô. Đối với sát thân của Bắc Kinh là Giang Triết Hàn, thì Dylan cũng là một kẻ đáng gờm khi thâm tóm thế lực bên phía nam của Los Angeles.

Hiện giờ, Phùng Ái Ninh càng thêm căng thẳng và lo sợ hơn khi tự dung cả hai ông trùm thế lực của hắc đạo một lúc dồn về cái hộp đêm này của cô. Vừa rồi, cô đã vừa tiếp chuyện với Giang Triết Hàn. Cô càng không hiểu... vì sao đến cả hắn cũng nổi hứng muốn tìm Trạch Lam để hầu rượu.

Bây giờ, Trạch Lam lại đang rơi vào tay Dylan, tình cảnh éo le này quả thực đẩy bà chủ hộp đêm như Phùng Ái Ninh cô đây bước sát mép bờ vực nguy hiểm. Phậ ý kẻ này không được mà trái lại kẻ khác cũng jhoong xong!

Cô thở mạnh một cái, nghiêm giọng nhưng lại cố vẽ ra trên diện dung một thái độ dịu dàng, đón khách mà nói: "Vừa hay ở đây có một vị khách quý cũng muốn được Trạch Lam hầu rượu. Cho nên... ông chủ của các người chơi đến đây cũng đủ rồi chứ! Nhân viên chạy bàn của tôi không phải để phục vụ cho những nhu cầu đó... Ông chủ của các người có lẽ tìm nhầm đối tượng rồi!"

Nghe đến đây, nơi tâm trí của Tả Đằng thoáng nhẩn lại đôi chút. Hắn chợt cười như hiểu ra "vị khách quý" kia là ai. Lập tức, hắn đứng ngay ngắn trở lại mà nhếch môi cười ngạo mạn: "Miu tỷ nói phải... ông chủ của tôi chơi đến đây có lẽ cũng đã đủ rồi. Tôi đoán chắc ngài ấy bây giờ lại muốn ngồi gác chân uống rượu... để thưởng thức một cuộc chơi khác thú vị hơn rất nhiều!"

Nói xong, Tả Đằng đã ra hiệu cho một tên thủ hạ đi đến gõ cửa phòng. Bên trong, dưới sàn là chiếc áo gile màu đỏ của Trạch Lam cùng chiếc nơ cài ở cổ áo bị vứt bừa bãi. Cánh môi lạnh lẽo mang theo hơi thở cuồng dục nóng rực kia của Giang Cẩn Quý chợt dừng lại ngay nơi gò ngực căng đầy của Trạch Lam.

Đôi nhãn khí ánh lên tia cụt hứng, anh vẫn ôm cứng lấy cô gái đang giẫy đạp trong tay mà lạnh lùng hỏi: "Chuyện gì?"

Lúc này, Trạch Lam đã khóc đến nghẹn cả cổ họng, cô vội mở miệng kêu lên một tiếng, liền bị bàn tay của Giang Cẩn Quý ngang tàn chặn lại.

Bên ngoài, tiếng của Tả Đằng to giọng truyền vào: "Ông chủ, cô gái trong đó có lẽ phải đến lúc đi phục vụ cho một người khách khác... Ngài có thể tạm dừng được không?"

Đầu lông mày của Giang Cẩn Quý cau lại, anh cơ hồ nghĩ ngợi một chút. Đưa đôi mắt lãnh khốc nhìn xuống gương mặt đang tái nhợt đi vì sợ hãi của Trạch Lam mà nhật môi cười rất hiểm ác.

"Mở cửa đi..." giọng Giang Cẩn Quý dứt khoát cất lên.

Ngay khi giây phút cánh cửa được mở ra, Trạch Lam cũng được buông tha. Cô vội vàng nắm lấy nơi áo somi đã bị bứt đứt gần hết khuy cài mà chạy bán sống ra phía cửa.

Phùng Ái Ninh bước vào, đưa tay đón ngay cô gái đang trong trạng thái hoảng loạn tột cùng va vào người mình. Toàn thân Trạch Lam run rẩy đến không thể tự chủ, nhìn cô quần áo xộc xệch, tóc tai rối bời thì bà chủ như cô cũng đủ hiểu mọi chuyện đã đi hơi xa.

Trong căn phòng không gian tối tăm với thứ ánh sáng mờ nhạt, bóng hình uy phong của Giang Cẩn Quý nhẹ nhàng ngồi trở lại xuống ghế, ngao ngễ chéo chân mà thưởng thức ly rượu trong tay. Anh thần nhiên đến mức như chưa từng có chuyện gì xảy ra... Thần nhiên đến mức, làm Trạch Lam uất hận chỉ muốn một nhát đâm chết tên đàn ông vô si.

Phùng Ái Ninh vỗ nhẹ lên tấm lưng nhỏ nhắn của Trạch Lam, ngữ giọng lẫn chút nộ khí mà nói: "Ngài hôm nay có vẻ đùa quá trớn rồi! Trạch Lam là nhân viên chạy bàn, vốn không phải phục vụ cho nhu cầu riêng của ngài. Tuy ngài là khách quý ở Nóng bỏng của tôi, nhưng nếu khách quý không biết điều thì tôi cũng chẳng cần tiếp!"

"Được rồi Miu tỷ!" Giang Cẩn Quý phun ra một trận cười ma mị, ly rượu trong tay bị anh uống cạn một lúc rồi đặt xuống bàn. Anh lại trầm giọng mà nói: "Có lẽ rượu này làm đầu óc tôi thiếu tỉnh táo... Coi như lần này là tôi nhầm lẫn! Nhưng cũng trách cô tại sao lại tuyển một nhân viên chạy bàn đẹp đến mức khó cưỡng như vậy. Dù không là tôi, tôi nghĩ những kẻ khác cũng sẽ thêm muốn cô ta đến vậy thôi."

Trạch Lam nghe thấy những lời lẽ nhục mạ, hèn hạ đó liền không kiềm được cơn giận. Cô quay phắt lại mà chửi thật to: "Tôi không cần biết ngài là người như thế nào, nhưng với cái sự xử thô lỗ kia chứng tỏ ngài chỉ là một tên vô lại, hạ tiện không hơn không kém!"

"Trạch Lam, dừng...!" giọng Phùng Ái Ninh nhẹ nhàng thì thầm bên tai cô, như thể đang cố ra sức ngăn cản cô đừng vì tức giận mà làm mọi chuyện trở nên thêm tồi tệ. Tâm trạng của Phùng Ái Ninh cô hiện tại đang hỗn loạn không ngừng khi cô thực sự không thể hiểu nổi, rốt cuộc Trạch Lam liên quan gì đến tử thi của Giang thị mà khiến hắn lần đầu đặt chân vào Nóng bỏng, liền đã chỉ định cái tên Trạch Lam phục vụ riêng cho mình.

Như thể hắn đã sớm biết ở đây có cô nhân viên này, cứ như tất cả những việc này đều nằm trong sự sắp xếp đã được vạch ra sẵn. Chỉ đợi thời cơ đến lúc rồi ra tay...

Trạch Lam quay mặt nhìn bà chủ của mình, dưới ánh đèn vàng ngay trên bức tường, cô đủ nhận ra biểu diện có phần biến sắc khó hiểu của Phùng Ái Ninh. Cô hiểu ra, kẻ vừa giờ trò với cô đang ngồi thong thả ở phía bên kia, ẩn mặt trong bóng tối chậm rãi thưởng rượu là một kẻ mà đến cả Miu tỷ cũng phải nể sợ vài phần.

Trong lòng Trạch Lam mặc dù tức giận, dù là phần uất chỉ muốn mắng chửi thật nhiều, nhưng cô không thể vì bản thân mà gây ảnh hưởng đến Phùng Ái Ninh - người đã giúp chị em cô trong lúc khó khăn nhất.

"Nhìn...nhất định nhìn! Vì Phù Dung, vì mục đích kiếm đủ tiền rồi khỏi cái thành phố chết tiệt này...mình phải nhìn! Nhục nhả một chút cũng chẳng chết được ai!" Trạch Lam nhắm chặt mắt nghĩ bụng, hai bàn tay cô siết đến run lên từng cơn.

Cô mở mắt, thờ dài một hơi đầy chán nản mà thần thờ bước khỏi phòng. Phùng Ái Ninh đưa mắt buồn bã nhìn theo bóng dáng của Trạch Lam, cô quay lại nhìn người đang ngồi chễm chệ đắc ý trên ghế sofa. Trong thứ ánh sáng chẳng rõ kia, vậy mà sự ngông cuồng, ngang tàn nơi Giang Cẩn Quý vẫn toả ra mạnh mẽ vô cùng.

"Dylan! Lần này là lần đầu cũng như lần cuối, tôi không muốn ngài tái lập tình trạng này ở hộp đêm của tôi thêm lần nào nữa! Xin phép, tôi còn có việc. Ngài cứ thong thả!"

Nói xong, bóng lưng kiêu mị của Phùng Ái Ninh cũng khuất hẳn sau cánh cửa phòng đã được khép lại. Lúc này, Tá Đẳng mới lên tiếng: "Ông chủ, có cần tôi làm cho cái hộp đêm này thêm phần nào nhiệt hay không?"

"Không cần thiết!" giọng Giang Cẩn Quý từ tốn trầm mặc, anh đưa tay chỉnh trang lại chiếc caravat bị Trạch Lam vụng vãi đến xô lệch, méo mó mà nói: "Chẳng phải hẳn cũng đang nổi hứng giống tôi hay sao...Chút chuyện con con này sao tôi có thể làm hỏng cuộc chơi của em trai mình được kia chứ! Cứ thoải mái đi, kịch hay, rượu ngon. Chúng ta cứ từ từ mà tận hưởng!"

Bạn đang đọc truyện *Ám Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Chương 31

Trạch Lam đi như người mất hồn bên ngoài dọc hành lang tầng hai, nhìn cô đồng phục chẳng gọn gàng, tóc tai lại rối bù, bàn chân trần đỏ tấy từng bước lê trên mặt sàn lạnh lẽo, hai mắt lại có phần sưng húp khiến ai nấy nhìn thấy cũng đều nhủu mày khó hiểu.

"Mình chỉ cần bốn ngày! Bốn ngày thôi...là sẽ kết thúc cơn ác mộng này!" Trạch Lam tự lẩm bẩm một mình, cô ngẩng cao đầu, vuốt gọn lại tóc tai, nắm chặt nơi áo somi mà đi thẳng về phía phòng nhân viên ở tầng trệt.

Trạch Lam mở tủ vật dụng có sẵn của hộp đêm, lấy ra một cây kim cùng một cuộn chỉ trắng. Xỏ lấy chiếc kim bé xíu một đoạn chỉ trắng vừa đủ, cô nhìn lên bản thân mình đang được phản chiếu trong gương mà cố gắng mỉm cười.

"Năm phút thôi, mình sẽ ổn ngay mà! Phù Dung đang đợi mình trở về!" Trạch Lam thì thầm vài câu, rồi cô thuận thực khâu lại chiếc áo somi bị đứt khuy của mình. Do bây giờ không biết tìm đâu ra những chiếc khuy để thay thế, cô đành may chúng dính vào nhau bằng một hai đường kim.

Lúc này, khi Trạch Lam vừa khâu xong, còn chưa kịp cất lấy chiếc kim trong tay thì thỉnh thoảng tiếng của Avi từ sau lưng cất lên: "Trạch Lam!"

Hai tay khoanh trước ngực, đi đến trước mặt Trạch Lam, Avi lại hỏi: "Cô đang làm gì ở đây?"

"Hà! À không, áo tôi bị đứt nên tôi chỉ khâu tạm. Tôi...xong rồi, bây giờ tôi trở ra ngoài làm việc!" Trạch Lam cười đáp, cô cất kim chỉ vào tủ, mang lấy một đôi cao gót khác có sẵn trên kệ rồi xoay lưng muốn đi khỏi.

Bất chợt, một bên cánh tay bị Avi níu lại. Cô ta lại lên tiếng: "Có phải cô rất muốn mau chóng kiếm đủ tiền để rời khỏi đây?"

Trạch Lam xoay người, cô đưa ánh nhìn khó hiểu nhìn cô gái ăn bận sexy trước mặt mà nói: "Đúng vậy! Nhưng mà...có vấn đề gì sao chứ?"

Avi cười nhếch môi, đôi mắt được tô điểm kĩ càng khẽ nhìn từ trên xuống dưới cơ thể Trạch Lam mà nhướn mày nói: "Tại sao cô không nghĩ đến việc tận dụng vẻ đẹp vốn có của mình để giúp việc đó được thực hiện nhanh hơn?"

"Tận dụng vẻ đẹp vốn có? Avi...ý cô là sao?" Trạch Lam lắp bắp. Thấy thế, Avi dường như cũng không đủ kiên nhẫn để vòng vo. Cô nói thẳng vấn đề: "Kể ra cô cũng may mắn lắm đấy Trạch Lam. Đêm đầu tiên đi làm phục vụ lại được một vị khách quý để mắt đến!"

Trạch Lam nhnú mày, biểu diện có phần khó chịu khi cô đang nghĩ câu nói của Avi đang châm chọc vào sự việc đáng xấu hổ khi nãy. Cô hít một hơi thật sâu cố gắng nén giận mà trả lời qua loa: "Tôi trở ra ngoài làm việc đấy!"

Avi một lần nữa lại kéo lấy tay Trạch Lam, lần này thực sự Trạch Lam đã nổi nóng, cô hất tay Avi ra khỏi người mình mà nói: "Avi, công việc của tôi là

nhân viên chạy bàn. Việc đó...chỉ là ngoài ý muốn. Mong cô ăn nói cẩn thận một chút!"

Ái cũng mắt, cô ta cũng nổi đóa mà gắt gỏng: "Cô đang nói cái quái gì vậy Trạch Lam. Việc ngoài ý muốn là việc gì? Cô điên sao?"

Trạch Lam hơi sững người đôi chút, nhìn biểu diện cùng khẩu khí của Ái không giống đang nói đùa. Cô nghiêng đầu nhìn Ái, còn chưa kịp mở miệng thì cô ta lại tiếp, thái độ trở nên hăng hộc: "Tôi vào đây chỉ muốn nói cho cô biết. Có một vị khách quý bỏ ra số tiền một ngàn đô để cô lên sân khấu diễn."

"Lên sân khấu diễn?" Trạch Lam tròn mắt kinh ngạc, cô thấy đầu óc hơi mơ hồ, lại nói: "Ý cô là...tôi sẽ lên sân khấu như các quý cô hoàn hảo?"

"Không sai!" Ái liếc mắt mà hồ hững đáp, sau đó lại nói: "Nhưng vì sao tôi nói cô may mắn cô có hiểu không? Đó là vì vị khách đó chỉ muốn cô lên sân khấu mà không hề có ý bao cô lên giường như các quý cô hoàn hảo khác!"

Trạch Lam như đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác, hai má nhũn nhĩ cô trong phút chốc như muốn bùng nổ khó chịu. Khi cô còn chưa kịp suy nghĩ được gì, thì Phùng Ái Ninh đã đi đến ngay cửa mà gắt gỏng lên tiếng: "Tuyệt đối không được!"

"Miu tỷ..." Trạch Lam xoay mặt tròn mắt. Phùng Ái Ninh đi đến, nghiêm nghị nhìn cô mà tiếp: "Công việc của cô ở đây là nhân viên chạy bàn, những việc khác không liên quan đến cô! Ở tầng một, phòng VIP K01 có khách muốn cô vào rót rượu. Nhanh lên!"

Trạch Lam ngẩn ra đôi chút, rồi cô vội gật đầu đáp: "Tôi biết rồi! Tôi sẽ đi ngay!"

"Trạch Lam! Khoan đã!" giọng Ái lớn tiếng gọi lấy. Bước chân của Trạch Lam cũng vì vậy mà khựng lại. Cô xoay lưng nhìn về sau, Phùng Ái Ninh liền đánh mặt như sắp nổi giận. Thấy vậy, Ái liền ghé vào tai Phùng Ái Ninh mà khẽ nói: "Người muốn cô ta lên sân khấu là tứ thiếu...Chị thực sự muốn cái hộp đêm này hoá thành đóng đồ nát hay sao khi mà muốn trái ý anh ta!"

"Tứ thiếu..." Phùng Ái Ninh cũng mắt sững sốt, cô lắp bắp: "Nhưng...nhưng rõ ràng cách đây không lâu anh ta chỉ muốn Trạch Lam hầu rượu kia mà, thế bây giờ tại sao..."

"Còn sao trắng gì nữa! Tứ thiếu đôi ý muốn chơi nặng hơn một chút. Miu tỷ, chị nghĩ xem. Tứ thiếu Giang thị đường đường nói không với phái nữ, vậy mà hôm nay lại đến Nóng bỏng của chị để tìm một cô gái. Chị cũng nên tự hiểu là anh ta cũng nể mặt lắm rồi..." Ái thì thầm bên tai Phùng Ái Ninh, nhấn mạnh rõ sự hiếm hoi vô cùng.

Nghe đến đây, đầu lông mày của Phùng Ái Ninh thoáng cau lại, sắc mặt thay đổi hẳn lên sự lo lắng. Trạch Lam nhìn cô, đoán được có việc không hay bèn hỏi: "Miu tỷ, có phải lại có chuyện gì không?"

Khi Phùng Ái Ninh còn chưa trả lời, thì Ái lần nữa lại xen ngang vào. Lần này, cô ta thái độ khác hẳn. Vừa ôm lấy cánh tay Trạch Lam, vừa gắt gỏng ngọt ngào mà nói: "Trạch Lam, cô nghe tôi đi. Chỉ là bước lên sân khấu diễn vài phút thôi cô sẽ có ngay một ngàn đô. Cô chẳng mất gì cả, lại vụn cả đôi đường, có tiền dư ra để về quê sinh sống cùng Phù Dung!"

"Phù Dung...về quê...sinh sống! Dư tiền ư?" tâm trí Trạch Lam như bị nhiễm phải một thứ bùa mê, khiến chúng hoạt động trì trệ đôi chút. Cô ngẩn ngơ mà vô thức lẩm bẩm trong miệng. Ái nhìn nét mặt đó của Trạch Lam cũng đủ hiểu đang sắp thuyết phục được, bèn châm thêm vài lời: "Cơ hội này không phải ai cũng có đâu. Cô mà không biết nắm bắt là quá khờ!"

Trạch Lam nhũn mày suy nghĩ một lúc, trong đầu cô lúc này ngoài hiện lên hình ảnh rạng rỡ của Phù Dung trước kia ra thì không còn thứ gì khác. Nụ cười trên môi con bé là thứ mà cô luôn hằng ao ước được trông thấy chúng mỗi ngày.

"Với số tiền đó, mình không những mua vé tàu, mà còn có tiền mua thuốc cho Phù Dung mà không cần đợi đến bốn ngày!" Trạch Lam trầm ngâm mà rành môi cũng mặt nhiên cong nhẹ. Trong đáy mắt ánh lên vài tia hi vọng có phần mong manh.

Cô lấy lại sự bình tĩnh vốn có, nghiêm túc hỏi Ái: "Vị khách đó...có thể cho tôi biết là ai mà...mà hào phóng như vậy không?"

Nói ra hai từ kia, thực sự Trạch Lam phải nén lại tất cả tủi nhục mà cổ phun chúng ra khỏi cửa miệng. Phùng Ái Ninh bước lên, mỉm cười đáp: "Vị khách quý đó là tứ..."

"Nhớ cho kĩ, nửa chữ về danh tính của tứ thiếu cũng không được tiết lộ!"

Câu nói với ngữ khí đầy tính hăm dọa của Tôn Nghị thoáng chốc vang vang trong đầu Phùng Ái Ninh, khiến cô lập tức vội vàng thu lại câu nói vừa rồi, cười thật tươi, cô nói lại lần nữa: "Vị khách quý đó là tổng tài của một tập đoàn lớn...Có biết hay không cũng chẳng quan trọng. Quan trọng là...cô có thực sự muốn nhận lời đề nghị đó hay không? Tôi sẽ không ép cô nếu cô không muốn. Tôi sẽ tìm cách từ chối dùm cô!"

"Miu tỷ...chị..." Ái hăm hực muốn xen vào, liền bị ánh nhìn sát khí của Phùng Ái Ninh làm câm như hến. Thấy Trạch Lam còn đắn đo suy nghĩ, cô lại nói: "Trông biểu diện kia của cô, có lẽ tôi nên đi nghĩ cách từ chối cho khéo để không mất lòng!"

Trạch Lam hiện giờ đang đấu tranh tư tưởng khó khăn vô cùng, khi giữa một bên là danh dự còn một bên là sự an toàn của cả hai chị em cô. Thậm chí, còn có thể là sự sống còn về sau.

Kẻ mà cô đang đối đầu là ai kia chứ. Hẳn là Giang Triết Hàn - tứ thiếu của Giang thị. Một tập đoàn lớn mạnh nhất Bắc Kinh này và cũng là một tên sát thần hắc đạo.

"Danh dự có là gì đối với cái hoàn cảnh bây giờ! Danh dự...không thấy được, không nắm được. Hư hư ảo ảo...thực sự chẳng còn quan trọng. Thứ mình cần hiện giờ phải là một thứ hiện vật thực tế, mà thứ này chỉ có thể là tiền. Chỉ có tiền...mới giúp cuộc sống của Phù Dung khá hơn! Lọt vào tay Giang Triết Hàn mình còn sống sót để thoát ra được...thì một chút nhục nhã này sao có thể giết được mình!"

Trạch Lam trầm nghĩ mà cắn răng cố nhẫn nhịn. Ngay khi bóng lưng của Phùng Ái Ninh và Avi đi đến cửa, cô đã vội lên tiếng: "Tôi sẽ nhận!"

Trong khi Phùng Ái Ninh tỏ vẻ sững sốt chưa phản ứng, thì Avi hai mắt lại thích thú mà chạy về phía Trạch Lam, cô ta vui vẻ cười nói: "Cô quả nhiên sáng suốt nha! Không bù cho sắc đẹp, vẫn rất là thông minh để biết đâu là thứ mình cần!"

"Trạch Lam! Cô suy nghĩ chưa? Nền nhớ, Miu tỷ tôi chưa bao giờ ép người khác làm chuyện mà mình không muốn! Tôi không ép cô, cô có thể rút lại lời nói..."

"Tôi sẽ lên sân diễn!" Trạch Lam nghẹn giọng nói lại lần nữa. Bây giờ, hai bàn tay cô nắm chặt đến muốn run lên từng cơn. Cô có chết cũng không dám nghĩ, có một ngày bản thân lại phải đi đến bước đường này.

Tuy nghe chính miệng Trạch Lam nói vậy, nhưng quả thực Phùng Ái Ninh vẫn không tránh khỏi lo lắng. Tuy chỉ mới tiếp xúc với Trạch Lam được một khoảng thời gian rất ngắn, nhưng với khả năng nhìn người của mình, Phùng Ái Ninh cô dự đoán nhận định rằng Trạch Lam không thuộc tuýp người hám lợi vì tiền mà trút bỏ danh dự.

Nhìn hai bàn tay đang ra sức siết chặt của Trạch Lam, Phùng Ái Ninh cũng hiểu rõ ràng là cô nhân viên của mình đang cố gượng ép bản thân làm một việc đi trái với lương tâm.

Nhưng nếu kẻ trong cuộc đã tự đưa ra quyết định thì Phùng Ái Ninh cũng không còn biết làm gì khác. Cô không nhìn Trạch Lam mà quay sang nói với Avi: "Việc còn lại tôi giao cho cô...Ba mươi phút nữa Trạch Lam sẽ cùng cô lên sân diễn! Chuẩn bị đi!"

"Miu tỷ yên tâm! Sờ trường của em mà!" Avi cười hào sảng mà nói.

Ngay sau khi Phùng Ái Ninh rời khỏi, Avi mới nói với Trạch Lam: "Ba mươi phút tuy không nhiều nhưng với nhan sắc này của cô, quả thực...có khi không cần phải làm gì cầu kì cũng đã là quá tuyệt rồi. Tô một ít son môi, vẽ lại chân mày rồi má hồng. Cắt tóc nữa, tôi sẽ làm tóc lại cho cô rồi sau đó sẽ hướng dẫn cô vài điệu múa cơ bản! Nhanh thôi...Nào, lên!"

Trạch Lam ngẩn ngơ như kẻ thất thần, cô phó mặc cho Avi muốn làm gì thì làm, bản thân chẳng khác gì đang trôi vô định trong một hồ sâu không đáy. Đêm nay, cô được người ta bỏ ra một ngàn đô...để đổi lại những thứ sa đọa thấp hèn.

Trong căn phòng VIP K01 sang trọng nơi tầng một, ở đây này có ba căn phòng được thiết kế riêng biệt dành cho những vị khách nào thích được vừa thưởng rượu ngon lại vừa thưởng những đường cong mê luyến phía bên ngoài sân nhảy bên dưới. Lốp kính trong suốt rất to được lắp đặt thành những "bức tường" kiên cố. Ngồi hay đứng ở trong những căn phòng này, đều có thể thuận mắt quan sát rõ nơi sân khấu cao cách mặt đất 30 mét.

Giang Triết Hàn đứng ngay nơi mặt kính trong suốt, một tay để trong túi quần, tay còn lại nâng lấy ly rượu vang ánh đỏ sáng sủa lên môi nhấp nhẹ một ngụm. Đôi nhãn khí tàn khốc lộ lên tia hứng thú lạ kì.

Những quý cô hoàn hảo đang uốn éo như những con rắn ở bên ngoài phía sân khấu hoàn toàn không phải là thứ mà hắn để tâm đến. Đối với hắn, chỉ có Trạch Lam mới thực sự làm thức tỉnh được sự ham muốn lẫn trí tiêu khiển to lớn trong con người hắn.

"Tứ thiếu, Miu tỷ vừa báo lại cho tôi. Lưu Trạch Lam ba mươi phút nữa sẽ lên sân biểu diễn!" Tôn Nghị từ bên ngoài bước vào cúi đầu nói.

Rảnh môi Giang Triết Hàn khẽ nhẹ, tạo ra nụ cười đắc ý lại vô cùng nham hiểm. Hắn hài lòng mà khẽ thì thầm: "Một ngàn đô, năm trăm vạn Nhân dân tệ cùng một tờ hôn thú và một bản hợp đồng. Cô nghĩ...cô sẽ dễ dàng thoát khỏi bàn tay của tôi? Tôi sẽ sẵn lòng chờ xem, quý cô hoàn hảo Lưu Trạch Lam đêm nay sẽ biểu diễn như thế nào!"

"Ông chủ, tôi mới nắm được một tin...Ngài có muốn nghe hay không?" Tá Đẳng ngồi xuống bên chỗ trống nơi ghế sofa. Giang Cẩm Quy đang bận nhấp nháp vị rượu thượng hạng trên đầu lưỡi, lại đang gọi nhớ chút mùi vị da thịt của Trạch Lam mà lạnh nhạt ra lệnh: "Nói!"

Tá Đẳng nhìn người đàn ông quyền lực bên cạnh, hắn thì thầm: "Lưu Trạch Lam mà ngài đề mắt, sẽ lên sân làm quý cô hoàn hảo!"

"Quý cô hoàn hảo?" giọng của Giang Cẩm Quy thoáng cao lên đôi chút, đầu lông mày nhíu lại lộ vẻ ngạc nhiên lẫn không vừa lòng. Nhãn khí tối tăm lộ lên tia tức giận, ly rượu trong tay bị anh một lần uống cạn.

"Từ chối lời đề nghị của tôi để nhận lời đề nghị của Giang Triết Hàn? Đồ nữ nhân ngu xuẩn!" cánh môi lạnh lẽo khẽ hé mở mà nhạt nhẽo phun ra vài câu đầy phản khí.

Nhìn Giang Cẩm Quy khí sắc âm trầm, Tá Đẳng mới vội nói: "Ông chủ, nếu ngài hứng thú đến vậy thì việc gì phải nhượng cho anh ta? Cứ ra tay bắt Lưu Trạch Lam về là xong ngay!"

"Không được!" Giang Cẩm Quy khẹp mắt, đầu cơ hồ tựa ra sau lưng ghế, đôi chân bắt chéo thoáng đưa ra mà nói: "Chỉ vì một con nòng giận nhất thời mà làm hỏng đại cuộc. Đây không phải cách làm việc của tôi..."

"Tôi hiểu thưa ông chủ! Vậy...chúng ta sẽ rời khỏi đây?" Tá Đẳng khẽ lên tiếng. Giang Cẩn Quý chậm rãi mở nhẹ hàng mi dày rậm, nhân khí mà mi thoáng chút ần ỷ mà nhếch môi cười đáp: "Tôi vẫn là muốn nhìn xem, đối với cô gái đó thì rốt cuộc sự hứng thú trong mắt hắn đã dâng cao đến chừng nào!"

Bạn đang đọc truyện *Ám Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Chương 32

"Xong rồi!" giọng Avi khẽ reo lên sau lưng Trạch Lam. Cô chậm rãi ngẩng mặt, liền phải căng mắt sững sốt khi suýt chút nữa...cô còn không thể tự nhận ra bản thân mình đang ở ngay trước mặt.

Trong chiếc gương soi toàn thân phía trước, hình ảnh Trạch Lam đơn thuần, giản dị hoàn toàn đã bị rũ bỏ. Khoác lên mình một sự kiều mị, quyến rũ đến mê luyến ngay từ ánh nhìn đầu tiên.

Mái tóc đen dài được uốn xoắn nhẹ nhàng, buông xoã hai bên vai như một làn nước mềm mại. Dung nhan điểm lệ được tô điểm lên đôi chút má hồng màu cam nhạt, đôi lông mày căn bản đã gọn gàng nay lại thêm sắc sảo khi được kẻ kĩ càng.

Hàng mi đen nhánh cong vút như dày thêm nhờ một ít mascara, cánh môi hồng nhuận được thay bằng màu son đỏ cam với một lớp đường bóng nhè nhẹ, trông chúng chẳng khác nào một thứ quả ngọt đã chín mọng, càng nhìn lại càng muốn đưa tay chạm lấy.

Quả thực đúng như lời của Avi đã nói, dung mạo này của Trạch Lam căn bản đã là quá hơn người. Son phấn phủ lên dung mạo của cô chẳng qua chỉ như một màng khói mờ mỏng manh, làm nổi bật triệt để những vẻ đẹp trí mạng vốn có trong từng đường nét.

Chiếc đầm khiêu vũ mà Avi chọn cho cô dù đối với các quý cô hoàn hảo ở đây sẽ chẳng có nghĩa lí gì khi nó vẫn được họ xem là "quá kín đáo". Nhưng còn với Trạch Lam, nó lại quá hở hang và gợi cảm.

Chiếc đầm khiêu vũ latin kiểu dáng hai mảnh màu đen tuyền, được may một lớp kim sa cùng tua rua dây kim tuyến lấp lánh ánh bạc bắt mắt bên ngoài. Phần thân áo như một chiếc áo ngực, những sợi kim tuyến rủ dài xuống cũng che được phần nào khoảng hở nơi bụng.

Còn chiếc chân váy xoè có vẻ quá ngắn, Trạch Lam cảm tưởng như chỉ cần cô xoay người nhẹ một cái cũng đủ làm nó bị hất bay lên lộ cả một mảng da thịt bên trong. Dù đã có mặc quần an toàn, nhưng cô vẫn không tránh khỏi bất tiện.

Cả tấm lưng cong nuột trắng như tuyết đều được phơi bày không một góc khuất. Chiếc áo kia phía sau chỉ là ba sợi dây đan chéo nhau, mỏng manh, nhỏ bé vô cùng.

Trạch Lam nhìn mình trong gương, cô hết đưa tay kéo váy rồi chỉnh áo, biểu diện lộ rõ sự bất an khiến Avi đứng cạnh phải phát cáu mà lên tiếng: "Thôi đi, bộ này là bộ kín nhất rồi, đừng có đứng đó mà soi nữa. Có soi thêm nó cũng không mọc thêm ra được một tí vải nào đâu."

"Nhưng mà..." Trạch Lam nhú mày áp ứng, bàn tay thon thả sờ lấy nơi eo nhỏ rồi vòng ra sau lưng một chút mà nói: "Thực sự...phải mặc thế này để lên sân khấu sao?"

Avi lắc đầu ngán ngẫm, cô bước đến chỉnh lại tóc cho Trạch Lam mà đáp: "Phải. Người ta bỏ một ngàn đô ra không phải để ngắm một khúc vải di động cô hiểu không? Một ngàn đô...cái giá cao ngất ngưỡng mà cô chỉ cho người ta xem một ít da thịt đã là quá hời rồi còn gì. Hơn nữa... tiền Miu ty cũng đã nhận. Không thể trả lại!"

Trạch Lam đứng nhìn chằm chằm vào cô gái đang ăn bận hở trên hở dưới trong gương mà lòng dạ hết như bị ai đó dùng chân dày xéo đến nhàu nát. Đôi bàn tay siết chặt, cô hít một hơi lấp đầy lồng ngực mà cắn răng nói: "Được rồi...Tôi hiểu mà!"

"Phải vậy mới đúng chứ!" Avi cười hờ hững, nói rồi cô ta kéo lấy tay Trạch Lam ra phía lối cầu thang dẫn lên trên sân khấu cao 30 mét. Nhìn Trạch Lam, cô ta cười uý mị mà nói: "Lên thôi! Sân diễn lúc này...là của cô!"

Trạch Lam cố dặn mình phải bình tĩnh, phải đủ mạnh mẽ để chấp nhận sự nhục nhã dày vò. Nhìn theo bóng lưng của Avi đang dần xa mình mà yết hầu của cô trượt dài vô thức.

Rãnh môi căng mọng khẽ gượng cười, cô lại tự thì thầm: "Năm phút cho một tương lai của mình và cả Phù Dung. Đáng...rất đáng!"

Đôi chân vừa vịn trong đôi giày cao gót mũi nhọn bắt đầu đặt lên những bậc thang đầu tiên. Trạch Lam cảm tưởng đoạn đường ngắn trước mặt cô chẳng khác gì một không gian quý dị đáng sợ với những mảng tối suy đồi, truy lạc, sa đoạ nhất của con người.

Ánh đèn thay đổi màu sắc liên tục mờ ảo thoáng qua đôi nhãn ngọc ướt át của Trạch Lam, làm ánh lên trong đáy mắt đen huyền đó của cô như hàng vạn tinh thể trong suốt lại hão huyền tựa như pha lê.

Dừng lại ở bậc thang cao nhất, đôi chân Trạch Lam chợt khựng lại một chút. Cánh môi mọng nước thoảng run mấp mấp, cô quả thực dù gắng đến đâu vẫn không ngăn mình thoát khỏi sự lo sợ đang lớn dần trong lồng ngực. Nó như một con quỷ dữ, đang từng chút bào mòn, gặm nhấm cõi lòng cô đến sắp kiệt quệ.

Ávi đứng trên sàn diễn, đưa mắt nhìn Trạch Lam mà khẽ nhướn mắt rồi hất nhẹ khuôn cằm. Trạch Lam đưa tầm mắt đảo quanh một lần, đại đa số tất cả nhân viên trong hộp đêm đang đứng ở đây đều đang ném cho cô cái nhìn đầy hiếu kì.

Họ không hiểu, vì sao Trạch Lam chỉ từ một nhân viên chạy bàn, thoát một cái lại bước lên sàn diễn với một bộ dạng hoàn toàn khác lạ. Cô cũng dễ dàng nhận ra, trong số ánh mắt hiếu kì đó cũng lắm những ánh mắt mang dực vọng thấp hèn đang nhìn lấy cô.

Trạch Lam khép mắt lần nữa, cô thờ một hơi thật mạnh cố gắng tổng hết những nỗi bất an không cần thiết ra khỏi người. Một bước chân rồi hai bước chân chạm lên sàn diễn, lập tức bao nhiêu con mắt hèn hạ bên dưới đều tập trung đổ dồn về phía cô.

Thoạt đầu là họ im lặng, chỉ vài giây sau, khi Trạch Lam một lần xoay mặt trực diện thì những tiếng reo hò, sung sướng, khoái chí đã đồng loạt vang lên chói tai. Những tràn vỗ tay đầy hạ tiện cùng những tiếng huýt sáo gọi mời của đám đàn ông bên dưới liên tục truyền đến tai Trạch Lam. Cái không gian nặng mùi ô nhục, dực niệm kinh tởm này phút chốc làm cô choáng váng.

Nơi ngực kịch liệt nhấp nhô vì từng hơi thở gấp gáp đang được cô nhả ra một cách không tự chủ. Thấy Trạch Lam đứng yên như tượng, Ávi lần nữa đi đến mà ghé vào tai cô nghiêng rằng: "Còn không nhanh lên thì một ngàn đô của cô coi như xong! Tôi càng không muốn mất mặt khi đứng chung sàn diễn với cô đâu."

Nói xong, Ávi đã đi về vị trí của mình bên phía cây cột bên kia. Trạch Lam thở nhẹ một lần, cô bước lên trước đứng ngay vị trí của mình. Âm nhạc bắt đầu cất lên, chàng DJ trẻ ở sau lưng họ chơi nhạc rất hăng.

Những thanh âm xập xình nổ lên dồn dập, kết hợp với hiệu ứng sân khấu cùng những ánh đèn huyền ảo tạo nên một không gian sôi nổi cũng rất cuồng loạn.

Trạch Lam cố gắng làm theo những gì mà Ávi đã dạy cho cô lúc còn trong phòng nhân viên. Tuy động tác khá vụng về và có phần gượng ép, nhưng không vì vậy mà làm giảm đi sự quyến rũ, mê luyến tẩn ra từ con người của cô.

Những mảng da thịt trắng ngần của Trạch Lam lộ ra dưới tầm mắt của Giang Triết Hàn, ánh đèn kia soi rọi vào cô càng tăng thêm hiệu ứng cho một cơ thể hoàn hảo không động chút tí vết.

Hắn nhếch môi cười thích thú nhìn Trạch Lam phải bán cả danh dự vì đồng tiền hấn vung ra. Ly rượu được hấn nhấp môi, dòng rượu đỏ thượng vị trời dần xuống cổ họng. Mang theo sự hứng thú của dực vọng bị chìm xuống bên trong cơ thể.

Giang Triết Hàn càng nhìn Trạch Lam, lại càng thấy ham muốn nhiều hơn. Nhân khí u tối như một hồ đen không đáy chợt ánh lên tia ma mị khó đoán. Rãnh môi hấn hé mở, để lộ hàm răng trắng đều sáng bóng. Nụ cười tàn độc, thanh âm càn rỡ. Hấn quả thực càng chơi đùa với Trạch Lam thì càng thấy cô rất có giá trị để tiêu khiển.

"Quả nhiên có tố chất để làm quý cô hoàn hảo! Thực sự rất tốt! Không phí một ngàn đô lần này bỏ ra..." Giang Triết Hàn khẽ nhướn mày tự đắc mà nói. Ánh nhìn lạnh lẽo dán chặt vào Trạch Lam phía ngoài sàn diễn, nhìn cô bây giờ chẳng khác gì một yêu nghiệt của nhân gian.

Mái tóc đen dợn sóng nhẹ nhàng hất tung theo từng đợt di chuyển, chiếc váy ngắn cùn cồng thoảng bay lên khi cô xoay người. Những sợi dây kim tuyến trên bộ đồ ấy tạo ra hiệu ứng mãn nhãn cực kì cao, chúng làm thân thể Trạch Lam hệt như có một thứ yêu thuật nào đó rất mị hoặc, khiến ai nấy đều không thể rời mắt khỏi một dung mạo cuốn hút đến mê luyến cả thần hồn.

Phía bên trên tầng hai đối diện phòng VIP của Giang Triết Hàn, Giang Cẩn Quỳnh đứng tỉ người lên lan can, thong thả vừa thưởng rượu vừa ngắm nhìn Trạch Lam hoà lẫn trong ánh đèn uỷ mị.

Dưới góc nhìn này, Trạch Lam hệt như một viên ngọc nhỏ nhưng lại toả sáng vô cùng. Thứ hào quang tản ra xung quanh cô là thứ có một không hai, chẳng ai có thể sở hữu. Giang Cẩn Quỳnh cười lạnh nhạt, anh nhìn sang phía phòng VIP K01, nơi tầm kính to lớn có kẻ cũng đang như anh. Tay để túi quần, tay lại nâng ly rượu, thư thái nhấp môi thưởng thức mỹ nhân với ánh nhìn bắt diết độc nhất.

Giang Cẩn Quỳnh cười khẩy đầy tự mãn, nụ cười nửa vười kiêu căng hiện lên diện dung lãnh đạm. Anh lại nói: "Xem đi... Từ thiếu Giang gia đang thực sự cao hứng đến thế nào? Cái ánh mắt đó của hấn... Tôi chưa một lần được nhìn thấy! Quả nhiên, hấn hoàn toàn bước hấn hai chân vào cuộc chơi thú vị này rồi."

Tá Đẳng đứng cạnh, tuy nhiên lại xoay mặt vào trong tỉ lưng lên lan can. Hấn vốn dĩ không có hứng với những cái màn mua vui nhức mắt này, bởi thế hấn không muốn đem nhân khí đắt giá của mình nhìn những thứ đồi trụy ấy.

Hấn nhếch môi mà nói: "Ông chủ! Ngài thực sự sẽ đủ kiên nhẫn để đợi anh ta lún sâu rồi mới ra tay sao chứ? Ánh mắt ngài nhìn cô ta, quả thực cho tôi mạn phép nói thẳng. Ông chủ... ngài rõ ràng cũng đang rất cao hứng với cô ta! Có đúng không?"

Vừa nói, Tá Đẳng vừa xoay nửa gương mặt sắc sảo với nét đẹp phi giới tính mà nhìn sang Giang Cẩn Quỳnh. Anh không nhìn hấn, chỉ lặng cười một cái rất hàm ý mà đáp: "Càng lúc cậu càng to gan rồi Tá Đẳng! Nhưng mà... thứ cậu nói là đúng nên tôi tạm bỏ qua cho cậu!"

"Cảm ơn ông chủ đã xem xét!" Tá Đẳng mỉm cười cúi đầu mà nói với ngữ điệu thoải mái. Hấn nhìn sơ cũng biết Giang Cẩn Quỳnh hiện giờ tâm tình đang

khá tốt. Với ánh mắt lạnh khốc trong phút chốc như sáng lên tia hải lòng tuyệt đối thế kia, dù hiểu Giang Triết Hàn không đơn giản chỉ là muốn đùa giỡn với Trạch Lam...anh thực sự muốn biến cô thành một "quý cô hoàn hảo" theo đúng nghĩa đen mà cụm từ đó được đặt ra.

Lúc này, màn biểu diễn của Trạch Lam đã gần kết thúc. Cô phần nào cũng dần quen với bầu không khí hỗn tạp, ngột ngạt. Trong đầu cô hiện giờ chỉ có một điều duy nhất - đó là phải tập trung hoàn thành cho tốt việc đã được giao.

Khi động tác gấp người xuống rồi một lúc nâng người lên cao chậm rãi thật dẻo, thật uyển chuyển. Mái tóc dài được hất mạnh ra sau, Trạch Lam chợt choáng váng khi vô tình nhìn thấy nơi tầng một, sau tấm kính trong suốt là Giang Triết Hàn, hắn đứng đó cười rất quý quyết với cô. Một tay còn nâng ly rượu lên như thể ra ý "chúc mừng" cho công việc mới của cô đêm nay.

Thần kinh Trạch Lam như bị căng ra đến sắp đứt, từng đoạn hơi thở gấp gáp nhả ra. Tiếng tim nơi cô đập dồn dập còn hơn cả nhịp nhạc đánh lên âm âm từ sân diễn.

Hai học mắt của Trạch Lam mặc nhiên đỏ hoe, cánh môi thoáng run rẩy, cả diện dung ánh lên một sự kinh hãi đến tột cùng. Những động tác của cô phút chốc đều trở nên gượng gạo hơn cả lúc đầu. Avi thấy có điều không ổn, liền đảo lấy bước chân uyển chuyển đi sang phía bên Trạch Lam.

Giả vờ cùng nhau múa chung một cột, Avi lên nói vào tai Trạch Lam "Cô làm cái trò gì thế? Cứ nhảy như lúc đầu cô bước lên là được. Màn biểu diễn đã sắp kết thúc, cô muốn phá hỏng hay sao!"

Trạch Lam như tỉnh hồn, cô thở hắt một cái hết như một kẻ đang bị lực đè nén nào đó trấn lên lồng ngực, bức đến hơi thở của cô bị dồn ép đến tận cùng.

Yết hầu cô trượt dài trong họng, cô đảo mắt nhìn quanh thêm lần nữa, liên nhú mày khó hiểu khi vị trí cô trông thấy Giang Triết Hàn vừa rồi...hoàn toàn trống không.

"Là do mình căng thẳng quá...nên hoa mắt chẳng!?" Trạch Lam tự nói trong đầu. Nơi đại não của cô hiện giờ vang lên những thanh âm hỗn độn khó chịu. Bao nhiêu xúc cảm từ đủ mọi cung bậc thi nhau quấy nhiễu tâm trí đơn thuần của cô, làm cô trong một lúc thực sự choáng váng mà suýt ngã nhào.

May nhờ đưa tay bám kịp vào thanh cột kế bên mới ngăn không để cô té sấp mặt xuống sân diễn. Tiếng nhạc dừng lại, kết thúc buổi biểu diễn của Trạch Lam bằng một tiếng nổ lớn của súng pháo chất tai vô cùng. Những trận pháo hoa kim tuyến được bắn lên cao, phủ xuống cả thân người Trạch Lam một mớ lộn xộn từ đầu đến chân.

Ngay khi âm nhạc tắt đi, Trạch Lam đã vội vã bỏ chạy ngay khỏi sân khấu. Mặc cho những tiếng hò hét của đám khách bên dưới liên tục vang lên nào là "Tại sao không nhảy tiếp?" hay là "Người mới thì nên chào màn lần hai đi chứ?" hoặc tệ hại hơn đó là "Bao nhiêu một đêm em ơi?"

Trạch Lam đưa hai bàn tay bịt kín lỗ tai mình lại, cố gắng ngăn chặn những âm thanh tục tiểu kia truyền đến màng nhĩ. Cô chạy vội vào phòng nhân viên, ngồi bệt xuống một góc mà cắn môi ứa nước mắt.

Cả cơ thể nhỏ nhắn trong bộ đồ gợi cảm thoáng run lên bần bật, bấy giờ, sau khi đã hoàn thành buổi diễn, thì cảm giác nhục nhã mới thực sự bắt đầu. Nó rộng lớn lại tối đen âm đạm bao trùm lấy cô, dù cố thế nào cô cũng không tìm được một lối thoát cho chính bản thân mình.

Lúc này, khi Trạch Lam còn đang gục mặt lên gối mà bật khóc, thì một giọng nói truyền đến tai cô, dịu dàng vô cùng: "Tiền của cô! Cô có thể nghỉ việc rồi!"

"Miu...tý!" Trạch Lam ngẩng đầu, diện dung đẹp đẽ phút chốc bị lấm lem những mảng nước mắt loang lổ. Má hồng dần phai nhạt, những đường nét mặc nhất của cô dần dần được trả lại một cách toàn vẹn, nguyên thủy.

Phùng Ái Ninh nhét vào lòng bàn tay của Trạch Lam một phong bì, mỉm cười mà nói: "Không phải mục đích của cô là kiếm tiền để dẫn em gái rời khỏi Bắc Kinh sao chứ? Mặc dù tôi không biết lí do gì lại khiến chị em cô khổ sở đến vậy, nhưng...giờ thì tiền đã có dư. Đến lúc nên đi rồi chứ! Phù Dung đang đợi cô!"

Trạch Lam ngẩn người nhìn Phùng Ái Ninh, nước mắt trước đó đọng lại trên khoé mi cô còn chưa kịp khô nay lại tiếp tục ướt đẫm. Cô không nghĩ, nhìn Phùng Ái Ninh trông rất ngang tàn, lại rất ăn chơi, tố chất của một tay đàn chị lúc nào cũng khắc họa lên con người cô ấy cái nhìn không đúng đắn từ người khác.

Vậy mà, Phùng Ái Ninh lại là người hết sức tốt bụng, am hiểu chuyện đời, rạch ròi đầu vào đó không hề dị lòng. Tuy chỉ quen biết được một ngày ngắn ngủi, lại qua sự chỉ dẫn của Tổ Dĩ Dĩ cô mới tìm đến Phùng Ái Ninh. Nhưng cô ấy lại ra sức giúp đỡ chị em cô hết mình.

Trạch Lam siết lấy phong bì trong tay, cô cắn môi cố gắng không bật ra tiếng khóc bi thương nào mà vụng về nói: "Cảm...cảm ơn chị. Miu tý!"

Phùng Ái Ninh khẽ cười, vỗ nhẹ vào bờ vai tròn nhắn còn dính kim tuyến của Trạch Lam mà nói: "Tôi chỉ là trả nợ cho Tổ Dĩ Dĩ, cô không cần để tâm làm gì. Thay đồ đi rồi trở về phòng! Nghỉ ngơi một đêm rồi sáng mai đi mua vé tàu..."

Trạch Lam lau nước mắt, rãnh môi mỉm cười hạnh phúc mà gật đầu. Phùng Ái Ninh cũng rời khỏi, Trạch Lam lúc này mới đi đến trước gương, chậm rãi dùng một ít bông tẩy trang có sẵn trong hộp tủ mà lau sạch sẽ lớp son phấn mỏng manh trên dung mạo thanh thuần.

Da trắng như ngọc, má phấn hồng hào, môi mềm mại như hoa đào phút chốc được trả lại nét đẹp nguyên thủy. Trạch Lam cột cao mái tóc bồng bềnh bằng một sợi chun đen, cô vỗ nhẹ hai bên má mà thở mạnh một hơi.

Đáy mắt ánh lên tia hi vọng sáng rực, cô vui mừng thì thầm: "Ngày mai...chị sẽ dẫn em rời khỏi đây!"

Nhưng đột nhiên, tia hi vọng cùng nụ cười hạnh phúc ấy ngụp trên biểu diện của Trạch Lam chưa được bao lâu liền bị dập tắt. Khi trong đầu cô, chợt loé lên một dòng suy nghĩ, làm đẩy lên trong cô vạn mảnh vụn vật được chấp nối từ một nỗi sợ hãi vẫn còn tồn đọng không hề tan biến.

Hình ảnh Giang Triết Hàn trong diện dung hiêm ác, nụ cười gian trá cùng nhãn khí tàn khốc của hắn nhanh chóng ăn sâu vào tâm trí của Trạch Lam. Hai bàn tay để trên bàn mặc nhiên co lại run rẩy, nơi mi tâm khẽ lay động. Cô lại lầm bầm: "Không được! Nhất định phải rời khỏi đây ngay trong đêm nay! Không thể chậm trễ thêm...bây giờ mình sẽ dẫn Phù Dung rời khỏi cái thành phố này!"

Khu kí túc xá dành riêng cho nhân viên, nằm sau lưng hộp đêm Nóng bỏng. Một toán người bạn âu phục đen kịt chậm rãi bước vào, bất chấp sự ngăn cản của đám vệ sĩ, bất kì ai muốn cản đường nam nhân dẫn đầu kia đều bị đánh đến bất tỉnh.

Một vài cô nhân viên của Nóng bỏng đêm nay ở lại kí túc xá cũng bị dọa cho sợ đến phát khóc, ôm nhau trốn vào một góc mà run cầm cập. Tất cả các phòng nơi này đều bị lục tung, đến căn phòng thứ năm, cánh cửa bị một lực đập thật mạnh.

Giang Triết Hàn ngao mạn bước vào, hai tay thông thả yên vị trong túi quần mà đi đến trước mặt cô bé đang ôm cứng quyển truyện tranh trước ngực, đôi mắt to tròn đưa tia sợ hãi nhìn vào hắn.

Rãnh môi Giang Triết Hàn chợt cười rất nhẹ, nhưng vẫn ẩn đầy sự nham hiểm mà thì thầm: "Phù Dung, đến giờ gặp chị của em rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Ám Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.